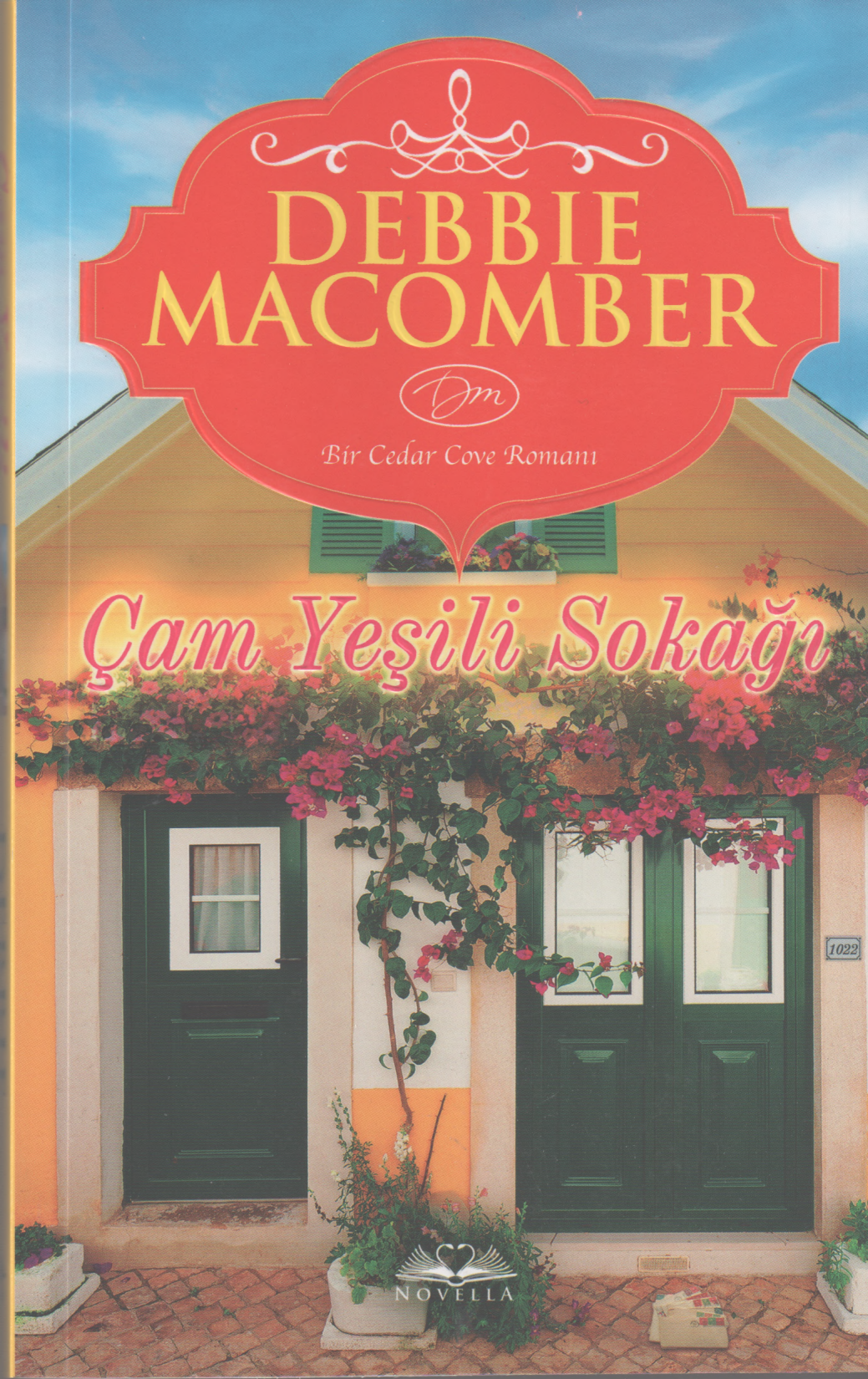

DEBBIE
MACOMBER
Dm
Bir Cedar Cove Romanı
Çam Yeşili Sokağı
1022
NOVELLA

Çam Yeşili Sokağı

DEBBIE MACOMBER

Bir Cedar Cove Romanı

Sevgili Okur,

Bilin bakalım ne oldu…

Âşık olacak gibiyim! Hem de Mack McAfee'ye. Hatırlarsınız, minik bebeğim Noelle'le geçen bahardan beri Mack'in komşusuyuz. Tabii şüphelerim de yok değil, bildiğiniz gibi söz konusu erkekler olunca pek harika kararlar verdiğim söylenemez. Bebeğimin babası bunun en güzel örneği. Velayet davası açarsa diye de ödüm patlıyor. Ah, bu arada söylemeyi unuttum; yeni evimde bulduğum İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma mektuplar beni bambaşka bir dünyaya götürdü. Mack'le onları yazan askerin ve "hayatımın aşkı" dediği kadının kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz, epey yol kat ettik. Bir ara uğrayın da soğuk çay eşliğinde mektupları okuyalım. Hem ortak arkadaşlarımızın adadaki maceralarını da bir bir anlatırım. Belki sevgili Mack de bize eşlik eder. Bekliyoruz.

Mary Jo Wyse
Cedar Cove, Washington

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari
/novellayayinlari

ISBN 978-605-186-330-6
9 786051 863306
online sipariş. okuoku.com

Çam Yeşili Sokağı

© Debbie Macomber
Özgün Adı: 1022 Evergreen Place

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Haziran 2017
ISBN: 978-605-186-330-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Nilgün Birgül
Editör : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

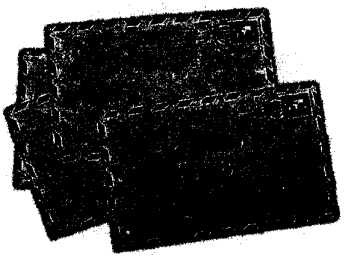
Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

DEBBIE MACOMBER

Çam Yeşili Sokağı

Çeviren: Nilgün Birgül

NOVELLA

Eylül 2010

Sevgili Dostlarım,

Eh, işte karşınızda *Cedar Cove* serisinin onuncu kitabı. İnanabiliyor musunuz? Onuncu yıldönümümüze ulaştık!

Bu öyküleri okur desteğinin teşvik ettiğini bilmeyebilirsiniz. Geçtiğimiz yıllarda daha kısa pek çok seri yazdım. Birbirini takip eden kitaplar yazma fikri, önceki yaz tekrar basılan *Orchard Valley* serisiyle doğdu. Ardından *Midnight Sons* serisindeki altı Alaska kitabı geldi ve onu altı *Heart of Texas* öyküsü izledi. Bu kitapların basılmasından sonra, okur postam daha fazlasını yazmamı bekleyen, meraklı isteklerle doldu.

Okurlarımın serilerin bitmesini istemediğini fark ettim. çeşitli karakterlere ne olduğunu, bazı olayların nasıl çözüldüğünü, insanların ve mekanların nasıl değiştiğini bilmek istiyordunuz. Açıkçası, benim için bir projedeki son kitabı

yazmak her zaman zor olmuştur, dolayısıyla yorumlarınız aklıma yattı. Karakterler, bana olduğu kadar size de gerçek gelmeye başladı. Sizin gibi, ben de yaşamlarının kitabın son sayfasının ardından devam ettiğini hissediyorum. O yüzden düşündüm de... neden *daha fazla* yazmıyorum?

İlk on *Cedar Cove* kitabı benim için profesyonel zemin oluşturdu ve beni ilk kez *New York Times*'ın en iyi satan yazarı yaptı; hepinize teşekkürler. Ardından, hepiniz Cedar Cove'u bizzat görmek istediğiniz için, memleketim 2009 yılında Cedar Cove Günleri'nde kapılarını ziyaretçilere açtı.

Bu mektubu yazarken on birinci kitap üstünde çalışıyorum ve bütün öyküler bitmeden durmayacağım. Bunun ne zaman olacağını Tanrı bilir!

İlgi ve desteğiniz için teşekkürler. Şimdi gevşeyin, bir fincan sıcak içecek alın ve Cedar Cove'daki dostlarınızla buluşmanın tadını çıkarın.

Debbie Macomber

Not: Okurlarımla haberleşmek beni mutlu ediyor.
Bana iki şekilde ulaşabilirsiniz:
İnternet sitem www.debbiemacomber.com ve adresim P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 aracılığıyla.

Dostluğundan ve sayısız becerisinden kıvanç duyduğum zarafet ve cazibe örneği kadın Marcia Hestead'e...

Cedar Cove, Washington sakinlerinden bazıları

Olivia Lockhart Griffin: Cedar Cove'da görevli yargıç. Justine ve James'in annesi. *Cedar Cove Chronicle*'ın editörü Jack Griffin'le evli. Deniz Feneri Yolu 16 numarada yaşıyorlar.

Charlotte Jefferson Rhodes: Olivia ve Will Jefferson'ın annesi, dul Ben Rhodes'la evli. Ben Rhodes'un David ve Steven adında iki oğlu Cedar Cove'da yaşamıyor.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia'nın kızı, Leif'ın annesi. Seth Gunderson'la evli. Aile, bir süre önce kundaklanan Deniz Feneri restoranını işletiyordu. Justine kısa süre önce Victorian Tea Room'u açtı. Gundersonlar, Rainier Kara Yolu 6 numarada yaşıyorlar.

James Lockhart: Olivia'nın oğlu, Justine'in erkek kardeşi. Donanmada görevli. Ailesiyle birlikte San Diego'da yaşıyor.

Will Jefferson: Charlotte'un oğlu, Olivia'nın ağabeyi. Eskiden Atlanta'da yaşayan Will, boşanıp emekli olduktan sonra Cedar Cove'a dönerek kasabadaki sanat galerisini satın aldı.

Grace Sherman Harding: Olivia'nın en iyi arkadaşı. Kütüphaneci. Dan Sherman'ın dul eşi, Maryellen Bowman ve Kelly Jordan'ın annesi. Olalla'da at çiftliği olan emekli mühendis Cliff Harding'le evlenen Grace, daha önce Gül Ağacı Sokağı 204 numarada yaşıyordu (ev artık kiralık).

Maryellen Bowman: Grace ve Dan Sherman'ın büyük kızı. Katie ve Drake'in annesi. Fotoğrafçı Jon Bowman'la evli.

Zachary Cox: Muhasebeci, Rosie'yle evli, Allison ve Eddie'nin babası. Aile, Pelikan Çıkmazı 311 numarada yaşıyor. Erkek arkadaşı Anson Butler orduya katıldıktan sonra Allison da Seattle'da üniversiteye gidiyor.

Rachel Peyton (daha önce Pendergast'tı): Get Nailed güzellik salonunda çalışıyor. Kısa süre önce Jolene'in babası dul Bruce Peyton'la evlendi.

Bob ve Peggy Beldon: Emekli, Kızılcık Burnu 44 numarada bulunan Thyme&Tide adındaki pansiyonun sahipleri.

Roy McAfee: Özel dedektif, Seattle emniyetinden emekli. Linnette ve Mack adında iki yetişkin çocuğu olan Roy, Corrie'yle evli. McAfee çifti Liman Caddesi 50 numarada yaşıyor.

Linnette McAfee: Roy ve Corrie'nin kızı. Cedar Cove'da yeni kurulan sağlık ocağında asistan hekim olarak çalışan Linnette, artık Kuzey Dakota'da yaşıyor.

Mack McAfee: İtfaiyeci ve paramedik olan Mack, Cedar Cove'a taşındı.

Gloria Ashton: Cedar Cove'da şerif yardımcısı. Roy ve Corrie McAfee'nin öz kızı.

Troy Davis: Cedar Cove şerifi, Megan'ın babası ve dul.

Faith Beckwith: Lisede Troy Davis'in kız arkadaşı olan dul hanım. Tekrar Cedar Cove'a taşınarak Gül Ağacı Sokağı'ndaki 204 no'lu evi kiraladı ve bir süre önce Troy'la nişanlandı.

Bobby Polgar ve Teri Miller Polgar: Bob uluslararası satranç şampiyonu, Teri ise Get Nailed'de kuaförü. Evleri Sahil Bulvarı 74 numarada.

Christie Levitt: Teri Polgar'ın kız kardeşi, Cedar Cove'da yaşıyor.

James Wilbur: Bobby Polgar'ın şoförü ve arkadaşı. Christie'yle duygusal ilişkisi var.

Peder Dave Flemming: Kasabanın Metodist Kilisesi'nin papazı. Emily'yle evli. İki oğullarıyla birlikte Umut Geçidi 8 numarada yaşıyorlar.

Shirley Bliss: Dul tekstil sanatçısı, Tannith'in (Tanni) annesi.

Miranda Sullivan: Shirley'nin, kendisi gibi dul olan arkadaşı.

Shaw Wilson: Anson Butler, Allison Cox ve Tanni Bliss'in arkadaşı. Şu anda California'da bir sanat okuluna gidiyor.

Mary Jo Wyse: Bir önceki yılbaşı arifesinde, Mack McAfee'nin yardımıyla Cedar Cove'da bebeğini dünyaya getiren genç kadın.

Linc Wyse: Daha önce Seattle'da yaşayan Linc, Mary Jo'nun ağabeyi. Lori'yle evli ve Cedar Cove'da oto tamirhanesi açtı.

Lori Wyse (daha önce Bellamy'ydi): Bölgedeki zengin ailelerden birinin kızı. Bir süre önce Linc Wyse'la evlendi.

Bir

Neredeyse eve varmıştı. Mack McAfee, vardiyasının sona ermesinin verdiği keyifle Çam Yeşili Sokağı'na giden köşeyi dönerek 1022 numaradaki ikiz villasına yaklaştı. Uzayan günlerin ve Kuzeybatı Pasifikteki mükemmel ilkbaharın tadını çıkararak bahçede çalışan Mary Jo Wyse'ı görünce içi ansızın huzurla doldu. Saat altı olduğu halde güneş hâlâ parlıyor ve gökyüzü mayısın ilk günlerinin pırıl pırıl görüntüsünü yansıtıyordu. Mary Jo'yu seyrederken Mack gülümsedi. Genç bekâr anne kiracısı ve arkadaşıydı. Aynı zamanda da âşık olduğu kadındı. Hem de ne aşk. Her zamanki güzelliğiyle bir kot pantolon ve uzun kollu, uygun yerlerine yapışan pembe bir tişört giymişti. Noelle birkaç adım ötesindeki pusetinde uyuyordu.

Bebeğin doğumunu önceki yılbaşı Mack gerçekleştirmişti; daha doğrusu doğmasına yardımcı olmuştu; böyle ifade etmek daha yerindeydi. Cedar Cove İtfaiye Şubesi'ne henüz katılmıştı ve en yeni eleman olarak yılbaşı arifesinde

onu görevlendirmişlerdi. Harding'lerin çiftliğinden çağrı gelene kadar sakin bir akşamdı. Bir kadın doğurmak üzere olduğunu söylüyordu. Mack ilkyardım kursuna gitmişti ve sertifikasını aldığı halde, doğum yaptırmanın heyecanına kesinlikle hazır değildi. Noelle ilk nefesini aldığı andan itibaren, Mack'in kalbini tamamen fethetmişti.

Noelle *ve* annesi demek aslında daha doğru olurdu.

Mack evin kendi yaşadığı tarafına park ederek kamyonetinden indi. Görünüşü sakin olsa da içinde fırtınalar kopuyordu. İkisini de iki gündür görmemişti.

Mary Jo, Mack'in yardımıyla oluşturduğu küçük bahçeyle her gün ilgileniyordu. "Selam," diyerek diz çöktüğü yerden doğruldu. Pantolonuna bulaşan toprağı silkeleyerek mahcup bir ifadeyle Mack'e baktı.

"Selam," diye karşılık verdi Mack. Mary Jo'nun duygularını okuyabileceğinden endişelenerek dikkatini filizlenmeye başlayan düzgün tohum tarhlarına verdi. Mack onun güvenini kazanmak için elinden geleni yapsa da Dave Rhodes'la yaşadıkları yüzünden Mary Jo erkeklere hâlâ kuşkuyla yaklaşıyordu. "Bakıyorum bahçe şekillenmeye başlamış."

Çömelerek bir yumruğunu başının üstüne kaldırmış keyifle uyuyan Noelle'e baktı. Bebek onu büyülüyordu. İşin gerçeği, Mary Jo da öyle...

"Son iki gün seni... göresim geldi," dedi Mary Jo alçak bir sesle.

Bu cesaret vericiydi. "Öyle mi?" Bu ilişkide çok temkinli davranmaya çalıştığı için sesinin çok hevesli çıkması

hoşuna gitmiyordu. Daha önce büyük bir hata yapmıştı ve olabilecekler onu korkutuyordu.

"Şey, evet. Son konuştuğumuzda, yani... anlarsın ya."

Mack doğruldu ve gergin bir halde ellerini arka ceplerine sokuşturdu.

"Nişanı sürdürmenin iyi bir fikir olmadığını söylemiştim," dedi Mary Jo, sanki Mack'in hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibi.

"En iyisi bu gibi görünüyordu," diye mırıldandı. "Fakat..."

Sözünü bitirme fırsatı bulamadan Mary Jo araya girdi. "Haklıydın, en iyisi *bu*, özellikle beni sevmiyorsan."

Mack bunu gerçekten söylediğine inanamıyordu. "Hayır. Ben düşünmüştüm ki..."

"Anlıyorum," diyen Mary Jo tekrar sözünü kesti. "Bana evlenme teklif ettin çünkü beni korumaya çalışıyordun."

Mack gözlerini kısarak ona baktı. "David Rhodes tekrar aramadı, değil mi?"

"Hayır," diyen Mary Jo başını iki yana salladı.

Noelle'in öz babası Mary Jo'yu birkaç kez bebeği almakla tehdit etmişti. Mack onun blöf yaptığını düşünse de, Mary Jo paniğe kapılarak Seattle'a, ona ve bebeğine göz kulak olan ağabeylerine geri dönmeye karar vermişti.

İkisini birden kaybetme endişesiyle, Mack kadına evlenme teklif etmişti. Altı ay nişanlı kalma koşuluyla, Mary Jo bu teklifi kabul etmişti.

Bu, *tek* koşul değildi. Hiçbir fiziksel ilişki de olmayacaktı. İşte o zaman Mack yaptığı hatayı anlamıştı. Mary Jo'nun

Cedar Cove'a taşınmasının tek nedeni, ağabeylerinin baskısından kurtulmaktı. Oysa ona evlenme teklif ederek, Mack de kesinlikle aynı şeyi yapıyor, onu korumak ve kollamak istiyordu. Tamam, bunu sevgisi yüzünden yapıyordu ama farkında olmadan ağabeylerinin kadının hayatındaki rolüne soyunmuştu. Mary Jo'nun ilişkilerini ağırdan almasında anlamayacak bir şey yoktu.

Nişanlanmalarının üstünden birkaç gün geçmeden davranışlarındaki değişikliği fark etmişti. Artık Mack'e arkadaşı gibi davranmıyordu. Artık şakalaşmıyor ve sevgiyle öpüşmüyorlardı. Mack onun hayatındaki bir durum yüzünden kontrolu ele almış ve Mary Jo'nun özgürlük yolundaki ilk çabalarını bastırmıştı. Kadın evlenme teklifine evet demişti ama bunu âşık olduğu için yapmamıştı.

Mack'in tersliğin ne olduğunu ve nişanı neden bozması gerektiğini anlaması bir ay sürmüştü. Onunla olmaya, onunla evlenmeye o kadar hevesliydi ki neredeyse her şeyi berbat etmişti.

Hiç değilse ikisi de nişandan ailelerine söz etmemişti. Mack, kendi ebeveynlerinin bunu neden yaptığını hemen anlayacaklarını biliyordu. Henüz erken olduğunu, Mack ve Mary Jo'nun bu tür taahhütte bulunmak için birbirlerini yeterince tanımadıklarını söyleyeceklerdi.

Muhtemelen haklıydılar.

Mack içgüdüleriyle davranmış, Mary Jo'yu koruma dürtüsü sağduyusuna baskın çıkmıştı. İşleri akışına bırakıp ilişkilerinin doğal biçimde gelişmesine izin vermesi gerekiyordu.

Sorunlardan biri, kadınları idare etmekte usta olmamasıydı. Bu konuda tamamen tecrübesiz sayılmazdı ama Mary Jo'dan önce hiçbir ilişkisi ciddi değildi ve uzun sürmemişti.

Bir ablası vardı; aslında iki ablası vardı ama ikincisinden sadece birkaç yıl önce haberi olmuştu. Linnette'le hep çok yakındılar ve son zamanlarda Gloria'yla da dostlukları gelişmeye başlamıştı.

Linnette ilişkiler konusunda hep ona akıl verirdi ama Kuzey Dakota'da ıssız bir kasabaya taşınmıştı. Düzenli olarak telefonlaştıkları halde, Mary Jo'ya evlenme teklif etmeden önce Mack onun fikrini sormayı ihmal etmişti.

Hatasından geri dönmeye çalışırken Mack yeni bir tane yapmıştı. Mary Jo'ya ondan hoşlandığını, ama gerçek aşkının Noelle olduğunu söyleyerek nişanı bozmak istemişti.

O zaman doğru bir yaklaşım gibi görünmüştü. Nişandan geri adım atarak yiğitliğe leke sürmeyeceğini umuyordu; tabii bu Mary Jo için de geçerliydi. Aksine, zaten karmaşık olan bir ilişkiyi daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmişti. Bir olayla başa çıkmanın bundan beter bir yolu varsa da Mack kesinlikle hayal edemiyordu.

Yapması gereken tek şey dürüst davranmaktı. Dürüstlüğün en iyi politika olduğunu kim söylediyse –Ben Franklin? Rahibe Teresa? Bill Clinton? Oprah?– kesinlikle haklıydı.

Sonra, ertesi gün, Mack itfaiyedeki vardiyasına gitmişti. Huzursuzdu ve tekrar Mary Jo'yu görmediği için endişeliydi. Bu, o günden beri Mary Jo'yla ilk karşılaşmalarıydı.

"David'den bir daha haber alacağımı sanmıyorum," dedi Mary Jo. "Senin de söylediğin gibi, boş bir tehdit ol-

duğunu düşünüyorum. Noelle'i sadece babasından para sızdırmak için kullanmak istiyor."

Mack başıyla onayladı. "Onunla karşılaşacak olursan hemen ara, ben hallederim." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Mack onları geri almak istedi. Nişanı bozmasının tek amacı Mary Jo'nun sorunlarını kendi başına çözmesine izin vermekti.

Mary Jo cevap vermek yerine, Noelle'in battaniyesini düzeltmeyi tercih etti.

Mack topuklarının üstünde geri dönüp ellerini ceplerinden çıkardı. İnlemek istiyordu. Neden çenesini kapalı tutamamıştı? "Postayı kontrol etsem iyi olacak," dedi, içini çekerek. Mary Jo ona seslendiğinde posta kutusunun yolunu tutmuştu.

"Şu mektuplarla ilgili bir şey öğrendim."

"Mektup mu?" diye sordu, kafası karışan Mack.

"Dolap döşemesinin altında bulduğum mektuplar."

İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma mektupların olduğu kutu tamamen aklından çıkmıştı. "Söyle," dedi telaşla.

"Göstermeyi tercih ederim."

"Tamam."

"Akşam yemeğine gelmek ister misin?" diye sordu. Sanki onu davet etmek iyi bir fikir değilmiş gibi alt dudağını ısırdı. "Zorlamışım gibi olmasın..."

"Yo, isterim," dedi Mack, göstermek istediğinden daha coşkulu bir tonda. "Yani, sen davet etmek istediğinden eminsen."

"Eminim."

Mack saatine baktı. "Altıyı çeyrek geçiyor. Bir saat sonra diyelim mi?"

"Bir saat," diye onayladı Mary Jo.

Mack'in morali düzeldi. Belki korktuğu kadar her şeyi *mahvetmemişti*. "Öyleyse görüşürüz," dedi, rahatlamış bir tebessümle.

"Tamam." Mary Jo da ona gülümseyince içi birden umutla doldu.

Kendi verandasının basamaklarına ulaştığında, götürebileceği bir şey olup olmadığını sormadığını fark etti. Salata? Hayır, şarap daha iyi olurdu. Arkasına döndü, Mary Jo'nun onu izlediğini görünce şaşırdı. Mary Jo suçlu bir tavırla bakışlarını kaçırdı.

"Ne getirebilirim?" diye sordu. "Yemek için."

Mary Jo hafifçe omuz silkti. "Sebzeli tavuk güveç ve minik ekmekler yapacağım. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Bir şişe şaraba ne dersin?" Kadın başıyla onaylayınca, "O halde yedide görüşmek üzere," dedi Mack.

Posta kutusundan mektuplarını alan Mack kendini içeri atıp derin bir nefes aldı. Heyecandan neredeyse boğulmak üzereydi. Bir saate kalmadan, nişanı aptal ve görgüsüz bir biçimde, yalan söyleyerek bozmasını telafi edebilirdi. Tekrar başlamak, ilişkilerini daha sağlam bir zemine oturtmak için bir fırsat yaratabilirdi.

On beş dakika sonra Mack duş almış, tıraş olmuş ve kıyafetini değiştirmişti. Çamaşır makinesini doldurup çalıştırdı. Öldürmesi gereken hâlâ yarım saat olduğu için odadan odaya volta atmaya başladı. Önemli bir akşamdı ve bunun gibi daha pek çok akşamın yolunu açabilirdi.

Önceden Mary Jo ve Noelle'i sık sık ziyaret ederdi. Mary Jo onu düzenli olarak çağırırdı ama artık bunu arkadaşlığından keyif aldığı için yapmadığından şüphe ediyordu. Kadın etrafının kalabalık olmasına alışıktı, kısa süre öncesine kadar ağabeyleriyle birlikte yaşıyordu.

Mack kardeşlerin ev işlerinde kendi üstlerine düşeni yaptıklarını biliyordu ama yemeklerini Mary Jo pişiriyordu. Acıkmış üç adam için yemek hazırlamaya alışıktı, bir aileyi doyurmayı becereceğine de kuşku yoktu. O yüzden yemekte fazladan birinin olması sorun yaratmaz diye düşünüyordu Mack. Kendisi için özel bir şey yapması gerekmiyordu.

Şikâyet ettiği yoktu. Aksine, onunla vakit geçirmekten, hayatının bir parçası olmaktan keyif alıyordu. Akşamları, zamanının büyük bölümünü Noelle'i eğlendirerek geçiriyordu. Mary Jo yemek hazırlıklarını sürdürürken bebekle oynuyordu ve sonra birlikte oturup ya televizyon seyrediyor ya da iskambil oynuyorlardı. Babasının ifade ettiği gibi, kadının kartlarla arası iyiydi. Sohbet de ediyorlardı ama fazla derin ya da kişisel konulara girmiyorlardı. Genellikle okuduklarından, televizyonda gördükleri şeylerden, ortak arkadaşlarından veya Cedar Cove'daki tanıdıklarından söz ederlerdi. Aynı görüşleri paylaştıklarına inandığı halde, dini ve politik konulardan uzak durmaya özen gösterirlerdi.

Akşamın sonunda ona iyi geceler öpücüğü verirdi. Sözde nişanlarının ardından, ateşli öpücükler yerini daha kardeşçe öpücüklere bırakmıştı. Bu nişanın büyük bir hata olduğunu Mack'e ilk düşündüren de buydu.

David Rhodes'un ona yaptığı muameleyi düşününce, Mary Jo'nun yeni bir ilişkiye girmekte temkinli davranmasını anlamak zor değildi. Erkeklere –ve onlar hakkındaki kişisel yargı becerisine– olan güveni tamamen sarsılmıştı ama Mack, kendisinin güvenilir bir adam olduğuna inandığından emindi. Onu ve bebeği samimi olarak kolluyordu ve ikisine de bir şey olmasına izin vermezdi.

Mack, Rhodes kadar yakışıklı olmadığı için üzülüyordu. Onun kadar tatlı dilli de değildi ama David gibi bir kurnazla yaşadığı ilişkiden sonra Mary Jo'nun bunu cazip bulmayacağını umuyordu. Rhodes'un aksine, Mack uzun boylu, esmer ve yakışıklı değildi. Boyu bir seksenin az altındaydı, kumral saçlarının arasında burnunun üstüne yayılan çilleri vurgulayan koyu kestane dalgalar vardı. Ortalama bir erkek olduğunu düşünüyordu. İtfaiyeci olabilirdi ama yılın en seksi erkekleri takvimine seçilmeyeceği kesindi.

Oysa Mary Jo güzeldi. O yüzden, David Rhodes gibi birinin onu keşfetmesi şaşırtıcı değildi. Mack, onun güzelliğinin sorunun bir parçası olduğuna uzun süre önce karar vermişti; bu güzellik yüzünden Mack ve Mary Jo aynı kulvarda değildi. Mack, onun istediği erkeği elde edebileceğinden emindi. Bütün umudu, süreç içinde kadının *kendisini* istemesiydi.

Ön kapıyı çaldığı anda Mary Jo sanki arkasında bekliyormuş gibi –tabii bu imkânsız da olsa– anında açtı. Noelle oturduğu yerde şakıyarak kollarını salladı, Mack bunun kendine özel bir hoş geldin ifadesi olduğunu düşünmeyi tercih etti.

"Hanimiş benim kızım?" diye sordu. Buzdolabından yeni çıkardığı soğutulmuş pinot grigio şişesini Mary Jo'ya verdi, sonra salona geçip bebeğe uzandı. Onu kollarına alırken Mary Jo'ya sırıttı. "Onu sadece iki gün görmedim ve iki santim uzadığına yemin edebilirim."

"Her geçen gün değişiyor," dedi Mary Jo. "Bunun ben de farkındayım."

Mack bebeğin çenesini gıdıkladı, guruldayan Noelle onu güldürdü.

"İkinci Dünya Savaşı mektupları orada," diyen Mary Jo sehpayı işaret etti.

Noelle'den bakışlarını uzaklaştıran Mack oradaki puro kutusuna baktı. Rengi atmıştı ve eski püskü görünüyordu. "İçinde kaç mektup var?"

"Düzinelerce. Bulduğumda o kadar çok gibi durmuyordu ama kâğıt gerçekten ince."

Bu keşif Mary Jo'yu gerçekten heyecanlandırmıştı. Mack'in de ilgisini çekmişti; kimin çekmezdi ki? Mektuplar, tarihle doğrudan bağlantı, önceki yüzyılın en önemli olaylarının bazılarıyla kişisel iletişim anlamına geliyordu.

"İnternette okuduğum bir makalede bu kâğıt türüne soğan zarı dendiği ve bu mektupların V-posta olarak adlandırıldığı yazıyordu." Gülümsedi. "Sanırım buradaki *V*, *Victory*'yi* temsil ediyor." Kanepeye oturdu, bebeği hâlâ kucağında tutan Mack ona katıldı. İlgisi Mary Jo ve Noelle arasında bölünüyordu.

* (İng.) Zafer. (y.n.)

"Onları iki kez okudum. Bayan Joan Manry'ye yazılmışlar."

"Hatırlıyorum." Mary Jo söyleyince Mack alıcının adını hatırlamıştı ama göndereni hatırlayamıyordu. Başını eğerek baktı ama gönderici adresi okuyamadı. "Kimden geliyordu?"

"Adı Jacob Dennison ve savaş sırasında Avrupa'da görevli bir binbaşıymış. Bazı mektupların üstü siyahla çizilmiş ama çoğunda yok. Sanırım sansür amacıyla çizilmişler. İki yüzden fazla sansür bürosu olduğunu okudum, anlarsın ya. İşleri, personelin mektuplarda askeri sırları açığa çıkarmalarına engel olmakmış." Duraksadı. "Kuşkusuz, bu durum mektupların neden saklandığını açıklamıyor."

"Eminim Jacob'dan çok Joan'ın koşullarıyla ilgili bir durumdur," dedi Mack.

"Şey, siyah çizgilere rağmen takip edebildim. Büyüleyici mektuplar. Senin de okuman için sabırsızlanıyorum."

Onun heyecanına kapılan Mack başıyla onayladı.

"Joan, Bremerton'daki tersanede çalışıyormuş," diye devam etti Mary Jo, "ve ablasıyla birlikte yaşıyormuş. Elaine, yani ablası, evliymiş ve kocası Güney Pasifik'te bir yerdeymiş. Anladığım kadarıyla Joan binbaşıyla ordu mensupları için düzenlenen bir dansta tanışmış ve adam İngiltere'ye gönderildikten sonra yazışmaya başlamışlar."

Mack bebeği hafifçe hoplatmaya başladı, Noelle'in ne kadar keyif aldığı belli oluyordu. "O mektuplara göz atmak isterim," dedi.

"İşte ilk mektup. Onları tarihlerine göre sıraladım." Mary Jo mektubu dikkatle açarak Mack'e uzattı.

Binbaşı Jacob Dennison
36354187 Hgs. Co.
1. Hgs. Kondominyumu
Askeri Müfreze
Birleşik Krallık Üssü Ordu Postanesi
413%P>M> N.Y., N.Y.
15 Ocak 1944

Sevgili Joan,

Nasılsın kadınım? Biricik kadınım! Az önce senden bir mektup daha aldım. Zarfı bana uzattıklarında üstünde senin adresini görünce yüzüm güldü. Tam üç kez okudum çünkü kendimi sana yakın hissetmemi sağlıyor. Tahmin edemeyeceğin kadar sıla hasreti çekiyorum, ama gözlerimi kapatıyorum ve yüzünü gördüğümde her şey yoluna giriyor. Seni çok fazla düşünüyorum; önem verdiğim yerleri ve kişileri hatırlamaya yardım ediyor.

Orduya katılmadan önce Washington eyaletinden hiç ayrılmamıştım. Annem ve babam da bana yazıyorlar. Ağabeyim Güney Pasifik'te ve sürekli seyir halinde. Bazen Ordu yerine keşke Donanma'ya katılsaydım diyorum çünkü bu savaşı sona erdirmek için kendi üstüme düşeni yapmak istiyorum. Kimse işgalin ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyor. Umarım, bir an önce olur. Bize gece gündüz tatbikat yaptırıyorlar. Ken-

dimi uçaktan aşağı atmak alışkanlık yaptı diyebilirim. Kulağa çılgınca geliyor, değil mi? Annem her zaman gözü kara olduğumu söylerdi. Sanırım haklıymış.

Sana gönderdiğim yılbaşı hediyesini aldığına sevindim. Geç ulaştığı için üzgünüm. Bu sene yılbaşı zamanı yanında olmayı umuyorum. Bing Crosby radyoda "I'll Be Home for Christmas"ı* söylerken bunu sürekli düşündüm.

Elaine konusunda ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sana sorun çıkardığı için kendimi kötü hissediyorum. Keşke neden bana karşı olduğunu anlayabilsem. Ona bir mektup yazsam işe yarar mı? Sen ne dersen onu yaparım; benim kadınım olmayacağını söyleme, yeter.

Fırsat bulunca daha çok yazarım.

Kucaklıyor ve öpüyorum.

Jacob

Mack mektubu bitirdi ve kenara koydu. Sonraki iki taneyi hızla gözden geçirdi.

"Bu mektuplar *harika*, değil mi?" Mary Jo heyecanla onun tepkisini bekliyordu.

Mack buna katılmak zorundaydı. "Evet, gerçekten öyle." Uzanıp yeni bir tane aldı.

Binbaşı Jacob Dennison
36354187 Hgs. Co.
1. Hgs. Kondominyumu
Askeri Müfreze

* (İng.) "Noel için eve dönmüş olacağım" gibi bir anlama gelir. (y.n.)

Birleşik Krallık Üssü Ordu Postanesi
413%P>M> N.Y., N.Y.
3 Mart 1944

Sevgili Joan,

Nasılsın kadınım? Hafta başında boş günüm vardı, Londra'ya gidip balık ve kızarmış patates yedim. Bugüne kadar yediklerimin en lezzetlisiydi ve Puget Sound'da doğup büyüyen biri olarak, bu dediğimin bir anlamı var. Babam balık tutmayı severdi ve annem aklına gelebilecek en nefis alabalık kızartmasını yapardı. Ama bu balık farklıydı ve gazete kâğıdının içinde servis yapıyorlardı. Shakespeare'in oyunlarından birini görmek için trene binip Stratford'a bile gittim. *Kral Lear*'i hiç izledin mi? Kullanılan süslü lisanı çok sevmesem de öykünün iyi olması tekdüzeliği kırıyordu. Çocuklardan bazıları sarhoş olup üsse zamanında dönemedi. Beni yanlış anlama, ben de kendimce içtim ama abartmayacak kadar kafam çalışıyordu.

Bana yazdığın için teşekkür ederim. Mektuplarının benim için anlamını ifade edemem. Zarfın köşesinde Çam Yeşili Sokağı 1022 numarayı gördüğümde moralim düzeliyor. Başıma gelen en güzel şey seninle tanışmaktı. Seni seviyorum Joan. Bunu ifade etmem için henüz çok erken olduğunu söyledin ama ben ne hissettiğimi biliyorum. Ayrıca, senin sandığın gibi evden uzak olduğum için böyle hissetmiyorum. Bu gerçek. Mektuplarla bir insanı tam olarak tanıyamayacağını söylüyorsun. Bence tanıyabilirsin. Ben seni tanıdığımı hissediyorum, sen beni tanımadığını samimi

olarak söyleyebilir misin? Tanrı izin verirse, eve döndüğümde bunu adabıyla yapacak, bir dizimin üstüne çökerek karım olmanı isteyeceğim.

Yarın sana tekrar yazacağım. Sen de bana yaz. Elimden geldiğince bağlantıyı sürdürmeye çalışacağım. Işıklar sönecek, o yüzden bitirmek zorundayım.

Kucaklıyor ve öpüyorum,

Jacob

Mary Jo hafifçe öne eğildi. "Daha önceki ev sahibiyle ilgili bir şey bulabildin mi?" diye sordu. "Joan ve Jacob hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmek istiyorum."

Mack "ev sahibi" ile görüşeceğini söylediğini unutmuştu; gerçi evin sahibi kendisi olduğundan buna pek gerek yoktu. Bu konuda Mary Jo'ya yalan söylediği için şimdi pişman oluyordu. Eğer ev sahibinin *Mack* olduğunu fark ederse, kirasının çok düşük olması onu üzebilirdi. Onu himaye etmeye çalıştığını ya da karşılığında bir şeyler beklediğini düşünebilirdi. Mack hayal kırıklığıyla içini çekmemek için kendini zor tuttu. Kendine kazdığı kuyuyu sürekli derinleştiriyordu. Bugünlerde ona gerçeği söylemesi gerekebilirdi; bunu yapacaktı, doğru zamanın geldiğini hissedince. Gerçi bu an geldiğinde farkına varabileceğinden pek emin değildi ya.

"Görüşeceğimi söylemiştim, değil mi? Üzgünüm ama henüz bunu yapamadım."

"Sorun yok," diyen Mary Jo bu cevabı kolayca kabullenmiş görünüyordu. "Yemek için hazır mısın?"

Mack masanın hazır olduğunu gördü. Ortada güveç tenceresi ve bir kraker tabağı vardı, her tabağın yanına şarap kadehi ve su bardağı konmuştu.

"Sen gelmeden önce Noelle'i doyurdum," dedi Mary Jo.

Bu sözler, bebeği yerine yatırıp masaya oturmasını ima ediyordu, Mack öyle yaptı. Mary Jo harika bir aşçıydı; annesi kadar iyiydi ve *bu*, gerçek bir iltifattı. Mary Jo'nun ebeveynleri o daha lisedeyken ölmüştü ve istemese de bütün mutfak işleri ona kalmıştı. Buna rağmen, aşçılıktan keyif alıyor gibiydi ve lezzetli olduğu kadar besleyici yemekler hazırlamaktan gurur duyuyordu.

Mack mutfakta beceriksiz değildi ama Mary Jo yan tarafa taşınana kadar rasgele yemek yiyordu. İtfaiye merkezinde kendi sırası gelmediği sürece, yemek pişirmeyi pek dert etmiyor, genellikle mikrodalgada ısıtabileceği ya da Cedar Cove'da ulaşabileceği hazır yemekleri tercih ediyordu. Ebeveynlerine habersiz gitme alışkanlığı yoktu ama gittiği zaman annesi yemeğe kalması için mutlaka baskı yapardı ve Mack bunu genellikle geri çevirmezdi.

"Vay, bu *harika*," dedi ilk lokmanın ardından. Gerçekten öyleydi. Tavuk parçaları yumuşacıktı, sebzeler lapa haline gelmemişti ve yemeğin suyu çok lezizdi. Yanındaki krakerler ise ağızda eriyordu. "Bir erkek bu yemeklere kolayca alışabilir," dedi neşeyle.

Mary Jo sesini çıkarmadı.

Of ya, işte yine yapmıştı. Hiç öğrenmeyecek miydi? "Ben, yani, öyle demek istemedim. Sadece yemeğin nefis olduğunu söylemeye çalışıyordum... Başka şey ima etmiyorum."

Mary Jo çatalını dikkatlice tabağının yanına koydu. "Bundan korkuyordum."

"Neden korkuyordun?" Lokmasını çiğnemeden yutunca kraker neredeyse boğazına takılıyordu.

"Sence de aramız hâlâ tuhaf değil mi?"

Mack başıyla onayladı, şarap kadehini kavrayarak büyük bir yudum aldı.

"Bu kadar çabalamana gerek yok, Mack."

Mack kaşlarını çattı, ne demek istediğini pek anlamamıştı.

"Biz arkadaşız, değil mi?"

"Arkadaşız," diye tekrarladı.

"Güzel," dedi Mary Jo. Rahatlamış görünüyordu. "Arkadaşlar birbirlerinin yanında rahat ederler. Söyleyeceklerimizin yanlış anlaşılmasından ya da konu dışı olmasından endişe duymamıza gerek yok."

Mack öksürdü ve tekrar başıyla onayladı.

"Öyleyse gevşe ve keyfine bak. Beni gücendireceksin diye tedirgin olma, tamam mı?" Mary Jo göz kamaştırıcı tebessümlerinden biriyle ona baktı.

"Tamam," dedi Mack. Bu sözlerin onu rahatlatması gerekiyordu, oysa tam ters etki yaratmıştı. Evet, arkadaştılar ama Mack çok daha fazlasını umuyordu.

İki

Hâlâ tuhaf geliyordu ama her sabah yanında karısıyla uyanmak muhteşemdi. Linc Wyse, evlilik hayatına kendisini şaşırtan bir hızla uyum sağlamıştı. Lori Bellamy'yle tanıştığı andan itibaren bir kasırgaya tutulmuş gibiydi.

Kadının arabasının otoyolda bozulmasının üstünden daha iki ay geçmemişti. Linc, aile evini terk ederek McAfee'nin bitişiğindeki eve taşınan dik kafalı kız kardeşini kontrol etmek için Cedar Cove'a gitmişti. Noelle'in doğumunu gerçekleştiren itfaiyeci kaşla göz arasında kardeşinin komşusu olmuştu. Mary Jo'nun evine fazla girip çıktığına inanan Linc, uygunsuz bir durum olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini –bunun *görevi* olduğunu– düşünüyordu. Kız kardeşinin kendini soktuğu durumdan pek hoşnut değildi. Zaten bir erkek ondan istifade etmişti ve Linc *aynı şeyin* tekrarlanmasına izin vermeyecekti. Mary Jo'nun ona kaç kere işine burnunu sokmamasını söylediği umurunda değildi.

Lori'den hafif, uyanmaya başladığını işaret eden bir ses geldi, sonra esnedi ve Linc'in kollarına sokulmadan önce gerindi. "Sabah oldu mu?" diye sordu, uyku mahmuru bir sesle.

Linc onun başının tepesini öptü. Lori'yle uyandığı sabahlar, hayatının en güzel anlarıydı. "Öyle görünüyor."

"Kahve yapayım." Saatli radyoyu kapamak için uzandı ve yol durumunu veren haberi yarıda kesti.

Üstündeki örtüyü açmaya başlayınca Linc ona engel oldu. "Bu kadar erken kalkmaya gerek var mı?" Burnunu Lori'nin boynuna sürttü, kolunu ona dolayarak kendine doğru çekti. Kadın yumuşak, sıcacık ve sevgi doluydu.

"Sabahları yatak keyfi yapmaktan hoşlanan bir adam olduğunu bilmiyordum," diye dalga geçen Lori kollarını onun boynuna doladı. Göğüsleri vücuduna sürtününce Linc bu duygunun tadını çıkarmak için kısaca gözlerini kapadı.

"Hiç olmadım," diye mırıldandı. "Şimdiye kadar." Bunun ne kadar doğru olduğunu Lori'nin tahmin etmesine imkân yoktu. Ebeveynlerini kaybettikten sonra, kardeşlerin en büyüğü olan Linc aileyi bir arada tutmuştu, aileyi ve işyerini.

Her sabah oto tamir atölyesine ilk o gider, akşam en son o çıkardı. Bütün yaptığı çalışmak ve endişelenmekti. Ailesi için, işyeri için, ekonomi için endişelenirdi. Eğer uyku kaçıracak bir şey varsa, Linc onu hemen üstlenmeye hazırdı.

Sonra Lori'yle tanıştı.

Kadınlarla olan ilişkileri hep nahoştu ve nerede hata yaptığını bir türlü çözememişti. Şablon hep aynıydı; bi-

riyle tanışırdı, bir süre her şey yolunda gider ve sonra biterdi. Bunu anlayamazdı. Mary Jo onun çok "otoriter" ve "despot" olduğunu iddia ediyordu ama kardeşi ilişki uzmanı olmadığından fikrini önemsemiyordu ve giderek kısalan romantik ilişkiler döngüsü devam ediyordu. Oysa Lori'nin arabasının bozulduğu akşam yardım etmek için durduğunda her şey değişmişti.

Neredeyse geçip gidecekti. Uzun bir gündü ve kız kardeşiyle yaşadığı ateşli tartışma hâlâ canını sıkıyordu. Yine de durmuştu çünkü Mary Jo aynı şekilde otoyolda kalsaydı, Linc kendisi gibi birinin ona yardım etmesini isterdi. O yüzden durmuştu. Lori'nin arabasının benzini bitmişti ve onu bir benzin istasyonuna götürmüştü. Ardından birlikte akşam yemeği yemişler ve sonraki birkaç gün boyunca durmaksızın konuşmuşlardı.

Linc, Lori'nin kısa süre önce nişanlısından –hırsızlık suçlamasıyla hapse giren bir adamdan– ayrıldığını öğrenmişti. Bu durumun kadını büyük bir hayal kırıklığına uğratmış olması şaşırtıcı değildi. Linc bu duyguyu iyi bilirdi. Lori, onurlu bir adama ihtiyacı olan eski kafalı bir kadındı. Linc, kendisinin ve başkalarının onurlu davranmasını isteyen eski kafalı bir adamdı. Bi anda, daha konu hakkında konuşmaya bile fırsat olmadan, evlenmeye karar vermişlerdi.

Çılgıncaydı. Muhteşemdi. Linc kendini hiç bu kadar mutlu ve kaygısız hissetmemişti.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soran Lori bir dirseğinin üstünde doğrulup onun yüzünü inceledi.

Karısına sadece bakmak bile yüreğini hoplatıyordu. "Cibinlikli ve pembe takımlı bir yatakta uyuyup kendimi iyi hissedeceğim asla aklımın ucundan geçmezdi." Durakladı. "İyi hissetmekten de *öte*."

Gülümseme sırası Lori'deydi. "O kadar kötü olmadığını söylemiştim, değil mi?"

"Hatırladığım kadarıyla öyle değildi. Aklımda kalan, beni yatağa sürüklediğinde bana verdiğin söz."

"Seni sürükledim mi?" Lori'nin kaşları kalktı. "*Benim* hatırladığım kadarıyla, beni kucakladın, yatak odamın kapısını çarparak açtın ve mağara adamı tarzıyla içeri taşıdın."

"Mağara adamı? Lütfen."

"Öyleyse hoyrat bir adam."

Hoyrat bir adama katlanabilirdi. "O andan itibaren söz konusu cibinliğin farkında bile değilim."

"Şimdi farkında mısın?" diye sordu Lori.

Linc omuz silkti. Yıllarca erkek kardeşleriyle birlikte yaşamıştı ve kadınların fırfırlı malzemelerine dikkat etmemişti. Muhtemelen Mary Jo'nun da vardı ama o küçük kız kardeşiydi ve aynı şey değildi.

Lori'yle ilgili *her şey*, o akşam arabasından aşağı adımını attığından beri ilgisini çekiyordu. Evlendikleri gece üstüne giydiği varla yok arası siyah ipekle yatak odasından dışarı çıktığında... bu anı hâlâ onu heyecanlandırıyordu.

"Kahve yapacağım," dedi cevap alamayan Lori.

"O kadar çabuk değil," diyen Linc, ikisi de soluksuz kalana kadar onu öptü. Gözlerini açarken kendisini izlediğini gören Lori onun ne istediğini anladı. "Linc! İşe gitmek için hazırlanmam gerek!"

"Gecikmezsin," diyen Linc, Lori'yi sırtüstü yatırarak dudaklarını ağzının üstüne kapadı.

Evet, evliliği tavsiye etmek için sayısız sebep vardı ve Linc her dakikanın tadını çıkaracaktı.

Yarım saat sonra, kahveden feragat eden Linc duştan çıkarken Lori telaşla giyiniyordu. Linc ihtiyacı olmadığını düşünse de Lori makyajını yapmış, işe uygun bir etek giyerek üstüne açık mavi bir kazak geçirmişti. "Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu yakasını düzeltirken.

"Garajın kapanış evraklarını imzalayacağım."

Lori şaşkınlıkla baktı. "Anlaşmaya vardınız mı?"

Linc, beline sardığı havluyla banyonun kapı aralığında duruyordu. "İki yıldır boş duruyordu ve sahibi gerçekten satmaya niyetliydi." Linc aile işletmeleri olan Wyse Men Auto & Body Shop'un –eski adı *Three* Wyse Men'di– Cedar Cove'da bir şubesini açmaya karar vermişti. Kardeşleri Seattle'daki dükkânla başa çıkabilecek kadar ustalaşmıştı. Yeni bir dükkân açarak Linc onlara kendi ayakları üstünde durma fırsatı verecekti. Ayrıca, içlerinden birinin Mary Jo'ya göz kulak olması gerekiyordu. Aslında bu, sebep olmaktan çok bahaneydi; Linc, Cedar Cove'da yaşamayı seviyordu.

Eh, samimi olmak gerekirse, Lori'yle birlikte yaşamayı seviyordu.

"Bugün sadece saat üçe kadar çalışıyorum," dedi odada dolaşan Lori. O anda üstüne geçirdiği siyah ceket, eteğiyle takım değildi ama güzel uymuştu. Ardından yakasına işlemeli bir taş iliştirdi. Tişört ve kot pantolondan başka kıyafetle

rahat edemeyen Linc bile Lori'nin bir tarzı olduğunu fark edebiliyordu. Onun Silverdale'de sosyetik bir butikte çalışmasının bu sayede olduğunu düşündü. Amatörce tasarımla da uğraşıyor, aynı zamanda dikiş dikmeyi biliyordu.

"Eve dönerken alışveriş yaparım." Saçlarını fırçaladı, çantasını omuzuna astı ve çıkmaya hazırlandı.

Linc onun elini kavradı. "Veda öpücüğü vermeyecek misin?"

Gülümseyen Lori'nin gözleri hınzırca ışıldadı. "Hayır. Öpücüğün ardından başka şeyler geliyor ve şimdiden işe geç kaldım."

"Bir öpücük," diye yalvardı Linc. "Lütfen?"

"Linc," diye söylendi Lori ama ona uydu.

Öpücüğü Linc'in dizlerinin bağını çözmüştü. Tekrar konuşmaya başlamadan önce genzini temizlemesi gerekti. "Tapu dairesinden dört gibi dönerim."

"Harika. Bir şişe şarap alayım, böylece kutlama yapabiliriz."

"İyi fikir."

"Görüşürüz," diyen Lori onu bir kez daha öperken dudaklarıyla bir süre ağzının üstünde oyalandı. Linc'e ne yaptığının farkındaydı, birden geri çekildiğinde Linc neredeyse sendeleyerek düşüyordu.

"Sen şeytanın tekisin Lori Wyse," diye arkasından seslendi Linc.

Lori'den on beş dakika sonra Linc de evden çıktı. Uğrayacağı çok yer vardı, ayrıca Seattle'a gidip kardeşleriyle oradaki iş hakkında görüşmesi gerekiyordu. Cedar Cove'a

döndüğünde ise garaj için gerekli evrakı imzalayacaktı. Bütün bunlar umduğundan uzun sürdü ve işi bittiğinde saat neredeyse beş olmuştu.

Linc garajın anahtarlarını alarak eve döndü, Lori'ye garajı göstermek istiyordu. İşi nasıl kuracağına dair bir defter dolusu fikri vardı. Bunların hepsini ona söylemek, dahası, bu anı onunla paylaşmak istiyordu. Şarabı yanlarına alıp garajda kadeh tokuşturabilirlerdi.

Eve ulaştığında, genelde kendi kamyonetini park ettiği yerde siyah bir araba gördü. Daha evin kapısına varmadan yükselen sesler kulağına gelmeye başlamıştı.

"Böyle konuşma baba!" diye haykırdı Lori. Sesi ağlamaklı çıkıyordu.

Hadi be, Lori evlendiklerini henüz ailesine söylememişti. Linc onun neden bu kadar ertelediğini bilmiyordu ama karar onundu. Daha önce sorduğunda bu konunun onu ne kadar huzursuz ettiğini fark etmiş ve üstüne gitmemişti.

Şimdi kadının babası üzgündü ve Linc onu suçlamıyordu. İşleri düzeltmek için elinden geleni yapacaktı.

Omuzlarını düzelterek kapıyı açtı ve salona girdi. Lori şöminenin yanında duruyordu, kelleşmeye başlamış tıknaz bir adam olan babası ise hemen ötesindeydi. Sanki parmağını Lori'ye sallarmış gibi bir eli havada duruyordu, diğer eli ise yanına yapışıktı. Linc içeri girince ikisi de dönerek ona baktı.

"Merhaba," diyen Linc sesinin sakin ve oturaklı çıkmasını diliyordu. "Lori'nin babası olmalısınız. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Bellamy." Elini uzattı ama yaşlı adam görmezden geldi.

Aksine, Leonard Bellamy tekrar kızına döndü. "Bu adam mı?"

"Baba, bu benim eşim Lincoln Wyse. Linc... bu da babam."

Lori'nin yanına giden Linc korumacı bir tavırla kolunu omuzlarına sardı.

Bellamy onu görmezden gelmeye devam ediyordu. "Daha önce de saçma sapan dolaplar çevirdin ama *bu* üstüne tüy dikti."

"Bay Bellamy, sanırım..."

"Seni dinlemek istersem, bunu söylerim," diye bağırdı yaşlı adam. "Hiç aklın yok mu Lori Marie? Bu adamla evlenmişsin ve onu *tanımıyorsun* bile! Ya ailesi? Akrabaları kim?"

"Eğer bana izin verirseniz..."

"Sen," dedi Leonard, parmağını suçlarcasına Linc'e uzatarak, "kendi işine bak. Bu kızımla benim aramda."

Linc'in kolunu sıkan Lori, babasının dediğini yapmasını işaret etmeye çalışıyordu. Linc bundan hoşlanmamıştı ama yine de kasılmış çenesiyle diğer adamın söylenmesinin bitmesini sabırla bekledi.

"Zaten daha önce şu... şu caniyle nişanlanmıştın."

"Geoff bir hataydı."

"Bir hata!" diye haykırdı Leonard. "Demek ona böyle diyorsun. Bütün ailenin yüz karasıydı. Düğünü iptal etmek zorunda kalınca annen ve ben neler hissettik sanıyorsun? Düğün gerginliği diyemedik, hatta makul bir mazeret bile bulamadık. Yo, hayır. Geoff'in adı Kitsap Yarımadası'nda basılan bütün gazetelerin ön sayfasına yapışmıştı. Eyaletteki herkes düğünün neden iptal edildiğini biliyordu."

"Ben... ben Geoff'in nasıl bir adam olduğunu anlayamadım," dedi, kendini savunmaya çalışan Lori. Sesi utançtan titriyordu. "Geoff hakkında yanıldığımı kabul ediyorum ama onu sen de sevmiştin, unuttun mu?"

Babası bu yorumu duymazdan geldi. "Bu defa yanılmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu. "Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

"Yeterince uzun zamandır," dedi Linc, daha fazla sessiz kalamayarak.

"Sana karışmamanı söylemiştim," diye haykırdı Bellamy. Volta atmaya başladı, sonra durup öfkeyle Lori'ye baktı. "Aklından ne geçiyordu?" hafifçe gözlerini kapadı. "Bir *yabancıyla* evlenmene sebep olan nedir?"

"Baba..."

"Bir arkadaşı –dikkatini çekerim, bir *arkadaş*– annene senin bir süre önce evlendiğini söylediğinde, kadının neler hissettiğini tahmin edebiliyor musun?"

"Baba, lütfen..."

"Bize kendin söyleyemez miydin?" diye uluyan babası Lori'nin açıklama yapmasına izin vermedi.

"Bay Bellamy," diyen Linc şansını bir kez daha denedi.

Lori elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı.

"Bu kez gerçekten çizmeyi aştın," dedi Leonard. "Ne kadar sağduyusuz olduğunu sürekli ispatlıyorsun ve daha kötüsü, hatalarından hiç ders almıyorsun."

Kaşlarını çatan Linc bir adım öne çıktı. Lori'nin babasının neden üzgün olduğunu anlayabiliyordu ama adam haddini aşmaya başlamıştı.

"Daha önce ailemizde hiç kimse böyle bir şey yapmadı. Annen çılgına döndü."

"Üzgünüm," diyerek ağladı Lori.

"Olmalısın. Aptalca bir hata yaptın ve hemen ardından yenisi geldi." Topuklarının üstünde dönüp gözlerini kısarak Linc'i inceledi. "Bir tamirci mi Lori? Tanrı aşkına, neden bir tamirciyle evlenesin ki? Kızımızın ailesine haber vermeden kaçması yeterince utanç verici değilmiş gibi, tırnaklarının içi yağlı, eğitimsiz, yontulmamış bir... tamirciyle mi evlenmek zorundaydın? Senin zorun ne kızım? Kafanın içinde beyin yok mu?"

"Bay Bellamy," dedi Linc sert bir sesle. Onu küçümsemesi bir yana, Lori'nin babasının küçük bir çocukmuş gibi karısını azarlamasına sessiz kalamayacaktı. "Neden üzgün olduğunuzu anlayabiliyorum. Evliliğimizi aceleye getirdiğimizi itiraf ediyorum ama bu, evimize gelerek karımı aşağılama hakkı vermez."

"*Eviniz* mi?" Adamın yüzü kıpkırmızı kesildi.

Lori, Linc'in kolunu bütün gücüyle sıktı. "Bu ev ebeveynlerime ait," diye fısıldadı. "Kira ödemiyorum."

Linc bunu bilmiyordu, keşke Lori ona söyleseydi. "Çıkmamızı isterseniz, ay sonunda boşaltmış oluruz," diye önerdi adama.

"Doğru, çıkmanı istiyorum," diye köpüren Bellamy başparmağıyla kapıyı gösterdi. "Kızımın hayatından çık."

Öyle bir şey olmayacaktı. Linc tartışmak yerine başını iki yana salladı. "Lori ve ben evliyiz."

Lori'nin babası aşağılayıcı bir kahkaha attı. "Kokuyu

aldın, değil mi? Lori kolay bir avdı. Zor bir dönemden geçiyordu ve adı yüzünden ondan istifade etmeye karar verdin."

Lori'nin adı Linc'e bir şey ifade etmiyordu. "Bellamy mi?"

"Lori varlıklı bir aileden geliyor ve sen..."

"Bir dakika durun bakalım!" Bütün çabasına rağmen, Linc çileden çıkmaya başlamıştı. Paranıza *ya da* adınıza ihtiyacım yok."

Bellamy kaşlarını çatarak inanmayan ve aşağılayıcı bakışlarını ona çevirdi. "Bunu göreceğiz." Savurduğu tehdit havada asılı kaldı.

Linc, Bellamy'nin onu tehdit etmesine izin vermeyecekti. "Bu binanın sahibi olabilirsiniz ama kızınızın sahibi değilsiniz. Pişman olacağımız bir şey yapmadan ya da söylemeden gitseniz iyi olur."

Bellamy parmağını defalarca Linc'e doğru salladı, sonra arkasını dönüp hızla dışarı çıktı. Kapıyı öyle hırsla çarptı ki evin camları zangırdadı.

Bütün oda gerilimle titreşiyor gibiydi. Lori gözyaşlarına boğulunca Linc onu kollarına alarak sımsıkı sarıldı. Şefkatle saçlarını okşarken Lori'nin gözyaşları gömleğini ıslatıyordu.

"Butiğin sahibi Brenda annemin arkadaşı ve... anneme söylemiş olmalı. Ben onlarla konuşana kadar hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermişti ama..."

"Sorun yok Lori," diye fısıldadı Linc. "Onlara daha önce söylemeliydik."

"Biliyorum... biliyorum ama babamın söyleyeceklerinden ve yapacaklarından korkuyordum."

"Yakında bu fikre alışır," dedi Linc. "İyi bir eş olacağımı ailene kanıtlamak için elimden geleni yapacağım."

"İşe yaramaz," diye fısıldadı Lori. "Babam beni asla bağışlamayacak... Geoff yüzünden hâlâ kızgın ve... ve şimdi seninle evlendim."

"Boşanmak ister misin?" diye sormak zorunda hissetti Linc.

"Hayır, asla," diyen Lori ona biraz daha sıkı sarıldı.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Linc ve omuzundaki karısının gülümsediğini hissetti. "Hadi gel," dedi kollarını gevşeterek. "Kutlayacak bir şeyimiz var."

Lori boş gözlerle ona baktı.

"Bugün garajla ilgili son evrakları imzaladım, unuttun mu?"

Lori hafifçe gülümseyerek tekrar ona sarıldı. "Ailemin ne düşündüğü umurumda değil. Seninle evlendiğim için şükrediyorum."

Linc de onun gibi düşünüyordu. Lori'yi kucaklayarak yatak odasının yolunu tuttu.

"Hep böyle mi olacak?" diye soran Lori, içini çekerek Linc'in çenesini öptü.

"Umarım olmaz," diye kıkırdadı Linc. "Bu kadar mutluluk beni öldürebilir."

Üç

Masasındaki telefona bakan Will Jefferson bir kez daha Shirley Bliss'i aramaya hazırlanıyordu. Shirley iki kez makul bir mazeret bulup davetlerini geri çevirmişti. Kadının ya çok hareketli bir sosyal yaşantısı vardı, ya da ilgilenmiyordu. Hiç kibirlenmeden, buna inanmakta güçlük çekiyordu. Tamam, *biraz* kibirli olabilirdi. Baştan çıkarıcı, yakışıklı bir adam olduğunu biliyordu; tatlı dilliydi ama abartmadan. Zeki, başarılı ve seksiydi, sonuncusu birden fazla kadının fikriydi.

Üstelik inatçıydı. Bugünlere gelmek için mücadele ve dayanıklılık sergilemişti. Memleketine geri dönmüş ve yeni bir başlangıç azmiyle, batan bir sanat galerisini satın almıştı.

Kendince hatalar da yapmıştı. Her şeyi baştan alma şansı olsa, bazı konularda farklı davranırdı. Her şeyden önce, kız kardeşinin en iyi arkadaşı Grace'e daha fazla ilgi gösterirdi.

Aradan yıllar geçtikten sonra Grace dikkatini çekmeyi başarmıştı, ama artık çok geçti. Will'in, Dan Sherman'ın ölümünü haber almasının ardından tekrar bağlantı kurmuşlardı. Will ona bir başsağlığı kartı göndermiş ve e-posta adresini de eklemişti. Çok geçmeden arkadaşça yazışmaya başlamışlardı. Will, lisedeyken Grace'in ona tutkun olduğundan habersizdi ve bunu öğrenmek egosunu şişirmişti. Evliliği kötü gidiyordu; Georgia'yla durumu idare ediyorlardı. Evliliğinin beş yılı boyunca ofisinde çalışan kadınlardan biriyle ilişkisi olmuş, ardından pişmanlık duyarak kendisini bağışlaması için Georgia'ya yalvarmıştı. Karısının hoşgörüsü için minnettardı ama bu düşüncesiz davranışı, asla tamamen iyileşmeyen kötü bir kırık gibi aralarında kalmıştı. Kırılan bir kaburga sonsuza kadar zayıf kalır, baskı ve darbeye karşı koyamazdı.

Georgia'nın onu bütünüyle bağışlayamadığını şimdi anlıyordu. Sanki Will'in aynı şeyi tekrar yapmasını bekler gibiydi.

Ve yapmıştı.

Ancak Will, Georgia'yı suçlamıyordu. Sonuçta, yoldan sapan kendisiydi. Yine de Georgia kendisine o kadar uzun süre soğuk davranmıştı ki cana yakın genç bir garson ona cilve yapınca gururu okşanmış ve yeniliğe açık hissetmişti. Sally genç, güzel ve duygusaldı. Will ona karşı koyamamıştı.

Georgia biliyordu. Biliyor olmalıydı,ama ne o ne de Will bu konuda tek kelime etmişti. Sally onun Georgia'dan ayrılmasını istiyordu ve eğer Georgia'ya göğüs kanseri teşhisi konmuş olmasaydı, Will bunu yapardı. Karısının ona en

çok ihtiyaç duyduğu anda çekip gidemezdi. İki yıldan sonra Sally'yle ilişkisi sona ermişti.

Neyse ki Georgia iyileşmiş ve bir süre Will evliliklerini sürdürebileceklerini düşünmüştü. Onu mutlu etmeye, ilk yıllarda paylaştıkları şeyleri yeniden yakalamaya çalışıyordu. Her hafta ona çiçek ve hediye getiriyor, akşamları yemeğe çıkarıyor ve karısını geri kazanmak için samimi bir çaba gösteriyordu. Ne yazık ki yaptığı hiçbir şey karısının gözlerine sevgi ve şefkat ışığını geri getiremiyordu. Anlaşılan artık çok geçti, bir değil iki kez ona ihanet etmişti ve Georgia bir daha asla ona güvenmeyecekti.

O aşamada kırklı yaşların sonundaydı, dostluk ve çıkar ilişkileri dışında, evliliği bitmişti. Ardından gelen yıllarda sayısız ilişkisi oldu. Georgia artık umursamaz gibiydi ve bir süre sonra bu kaçamaklar yüzünden vicdan azabı duymamaya başlamıştı. Georgia'yla karı ve kocadan ziyade, kardeş gibi yaşıyorlardı. Yine de bir aradaydılar. İşleri ve sosyal hayatları birbirine bağlı olduğundan, Will ayrılmaktansa birlikte olmanın daha kolay olduğunu düşünüyordu.

Georgia'dan boşanacağını ima ederek Grace'i yanıltmıştı. Sally'yi kaybettiği gibi onu da kaybetmek istemiyordu. Uygun zaman geldiğinde... her şeyi açıklayacaktı. İstediği tek şey Grace'di ama Will yüzüne gözüne bulaştırmış ve içinde bulunduğu karmaşık durumu anlatamadan Grace hayatından çıkmıştı. Daha sonra yaptığı ya da söylediği hiçbir şey Grace'i ikna etmeyi başaramamıştı. Grace'in asla bilmediği ve Will'in söylemeye fırsat bulamadığı gerçek ise,

eğer Georgia'dan boşanmasını istese bunu yapacak olmasıydı. Hemen olmasa da ilk fırsatta, gerekli düzenlemelerin hemen ardından bunu yapacaktı.

Will'in onu geri kazanma çabaları faydadan çok zarar getirmişti. Grace bu süreçte Cliff Harding'e âşık olmuş ve artık Will'le bir işi kalmamıştı. Umutsuzca onu ne kadar önemsediğini kanıtlamaya çalışan Will, pazar yerinde gerçek bir budala gibi davranmış ve Cliff'e yumruk atarak kavga çıkarmıştı. Aklını kaybetmiş olmalıydı. Bu olay hâlâ utançla ezilip büzülmesine sebep oluyordu.

İşte bu aşamada Will'in hayatı paramparça olmaya başlamıştı. Birbirleriyle e-postalaşmak ve telefonda konuşmak dışında bir şey yapmadıkları halde, Georgia'nın Grace'den haberi olmuş ve bu internet ilişkisi evliliğindeki çatlağı iyice büyütmüştü. Yıllar boyunca bütün evlilik dışı ilişkilerini bilerek görmezden gelen Georgia'nın, eski bir arkadaşına gönderdiği birkaç e-posta yüzünden onu terk etmesi hayli ironikti.

Geriye dönüp baktığında Will rahatladığını görüyordu. Evliliği yıllar önce bitmişti. Emekli yaşına tek başına geleceğini düşünmediği halde, şu andaki durumu buydu. O zaman kabullenmek zor olsa da Georgia'yla yollarını ayırmak en doğrusuydu.

Will, boşanma gerçekleştikten sonra Cedar Cove'a ve tek ailesinin yanına taşınmıştı. Bunca yıldan sonra, özellikle yanında kiralık bir kamyonet ve birkaç bavul dışında bir şey olmadığını düşününce, kasabaya geri dönmek kolay ol-

mamıştı. Vakit geçirmek için bir yol ararken kendine bir daire kiralamıştı.

Sanat galerisini almasını öneren Olivia'ydı. Onu işe yarar bir amaca yönlendirmek tam kız kardeşinin işiydi. Galeri kapanmak üzereyken, içindeki stokla birlikte kasabanın en eski ve tadilat isteyen binasını satın almıştı. Will hâlâ hangi akla uyarak başarılı olacağını sandığını düşünüyordu ama sonuçta meydan okumak tam ona göreydi.

Derin bir nefes alıp telefonun ahizesini kavradı. Shirley Bliss'in telefonu ezberindeydi, o kadar çok aramıştı ki parmakları artık otomatik tuşluyordu.

Eserlerini sergilediği dul bir sanatçı olan Shirley, Grace Sherman'dan bu yana –artık Grace Harding olmuştu– onu en çok etkileyen kadındı. Grace'e tutulmuştu ve onu hayatının bir parçası yapmak üzereyken elinden kaçırması hâlâ moralini bozuyordu.

"Alo," dedi, Shirley'nin ergen kızı Tanni.

"Merhaba Tanni", dedi Will neşeli bir tonda. "Nasıl gidiyor?"

"İyidir, sanırım."

"Son zamanlarda Shaw'dan haber aldın mı?" diye sordu. Nüfuzunu kullanarak Tanni'nin erkek arkadaşının San Francisco Sanat Enstitüsü'ne kabul edilmesini sağlamıştı. Shirley'nin ona borçlu kalmasını istiyordu, ancak kadın şimdiye kadar pek minnettar görünmemişti.

"Pek sayılmaz."

Kızın sesi gergindi. Anlaşılan sakınması gereken nazik bir durum vardı.

"Annen evde mi?" diye sordu bu kez. Kendi çocuğu olmayan Will, yeniyetmelerle konuşurken kendini ciddi anlamda dezavantajlı görüyordu.

"Mahzende."

"Mahzen mi?"

"Bodrum katında," dedi Tanni. "Çalıştığı yerde."

Of, atölyeden söz ediyordu. "Telefonda olduğumu söyleyebilir misin?"

Kız tereddüt etti. "Annem çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmaz."

Anlaşılan Tanni kaleye –ve mahzene– giden hendekte nöbet tutmaya hazırlıklıydı. "Mümkünse ona telefonda olduğumu söyle."

"Tamam." Tanni'nin pek hoşnut olduğu söylenemezdi.

Will onun telefonu bıraktığını, zeminde uzaklaşan ayak seslerini ve ardından bodrum katına doğru seslendiğini duydu. Bir süre sonra geri döndü ve ahizeyi aldı. "Annem, eğer yeni bir parça sattıysanız çeki postaya vermenizi rica etti."

"Satmadım. Ona bir şey soracağımı söyle."

"Tamam."

Will bir kez daha onun telefonu bırakarak uzaklaştığını ve seslendiğini duydu. Bir dakikadan daha uzun süren bir sessizlik oldu.

Sonra... "Ben Shirley."

Tanni'nin sesinin tatsız olduğunu düşünüyorsa, annesinin ki ondan beterdi.

"Umarım engel olmuyorum." Will sesinin olabildiğince cana yakın çıkması için kendini zorladı.

"Sorun değil." Sesindeki öfke biraz azalmıştı. "Tam bir işin ortasındaydım ama zaten molaya ihtiyacım vardı."

Will biraz rahatladı. "Cumartesi akşamı boş musun diye sormak için aradım. Tiyatro için biletlerim var." Bir daveti daha reddetmesi için ona fırsat vermeyecekti. Sohbet tonunda konuşmaya devam etti. "Hafta başı Peggy Beldon uğradı. Ebeveyn yatak odasını dekore ediyormuş ve orijinal bir çalışma, bir kolaj satın aldı. Bob'un *Damdaki Kemancı* gösteriminde başrolde oynadığından söz etti. Favorilerimden biridir ve yerel tiyatromuzu desteklemekten keyif duyarım."

"Bu cumartesi mi?"

"Evet."

"Of Will, çok üzgünüm ama Miranda'ya bu cumartesi kütüphanedeki bağış toplama etkinliğine katılacağıma söz verdim."

Tamam, bu tür bir cevabı kısmen bekliyordu. "Biletleri başka bir akşam için değiştirebilirim." O kadar kolay pes etmeyecekti.

"Pek sanmam," dedi Shirley. Will onun sesinde bir pişmanlık sezdi, ya da öyle olduğunu düşündü. "Bu sabah *Chronicle*'da biletlerin tamamen tükendiğini okudum. Tiyatro ek gösteri düzenleyebilirmiş."

"Tamam, onlardan birine gideriz."

"Olabilir," dedi Shirley.

"Pazar gününe ne dersin?" diye soruverdi, ne önereceğini bilmeden. Sahilde yürüyüş? Sinema? Kahve? Bunların hepsini daha önce denemiş ve hiçbiri işe yaramamıştı.

"Sanırım bu da imkânsız. Miranda ve ben..."

"Yahu kim bu Miranda?" diye sordu dişlerini gıcırdatan Will. Daha önce bu kadının adını hiç duymamıştı ve birden Miranda'yla şöyle, Miranda'yla böyle oluvermişti. Kadınla henüz tanışmamıştı bile ama şimdiden baş belası olduğunu hissediyordu.

"Miranda iyi bir arkadaşım. Bir süre ayrı düştük ama eşim öldükten sonra tekrar bir araya geldik. Miranda eşi Hugh'ı beş yıl önce kaybetti. Belki duymuşsundur; Hug Sullivan, açık hava ressamı. Neyse, Miranda benim eşimi kaybetme sürecini atlatmama yardımcı oluyor."

Shirley'yi yeni bir hayata ve yeni bir aşka yönlendirecek kişi kendisi olmak istiyor, mutluluğa giden yolu birlikte keşfetmeyi umuyordu.

"Başka bir zaman buluşsak daha iyi olur, diye düşünüyorum," dedi Shirley son olarak.

Will'in yeni bir öneride bulunmasına fırsat vermeden Shriley konuşmayı bitirmişti. "Aradığın için teşekkürler Will, şimdilik hoşça kal."

Will'in aklına, Shirley'nin telefonu kapamasına engel olacak kadar çabuk bir şey gelmedi ve kekelemeye başladığında kulağında hattın vızıltısını duydu. Başını iki yana sallayarak ahizeyi yerine koydu.

Belki de etkileyiciliğini kaybediyordu. Sebep görünüşü olamazdı. Yaşlandığı halde, kumral saçlarına düşen gümüş tonlar, ona kendine güvenen çekici bir erkeğin benzersiz görüntüsünü kazandırmıştı.

Düzenli olarak spor yapardı. Bu konuda fanatik değildi ama şeklini korumayı başarmıştı. Son dönemde galeriyi satın almasına karşın, ekonomik durumunu iyi idare ediyordu. Zengin değildi ama hali vakti yerindeydi.

Georgia, tipik Georgia, boşanma sürecinde ona hak etmediği kadar adil davranmıştı. Anlaşılan boşanma başvurusunda bulunan kendisi olduğu için suçluluk duyuyordu. Will kadını aldattığı için, bu da başka bir ironiydi. Annesinin ve kız kardeşinin eski karısıyla görüşmeyi sürdürdüğünü biliyordu. Kendisi görüşmüyordu. İkisinin bağlantı kurması... tuhaf olurdu.

Wil, Shirley Bliss'i neden ürküttüğünü anlamıyordu. Sayısız kadın ona yılışmıştı ve Shirley'yle tanışana kadar, karşı cinsi etkilemek asla sorun olmamıştı.

Çekingenliğine karşın, Will onun kendisini çekici bulduğunu ve daha yakından tanımak istediğini hissediyordu. Sebep her ne olursa olsun, kadın Will'in yakınlaşmasına izin vermiyor ya da veremiyordu.

Sonra birden anladı.

Cevap çok açıktı. Shirley onunla çıkmak *istiyordu*. Tıpkı kendisi gibi, harika bir çift olacaklarının o da farkındaydı. Will'in hissettiği kıvılcımı o da hissediyordu.

Fakat Shirley korkuyordu.

Bu, anlaşılır bir durumdu. Çok daha önce farkına varmalıydı. Yıllarca aynı adamla evli kaldıktan sonra, başkası için bu kadar güçlü duygular beslemenin sonuçları Shirley'yi korkutuyordu.

Duruma açıklık getirdiğine göre, Will artık onu ikna etmek için bir strateji oluşturmaya zaman ayırabilirdi...

Cumartesi akşamı, galeriyi kapadıktan sonra camlarda titreşerek yansıyan körfezin karşısındaki tersane ışıklarını fark etti. Marinadaki yelkenliler, Bremerton feribotunun oluşturduğu dalgalarla aşağı yukarı salınıyorlardı. Bakışları oradan kütüphaneye doğru kaydı. Bağış toplama etkinliğinden haberdardı ama Shirley arkadaşıyla birlikte gideceğini söyleyene kadar bu konuya kafa yormamıştı.

Ansızın bir şüpheye kapıldı. Shirley'nin doğru söyleyip söylemediğini, gerçekten etkinliğe katılıp katılmadığını düşünmeden edemiyordu. Bunu anlamanın tek yolu orada olmaktı. Canı tek başına tiyatroya gitmek istemediği için, yapacak başka şeyi yoktu. O yüzden, birdenbire kütüphane destekçisi olmaya karar verdi. Grace'le karşılaşmak onu hâlâ tedirgin ediyordu ama Will'in hayatına devam ettiğini görmesinde yarar vardı ve bunu kanıtlamanın daha iyi bir yolu yoktu.

Traş oldu ve hafif, limonlu bir kolonya sürdü. Ardından annesinin inanılmaz incelikte şişlerle ona ördüğü gri yeleği giydi. Charlotte'un buna harcadığı zamanı düşünmek bile istemiyordu. Will bu yeleği özel günlerde giymeyi tercih ediyor ve bu akşamın özel *olduğunu* hissediyordu, Shirley ile gerçek bir bağlantı kurma fırsatı olabilirdi.

Elleri pantolon ceplerinde, Will kütüphaneye giden tepeden aşağı yürümeye başladı. Daha sokağın sonuna gelmeden, kütüphanenin açık kapılarından taşan müziğin sesini

duyabiliyordu. Grace bir oda orkestrası getirtmişti, bu etkinlik düşündüğünden çok daha resmi ve şıktı.

Kütüphaneye girdiğinde gördüğü ilk kişi kız kardeşi Olivia oldu. Yanı başındaki kocası Jack Griffin'in gözü üstündeydi ve Will adamın yüzünün endişeli olduğunu fark etti. Kız kardeşi kanserle mücadele ediyordu. Yılbaşından hemen önce, hezeyana sürükleyecek kadar yüksek bir ateşe sebep olan ciddi bir enfeksiyon yüzünden onu neredeyse kaybediyorlardı. Bu olay bütün aileyi ve pek çok arkadaşını sarsmıştı. Tıpkı Grace gibi.

Onu bu kadar hasta gördükten sonra Will, Olivia'ya yeni bir gözle bakmaya başlamış, duyduğu sevgi ve korumacılık dürtüsü onu şaşırtmıştı. Küçük kız kardeşini ne kadar çok sevdiğinin daha önce farkında bile değildi.

Birisi geçmek için kibarca izin isteyene kadar, Will girişi kapadığının farkında bile değildi.

"Üzgünüm," diye mırıldanarak salona doğru ilerledi.

Garsonlar, ellerinde şampanya kadehi ve ordövr dolu tepsilerle kalabalığın içinde koşuşturuyordu. Biden Will'in aklına bilet alması gerektiği geldi ve bir masada bağış toplayan kadını görerek ona doğru yürüdü. Sırada beklerken Shirley'yi bulma umuduyla etrafına bakınıyordu. Kısa süre sonra onu gördü. Grace'le konuşuyordu, yanındaki kadın Miranda olmalıydı.

Bakışlarını hissetmiş gibi Shirley'nin arkadaşı ona doğru döndü, gözlerini kısarak bakışlarını Will'e kilitledi. Will aynı şekilde karşılık verdi.

Miranda bir şeyler söyleyince Shirley dönüp ona baktı ve sonra başıyla onayladı.

Demek Miranda ona Will'i sormuştu. Bunun enteresan olduğunu düşündü. Kadın Shirley'den yaklaşık bir kafa boyu daha uzundu. Will'in boyu bir-seksen beş olduğuna göre Miranda bir-seksene yakındı. Shirley onun tam aksine minyon, narin ve ince kemikli bir kadındı. Miranda'da bunların hiçbiri yoktu.

Bilet parasını ödeyen Will, Shirley'nin yanına gitmeye karar verdi. Belki bir süre orada oyalanıp arkadaşını savar ve birlikte akşam yemeğine giderlerdi. Güzel bir akşamı ziyan etmenin anlamı yoktu. Shirley'ye doğru ilerlerken bir kadehi kavrayarak içinden bir yudum aldı. Gerçek şampanya değildi ama makul köpüklü bir şaraptı ve muhtemelen California etiketliydi.

Shirley hafifçe el sallayarak ona doğru yürümeye başladı. Miranda yanındaydı. İki kadın yürürken ellerinde yarısı boşalmış kadehlerini tutuyorlardı.

"Will," dedi Shriley, sıcak bir tebessümle. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Tiyatroya gitmeyecek miydin?"

"Son dakika plan değişikliği," diyen Will de ona gülümserken kısaca yanındaki arkadaşına göz attı.

Birden onları tanıştırması gerektiğini fark etmiş gibi Shirley söze girdi, "Sana söz ettiğim arkadaşım Miranda Sullivan, Will Jefferson."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Miranda, aksini ifade eden bir tonda.

Tavrı Will'i rahatsız etmişti. "Ben de," diye karşılık verdi aynı ses tonuyla. Bu kadının derdi neydi? Will hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği halde, herhangi bir sebepten onu onaylamaz gibi bir hali vardı.

Shirley bunun farkına varmış gibiydi çünkü bakışları ikisi arasında gidip geliyordu.

"Tanni ve Shaw'a olan yardımların için ne kadar minnettar olduğumu Miranda'ya anlatıyordum."

Will başını eğdi. "Yardım etmekten mutluluk duydum. Shaw, desteği hak eden, yetenekli bir genç sanatçı."

Miranda alaycı bir tavırla gülümsedi ama yorum yapmadı.

"Tanni'den söz etmişken, nihayet geldiğini görüyorum," dedi Shirley aceleyle. "Bana biraz izin verirseniz gidip onunla görüşmem gerek." Will'i Miranda'yla yalnız bırakarak kapıya doğru yürümeye başladı.

Will ilk görüşte kimseye sinir olmazdı, özellikle bir kadına. Muhtemelen *kadının* ondan hoşlanmamasına tepki gösteriyordu. Bunu anlayamıyordu, tabii kadın onun hakkında dedikodular duymadıysa... belki kötü şöhreti Will'in önünden gidiyordu. Bununla beraber, o kadar endişeli değildi, aksine kadını bir meydan okuma olarak görmeye karar verdi. Sonuçta Shirley'nin arkadaşıydı ve onunla ittifak yaparsa Shirley konusundaki şansını artırabilirdi.

"Demek Shirley'nin iyi arkadaşısınız?" diye sordu.

"Çok iyi arkadaşı," diyen kadın kadehini dudaklarına götürdü. "Neden sordunuz?"

Dediğim dedik bir tavrı vardı ve tahmin ettiği gibi kendisinden hoşlanmıyordu. Taktik değiştiren Will, onun gibi davranmaya karar verdi. "Bana ters bakışınız yüzünden."

Kadının kara kaşları hafifçe kalktı. "Size ters mi baktım?"

"Bakmadınız mı?" diye sordu Will.

"Hayır."

Will hafifçe güldü ve bu saçma oyundan keyif aldığını düşündü. "Yalancı."

Kadın güldü. "İşin gerçeği Bay Jefferson, sizden hoşlandığımı sanmıyorum."

Will nedenini sorabilirdi ama işin gerçeği, umurunda değildi. Kadının gözlerinin içine baktı. "Aslında, duygularımız karşılıklı ama ortak bir yönümüz var; Shirley'ye verdiğimiz değer."

Miranda başıyla hafifçe onayladı.

"Bu durumda ortak bir zeminde buluşabiliriz, kabul mü?"

Kadın kadehindeki köpüklü sıvıyı inceledi. "Kabul," dedi sonunda.

"Geçinmeye gayret etsek arkadaşınız Shirley için daha kolay olmaz mı?"

Miranda bunu biraz daha fazla düşündü. "Belki."

"Farklı ama ilgili bir konuya geçersek, galeride ihtiyacım olduğunda yerel sanat camiası hakkında bilgili bir yardımcı arıyorum," dedi. Belki abartıyordu ama işe yarayacak ne varsa deneyecekti... "Bunu yapmayı düşünür müydünüz?" Will'in gerçekten yardıma ihtiyacı vardı, ka-

dın bu işle başa çıkabilirdi ve galeride olduğu zaman Shirley hakkında ondan bilgi alabilirdi. Aslında, düşünmeden yapılmış olsa da bu dâhiyane bir fikirdi.

"Eşim ressamdı," diye mırıldandı kadın.

"Hugh Sullivan, açıkhava ressamı." Hugh hakkında kısa bir araştırma yapmak için ismini aklında tutmuştu.

Miranda gülümsedi, Will'e göre lütufta bulunan bir tebessüm gibiydi. "Bunu düşüneceğim Bay Jefferson."

"Güzel." Onun dostluğunu kazanacak gibiydi ve bu Will'i memnun etti. Artık yavaş yavaş Shirley Bliss'in ilgisini çekmeye başlayabilirdi.

Shirley'nin arkadaşı Miranda'nın desteğiyle.

Dört

Pazar günü hava yine muhteşemdi. Mack bahçede çalışırken Mary Jo özenle pencerelerin dış cephesini siliyordu. Mack gece vardiyasını bitirirken, Mary Jo sabah erkenden kiliseye gitmişti. İkisi eve aynı anda dönmüşler ve bu güzel günü dışarda geçirmeye karar vermişlerdi.

İkisi de sessizce çalışırken, Mack huzur ve dostluk duyguları içinde mest olmuştu; o bahçenin çıplak bölümlerine tohum ekerken Mary Jo bütün camları silmiş ve bütün pervazları temizlemişti. Noelle evde uyuduğundan, bebeğin sesini duyabilmek için ön ve arka kapıyı aralık bırakmıştı. İşleri bitince havadan sudan konuştular, birbirlerinin işlerini övdüler ve malzemelerini kaldırdılar. Camlar temizlikten ışıldıyordu, çimler yeşermeye başlamıştı ve bahçe –sebze ve çiçeklerle– artık gerçek bir bahçe gibi *görünüyordu*. Hafta başında Mary Jo sırık fasulyesi, mısır ve bezelye ekmişti. Marullar filizleniyor ve soğanlı çiçekler rengârenk açıyordu.

"Wal-Mart'a gitmem gerek," dedi Mary Jo, saat dörde doğru.

"Eşlik etmemi ister misin?" Mack'in bir ihtiyacı yoktu ama Mary Jo'yla birlikte vakit geçirmekten başka bir şey düşünemiyordu.

"İstersen elbette. Çocuk bezi ve birkaç şey daha almam gerek. Uzun sürmez."

"İstersen sonrasında seni yemeğe götürebilirim." Öylesine sormuştu ama kalbi umutla çarpıyordu. Ne zaman bu ilişkiyi yoluna koymaya çalışsa, bir şeyler ters gidiyordu. Mary Jo'ya karşı ölçülü davranması gerektiğinin farkındaydı.

"Beni yemeğe götürmek zorunda değilsin ama teşekkürler."

"Hiç değilse bu kadarını yapayım," diye itiraz etti Mack. "Benim için hazırladığın onca yemekten sonra ödeşmiş oluruz."

"Hayır, gerçekten. Ben senin eşlik etmenden keyif alıyorum. Ayrıca, ağabeylerim için yemek hazırlamaya alışığım. Her koşulda bir kişinin yiyebileceğinden daha fazla yapıyorum. Aslında sen *bana* iyilik yapıyorsun."

Hafta başında Mack'in kendine söylediği tam da buydu ama şu anda duymak hoşuna gitmemişti.

Hayal kırıklığına uğradığı halde, sanki Mary Jo'nun yorumu onu eğlendirmiş gibi gülümseyerek hafifçe omuz silkti.

Nasıl olmuştu da bir daha gönül ilişkisine girmemeye kararlı dünyadaki tek kadına âşık olmayı becermişti? Tek

umudu, zaman içinde onun Mack'e güvenmeye başlaması ve duygularına karşılık vermesiydi.

Mack duş alıp üstünü değiştirdikten sonra arabanın yanında onlara katıldığında Noelle uyanmıştı ve onu görünce neşelendi. Mack bebeğin koltuğunu alarak Mary Jo'nun arabasına bağladı. Mary Jo kendi arabasıyla gitmeyi tercih etmişti ama Mack kullanmayı önerince kabul etti.

Wal-Mart'a gidene kadar fazla konuşmadılar.

"Mektuplarla ilgili yeni bir şey buldun mu?" diye sordu Mary Jo bir süre sonra.

"Bize yardımı olacak bir şey düşündüm," dedi Mack.

"Nedir?" Mary Jo'nun hemen ilgisini çekmişti.

"Mektuplardan birinde, Jacob'un balık ve patates kızartması yediğini söylediği mektupta, Kuzeybatı Pasifik'te büyüdüğünü yazıyor."

"Evet, hatırlıyorum," diye mırıldandı Mary Jo. "O halde burası sadece üs değildi, aynı zamanda memleketiydi."

"Doğru. O yüzden, dönemin yerel lise kayıtlarını, örneğin otuzların ortasından kırklı yılların başına kadar, taramak kolay olacaktır. Kadının soyadı değişmiş olabilir ama adamınki değil."

"Belki böylece ailesinin adresini öğrenebiliriz," dedi Mary Jo heyecanla. "Yarın incelemeye başlayacağım. Bu arada, arkadaşınla konuşabildin mi?"

"Arkadaşım mı?"

"Evet, ev sahibimiz. Belki bize evin önceki sahipleri hakkında bilgi verebilir, en azından son sahipleri hakkında."

"Of..." Mack, yürümek istemediği tehlikeli bir yola

girdiğinin farkındaydı. Yalan söylemek doğasında yoktu ama ona gerçeği söylemekten, doğruyu öğrenirse, onu yönlendirdiği için toparlanıp gitmesinden korkuyordu.

"Evet, konuşacağım," diye söz verdi.

"Yakında mı?"

"Yakında," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Bu mektuplar beni çok meraklandırıyor," diye mırıldanmayı sürdürdü. "Of Mack, keşke daha fazlasını okusaydın. *Çok* güzeller."

"Düşünüyordum da," diye devam etti Mary Jo, "önceki ev sahibi hakkında bize bilgi verecek biri varsa, o da Charlotte Rhodes'dur. Belki Manry'leri bile biliyordur."

"Evet, iyi fikir." Mack ona sorabilirdi ama bunu yanında Mary Jo yokken yapacaktı. Annesinin, Mack'in evi satın aldığını arkadaşına söylemiş olmasından korkuyordu. "Kadın kasabadaki herkesi tanıyor," dedi Mary Jo.

"Doğru," dedi Mack kısaca.

Mary Jo ona garip bir bakış attı, Mack görmezden geldi. Wal-Mart'ın otoparkına girdiğinde rahatlayarak derin bir nefes aldı. Konunun ev, mektuplar ve Charlotte Rhodes'tan uzaklaşacak olmasına seviniyordu. Girişe fazla uzak olmayan bir yer buldu ve durdu.

Mary Jo, Noelle'i arka koltuktan aldı, üçü birlikte mağazaya girdiler. Mack bir alışveriş arabası aldı, Mary Jo da kızını özenle içine oturttu.

"İtmemi ister misin?" diye sordu Mack.

"Lütfen."

Mack kendini iyi hissediyordu, neredeyse evli bir çift gibi

görünüyorlardı. Aptalca olabilirdi ama öyle davranmayı seviyor ve bir gün bunun gerçeğe dönüşeceğini umuyordu.

Mary Jo arkasında Mack ve alışveriş arabasıyla bebek reyonuna yöneldi. *Vınnn vınnn* diye sesler çıkaran Mack'in gözü Noelle'in üstündeydi, derken Mary Jo'nun seslendiğini duydu. "Bak! Charlotte ve Ben." Kitap ve dergi reyonunu işaret ediyordu.

Mack aniden başını kaldırdı. Harika. Şansa bak. Charlotte'un mektuplarla ilgili neler bildiğini merak ediyordu ama açığa çıkmasına hazır olmadığı şeyler söylemesinden de endişeleniyordu.

"Belki acelesi vardır."

"Saçmalama." Mary Jo, Charlotte'un arkasından koştu, Mack'in arabadaki Noelle'i iterek onu takip etmekten başka şansı yoktu.

"Charlotte!" diye seslenen Mary Jo yaşlı kadının dikkatini çekmeyi başardı.

Charlotte'un yanında eşi ve Noelle'in büyükbabası Ben Rhodes vardı. Mary Jo, Noelle ve Mack'i görünce gözleri parladı. "Tanrım, bu ne güzel sürpriz," diyen Charlotte kollarını açarak onlara doğru yürümeye başladı. Mary Jo ve Mack'i kucakladıktan sonra gülümseyerek Noelle'e eğildi. "Onu son gördüğümüzden beri bu kadar değiştiğine inanamıyorum."

"O kadar uzun zaman olmadı," dedi Ben sakince. Eğilip Noelle'in gıdısını okşadı.

Mack, hâlâ mükemmel görünen Ben'i amiral olarak gözünde canlandırmakta zorluk çekmiyordu. Ben Rhodes'un

sorumluluklarını ciddiye alan onurlu bir adam olduğunu ve oğlu David'in davranışlarıyla onu çok incittiğini biliyordu.

"İsterseniz Noelle'i haftada bir kısa bir ziyarete getirebilirim," diye önerdi Mary Jo. "Sahip olduğu tek aile büyükleri sizlersiniz."

Charlotte ve Ben bakıştılar. "Buna çok seviniriz," dedi Charlotte coşkuyla. "Teşekkürler Mary Jo. Bizim için bunun anlamı büyük."

"Sizin için de uygunsa benim için en iyisi çarşamba günleri. Onu Kelly'den aldıktan sonra size uğrarım."

Kelly Jordan, Noelle'in gündüz bakıcısıydı.

Yaşlı çift bir kez daha kısaca bakıştılar. "Mükemmel," dedi Ben.

"O halde iş çıkışı uğrarım. Uzun kalmam, söz veriyorum."

"İstediğin kadar kalabilirsin. İkimiz de torunumuzu ve elbette seni görmek için can atıyoruz."

"Aslında, Mack ve ben tam sizden söz ediyorduk," dedi Mary Jo, Charlotte'a.

"Ya?"

"İkiz villada çok tuhaf bir şey keşfettik. Yatak odamdaki gardırobun döşemesinin altında içinde eski mektuplar olan bir kutu buldum."

Mack biraz daha Mary Jo'ya yaklaştı.

"Yıllardır orada olmalılar," dedi Mary Jo. "Mektuplar 1940'ların başında o evde yaşayan Joan Manry adında bir kadına yazılmış."

"Joan Manry," diye yavaşça tekrarladı Charlotte.

"Bu isim size tanıdık geliyor mu?" diye umutla sordu Mary Jo.

Carlotte'un alnı kırıştı. "Geldiğini söyleyemem. O zaman kendim de genç bir gelindim. Clyde'la yeni evlendiğimize dikkatini çekmek isterim. Fazlasıyla gençtim ama bunlar çaresiz günlerdi ve Clyde savaşa gitmek üzereydi."

"Çözebildiğim kadarıyla Joan ablasıyla birlikte Çam Yeşili Sokağı 1022 numarada yaşamış ve tersanede çalışıyormuş."

"Ben de öyle," dedi Charlotte. "Üzgünüm ama bu isim hiçbir şey çağrıştırmıyor, yine de düşüneceğim."

"Mektupları kim yazmış?" diye sordu Ben. "Bir asker mi?"

"Evet. Adı Dennison'mış," diye araya girdi Mack. "Jacob Dennnsion."

"Jacon Dennison." Charlotte düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. "Bu isim bir yerden tanıdık ama hatırlayamıyorum."

"İkisine ne olduğunu bulmayı çok istiyorum," dedi Mary Jo coşku dolu bir sesle. Dennison'ın savaştan sağ çıkıp çıkmadığını ve Joan'la evlenip evlenmediklerini merak ediyorum. Eğer öyleyse, bahse girerim çocukları ve torunları için bu mektuplar bir hazine değerindedir. Çok güzel yazılmışlar ve hepsi çok dokunaklı."

"Ve üstelik o şekilde saklanmışlar," dedi Charlotte.

"Evet, bunu neden yaptığını bilemiyorum. Aklıma gelen tek şey, Joan'ın ablasının Jacob'dan hoşlanmıyor olması."

"Belki," diye mırıldanan Charlotte, "bu isimler hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışacağım," dedi.

"Bu harika olur." Mack kürek kemiklerindeki baskının biraz azaldığını hissetti.

Mary Jo tekrar Charlotte'a döndü. "Kırklarda ikiz villada kimin yaşadığını da bilmiyorsunuz, değil mi?"

Charlotte başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm ama başlangıçta evin ikiz villa olmadığını biliyorum."

"Ne zaman bu hale gelmiş?"

"Tanrım, emin değilim. Yirmi yıl kadar olmalı. Eski sahibi evle pek ilgilenmemiş ama Mack satın aldıktan sonra her şey değişti. Orada büyük değişiklik yarattı."

Mack yüreğinin sıkıştığını hissetti. Çaktırmadan Mary Jo'ya baktı ve kadının tepkisiz olması onu şaşırttı.

"Yani bütün tadilatı Mack mi yaptı?" diye sordu bir şey kaçırmak istemeyen Mary Jo.

"Fark gece ve gündüz gibi," dedi Charlotte.

Mary Jo'nun gözünden daha fazla düşme korkusuyla Mack ağzını bile açamadı.

"Sizi yeterince tuttum," dedi Mary Jo az sonra. "Çarşamba günü Noelle'le birlikte geleceğim."

"O halde görüşürüz."

Ben alışveriş arabasını itmeye başlamıştı ki Charlotte arkasına döndü. "Joan Manry ve Jacob Dennison hakkında bir şeyler öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Bir şey bulursam çarşambaya söylerim."

"Teşekkürler, sabırsızlıkla bekliyorum."

Mary Jo alışveriş arabasını Mack'in yanından uzaklaştırarak çocuk bezlerinin olduğu reyona doğru hızla yürümeye başladı. Mack ona yetişmek için adımlarını sıklaştırmak zorunda kaldı. Dimdik sırtı ve gergin omuzları hissettiği öfkeyi ve aldatılmışlığı çok açık yansıtıyordu. Ne yapacağını bilemeyen Mack sessizce onu izledi.

Mary Jo alışverişi bitirene kadar tek kelime etmediler. Ödemeyi yaparken Mack sessizce beklemeye devam etti. Mary Jo, yaka kartında Christie yazan cana yakın kasiyer kızla şakalaştı. Mack onu daha önce gördüğünü düşündü ama canı sıkkın olduğundan hatırlayamadı.

Mary Jo oldukça neşeli görünüyordu; bakışları Mack'le karşılaşana kadar. Gözlerini kısarak baktığında, Mack ölüm fermanının imzalandığını hissetti. Kadın üzgündü ve onun bu ihanetini kolay bağışlamayacaktı.

Ödemeyi bitirip poşetlerini alınca, Mack önden gidip Mary Jo'ya kapıyı açtı. Genellikle Noelle'i koltuğuna Mack oturturdu ama bu kez Mary Jo ona fırsat vermedi. Yapacak bir şeyi olmayan Mack sürücü koltuğuna geçerek Mary Jo'nun arabaya binmesini bekledi. Eli marşa basmaya hazır bir halde kadına baktı.

"Bu konuyu konuşabilir miyiz?"

"Hayır."

Sesi sertti.

"Ehm, ne zaman *konuşabileceğimiz* hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?"

Mary Jo cevap vermedi.

"Anlaşılan yakın zamanda olmayacak?" diye soran Mack işi şakaya vurmaya çalıştı.

"Muhtemelen hayır." Mary Jo camdan dışarı bakmaya başladı.

Mack yavaşça soluğunu bıraktı, arabayı geri vitese takarak park yerinden çıktı. Sessizce yola devam ettiler.

"Tam gerçekten güvenebileceğim bir erkeğe rastladığımı düşündüğüm anda," diye patladı Mary Jo beş dakika

sonra, "bana düpedüz *yalan* söylemekle kalmadın, konuyu açıklığa kavuşturacağın yerde uydurmaya devam ettin. Daha yarım saat önce bu konuyu konuşmuyor muyduk?"

"Şey, evet, ama..."

"Söyleyeceğin *herhangi bir şeye* inanabilir miyim?"

"Evet," diye ısrar etti Mack.

"Şüpheliyim." Mary Jo kollarını kavuşturup gözlerini yine camdan dışarı dikti.

"Üzgün olduğumu söylesem işe yarar mı?" diye sordu Mack. Gerçekten öyleydi ama villanın başkasına ait olduğunu söylediği andan itibaren gerçeği açıklayacak bir yol bulamamıştı. Şimdi daha fazla denemediği için pişmandı.

"Hayır."

"Sence de bu çok sert olmadı mı? Tamam, yüzüme gözüme bulaştırdığımı itiraf ediyorum."

"İyi, özrün kabul edildi."

Bunu söylese de sesi öyle gibi çıkmıyordu. "Teşekkür ederim."

"Neden yalan söyledin?" diye sordu Mary Jo.

"Evet, güzel soru. Korkuyordum..."

"Neden korkuyordun?"

"Villanın benim olduğunu bilirsen düşük kira ödemeyi kabul etmeyeceğinden korkuyordum."

Mary Jo öfkeyle ona baktı. "Haklısın, etmezdim. Bilmek istediğim şey şu: Bitişiğine taşınmam senin için neden bu kadar önemliydi?"

"Çünkü." Mack'in onu tatmin edecek bir cevabı yoktu. Ona sırılsıklam âşık olduğunu ve Noelle'i kaybetme

düşüncesine katlanamadığını söyleyemezdi. Ona ait olduğunu düşündüğünden değil...

"'Çünkü' mü? Vay, *bu* gerçekten her şeyi açıklıyor."

"İkinizi de koruyabilmek için yakınınızda olmak istedim," diye karşılık verdi, sabrı giderek tükeniyordu. "Bunda ne kötülük var? David ortaya çıkarsa benimle muhatap olmasını, seni ve Noelle'i rahat bırakmasını istiyordum."

"Kendi sorunlarımla başa çıkabilirim," diye terslendi Mary Jo. "İmdadıma yetişecek parlak zırhlı şövalyeye ihtiyacım yok."

Daha çok paslı zırh diye düşündü Mack ama bir şey söylemedi.

"Üstelik David ortaya çıktı," diye ekledi Mary Jo.

"Ve sen paniğe kapıldın," diye hatırlattı Mack.

"Evet, paniğe kapıldım ve sen kahraman edasıyla bir kez daha ortaya çıkarak bana evlenme teklif ettin."

Bu, Mack'in en iyi anlarından biri değildi.

"Bulduğun onca gülünç çözümlerin arasında," diye mırıldandı Mary Jo, "evet diyecek kadar korkmuştum ve budalaydım."

"Hatamızı fark ettik," dedi Mack.

"Evet, neyse ki."

Mack iç çekti. "Üzgünüm Mary Jo. Seni yanıltmakla hata ettim."

"Beni *yanıltmaktan* çok daha fazlasını yaptın. Yalan söyledin."

"Tamam, yalan söyledim."

"Bu hiç hoş değil."

"Farkındayım," dedi tatsız bir sesle. "Sadece yalan söylediğim için pişman olduğumu bilmeni isterim; ve, şey, yanıltıcı evlenme teklifi için."

Cevap yoktu.

Eve ulaştılar ama ikisi de arabadan inmeye hazır görünmüyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sonunda sorabildi Mack.

Mary Jo uzun süre cevap vermedi. Verdiği zaman, yana dönüp Mack'in yüzüne baktı. "Sana güvenebilir miyim Mack?"

"Evet," dedi Mack tereddütsüz. "Sen ve Noelle için her şeyi yaparım."

"Neden?"

Derin bir nefes alırken Mack'in omuzları havaya kalktı. Duygularını açık ederse Mary Jo'nun vereceği tepkiden korkuyordu. Belki Seattle'a geri döner, burada kurduğu hayatı söküp atardı.

"Bilmiyor musun?" diye sordu, cevap vermek yerine.

"Hayır," dedi Mary Jo. "Bilmiyorum."

"Birine ihtiyacın var. İtiraf etmek istemiyorsun ama var ve o kişi ben olmak istiyorum." Duygularını bir şekilde yumuşatarak ifade etmişti, Mary Jo'nun onu anlamasını ve kızmamasını diliyordu.

"Noelle doğduğundan beri tanıştığım bunca insan arasında, en çok güvendiğim sendin. Aksini öğrenmek beni yıktı."

"Bana bir şans daha verecek misin?" diye sordu. Yalvarmayacak, durumunu anlatmayacaktı. Karar onundu;

ya batacaktı ya çıkacaktı. Kötü çuvallamıştı ama şansı varsa Mary Jo onun hatasını geride bırakarak ileri doğru bakabilirdi.

"Söz vermiyorum," dedi Mary Jo.

"Söz istemiyorum."

Mary Jo başıyla onayladı. "Sadece bana bir daha yalan söyleme."

"Sözüm söz." Bunu söylediği anda ne kadar cılız bir ifade olduğunu fark etti.

"Sözünün," diye tekrarladı Mary Jo, "ne kadar değeri *varsa*."

Mack'in, sözünün değerini ve söylediği yalanın doğru sebeplerle yapılmış yanlış bir hareket olduğunu göstermesi gerekiyordu.

"Şu andan itibaren kiramı piyasa değerinden ödeyeceğim," dedi Mary Jo.

Mack tartışacak durumda değildi, o yüzden kafasına takmadı. Yine de gerçek açığa çıktığı için, kendi adına bile olsa seviniyordu.

Beş

Christie ablasının evinden çıktı ve kapanan kapıya adeta yığılarak yaslandı. Teri'nin üçü tıpatıp birbirine benzeyen üç minik bebekle nasıl başa çıktığını anlayamıyordu.

Teri'ye yardım ettiği tek salı günü öğleden sonra bile Christie'yi tamamen tüketmeye yetmişti. Neyse ki Teri'nin eşi Bobby sürekli gelen bir dadı konusunda ısrar etmişti, yoksa Christie ailenin bunun üstesinden nasıl geleceğini düşünmek bile istemiyordu.

Çarşambaları dadı Nikki'nin izin günüydü ve Christie, Teri'ye yardım edebilmek için aynı gün öğleden sonrasını boşa çıkarmıştı. İlgisini başkalarına yönlendirdiği zaman daha mutlu olduğunu şaşırtıcı bir biçimde öğrenmişti. Aslında bu dersi geçtiğimiz yılbaşında almıştı, yoksa zamanını çok mutsuz geçirmiş olacaktı. Bobby'nin en yakın arkadaşı ve şoförü olan James ortadan kaybolmuştu. Onun yokluğundan kaynaklanan mutsuzluğu dağıtmak amacıyla kendini ihtiyacı olanlara yiyecek ve hediye dağıtmaya adayan

Christie, hayatının en güzel gününü yaşamıştı. Yılbaşı ise başka bir konuydu ama Christie bunu düşünmek istemiyordu. Haftalar sonra James geri dönmüş, ne özür dilemiş ne de bir açıklamada bulunmuştu.

Garajın üstündeki dairenin kapısı açıldı ve James küçük taraçaya çıktı. Christie'yi eve davet etmese de onu ağırlamaktan keyif alacağı çok açıktı. Orada sessizce beklemesi, Christie'ye bunu anlatıyordu.

Yorgun olduğu halde, Christie çekip gidemedi. James'i seviyordu. Tek kelime etmeden ortadan kaybolduğunda onu çok incitmişti ve James, geri döndüğü için hemen bağışlanacağını sanmıştı. Christie, neden gittiğini hâlâ tam olarak anlayamasa da sonunda onu *bağışlamıştı* ama tehdit savurmaktan da geri kalmamıştı. Bir daha hayatından çıkacak olursa, asla dönemeyecekti.

Christie'nin bu kadar üzülmesinin geçerli sebepleri vardı. Onun, hayatına giren önceki erkeklerden farklı olduğunu düşünüyordu. Liseden beri, erkekler konusunda kötü tecrübeleri vardı. Eski kocasının, başına açtığı dertler dışında ona verdiği tek şey soyadıydı. Onun öncesinde ve sonrasında sevdiği her adam, Christie'yi çaresiz ve meteliksiz bırakmıştı. Yeterince sevgi ve şefkat gösterirse değiştirebileceğini sandığı ezik tiplere âşık olmayı alışkanlık edinmişti. Genellikle birlikte yaşamaya başlıyorlardı ve bir süre her şey yolunda gidiyordu. Sonra, değişmez bir biçimde, bir kavga ya da ihanet veya bir tür korkunç gerçek ortaya çıkıyor ve Christie'yi kalbi kırık, gözleri yaşlı, yapayalnız bırakarak ilişki sona eriyordu.

Evet, James'in tanıdığı hiçbir erkeğe benzemediğine inanmıştı. Görünür biçimde farklıydı, örneğin genellikle takıldığı erkekler kadar yakışıklı değildi. Uzun boylu, sıska bir adamdı. Yüz hatları sert ve asimetrikti, Christie'nin bir İngiliz karikatüründe gördüğü uşağa benziyordu ama bu tamamen yüzeysel ve konu dışıydı. James tutkulu, şefkatli ve nazikti, bu özellikleri onu Christie'nin geçmişte tutulduğu bütün yakışıklı erkeklerden daha çekici yapıyordu.

Dahası, James onun kendini keşfederek başka bir kadın olmasını sağlamıştı. Christie bütün geçmişini hatalarıyla birlikte ona açmıştı çünkü aralarında sır kalmasını istemiyordu. Derken *puf!* Sevdiği diğer bütün erkekler gibi, James hayatından kayboluvermişti.

Birkaç hafta sonra geri döndüğünde, Teri ve Bobby ona destek çıkmışlardı ama Christie bunu yapamazdı. Sonra Teri'nin doğumu başlamış ve hastanede James'le karşılaşmışlar, Christie ilişkilerine bir şans daha tanımaya karar vermişti. Yine de henüz hiçbir şey kesin değildi. İncinmişti, yorgundu, kuşkuluydu; çok sert deneyimler yaşamış ve çok fazla ikinci şans tanımıştı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi James. Onu merdivenin yarısında karşılayıp kolunu beline doladı, kalan basamakları birlikte çıktılar.

"Son üç saat boyunca yaygaracı bir bebekle uğraşsan sen de yorulurdun."

"Jimmy?"

"Hayır, Christopher." Ablası üç küçük oğlanın isimlerini Bobby, James ve Christie'ye ithafen koymuştu. Christie,

içlerinde en küçük ve doğal olarak en çok ilgi isteyen Christopher'a yakın hissetmekten kendini alamıyordu.

"Saçına ne yaptın?" diye sordu, başının tepesini öpen James.

Christie kısa süre önce saçlarının önünü açtırarak sarartmış ve aralara kestane gölgeler attırmıştı. Saçlarını hiç düz renk bırakmazdı, bu ona sıkıcı gelirdi. Teri'nin diplomalı bir kuaför olması iyiydi, daha doğrusu, zor geçen hamilelik dönemi yüzünden kariyerine son verene kadar iyiydi. Yeni modelini yaratan arkadaşı Rachel Peyton harika bir iş çıkarmıştı.

"Beğendin mi?"

"Ben *seni* beğeniyorum," diyen James onu küçük dairesine doğru çekti, kanepeye doğru sürükleyerek zorla oturttu. Mutfağa gidip çay suyu koymasına Christie itiraz etmedi.

"Ben de seni beğeniyorum," dedi.

James ona bal ve taze limon dilimiyle lezzetlendirilmiş bir fincan çay getirdi. Başka hiçbir erkek Christie'yi beklememişti. Ayrıca hiçbiri James'in onu sevdiği gibi sevmemişti. Gardını düşürmesi an meselesiydi ama yapamazdı. James'in aşkına güvenmesi için zamana ihtiyacı vardı. Daha önce James'le ilgili bildiği tek şey ona güvenebilecek olmasıydı, oysa bunu yaptığında James onu terk etmişti. Hayır, kendi huzuru için, kendi duygusal sağlığı için işi sağlama almak zorundaydı.

"Okul nasıl?" diye sordu James.

Christie fotoğrafçılık ve muhasebe kursuna kaydını yaptırmıştı, ayrıca sigorta amacıyla taşınabilir mal dökü-

mü yapan bir işyeri kurma düşüncesiyle işletme dersleri de alıyordu.

"İyi." Güvenilir bir araca sahip olması büyük avantaj sağlamıştı. Okula otobüsle gitmek, özellikle Wal-Mart'ta çalışmaya devam ettiği için göz korkutucuydu. Christie o dönem bilmediği halde, James arabanın alımında önemli rol oynamıştı. Bobby ve Teri'nin işin içine onu karıştırdığını bilse, asla yardımını kabul etmezdi.

"Muhasebe sınıfımdaki kızlardan birine yardım ediyorum." Bununla gurur duyuyordu. "Aslında rakamlarla aram oldukça iyi."

"Benim de."

"Sanırım bunun anlamı, bir gün zeki çocuklarımız olacağı," diyerek güldü. James'le dalga geçmekten kendini alamıyordu.

Çocuktan söz edilince James'in yüzü kızardı. Seks ve ilişkiler söz konusu olduğunda Christie'nin dünya kadar gerisindeydi. Christie onun kısa ilişkileri ve pek başarılı sayılamayacak cinsel deneyimleri olduğunu biliyordu ama şu ana kadar hiç ciddi bir beraberliği olmamıştı. Ciddi bir sinir buhranı geçirmeden önce, Bobby gibi satranç dehası olan James'i daha sonra iyi arkadaşı olan Bobby şoförü olarak işe almıştı. Christie'nin bildiği kadarıyla, James ergenlik çağından beri satranç oynamıyordu.

James, Christie'nin yanına oturup kolunu omuzlarına sardı. Christie gevşedi, gözlerini kapatarak hafifçe içini çekti.

"Bir an önce evlenmemizi istiyorum," dedi James.

Kalan hayatlarını mutluluk içinde birlikte geçirecekleri-

ne inanmak isteyen Christie bu sözlerin tadını çıkardı ama deneyimleri ona aksini söylüyordu.

Geçmişte pek çok erkek onunla evlenmek istemişti, evlilik teklifi tuhaf durumlar ortaya çıkmadan hemen önce geliyordu.

Gerçekten de tuhaf sözcüğü bunları tanımlamakta yetersiz kalıyordu.

Jason'la evlenmek için adamın boşanmasını beklemişlerdi ama sonra onun resmi başvuruda bulunma zahmetine bile katlanmadığını öğrenmişti.

Bir sonrakiyle sorunları vergi dairesiyle ilgiliydi. Hem de ne sorun... Adam Christie'den kendi borçlarını ödemesini umuyordu.

Ve Danny... kanunla başı dertteydi. Aslında, evlilliği istemesinin tek nedeni dolandırıcılıktan yirmi yıl yatarken eş durumundan Christie'nin ziyaretlerine gelmesiydi. Ayrıca, bu cezayı tamamlayana kadar Christie eş olarak ona maddi destek sağlayacaktı.

"Christie?"

James'in cevap beklediğini biliyordu.

"Ben... ben evliliğe hazır olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandı ve James'in gerildiğini hissetti. Onun bu cevaptan memnun olmasını beklemiyordu ama başka bir şey söyleyemezdi.

James hemen karşılık vermedi. "İstediğin şeyin evlilik olduğunu sanmıştım," dedi sonunda. "İkimizin de istediği."

"İstiyorum... ama henüz değil."

James kolunu çekip doğruldu, öne eğilerek yere bakmaya başladı. "Ne zaman istemeyi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Neden? Beni yeniden terk etmeyi mi düşünüyorsun?" Eğer öyleyse, bunu hemen bilmek zorundaydı.

"Hayır. Kalan hayatımı seni severek geçirmeyi düşünüyorum."

Bunu daha önce de duymuştu. İçi yine kuşkuyla doldu; kulağa çok umut verici geliyordu ama zaten hep öyle değil miydi... gerçeği öğrenene kadar.

"Neden bu kadar çabuk evlenmek istiyorsun? Birbirimizi gerçekten tanıyor muyuz James? Sana güvendim ve bak neler oldu." Yaptığı tek hatayı sürekli yüzüne vurmak istemiyordu ama bu konuda gerçekten endişeliydi.

James ayağa kalkarak odanın diğer ucuna yürüdü. "Bunu aşabileceğimizi umuyordum."

Keşke Christie için de durum bu kadar kolay olsaydı. "Birbirimizi gerçekten tanıyor muyuz?" diye tekrarladı. "Evet, ikimiz de birbirimizden hoşlanıyoruz ve kolayca fiziksel ilişkiye girebiliriz..."

"Tamam." James birden canlandı.

Erkekleri önceden kestirebilmek ne kolaydı. Zamanında flört ettiği erkekler genellikle birlikte eve çıkarak ilişkilerini "denemeyi" önerirler ve kendi kiralarını ödeyemedikleri için doğal olarak onun evine taşınırlardı. Tamam, James'le durum böyle olmamıştı ama onun giderek umutsuzluğa kapıldığını fark ediyordu. Birkaç ay önce, Christie gönüllü olduğu halde yatağa atlamayı reddeden oydu. Anlaşılan bu konuda ikisinin görüşleri yer değiştirmişti. Christie bir televizyon sunucusunu taklit ederek sesini yükseltti: "Yanlış cevap."

Sesindeki şiddet James'in başını geri çekmesine sebep oldu. "Sevişmeye ilgi duymuyor musun?"

Christie gülmeye başladı. "Bunu söylemedim."

"Pekâlâ," dedi James isteksizce. Öyleyse sorun nedir? Başka erkeklerle yapmaya çok gönüllüydün. Sıkıntı bende mi?"

Bu sözlerden duyduğu fiziksel acıyı savuşturmak için Christie gözlerini kırpıştırdı, acı geçene kadar elini göğsüne bastırdı. Sonra derin bir nefes aldı ve ayağa kalkarken bıraktı.

"Sanırım gitme zamanı. Çay için teşekkürler." Fincanını mutfağa götürüp evyeye bırakırken elleri titriyordu. Boğazında düğümlenen yumruyu yutmaya çalıştı. Gitmek için döndüğünde James'in kapının önünü kapadığını gördü.

"Öyle demek istemedim," dedi pişmanlık dolu bir sesle.

Kendini kötü hisseden sadece o değildi. "Evet istedin," dedi neşeli görünmeye çalışarak. "Neden istemeyesin ki? Bu doğru. Kendimi başka erkeklere vermeye çok gönüllüydüm. Hem de sürüsüne. Sonra aptal gibi sana her şeyi anlattım, sanıyordum ki... Of, bilmiyorum, eğer bilirsen bunu geride bırakabiliriz sanmıştım. Geçmişe sünger çekmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlarsın sanmıştım. Sana hatırlatırım James, birkaç hafta önce beni *yüzüstü* bırakan sendin."

"Evet, ama..." James içini çekti. "Bana güvenebilirsin Christie. Seni asla bilerek incitmem."

"Öyle sanıyordum," diye mırıldandı. "Oysa şimdi..."

James gözlerini kapadı. "Belki haklısın. Belki evliliği

askıya almak en iyisi. Bak ne diyeceğim; unutmaya ve bağışlamaya hazır olduğunu hissettiğin zaman bana söyle, oturup tekrar konuşalım."

"İyi fikir," dedi Christie neşeyle. "Aynısı senin için de geçerli."

James'in kaşları çatıldı, Christie'nin evden çıkabilmesi için kenara çekildi.

Christie onun yanından geçip basamakların yarısına gelmişti ki James arkasından seslendi: "Sanırım birkaç günlüğüne burada olmayacağımı söylemek için iyi bir zaman değil."

Christie durdu, ayağı iki basamak arasında havada kaldı. Bunu şu anda söylemesinin tek sebebi ilgisini çekmekti. Hatta belki doğru bile değildi. "Bu ne zaman belli oldu?" diye sordu arkasına dönmeden.

"Bir saat önce. İş için. Bobby ve ben L.A.'de birkaç görüşme yapacağız."

Demek o yüzden Teri bundan bahsetmemişti. Kafasında cevap bekleyen sorular uçuşuyor, tam olarak ne kadar uzak kalacağını bilmek istiyordu. Ayrıca, neden söylemek için şu ana kadar beklemişti? Ancak bu konuyu büyütmek deneyimli Christie'ye, daimi bir güvence peşinde olan güvensiz kadın Christie'ye fazla gelirdi.

"Tamam," diye mırıldanırken trabzanı öyle sıkmıştı ki parmakları acıyordu.

"Döndüğümde seni arayayım mı?"

Christie hafifçe omuz silkti. "Sana kalmış. İyi yolculuklar."

James onun duyabileceği kadar yüksek sesle iç çekti. "Hiç sanmıyorum."

Christie ona dönerek belli belirsiz gülümsedi. "Hayır James, ciddiyim. İyi bir yolculuk olmasını diliyorum." Merdivenden aşağı inip arabasına doğru yürürken James'in bakışlarını üstünde hissediyordu. Dönüp arkasına bakmadı.

Teri'nin araç yolundan çıkarken, şimdiye kadar ona soran tek düzgün adamın evlenme teklifini geri çevirip çevirmediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Altı

Perşembe günü, beş dakika geciken Grace hızla Pot Belly Şarküteri'den içeri girdi. Olivia'yla öğle yemeği için buluşacaklardı ama bir müşterisinin sorularına cevap vermek zorunda kalmıştı. Arkadaşını bekletmekten hoşlanmıyordu.

Kemoterapisi biten Olivia iyileşme sürecine girmişti. Aile hâkimi olarak görev yaptığı mahkemeye dönmeden önce, gücünü toplamak için yaz boyunca izin yapmaya karar vermişti.

"Üzgünüm, geciktim," dedi Grace, en iyi arkadaşının karşısındaki sandalyede yerini alırken.

"Senin için sipariş verme hakkımı kullandım."

Grace gülümsedi. "Vay, güzel. Öğle yemeğinde ne yiyorum?"

"Kremalı patates çorbası ve çiftlik soslu yeşil salata. Ekmek yok."

Kırk küsur yıllık arkadaşlığın ardından Olivia onun sevdiklerini ve sevmediklerini gayet iyi biliyordu. "Ya sen?" diye sordu Grace.

"Salata ve ekmek."

Garce arkadaşına suçlayıcı bir bakış attı. Olivia hâlâ çok zayıftı ve salatadan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Olivia sırıttı. "Ve bir dilim duble çikolatalı pasta."

"Harika."

"İki çatalla birlikte."

"Bu daha da iyi."

"Rover için hazır mısın?" diye sordu Olivia.

Grace arkasına yaslandı. Aylar süren hazırlıkların ardından, kütüphanede Rover'la Okuma programı başlamak üzereydi. Bunun için büyük çaba sarf etmişti. Okuma güçlüğü çeken çocuklar kütüphaneye gelecekler ve burada bir köpekle eşleşeceklerdi. Köpekler okuma ortamlarını ürkütücü olmaktan çıkarıyordu, böylece çocuklar sadece eğlenmek için okuyabilirlerdi. Dinleyici bir köpek –ve sessiz bir eşlikçi– olunca, öğretmenlerinin ya da akranlarının karşısında mahcup olma riski yoktu. Çocuklar köpekleri ve köpekler de çocukları seviyordu. Grace bu programı profesyonel bir bültende görmüş ve çok ilgisini çekmişti.

"Hazır mıyım?" diye soruyu tekrarladı Grace. "Sanırım. Bugün öğleden sonra olana kadar bilemeyeceğim. Şimdiye kadar iki genç ve iki yetişkin gönüllüm var."

"Kaç köpek?"

"Altı köpek ve yedi ila on bir yaş arası altı çocukla başlıyoruz. Hepsinin okul durumu tehlike altında."

"Müffettiş de geliyor mu?"

"Ah, evet. Bizzat müffettiş bu fikirden çok etkilendiğini söyledi."

Olivia çayına uzandı. "Bütün bunlar beni fazlasıyla heyecanlandırıyor."

"Beni de, ayrıca hepsi barınaktan geldiği için çok mutluyum."

Olivia ona baktı. "Eğitimli değiller mi? Öyle olduklarını söylememiş miydin?"

"Şey, evet. Beth Morehouse köpekleri barınaktan seçerek onları terapi köpeği olarak eğitti. Köpeklerle harikalar yaratıyor. Son iki senedir onları hastanelere ve huzur evlerine götürüyor."

"Beth Morehouse? Ondan söz etmiştin ama hiç karşılaşmadık. Bağış toplama etkinliğinde yoktu, değil mi?"

"Hayır, kasaba dışındaydı. Seattle'da bir köpek sahibiyle çalışıyordu."

"Bana ondan söz et." Olivia yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen daha önce anlatmıştın ama anlarsın ya, kemo kafası."

Grace, kemoterapinin düzelmesi aylar sürebilecek hafıza boşluklarına sebep olabileceğini gayet iyi biliyordu.

Şefkatle başını salladı. "Buralara birkaç yıl önce taşındı. İki çocuk annesi boşanmış bir hanım ve profesyonel köpek eğitmeni. Geldiğinde üç köpeği vardı ve başkalarını da sahiplendi... her şey öyle başladı."

Grace, Beth'le barınakta gönüllü olarak çalışırken tanışmıştı. Beth'in terapi köpekleri olduğunu öğrenince onları Rover'la Okuma programında kullanmak çok doğal gelmişti. Onunla bu konuyu ilk kez kış başında görüşmüş, kadın bu fikri hemen benimseyerek çalışmalara başlamıştı.

"Çok heyecanlıyım," dedi Grace. Kütüphaneye yeni programlar getirmeyi zaten seviyordu ama bunu duyduğu andan itibaren çok doğru bulmuştu. Aylar süren hazırlıkların ardından, çalışmalarının meyvesini görmek üzereydi.

"İyi gideceğini biliyorum," dedi Olivia çok güvenli bir tonda.

"Umarım haklısındır."

"Bir tereddüt mü hissediyorum?" diye sordu Olivia.

Yılların arkadaşı Olivia onu herkesten daha iyi tanıyordu. "Aslında tereddüt değil. Sadece iki liseli gönüllüm beni düşündürüyor."

Garson kız yemeklerini getirdi, ikisi de yemeye başladı.

"Biri Tanni Bliss diğeri ise Kristen Jamey," dedi, çorbasından bir kaşık alan Grace. "Bu ikisi diğer yaşıtlarından olabildiğince farklı. Kristen amigo kızlardan ve çok seviliyor. Öte yandan Tanni, sevilen gruplardan sakınmak için elinden geleni yapıyor. Babası öldüğünden beri zor günler geçirdiğini ve kendini soyutladığını annesi aracılığıyla biliyorum. Umarım Tanni ve Kristen uyumlu çalışabilirler."

"Şüphelenmeni gerektiren ne?"

Grace bunu nasıl açıklayacağını bilemiyordu. "İlk gönüllü toplantımızda Tanni'nin Kristen'e nasıl baktığını gördüm, sanki Kristen'le boşa zaman harcadığımı düşünür gibiydi. Bunu dile de getirdi; bir ya da iki haftaya kadar Kristen'in gideceğini ima etti. Kristen onu duymazdan geldi ama duydu ve kızdığından eminim."

Olivia durup çatalını tabağın kenarına bıraktı. "Tanni neden Kristen'e bu kadar tepkili?"

"Kristen'i, üniversite başvurusunda bir gönüllü projesine ihtiyacı olduğu için bu işe bulaşan boş kafalı bir kız olarak görüyor. Kristen'in sadece notlarına güvenerek üniversiteye gitme şansı olmadığını ifade etti. Çok hoş ve şen şakrak bir amigo, Tanni'nin tam tersi. Dediğim gibi, ikisi kesinlikle zıt kutup."

"Babasını yeni kaybetti, sanırım Tanni hâlâ depresyonla başa çıkmaya çalışıyor."

"Bence de öyle." Grace bu programın Tanni'yi biraz yüreklendirmesini ve kızların birbirlerine olan antipatisini kütüphane dışında bırakmasını diliyordu.

Aynı gün saat üç buçukta, çevresini saran çocuklar yeni köpek arkadaşlarıyla eşleşirken Grace kendini küçük çaplı bir karmaşanın içinde buldu.

"Kristen," dedi Grace, "senin Mimi ve Aubrey'yle çalışmanı istiyorum." Mimi, bir yarı Pomeranya yarı Grace'in ne olduğunu anlayamadığı melez bir köpekti. Aubrey ise, Mimi'yle tanışana kadar annesinin eline yapışık duran birinci sınıf öğrencisiydi. Küçük kızın köpeğe anında verdiği tepki Grace'i çok memnun etmişti.

Kristen kızı cam kenarında nispeten sakin ve ışığın iyi olduğu bir bölüme götürdü, Aubrey'le birlikte halının üstüne oturdular. Mimi, Aubrey'nin yanına kıvrılıp çenesini kızın dizine yasladı.

"Tanni, sen Boomer ve Tyler'ı alıyorsun."

"Tamamdır." Kız başıyla onaylayarak yedi yaşındaki Tyler'ı ve Boomer'ı program için ayrılan bölümün diğer ucuna götürdü. Boomer, Grace'e kendi köpeği Buttercup'ı hatırlatan bir golden retrieverdı.

Grace, Tanni'nin Kristen'den olabildiğince uzağa yerleştiğini fark etti ve bu onu şaşırtmadı.

İki yetişkin gönüllüyü de iki çocuk ve iki köpekle eşleştirdi ama bu çocuklar daha büyüktü; sırasıyla on ve on bir, sekiz ve on yaşlarındaydılar.

Grace geri çekilip bekledi. Araştırmasına göre, çocuklar yüksek sesle köpeklere okurken yetişkinlere okumaktan daha rahat ediyor ve daha iyi ilerleme kaydediyordu. Bu mantıklıydı, araştırmalara göre köpeklerle olmak onların sosyal becerilerini geliştiriyor ve utangaçlıklarıyla başa çıkmalarını sağlıyordu. Çocukların hayvanlarla etkileşimini izlerken her çocuktaki hızlı ve şaşırtıcı dönüşümü gözlemliyordu. Golden retriever Boomer'ın iri kahverengi gözleriyle Tyler'a bakarak patisini sayfanın üstüne koyup kitabı açık tutmasına gülümsedi.

Grace, kıtadaki pek çok kütüphane ve kitabevinin benzer programlarda yer aldığını öğrenmişti. Aslında, Seattle'daki büyük kitapçılardan biri çocuk departmanına ayda iki kez terapi köpekleri getiriyordu. Anlaşılan diğerleri de aynı şeyi yapmaya başlamıştı.

Grace, Cedar Cove kütüphanesindeki okuma programının da aynı derece popüler ve ümit verici olmasını diliyordu.

Otuz dakika adeta uçup gitti. Grace sessizce bir okuma grubundan diğerine geziyordu. Çocukların rahat ve huzurlu hissetmeleri çok önemliydi; gönüllüler çocuklara ve köpeklere göz kulak olmak için oradaydı, çocuklar kitaba daldıkları anda yavaşça çekilerek uzaktan izliyor ve çocukların "köpeklerine" yalnız okumalarına izin veriyorlardı.

Grace, Aubrey'i gönderen Kristen'e katıldı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kristen'in güzel yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Aubrey, Mimi'yi hemen benimsedi. İnanılmazdı. Mimi'nin Aubrey'e nasıl sarıldığını gördünüz mü? Çok tatlıydı."

Grace, göz ucuyla Tanni'nin burun kıvırdığını gördü. Aynı şeyi Kristen de görmüştü. Grace kızın gözlerinden bir an geçen acıyı fark etti. Bir şey söylemedi ama Tanni'nin küçümsemesinin onu incittiğini biliyordu.

Çocukların işi bittikten sonra Beth Morehouse köpekleri topladı, Tanni ve Kristen'in yardımıyla kütüphaneden dışarı çıkardı.

Tanni sırt çantasını almak için geri döndü. "Bir dakikan var mı?" diye sordu Grace, onu durdurarak.

"Evet, tabii."

Grace küçük odasına doğru ilerledi. "İlk seans sence nasıl gitti?" diye sorarken oturması için Tanni'ye karşısındaki koltuğu işaret etti.

Genç kız koltuğa gömüldü. "Sanırım iyi. Tyler ve Boomer güzel bir eşleşme oldu gibi. Tyler'ın bu kadar iri bir köpekle rahat hissetmesi beni şaşırttı. Yaşına göre ufak tefek bir çocuk ve golden retriever onu ürkütür diye endişelenmiştim ama öyle olmadı."

"Eşleşmeleri Beth önerdi."

"Bir-iki kere araya girip Tyler'ı düzeltmek istedim ama yapmam gerekenin bu olmadığını biliyorum."

"Harika." Çocukların kendine güvenlerini ve öz benliklerini kazanması gerekiyordu, eğer gönüllüler müdahale edecek ve telaffuzlarını düzeltecek olursa bu gerçekleşmezdi.

Tanni, otururken ayağının dibine bıraktığı sırt çantasına uzandı.

"Seninle konuşmak istememin başka bir sebebi var," dedi Grace, konuya dikkatle yaklaşarak. "Kristen hakkında."

Tanni kaşlarını çattı. "Ne olmuş ona?"

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

Kız omuz silkti. "Pek sayılmaz."

"İkinizin benim bilmem gereken bir geçmişi var mı?"

Tanni yere bakarak başını iki yana salladı. "Hayır."

"Fakat onu sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu Grace, baskı yaparak.

"Hayır." Tanni itiraf edecek kadar dürüsttü.

Grace öne doğru eğildi. "Bana sebebini söylemek ister misin?"

Tanni hemen karşılık vermedi. Cevabını verirken sözcükler ağzından tükürür gibi çıkıyordu. "Kristen bunu çocuklara yardım etmek için yapmıyor. Bunun farkındasın, değil mi?"

Grace kaşlarını kaldırdı. "Bunu sana kendisi mi söyledi?"

"Şey, hayır ama çok açık. Gönüllü oldu çünkü mezuniyette verilen Vatandaşlık Ödülünü almak istiyor."

Mezun oldukları sene, Rotary Kulübü'nün notları yüksek, liderlik becerisine sahip ve toplumsal hizmetlerde gönüllü olarak çalışmış mezuniyet öğrencilerine verdiği bu ödülü Olivia da almıştı.

"Bunu notlarıyla asla alamaz," dedi Tanni küçümseyerek.

"Kesin olarak biliyor musun?" diye sordu Grace.

Tanni tereddüt etti. "Emin değilim ama dediğim gibi, çok açık."

Grace'e o kadar açık gelmemişti. "Kristen hakkında yanıldığını ve hatalı varsayımlarda bulunduğunu düşünüyorum."

"Hayır," dedi Tanni kendinden emin bir tavırla. "O bir amigo." Bunu gayet aşağılayıcı bir tonda eklemişti.

"Amigolardan hoşlanmıyor musun?" diye sordu Grace yumuşak bir sesle.

"Neredeyse hiç."

"Lisedeyken ben de amigoydum," dedi Grace.

Tanni ona doğru baktı. "Fakat o dönemler her şey daha farklıydı."

Sanki yük vagonlarının çayırlarda dolandığı Vahşi Batı günlerinden söz eder gibiydi. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Bilirsiniz işte," diye tekrar omuz silkti Tanni.

"Üzgünüm, bilmiyorum."

"Günümüzde amigo kızlar gerçekten boş kafalı. En azından Kristen öyle. Öyle bir gülüşü var ki her duyduğumda kusmak istiyorum."

Grace *bunun* nasıl bir şey olduğunu merak etti. "Erkek arkadaşı var mı?" diye sordu.

Tanni bir omuzunu kaldırdı. "Sanırım. O güruhtaki herkesin vardır."

"Ya."

"Kıskandığımı düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz! Benim de erkek arkadaşım var. Shaw Wilson."

"Mocha Mama's'ta çalışan Shaw mu?"

"Artık orada değil. San Francisco'daki sanat okulunda.

Will Jefferson'ın bir arkadaşı oraya girmesine yardım etti. Kabul edilmesi gerçekten büyük olay."

"Shaw'un sanatçı olmak istediğini bilmiyordum." Grace, Tanni'nin annesi Shirley Bliss'in ne kadar yetenekli ve başarılı olduğunu iyi biliyordu.

"Gerçekten yetenekli," diyen Tanni'nin sesi inanç dolu bir coşkuyla çıkıyordu.

"Bu fırsatı yakalaması harika."

Tanni başıyla onayladı ama Grace kızın erkek arkadaşını özlediğini görebiliyordu. "O yanında değilken kendini boşlukta hissettiğine bahse girerim," dedi.

Tanni, bir cevap yerine geçmese de yine umarsızca omuz silkti. "Öyle. Burada gönüllü olma sebeplerimden biri bu."

"Olduğuna memnunum."

Tanni bakışlarını kaldırıp Grace'le göz göze geldi. "Kalmamı istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Elbette."

"Kristen'le geçinemediğim halde mi?"

"Şey, üstüne fazla varmayacağını umuyorum."

Tanni kaşlarını çatarak "Nasıl?" diye sordu.

"Ters bakışlarından ve alaycı yorumlarından vazgeçebilirsin."

Tanni ayaklarını ileri geri salladı. "Denerim. Şu var ki," dedi yüzünü ekşiterek, "kendiliğinden oluyor."

"Arkadaş olmanız gerektiğini söylemiyorum Tanni. Sadece ona karşı saygılı olmanı ve hareketlerini yargılamaktan vazgeçmeni rica ediyorum. Rotary ödülü için gönüllü

olduysa ne çıkar? Onun burada olması seni bir şeyden alıkoymuyor, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diye kabullendi gönülsüzce.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Tanni sırt çantasını almak için eğildi. "Artık gidebilir miyim?"

"Elbette. Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki."

"Haftaya gelecek misin?" diye soran Grace onu oda kapısına kadar kadar yolcu etti.

Tanni başıyla onayladı. "Kristen'i sevmiyor olabilirim ama bence Tyler ve Boomer harika."

Yedi

Rachel Peyton, Get Nailed'den çıkıp eve giderken ceketini almak üzere kuru temilemeciye uğradı. Beklerken başı dönmeye başlayınca hızla bir sandalyeye çöktü.

"İyi misin?" diye soran Duck-Hwan Hyo'nun bakışları endişeliydi.

Rachel onu rahatlatmaya çalıştı. "Evet, evet, iyiyim," dedi titreyen bir sesle.

"Bebek mi var?"

Rachel başıyla onayladı. Ne komik, kuru temizlemecinin bile anladığı şeyi kendi kocası fark etmiyordu. Bazen Bruce öyle ahmak oluyordu ki Rachel ayakkabıyı kafasına geçirmek istiyordu. Rachel ona haberi vermek için sabırsızlanıyordu, gebelik planlı olmasa da bu bebek Rachel'ı heyecanlandırıyordu.

Duck, Korece bir şeyler söyleyerek karısına seslendi. Ufak tefek kadın dükkânın arkasından çıkarak kocasının yanına geldi. Rachel'a ara sıra sevgi dolu bakışlar atarak aralarında kısaca konuştular.

"Çay ister misin?" diye sordu karısı Su Jin yumuşak bir sesle. "Sana bir fincan yeşil çay yapayım."

"Hayır, iyiyim. Gerçekten."

"Emin misin?" diye sordu kocası.

"Eminim Duck," dedi Rachel. "Teşekkür ederim. Bir an başım döndü."

"Adımı değiştirdim," dedi Duck kibarca başını eğerek. "Ben artık Duck değilim, Amerikan adı aldım." Yüzü gururla parlıyordu.

"Ben de bir Amerikan adı aldım," diye açıkladı Su Jin.

"Benim Amerikan adım," dedi Duck omuzlarını dikleştirerek, "José."

"José," diye tekrarlayan Rachel gülmemek için kendini zorladı.

"Benim Amerikan adım," dedi karısı onun ardından, "Serenity."

"İkisini de hatırlayacağım," diye söz veren Rachel ceketini alarak arabasına gitti. Temizleyiciye gitmek bir gecikme taktiğiydi. Döndüğünde Jolene evde oluyor ve Rachel içeri girer girmez aralarındaki gerginlik baş gösterdiğinden, en azından bu erteleniyordu.

Jolene ve Rachel bir zamanlar çok yakındı, Rachel kızın sadece arkadaşı değil aynı zamanda cici annesi gibiydi ama Jolene babasıyla evlenince her şey değişti. Arkadaşlık düşmanlığa dönüştü ve Jolene, Rachel'ı babasının ilgisini bölen bir rakip olarak görmeye başladı. Bruce alyansı parmağına geçirdiği anda, Rachel'ın Jolene'le kurmaya çalıştığı dostluk zemini bataklık gibi ayaklarının altından kayıp gitti.

Rachel, Jolene'le arkadaşlığının bu kadar çabuk dağıldığına hâlâ inanamıyordu çünkü sabırlı ve anlayışlı olmak için elinden gelen çabayı göstermişti. Başlangıçta Bruce'u bu konudan uzak tutmaya çalışmıştı, kocasının kızı ve karısı arasında tercih yapmaya zorlanarak bir çıkmaza girmesini istemiyordu ama çabası işe yaramamıştı. Jolene'nin uzlaşmazlığı neredeyse kavgacılık noktasına ulaşmıştı ve Rachel ne yapacağını bilmiyordu.

Gebelik her şeyi daha karmaşık hale getirmişti. Birlikte olurken daha dikkatli korunmaları gerektiği konusunda Bruce'u uyarmış ve hemen doğum kontrol hapı kullanmaya başlamıştı. Ancak ilacın nadir görülen bir yan etkisi yüzünden Bruce kontrolün sorumluluğunu üstlenmiş ve bunu yerine getirmişti... çoğunlukla.

Bruce'u suçluyordu, kendini suçluyordu. Ara sıra yaptıkları kaçamaklardan biri gebelikle sonuçlanınca Rachel şaşkına dönmüştü. Bruce'a söylemeden önce bu duruma alışmaya ihtiyacı vardı çünkü kocasının bu sırrı Jolene'den uzun süre saklayamayacağını biliyordu. Tecrübesine dayanarak, şu anda bile zor katlanılabilen durumun daha kötüye gideceğinin farkındaydı.

Eve gidip akşam yemeğini hazırlaması gerekiyordu ama özellikle her akşam olduğu gibi midesi bulanırken, Jolene'le karşılaşma düşüncesine tahammül edemiyor ve bunun, gebelikten kaynaklanan bulantıyla birlikte, Jolene'nin tepkileri ve evdeki sürekli gerilime duyduğu kaygı yüzünden olduğunu düşünüyordu.

Yapamayacaktı. Eve gitmek yerine, Teri'nin Sahil Bul-

varı'ndaki evine doğru yola koyuldu. Rachel neredeyse bir haftadır arkadaşını görmeye gitmemişti. Uzun araç yoluna saptı ve her ne kadar geçici bir rahatlık olsa da ferahlama duygusuyla evin önüne park etti.

Üçüzleri uyandırma endişesiyle, zili çalmak yerine hafifçe kapıyı tıklattı.

Kucağında bebeklerden biriyle kapıya cevap veren Bobby onu şaşırttı. "Teri seni gördüğüne sevinecek," derken bebeği hafifçe hoplatıyordu. Rachel'ın kesinlikle beklemediği bu görüntü yüreğini ısıttı ve sevginin her şeyi olumlu yönde değiştireceğine inanmasına yardımcı oldu.

"Kötü bir zaman mı?" diye sordu, tam emzirirken gelmiş olmaktan endişelenerek. Bu anlar her zaman çok telaşlı olurdu.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu hızla antreye dalan Teri. "Bir arkadaş için ölüyorum. İçeri gel ve rahatına bak. Ben Jimmy'yi Nikki'ye bırakıp hemen dönüyorum." Teri bebeği kocasının kollarından alarak kısa süre yok oldu. Jimmy'siz geri döndüğünde kendini kanepede Rachel'ın yanına bıraktı. Birtakım satranç oyunları ve benzer şeylerle Rachel'ı oyalamaya çalışan Bobby hemen uzaklaştı, rahatladığı çok açıktı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Rachel, Teri'ye.

"Öyleyim," diye itiraf etti Teri. "Oğlanları henüz bir düzene oturtamadık. Bu konuda Nikki bana yardım ediyor." Sertçe içini çekti. "Bu kadar harika bir dadı olmadan ne yapardım bilemiyorum."

"Onu bulduğun için çok şanslısın."

"Biliyorum." Teri gülümseyerek ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Minnet duyuyorum. Şimdi... biraz çaya ne dersin?"

"İsterim," dedi Rachel. Su Jin'in –veya Serenity– teklifini geri çevirdiğinden beri canı fena halde çay istiyordu.

"Ben de. Bütün gün oturma fırsatı bulamadım." Bitkin göründüğü halde, Teri oturduğu yerden zıplayarak kalktı ve hızla mutfağa yöneldi, Rachel da peşine takıldı. "Bruce'un hamileliğini öğrendiğini söylemek için geldiğini umuyorum," dedi Teri.

Rachel başını iki yana salladı. "Henüz değil."

"Rach, kocana söylemek *zorundasın*."

Rachel omuz silkti. "Aynı fikirdeyim. Sadece mevcut huzuru olabildiğince sürdürmek istiyorum."

"Hayatını Jolene'in idare etmesine izin veremezsin; şu anda olan tam anlamıyla bu."

"O halde bunu nasıl değiştirebileceğimi ve sonuçtan mutlu olabileceğimi söyle."

Teri mutfak masasına oturdu, Rachel onun karşısındaki sandalyede yerini aldı. "Jolene'le konuşmayı denedin mi, başbaşa?" diye sordu.

Rachel başıyla onayladı. "Benim olduğum hiçbir yere gitmek ilgisini çekmiyor."

"Alışveriş yapmayı sevdiğini sanıyordum?"

"Seviyor ama yanında ben yoksam." Sorunun bir kısmı buydu, Jolene bir yetişkin yerine kendi akranlarıyla birlikte olmayı tercih ediyor ve bütün yaşıtları gibi, ebeveynleri yerine arkadaşlarının görüşlerine daha çok önem veriyordu. Ba-

basını gözünde ilahlaştırırken Rachel uğursuz üvey anne olmuştu.

"Bu çok kötü."

"Onu birlikte kursa gitmek için ikna etmeye bile çalıştım."

Teri'nin onaylayan gözleri parladı. "Harika fikir!"

"Pasta süsleme derslerine kaydımızı yaptırdım. Jolene'nin bu işlerden ne kadar hoşlandığını biliyorsun. Bruce da bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ama geri tepti. İlk dersin akşamında hasta olduğunu bahane ederek evde kaldı. Bruce'un dediğine göre, ben evden çıkar çıkmaz Jolene mucizevi bir şekilde iyileşmiş." İçini çekti. "Yani, Bruce onun kötü davranışlarından bazılarına şahit oldu ama resmin tamamını görmüyor. Her neyse, Jolene bir tanesine bile gelmeden ben kursu bitirdim."

"Neden? Her hafta mı 'hasta' oldu?"

"Hayır, gelmeyi açıkça reddetti. İlk hafta çok fazla şey kaçırdığını ve hep geride kalacağını söyledi. Üstelik pasta süslemek ilgisini çekmiyormuş. Bu tür şeyler benim gibi beyin özürlüler içinmiş; bu arada, tam onun ifadesi."

Jolene onu istediği gibi aşağılayabiliyordu ama bunu babasının önünde yapmayacak kadar zekiydi. Rachel şimdiye kadar onu şikâyet etmeyi düşünmemişti.

"Bruce'la aranız nasıl?" diye sordu Teri.

Çaydanlık ıslık çaldı, Teri çayı demlemek –Rachel'in hamileliğine hürmeten kafeinsiz– ve peynirli kraker tabağı hazırlamak üzere ayağa kalktı. Her şeyi salona taşıyarak tekrar kanepeye oturdular.

"Bruce... her zamanki Bruce," diye mırıldandı Rachel.

"Dünyadan bihaber, değil mi?"

Rachel mutsuzluğunu gizlemek için yüzünü alayla buruşturarak başıyla onayladı. Gebelik duygularını altüst etmişti. Geçmişte asla kolay ağlayan biri değildi, oysa şimdi gözleri anında sulanıyordu. Hızla göz kapaklarını kırparak onları savuşturmaya çalıştı. "Kafası tek yönlü çalışıyor," diye fısıldarken gözlerini peçeteyle kuruladı.

"Ve o yön doğruca yatak odasına çıkıyor."

Rachel tekrar başıyla onayladı.

"İşin gerçeği, her akşam saat sekizde yatmak istemesi Jolene'i de çileden çıkartıyor. Kız aptal değil, babasının neden birdenbire çok *yorgun* hissettiğini biliyor." Rachel, kocasının cinsel iştahının Jolene'le arasındaki duruma yardımcı olmadığını açıklamaya çalışmış ama Bruce aşk hayatının kızını ilgilendirmediğini söylemişti. Haklıydı; bununla beraber, Rachel'in Jolene'le olan ilişkisini daha da zora sokuyordu.

Kocasının onu bu kadar arzulaması Rachel'ın hoşuna gidiyordu. Yatak odasında kapalı geçirdikleri saatler sahip olduğu tek huzurlu anlardı. Her sevişmelerinde ona bebekten söz etmek istiyordu... ama yapmamıştı. Yapamamıştı. Ona, korunmaktan vazgeçebileceğini de söylememişti. Bruce bile *bunu* kendisi düşünebilirdi.

Jolene'in bir türlü yatmayıp kapıları çarparak ne yaptıklarını *bildiğini* anlamalarını sağlamaya çalışması da işe yaramamıştı. Bruce genellikle işi biter bitmez uykuya dalardı, o yüzden Rachel bir türlü ona söyleme fırsatı bulamamıştı.

Teri'nin masaya koyduğu tabaktan ince bir dilim peynir aldı. "Günün sonunda eve gitmeye korkuyorum," dedi.

"Bu hiç iyi değil."

"Hayır, değil ve bir şeyler değiştirme konusunda kendimi çaresiz hissediyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum Teri."

"Aile danışmanlığını deneyebilirsin." Arkadaşı dizlerini kaldırıp ayaklarını kanepenin kenarına dayadı. "Veya... Bobby'nin Bruce'la konuşmasını ister misin?" diye sordu.

Rachel arkadaşının teklifi için minnettardı ama bunun işleri düzeltebileceğini sanmıyordu. "Teşekkürler ama hayır."

Teri rahatlamış gibiydi. "Zaten Bobby'nin ne söyleyeceğini toparlayabileceğinden emin değilim," diye itiraf etti. "Adama hayranım ama bu işler ona göre değil. Birkaç gün burada olmadığını söyledim mi? Oğlanlar ve ben onu deli gibi özledik."

"Bobby bir yere mi gitti? Nereye?"

Teri çayından bir yudum aldı. "Bobby ve James L.A.'ye gittiler. Katılmaları gereken bir iş varmış, ayrıntılarını bilmiyorum." Bunu söylerken kaşlarını çatmıştı.

"Bir terslik yok, değil mi?"

"Yo, yo," diye onu rahatlatmaya çalıştı Teri telaşla. "Bobby'yle ilgili bir sorun yok. Yine kız kardeşim. Christie ve James tekrar ayrıldılar. James de en az küçük kardeşim kadar inatçı. Sanırım konuşmuyorlar."

"Of, hayır." Bunu duymak Rachel'ı üzmüştü. Aralarında her şey iyi gidiyor gibiydi.

"Eminim halledecekler," dedi Teri. "James onu seviyor ve kardeşimin duyguları da aynı. Sanırım birkaç güne kalmaz atlatırlar."

"Umarım. Tekrar konuştuğumuzda, nikâh tarihini belirlediklerini duymak istiyorum."

Rachel çayını bitirdi ve ardından ayrılarak Mimoza Caddesi'ne doğru yola çıktı. Kafasında bir çözüm oluşturmamıştı ama sorunlarını en iyi arkadaşıyla konuşabildiği için kendini daha iyi hissediyordu.

Eve ulaştığında Bruce'un gelmiş olduğunu gördü. Arabasını garajda onunkinin yanına çekti ve arka koltuktaki kuru temizlemesini aldı. Eve varmadan önce Bruce garaj kapısını açmıştı.

"Geciktin," dedi kırgın bir tonda.

"Teri'yi görmeye gittim."

"Nereye gittiğini Jolene'e haber vermemişsin. Endişelenmiş." Üvey kızının endişelendiğine bir an bile inanmadığı halde, kocasının sesindeki suçlayıcı ton canını yaktı.

Halinden fazlasıyla memnun görünen Jolene babasının arkasında duruyordu. "Eve geç kalacağım zaman haber vermek zorunda olduğumu *sen* söylemiştin," dedi kibirle.

"Evet, öyle ama burada yetişkin benim. Sana rapor verecek değilim." Belki fazlasıyla dobra olmuştu ama Rachel kendini tutamamıştı. Daha eve yeni girdiği halde saldırılar başlamıştı bile. "Seni mutlu edecekse, bir dahaki sefere geç kalacağımı bildiririm."

"Ben kurallara uymak zorundayım ama sen değil misin?" dedi Jolene, Rachel yanından geçip mutfağa giderken.

Rachel onu duymazdan gelerek kuru temizlemeden aldığı ceketini antredeki dolaba astı ve Jolene'le Bruce'u geçerek mutfağa geri döndü. "Akşam yemeğini hazırlayacağım."

"Ne yiyeceğiz?" diye sordu onu izleyen Jolene.

Rachel çözülmesi için buzdolabına tavuk kıyması koymuştu. "Ne istersin?"

Kız omuz silkti. "Senin pişirdiğin hiçbir şey," dedi dişlerinin arasından.

Rachel onu duymamış gibi yaptı. "Bruce, yemek için bir tercihin var mı?"

"Tacoya ne dersin?" diye seslendi salondan. Bir köşeye koyduğu bilgisayar masasına çökmüştü ve her zamanki gibi Rachel'la Jolene arasındaki gerilimin farkında değildi.

"Bana uyar," diyen Rachel, tavuğu buzdolabından çıkarırken Jolene'e bakmadı.

"Tacodan nefret ederim," dedi üvey kızı.

"Ne zamandan beri?"

"Sen pişirmeye başladığından beri. Babam daha güzel yapardı. Birlikte taco pişirir ve çok eğlenirdik."

Bir başka deyişle, Rachel'ın onların hayatına girmesi her şeyi berbat etmişti.

"Yardım edersen sevinirim," diyen Rachel, Jolene'in hakaretlerini gözardı ederek canayakın bir tonda konuşmaya çalışıyordu. "Bana nasıl yaptığınızı gösterirsen, belki senin sevdiğin biçimde pişirebilirim."

"Boş versene," diyen Jolene, odasına giden koridorda kayboldu.

Akşamı kurtarmaya çalışan Rachel işinin başına döndü; tavuğu taco sosuna buladı, peyniri rendeledi, domatesleri dilimledi ve marulu doğradı. Ardından, Bruce'un hatırlatmaya gerek kalmadan masayı hazırlamasından mutlu olarak yemeği sofraya getirdi. Bruce, Jolene'i çağırdı, üçü birlikte yemeğe oturdular.

"Okul nasıldı?" diye sordu Bruce kızına.

"Harika. Tarih sınavından A aldım."

"Kutlarım," dedi Rachel.

Jolene, Rachel'den gelecek övgüleri önemsemediğini göstermek ister gibi bakışlarını uzaklara çevirdi. "Cuma akşamı Misty onlarda kalmamı istedi, kalabilirim değil mi baba?"

Bruce, Rachel'e baktı. "Senin itirazın yoksa benim de yok."

"Misty'nin ebeveynlerinin gece mesaisinde çalıştığını sanıyordum."

"Yani?" diye sordu Bruce.

"Yani, ebeveynleri geri dönene kadar yanlarında kim olacak?"

"Hiç kimse," dedi Jolene sinirle. "Ebeveynleri onun kendi başının çaresine bakmasına izin veriyor. Bildiğin gibi, bebek değiliz."

"Jolene daha önce de Misty'nin evinde kladı," dedi, kızına arka çıkan Bruce.

"Fakat o zaman cumartesiydi ve ebeveynleri *evdeydi*," diye vurguladı Rachel.

"Of, tabii."

"Neden Misty'yi bu gece bize çağırmıyorsun?" diye öneride bulundu Rachel.

Jolene masanın diğer ucundan öfkeyle ona baktı. "Burada seninle olmaz."

"Jolene," diye çıkışan Bruce, kızını azarladı.

"Keşke Rachel'la hiç evlenmeseydin!" diye babasına bağırdı Jolene. "Onun evimizde olmasından nefret ediyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Jolene, lütfen..." diye öze girdi Rachel ama üvey kızının dinlemeye niyeti yoktu. Onun yerine masadan fırladı, odasına doğru koştu ve gürültüyle kapanan kapı Rachel'ı ürküttü.

Kısa bir sessizliğin ardından masanın karşısındaki kocasıyla göz göze geldi. Bruce belli etmeden iç çekti. "Üzgünüm. Bu... çok talihsizdi."

"Ağzımı hiç açmamalıydım." Ne kadar uğraşsa da yaranmayı başaramayacak gibi görünüyordu.

"Hayır, doğru bir noktaya parmak bastın. Jolene geceyi kız arkadaşlarından biriyle geçirecekse, bir yetişkinin gözetiminde olmasını isterim. Bazı akşamlar, ebeveynleri yokken Misty'nin büyükannesinin orada kaldığını biliyorum ama sanırım kalan zamanlarda yalnız. Başlarında biri olmayan iki kız her an başını derde sokabilir."

Rachel kalkıp masayı toplamaya başladı. Danışmanlık seçeneğini gündeme getirmeyi düşündü ama sonra kendini bu kadar yorgun hissetmediği bir zamana ertelemeye karar verdi.

"Bulaşığa yardım etmesi için Jolene'i çağırayım mı?" diye sordu Bruce.

Bunu yapacak olursa, Jolene surat asmaya ve tartışmaya devam edecek ve bu durum Rachel'ın gerginliğini artırmaktan başka işe yaramayacaktı. "Hayır, teşekkürler. Ben hallederim."

Bruce kaşlarını çattı. "Üstüne düşeni yapması gerek."

"Evet ama... bu akşam değil. İkimize de kızgın. Bulaşıkları yarın da yıkayabilir."

"Emin misin?" diye sordu Bruce.

Rachel başıyla onaylarken bitkin hissediyordu. Birkaç dakika sonra, evyenin başında tabakları durulayıp bulaşık makinesine yerleştirirken Bruce arkasından yaklaştı. Masayı temizlemiş, yemekten arta kalanları buzdolabına kaldırmıştı. Kollarını Rachel'ın beline doladı, burnunu boynuna gömerek kulağının arkasına ateşli, ıslak öpücükler kondurmaya başladı. Rachel sırtının heyecanla ürperdiğini hissetti.

"Bruce..." diye fısıldadı ama sonra devam etmesine izin verdi. Gözlerini kapatarak arkasına yaslandı ve ağırlığını onun güçlü gövdesine bıraktı. Arkasından hayal meyal bir ses duyduğunda önce ne olduğunu anlamadı. Jolene'in içeri girdiğini anladığı anda birden kasıldı.

"İkiniz iğrençsiniz!" diye haykırdı kız. "Buraya arkadaşlarımı getiremem çünkü beni utandırıyorsunuz. Ellerinizi beş dakika birbirinizden uzak tutabilseniz ne iyi olurdu." Bunları söyleyerek hızla koridorda kayboldu ve kapı aynı akşam ikinci kez gürültüyle kapandı.

Bruce, Rachel'ı bırkarak içini çekti. "Sanırım bunun anlamı şu: Misty cuma akşamı bizde kalmayacak."

Rachel onun dalga mı geçtiğine, yoksa bakar kör mü olduğuna karar veremedi. Her iki durumda da yapabildiği tek şey gözlerini devirmek oldu.

Sekiz

Mary Jo Wyse, derin uykusundan sıçrayarak uyandı. Rüya mı görmüştü, yoksa Noelle uyurken küçük bir ses mi çıkarmıştı, emin olamadı. Neredeyse beş aydır, bebek her gece deliksiz uyuyordu; eh, *neredeyse* her gece. Mary Jo bu yüzden çok mutluydu. Noelle hâlâ odasındaki beşiğinde yatıyordu, onu bebek odasına götürmeye henüz kıyamıyordu.

Yatakta uzanmış karanlıkta tavana bakarken, Mary Jo önceki hafta sonu keşfettiği şeye kafa yordu. İkiz villaların sahibi Mack'ti. Onun yanında yaşamasını istemiş ve bunu gerçekleştirebilmek için Mary Jo'nun evlerin sahibinin uzak bir arkadaşı olduğunu düşünmesini sağlamıştı.

Söylediği yalan Mary Jo'yu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Mack'i beğeniyordu; hem de fazlasıyla. Bununla beraber, yeni bir ilişkiye girme konusunda temkinliydi. David Rhodes'dan pek çok acı veren ders almıştı ve bu dersleri ciddiye almamak için aptal olması gerekirdi.

Sorun şu ki Mack'e güvenmek *istiyordu*. Ancak David'e de inanmayı çok istemişti. Bebeğinin babasının onu sevdiği ve çocuklarını istediği masalına sımsıkı sarılmış, başkalarının açıkça gördüğünü... ve kendisinin de görmesi gerekeni kabullenmeyi reddetmişti.

Ağabeyleri bile, daha tanışmadan David'in nasıl bir adam olduğunu biliyorlardı. Sonunda gerçeği fark ettiğinde Mary Jo yıkılmıştı. Yine de her şeye rağmen, Noelle'i doğurduğu için asla pişman olmamıştı. Bebek ona yaşam amacı ve umut vermişti.

Noelle yüzünden, kendisinden daha fazla düşünmesi gereken şeyler vardı. Verdiği her karar, yapacağı her hareket kızını da etkileyecekti.

Mack'in özür dilemek için gösterdiği çaba takdire değerdi. Pazartesi günü, Allan Harris'in hukuk bürosundaki işinden çıktıktan sonra eve dönmüş ve kapının eşiğinde koca bir buket çiçek bulmuştu. Üstündeki kartta kısaca "Üzgünüm," yazıyordu ve Mack tarafından imzalanmıştı.

Salı ve çarşamba akşamları Mack itfaiye istasyonunda çalışıyordu ama perşembe bir hediye daha gelmişti. Bir takım kek kalıbı.

Kek kalıbı! İhtiyaç duyduğu, hatırlanması gereken onca şeyin arasında. Charlotte Rhodes'un cömertçe paylaştığı hindistan cevizli pasta tarifini denemek istiyordu. Mary Jo bütün malzemeleri alarak eve geldiğinde yuvarlak kek kalıbının olmadığını fark etmiş ama dükkana geri dönmeyi göze alamamıştı. Pastayı başka zaman pişirebilirdi.

Mack bağışlanmak için büyük çaba gösteriyor ve Mary

Jo'nun bütün içgüdüleri bunu yapması gerektiğini söylüyordu. Her ne kadar iyi niyetli olsa da onu kandırmasını hoş karşılamıyordu ama Noelle'le birlikte kalabileceği bir ev bulduğu için minnettardı. Mack olmasaydı, hâlâ üç ağabeyiyle birlikte yaşıyor olabilirdi. Onları seviyordu, Mary Jo'nun ailesiydi onlar ama çok sıkıyorlardı.

Sigorta şirketindeki işini kaybettiğinde paniğe kapılmıştı ama her şeyde bir hayır denecek türden bir kayıptı. Aynı şirkette çalıştıkları için, doğum izninden dönünce David Rhodes'la tekrar karşılaşmaktan korkuyordu ama işvereni onu bu korkudan kurtarmış ve yeni bir korkuyla baş başa bırakmıştı; artık işsizdi. Geçtiğimiz günlerde bir arkadaşı David'in de artık orada çalışmadığını söylemişti.

Cedar Cove'a taşınma fırsatı tam zamanında karşısına çıkmış ve Mack bu kararı vermesinde önemli rol oynamıştı. Mary Jo'yla arkadaş olan Grace Harding ve Olivia Griffin, bu geçiş sürecinin sancısız olmasına yardım etmiş, iki kadın onun bir iş bulmasını ve Grace'in küçük kızı Kelly'nin gündüzleri Noelle'e bakmasını sağlamıştı.

İş ve çocuk bakımını garantiledikten sonra geriye kirasını ödeyebileceği bir ev bulmak kalmıştı. Ev fiyatlarının Seattle'dakilere göre çok daha düşük olduğunu biliyordu ve tadilatı yeni yapılmış bir ikiz villayı çok uygun fiyata bulduğu için sevinmişti. Şaşılacak bir şey yoktu. Mack evini ona verdiğinin iki mislisine kiralayabilirdi. Mary Jo, bütçesini hayli zora soksa da bu konuyu halletmişti. Grace'in önerdiği bir emlak müşavirine evin değerini danışmış ve uygun fiyatı öğrenmişti. Kirayı piyasa değerinden ödemekte

ısrar ettiğinde Mack onunla tartışmamıştı, bu konuda ne kadar kararlı olduğunu anlamış olmalıydı. Mary Jo daha önceki aylardan kalan kira farkını da ödemeyi tasarlıyordu.

David'le karşılaşmalarından sonra, Mack ona evlenme teklif etmişti, bu biraz... tuhaftı ama yine de Mary Jo kabul etmişti. Neyse ki ikisi de yaptıkları hatanın farkına varmış ve ailelerine açıklamadan önce nişanı iptal etmişlerdi. Linc *bunu* öğrenecek olsa nasıl tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordu.

Linc.

Ağabeyi aklına gelince Mary Jo gülümsedi, oturduğu yerde dönüp kuştüyü yastığı yumruklayarak bozulan şeklini düzeltti. Ağabeyini daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti. Mary Jo evliliğin ona bu kadar uyacağını düşünemezdi. Linc ve Lori tanışalı uzun zaman olmamıştı –hatta Mary Jo'nun Mack'i tanımasından daha kısa bir süreydi– ama birbirlerini tamamlamış gibi görünüyorlardı.

Linc içgüdüleriyle davranan bir insan değildi ama geçtiğimiz iki ay içinde hayatında iki önemli değişiklik yapmıştı. İlki Lori Bellamy'yle evlenmekti. İkincisi ise, Cedar Cove'a taşınarak babasının kırk yıldan daha uzun bir süre önce kurduğu oto tamir işinin bir şubesini açmasıydı. Seattle'daki dükkandan artık iki küçük ağabeyi Mel ve Ned sorumluydu.

Linc, artık kendisi olmadan da yürütebileceklerine inandığı için işi kardeşlerine devrettiğini söylemişti. Anlaşılan, Linc de üstünde aile baskısı hissediyordu ve kendi hayatını sürdürmeye hazırdı. İyi etmişti!

Mary Jo başlangıçta onun kendisine göz kulak olmak

için Cedar Cove'a taşındığını sanmış ama süreç içinde öyle olmadığını anlamıştı. İşin gerçeği, onu nadiren görüyordu. Linc, yeni satın aldığı garajın donanımıyla alt yapısını hazırlamak ve evliliğin tadını çıkarmakla meşguldü.

Mary Jo yine uyuyakalmış olmalıydı çünkü saatin alarmı saat yedide çalmaya başlayınca aniden fırladı. Aynı anda, acıkan ve bezinin değişmesi gereken Noelle de uyandı. Mary onu yıkayıp karnını doyurduktan sonra giydirdi ve ofise gitmeden önce Kelly'nin evine bıraktı.

Mack, David Rhodes ve Linc'i düşünerek uzun saatler uyanık kalmanın sonucu, Mary Jo gün boyunca yorgundu... "Neyse ki bugün cuma," diye mırıldandı, önündeki belgeyi üçüncü kez düzeltmek zorunda kalırken.

Akşam nihayet eve ulaştığında Mack'in kamyonetinin ortaklaşa kullandıkları araç yolunda park edilmiş olduğunu gördü. Anlaşılan Mary Jo'nun gelmesini bekliyordu, çünkü arabadan iner inmez verandaya çıktı. Mary Jo ona üstünkörü el sallayarak Noelle'in taşıyıcısını arka koltuktan aldı.

"Selam," diyen Mack tedirgin görünüyordu ama yine de konuşmaya hevesli gibiydi. Huzursuz olduğunda her zaman yaptığı gibi, ellerini pantolonunun arka ceplerine sokmuştu.

"Merhaba Mack."

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu Mack.

"Bence *kızgın* doğru sözcük değil. *Kırgın* daha uygun."

Mack bir an bu cevabı düşündü. "Gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum." Mary Jo, ondaki pişmanlığı ve suçluluk

duygusunu itiraf ettiği anda hissetmişti. "Keşke başından beri bana dürüst davransaydın."

"Bundan sonra öyle yapacağım."

Mary Jo başıyla onayladı. Söyleyeceği başka bir şey gerçekten de yoktu. herkesin bir kez hata yapabileceğini düşündü; eğer bir daha olursa yoluna devam etmesi gerektiğini biliyordu.

"Öyleyse olanları geçmişte bırakabilir miyiz?"

Mary Jo bir kez daha başıyla onayladı. "Evet, öyle yapalım."

"Teşekkür ederim." Rahatladığı çok açıktı. Verandadan aşağı inerek Mary Jo'ya doğru yürümeye başladı. "Sana söylemek istediğim bir şey var; bugün kütüphaneye gittim."

"Ya?"

"Lisedeki tarih derslerimden İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili aklımda fazla bir şey kalmamış, o yüzden bununla ilgili birkaç kitap aldım. Bazı ayrıntılar hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Mary Jo gülümsedi. "Geçen hafta ve bu çarşamba Noelle'i götürdüğümde, Charlotte'la konuştum," dedi. "Ayrıca bölgedeki bütün liseleri internetten taradım ama 1930'lardan ya da kırkların başından bir tane bile Jacob Dennison bulamadım. İlk fırsatta araştırmamı derinleştireceğim."

"Charlotte bilgi verebildi mi?" diye soran Mack arabanın içine uzanarak bebek koltuğunu ve çocuk bezi çantasını aldı.

"Şey, evet. Joan Manry'nin Cedar Cove Lisesi'ne gitmiş

olabileceğini düşünüyor, o yüzden savaş yıllarında mezun olan herkesin ismini internette aradım. Bulamadım."

"Bu çok kötü."

"O dönemim telefon rehberlerine de bakmak istiyordum ama vakit bulamadım."

"Bunu yapmak mümkün mü?"

"Denemeden bilemeyiz."

Mack'in yüzü bir tebessümle aydınlandı.

Onu eğlendiren şeyin ne olduğunu merak eden Mary Jo kaşlarını çattı.

"'Biz' demen hoşuma gitti," diye açıklayan Mack, Mary Jo'nun merakını gayet iyi anlamıştı. "Bu ikisini birlikte araştırmamızı istiyorum. Joan'un mektuplarını neden sakladığını anlamıyorum. Gerçi bunu yaptığı için seviniyorum ama merak etmemek elimde değil."

"Bütün düşünebildiğim, ailesinin asker erkek arkadaşına karşı çıkması. Onun mektuplarını saklamasının tek yolu buydu."

"Hmm. Jacob, Joan'un ablasının onu sevmediğinden söz etmişti, değil mi?"

"Evet ve sebebini anlayamıyorum. Aslında iki kız kardeşin, Joan ve Elaine'in de arasının pek iyi olmadığını düşünüyorum."

"Burada, Cedar Cove'da ablasıyla yaşadığını mı söylemiştin? Ebeveynleri neredeymiş?"

"Emin değilim. Mektuplardan anladığım kadarıyla ikisi burada yaşıyormuş ama ebeveynleriyle ilgili hiçbir şey görmedim. Yazışmaların sadece yarısını okuyarak her şeyi

takip edebilmek zor." Mary Jo, Mack'in girebilmesi için kapıyı açık tuttu. "Gelmek ister misin? Yemeğe kalır mıydın?" Bu davetin Mack'i memnun ettiğini rahatlıkla söyleyebilirdi.

"Pizza siparişi vereyim mi? Böylece mektuplara bakıp tarihleri kütüphaneden aldığım kitaplarla karşılaştırmak için vaktimiz de olur."

"Pizza kulağa harika geliyor." Mary Jo midye çorbası yapmayı tasarlamıştı ama uykusuz bir gece, canının çıktığı bir hafta ve Mack'le yaşadığı gerginliğin ardından, yemek pişirme düşüncesi bile onu yoruyordu. "Yeter ki pizzanın bana ait tarafında senin şu çok bayıldığın ançuezlerden olmasın," diye uyardı gülerek.

"Denerim," dedi Mack sırıtarak.

Bir saat sonra, önlerinde açılmış pizza kutusuyla mutfak masasında oturuyorlardı. Noelle yanlarındaki çocuk kafesinde yüzükoyun uzanmış, keyifle agulayarak oyuncaklarını çiğniyordu. Mektupların durduğu puro kutusuyla birlikte iki tarih kitabı da masanın üstündeydi. Mack ve Mary Jo yemeği bitirmişlerdi ve araştırmaya başlamak için hazırlardı.

"Pekâlâ, şu tarihi kontrol edelim," diyen Mary Jo bir mektubu açtı. "3 Haziran 1944. Kutudaki son mektup. Yazdıklarını dinle." Okumaya başladı.

Selam tatlım,

Sevgili kadınım nasıl? Neler olduğunu bilmiyorum ama son günlerde çok fazla söylenti var. Başka bir şey söylersem

muhtemelen mektuptan çıkarılacaktır, o yüzden bunu yapmayacağım. Bu her ne ise, yakında gideceğimi biliyorum. İçimden bir ses öyle diyor.

Böyle bir dönemde, beni bekleyen her ne olursa olsun, hazır olduğumu anlamanı isterim. Ne zaman ve nerede olacağı hakkında bir fikrim yok ama eğer işgal gerçekleşirse, büyük ihtimalle geri dönemeyeceğimi bilmelisin. Beni yanlış anlama, ölmek istemiyorum. Hiçbirimiz istemiyoruz. Fakat savaş bu Joan ve son nefesime kadar mücadele edeceğim. Kahraman değilim ama senin, ebeveynlerimin, ağabeyim ve kız kardeşlerimin –ve Avrupa'daki, Amerika'daki ve dünyanın kalan kısmındaki herkesin– özgürce yaşayabilmesi için benden bekleneni yapmaya hazırım.

Eğer şansım olsaydı, seninle olmayı ve sözünü ettiğimiz çocuklara sahip olmayı tercih ederdim. Onun yerine, Hitler'i ait olduğu cehenneme postalamak için ne gerekirse yapmak için dünyanın diğer ucundayım.

Unutma, seni seviyorum. Bunu daha açık ifade edemem. Eğer hayatımı kaybedecek olursam, ne bu dünyada ne de cennette aşkımı engelleyecek bir şey olduğunu lütfen hatırla. Benim için dua et sevgilim. Hepimiz için dua et.

Kucaklıyor ve öpüyorum,

Jacob

Son satırları okurken Mary Jo'nun sesi titremeye başladı.

Mack onun bu duygusallığına tepkisiz kalamayarak hemen kütüphane kitaplarından birine uzandı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı ardından.

"Ne?" Mary Jo mektubu bırakarak masanın diğer tarafına yürüdü ve Mack'in omuzunun üstünden baktı.

"O yılın 6 Haziran'ı, Normandiya Çıkarması günü. Müttefikler'in Normandiya sahillerinden Avrupa'yı işgal ettikleri gün."

"Bu onun son mektubuydu," diye tekrarladı Mary Jo. Sandalyesine döndü ve çökerek oturdu. Neler yaşanmış olabileceğinin farkındaydı.

"Daha önceki mektuplarında ne yazdığını söyler misin?"

"Şey, adamların sürekli tatbikatta olduğunu yazıyordu. Jacob'un 101. Hava İndirme Tümeni'nde paraşütçü asker olduğunu biliyorum. İlk atlayışının nasıl bir duygu olduğunu anlatmıştı. Korkudan ödü patlamış ama atladıkça kolaylaşmış."

"İniş eğitimi yapıyor olmalı," dedi Mack. "Mantıklı geliyor."

"Mektubun sonunda demiş ki eğer ona bir şey olursa..." Mary Jo devam edemedi.

"Ne?" diye sordu Mack, bakışlarını Mary Jo'ya çevirerek.

Mary Jo gözlerini kırpıştırarak biriken yaşları savuşturmaya çalıştı. "Öldü, değil mi? İşgalden sağ çıkamadı."

"Bunu bilmiyoruz. Yaralanmış olabilir."

"Belki," diyerek tereddütle ona hak verdi Mary Jo. "Fakat sence Joan bunu haber veren mektubu da saklamaz mıydı?"

"Evli değillerdi, haksız mıyım?"

"Hayır." Nişanlıydılar; Jacob Avrupa'ya yola çıkarken, dönmeyi başarırsa evleneceklerine söz vermişti.

"Eğer karı-koca değillerse, ordu Joan'a Jacob'un yaralandığını haber vermez," diye açıkladı Mack. "Öğrenebilmesinin tek yolu Jacob'ın ailesinden birinin söylemesi."

"Burada ailesinden biri yok."

"Yaralanmış olma ihtimalini yine de göz ardı edemeyiz. İşgal sırasında öldüğü sonucuna hemen varmamalıyız."

"Kitap Normandiya Çıkarması hakkında neler söylüyor?" diye soran Mary Jo, İkinci Dünya Savaşı tarihiyle ilgili bilgi eksikliğinden dolayı kendini kötü hissediyordu.

"Pekâlâ," dedi Mack, incelemeye başlayarak. "Müttefik kuvvetlerin tarihteki en büyük amfibi çıkarmasıymış. Vay canına, şunu dinle! Yüz yetmiş beş bin tabur ve beş binin üstünde gemi varmış. Nasıl göründüğünü hayal bile edemiyorum."

"İngiltere'den gitmişlerdi, değil mi?" Mary Jo en azından bu kadarını hatırlıyordu.

Mack başıyla onayladı. "Çıkarma elli kilometrelik Normandiya sahili boyunca beş cephede gerçekleşmiş." Mack bunları sıraladı. "Tarih derslerinden Omaha ve Utah Sahilleri'yle ilgili bir şeyler hatırlıyorum ve *Er Ryan'ı Kurtarmak* adlı filmden. Amerikalılar oraya inmişti."

"Of, tabii... elbette." Mary Jo filmi ağabeyleriyle birlikte DVD'den seyretmişti. Savaş sahneleri onu üzmüştü ve şimdi, gerçekten orada bulunup savaşın parçası olan birini biliyordu. Orada ölmüş olabilecek birini. El yazısını tanıdığı, sırlarını bildiği birini.

"İngilizler ve Kanadalılar Juno ve Sword sahillerindeymiş," diye devam etti Mack. "Omaha ve Utah kesinlikle Amerikalıların çıktıkları yerdi."

"Jacob..."

"Jacob'un sahilde olma ihtimali yok," dedi Mack.

"Öyle mi?"

"Paraşütçüydü, değil mi?"

"Evet, öyleydi." Mary Jo, uçaktan atlamak dışında bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"O halde düşman hattının gerisine inmiş olmalı."

"Düşman hattının gerisine," diye fısıltıyla tekrarlayan Mary Jo, bu sözcükleri yüksek sesle söylediğini farkında bile değildi.

Mack ona baktı. "Bu, hemen öldüğü anlamına gelmiyor," dedi Mack bir kez daha.

"Biliyorum ama işgalin ardından mektup olmaması iyiye alamet değil."

Mack birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. "Döşemenin altında puro kutusundan başka bir şey saklanmadığından emin misin?" diye sordu sonunda.

Mary Jo mektupları bulduğunda o kadar heyecanlanmıştı ki daha fazla araştırmaya gerek duymamıştı.

"Belki gidip baksak iyi olur," dedi. "Şimdi bakmak ister misin?"

"Neden olmasın."

Mary Jo yatak odasına doğru yola düştü. Düşündükçe, Jacob Dennison'ın öldüğüne daha fazla kanaat getiriyordu. Muhtemelen Joan mektupları o yüzden saklamıştı. Onlardan ayrılmaya kıyamamıştı ama bakmaya da cesaret edememişti.

Mack dolap kapağını açtı ve gevşeyen levhayı çıkarmak

için çömeldi. O kadar küçük bir yerde herhangi bir şey saklanacağından Mary Jo'nun şüphesi vardı.

"El fenerin var mı?" diye sordu Mack.

"Evet, bekle." Mary Jo hızla mutfağa dönüp malzeme çekmecesini açtı ve el fenerini aldı. Bu feneri ona Linc almıştı ve elektrik kesintilerinde defalarca kullandığı için Mary Jo ona minnettardı.

Yatak odasına geri döndüğünde Mack'in yüzükoyun yerde uzandığını gördü.

"İşte," dedi, el fenerini ona uzatarak.

Mack feneri aldı.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Mary Jo.

"Sanırım."

"*Sanır mısın*?" Sesindeki heyecanı saklaması mümkün değildi.

"Bekle," dedi Mack boğuk bir sesle. Her ne bulduysa, artık elindeydi. Dizlerinin üstünde doğrularak Mary Jo'ya bir parça muşambaya sarılmış, kare bir cisim uzattı.

"Nedir bu?" diye soran Mary Jo gözlerine inanamıyordu.

"Aç ve gör," dedi Mack.

Mary Jo diz üstü çöktü ve koruyucu kılıfı dikkatle açınca, minik bir kilitle kapatılmış küçük kahverengi bir defter buldu. Üstünde, solmuş yaldızlı harflerle *Beş Yıllık Günlük* yazıyordu.

"Bu Joan'un günlüğü," dedi heyecanla ve defteri kalbine bastırdı. Sonunda aradıkları cevapları bulabileceklerdi. Sonunda onlar için gerçek bir kişi haline gelen adamın akıbetini öğrenebileceklerdi.

Eğer Mack gizli bölmeye tekrar bakmayı akıl etmeseydi, Mary Jo'nun günlükten asla haberi olmayabilirdi. "Teşekkürler Mack," dedi ve içinden gelerek onu öpmek için uzandı. Basit bir öpücüktü ama Mary Jo'nun duyguları birden allak bullak oldu.

İkisi de uzun süre kıpırdayamadı ve sonra, sanki dışardan bir güç onları birbirine çekiyormuş gibi, aynı anda birbirlerine uzandılar...

Mary Jo kollarını Mack'in boynuna dolayıp kendini onun öpücüklerine bırakırken, günlük çoktan unutulmuştu.

Dokuz

Will Jefferson, Shirley Bliss'le aşama kaydettiğine emindi. Hüsranla sonuçlanan sayısız konuşmanın ardından, Shirley sonunda onun davetini kabul etmişti. Kendi adına, bu küçümsenecek bir başarı değildi; Shirley, Seattle'da Larry Knight'ın eserlerinin sergilendiği bir sanat gösterisine katılmayı kabul etmişti.

Davetiye geldiği anda Will bu etkinliğin Shirley'nin ilgisini çekeceğini biliyordu. Will'in Knight gibi sanat dünyasının yıldızlarıyla olan bağlantısından her zaman etkilenmişti. Will geçtiğimiz ay boyunca onu defalarca başka etkinliklere davet etmiş ve Shirley her defasında bir mazeret bulmuştu. Will, "öncelikli yükümlülükleri" olmasa, Shirley'nin kendisine eşlik etmeye can attığını düşünmeyi tercih ediyordu.

En azından bu yükümlülüklerden bir tanesinin, arkadaşı Melinda, Matilda... *M*'li bir şey-Sullivan'ın gerçek olduğunu biliyordu. *Miranda*. İşte buydu. Miranda'yla telefon-

da kısa bir sohbetleri olmuş ve kadın, ihtiyaç duyarsa ona yardımcı olacağını söylemişti. Şimdiye kadar ona ihtiyacı olmamıştı. Sesi, kütüphane etkinliğindeki konuşmalarından daha dostane gelmiyordu. Bununla beraber, Will fazla çaba göstermeden onu kazanacağından çok emindi.

Shirley'yi evden almayı teklif ettiği halde, kadın Bremerton feribotunda buluşmakta ısrar etmişti. Bu durum Will'in hoşuna gitmese de şimdilik ilişkilerinin ölçülerini onun belirlemesine izin verecekti. Shirley yavaş gitmek istiyorsa hava hoştu, Will sabırlı bir adamdı.

Bremerton'a ulaştığında Shirley'yi feribot terminalinde beklerken buldu.

"Seni gördüğüme sevindim." Kollarını uzatarak ona doğru yürüdü ve yanağını öpmek için eğildi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyen Shirley hızla geri çekildi. Shirley'nin özellikle umumi yerlerde duygularını açığa vuran biri olmadığını bildiğinden, gücenmedi.

Siyah ve camgöbeği kıyafeti içinde güzel görünüyordu ve yanında olduğu için Will kendini şanslı hissediyordu. Kendisi de görüntüsüne özen göstermişti. İyi giyinmenin önemini biliyordu ve kendisine yakışan giysiler için savurganlık yapmaktan çekinmiyordu. Deneyimleri, bir erkeğin gardrobuna harcanan paranın kâr olarak geri döndüğünü ona öğretmişti. Klişe olabilirdi ama Will ye kürküm ye gerçeğine tamamen katılıyordu.

"Beni davet ettiğin için çok mutluyum," dedi Shirley, feribota doğru yürürken. "Larry Knight'ın büyük bir hayranıyım."

Ön tarafa doğru ilerlediler ve araçlarıyla binenlerin onları geçmesine fırsat vermeden yerlerini seçerek yumuşak minderli sıralara karşılıklı oturdular.

"Larry Knight arkadaşımdır," diye hatırlattı Will. Kendisi olmasa Tanni'nin erkek arkadaşının asla San Francisco'daki sanat okuluna giremeyeceğini vurgulamak istemedi. Will'in bağlantıları sayesinde Shaw istediğini elde etmişti ve Shirley'nin kızından dikkate değer bir uzaklıktaydı. Neyse ki Larry, Shaw'un yeteneğini hissetmiş ve ona yardım etmek istemişti.

"Onun eserlerine gerçekten hayranım, özellikle son dönemdeki işlerine. Bilirsin, altmışların pop-art sanatından esinlenmiş olanlar."

"Evet, çok yetenekli." Will sesinin üstünkörü çıktığını biliyordu.

"Yetenekliden de öte," dedi Shirley. "Adam bir dahi."

Will kaşlarını çattı. Larry'nin dahi olduğunu söylemek kendi gözünde aşırıya kaçmak olurdu. Belki Shirley adamı gözünde fazla büyütüyordu. Will, her koşulda Shirley'ye uzun süre unutamayacağı bir akşam yaşatmaya kararlıydı. Sonrası için ayarladığı akşam yemeğinin onu etkileyeceği kesindi.

"Neredeyse her alanda çalışmış," diyen Shirley duyduğu hayranlığı gizleyemiyordu. "Larry kadar çok yönlü bir adam daha tanıdığımı sanmıyorum. Şey, aslında resmen *tanışmadık* ama çalışmalarını biliyorum ve sayende kendimi Larry'yi tanıyormuş gibi hissediyorum. Sonunda onunla tanışabilmek büyük ayrıcalık."

Will artık bundan sıkılmaya başlamıştı. "Larry'yi yıllardır tanırım. 96'da Atlanta'da, Olimpiyatlar için yaptığı bir eserin açılışında tanışmıştık," diyen Will konuyu tekrar kendine döndürdü. Kokteyl partisi ve ardından gelen basın toplantısından Will sorumluydu. Doğruyu söylemek gerekirse işin çoğunu Georgia halletmişti ama o perde arkasında kalmayı tercih ederken Will ilgi odağı olmanın tadını çıkarırdı.

Shirley başıyla onayladı. "Larry'nin kapak resmi yaptığını biliyor muydun?"

"Kapak resmi mi?"

"Romanlar için."

Larry'nin portfolyasındaki böyle bir şey olduğundan Will'in haberi yoktu. "Sahi mi?"

"Bir dönem çocuk kitapları da resimlemiş."

Will şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Artık yapmıyor, değil mi?"

"Hayır. Ücretini çok yüksek tuttuğu için o piyasayı ve muhtemelen ticari sanat piyasasını da kaybetmiş."

Will onaylamadığını ifade eden bir şeyler mırıldandı.

"Onunla tanışma fırsatı bulduğum için çok heyecanlıyım," diyen Shirley'nin sesi, Will'in daha önce hiç duymadığı kadar neşeli çıkıyordu.

Will bacak bacak üstüne attı ve Shirley'nin muhteşem Larry Knight'a takdim edilmesini kendisine borçlu olduğunu tekrar vurgulamanın tam zamanı olduğunu düşündü. "Daha önce söylediğim gibi, eski arkadaşız." Sanatçının beş yıl önce eşini kaybettiğinden söz etmedi çünkü bu

Larry ve Shirley arasında ortak bir yön anlamına gelirdi ve Will'in kendini iyi hissetmesine yardım edecek bir durum değildi.

"Eh, biliyorum," dedi Shirley saygılı bir tavırla.

Kadının onu takdir etmesinden keyif alan Will başıyla onayladı.

"Sen ve Larry olmasaydınız, Shaw büyük ihtimalle hâlâ Mocha Mama's'ta çalışıyor olurdu."

Will biraz gevşedi. Shirley anlıyordu; onu, Larry Knight'a yağ çekmesi için davet etmemişti. Kadın *Will'le* çıkıyordu.

Oraya ulaştıklarında, Seattle Sanat Müzesi çoktan dolmuştu. Feribot iskelesinden Birinci Cadde'ye yürümek keyif vericiydi. Güzel bir bahar akşamıydı ve "gözde ünlüler" tam kadro oradaydı. Will, Shirley'yle birlikte, etkinliğe katılan zengin ve kültürlü sanatseverlerle çok iyi uyum sağladığını hissediyordu. Biletler ucuz değildi ve Will, bu fırsatı yaratmak için ciddi bir para yatırdığını Shirley'nin dikkate alacağını umuyordu. Üstelik pahalı bir restoranda akşam yemeği rezervasyonu yaptırmıştı.

Galeriye girdiklerinde Larry, şişeler eğer bir göstergeyse, çeşitli pahalı şaraplar içerek sohbet eden bir grubun arasında duruyordu. Larry uzun bir adamdı, bir-seksenin beş ya da altı santim üstündeydi. İri ya da kaslı değildi, ama dikkate değer bir görüntüsü vardı. Son günlerde, özenle biçim verdiği ak düşmüş sakalıyla gezmeyi tercih ediyordu ve bu akşam kovboy tarzı bir ceket giymişti. Will'in standartlarına göre fazlasıyla uzun olan saçları alnından geriye doğru taranmıştı.

"Gel, seni tanıştırayım," diyerek Shirley'yi Larry'nin

olduğu tarafa yönlendirdi ve Larry'nin kaç kişiyi tanıdığını bildiğinden, Will'in kim olduğunu anlamadan önce tuhaf bir durum yaşanmaması için dua etti.

Larry serbest kalana kadar kibarca bekledi ve sonra bir adım öne çıktı. "Larry, seni arkadaşım Shirley Bliss'le tanıştırayım."

"Will Jefferson." Larry, Will'le tokalaştı. "Seni tekrar görmek harika."

"Seni de öyle," dedi Will, ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalışarak.

Ardından Larry, Shirley'ye dönerek elini uzattı. "Shirley Bliss," diye tekrarladı yavaşça. "Bu ismi tanıyorum. Sanatçı mısınız?"

Shirley bariz biçimde kızardı ve göründüğü kadarıyla dili cevap veremeyecek kadar tutulmuştu.

"Shirley, Cedar Cove'lu bir tekstil sanatçısı," dedi Will.

"Shirley Bliss," dedi Larry, sanki bu isim birden hafızasında canlanmış gibi. "Elbette. Çalışmanızı görmüştüm."

"Öyle mi?" Bu açıklama karşısında Shirley adeta donup kalmıştı.

"Evet. Will bana galerisinin bir fotoğrafını göndermişti ve sergilenmekte olan ejderhanın muhteşem görüntüsü hemen dikkatimi çekti. İnanılmaz bir parçaydı."

"Şey... teşekkürler. Kariyerimdeki en büyük komplimanlardan biri."

"Kırmızı şarap mı, beyaz mı?" diye sordu Will kaba bir tavırla.

Shirley ona baktı. "Kırmızı lütfen."

"Will şarabınızı getirirken kendi eserlerimden birini göstermeme izin verin."

"Onur duyarım."

Larry eliyle Shirley'nin dirseğini tutup uzaklaşırken Will kaşlarını çattı. İşlerin nasıl bu kadar çabuk kontrolünden çıktığını anlamıyordu. Larry ve Shirley arasında aniden gelişen bir yakınlık hissetmişti ve bu onu endişelendiriyordu.

Will garsonların birinden iki kadeh kırmızı şarap aldı. Shirley ve Larry'nin yanına gidip Shirley'ye kadehini uzattığında kadın bir an boş gözlerle içkisine bakıp sonra teşekkür etti.

"Çok fazla zamanını aldık," dedi Will birdenbire ve ardından Shirley'yi salonun diğer bölümüne götürmeye hazırlandı.

"Öyle," diye kabullendi Shirley, açıkça nazlanarak. "Sizinle sohbetten ne kadar keyif aldığımı anlatamam Larry. Tekrar teşekkürler."

"Yo, ben *size* teşekkür ederim." Larry hafifçe başını eğdi ve gereğinden fazla Shirley'nin gözlerinin içine baktı.

"Çevreye göz atalım mı?" diye önerdi Will.

"Harika olur," dedi Shirley nefes nefese.

Will onu Larry'den uzaklaştırdı ama diğer adam salonda dolaşarak konuklarını karşılayıp onlarla sohbet ederken Shirley'nin bakışlarının nasıl onu izlediğinin farkındaydı.

Tabloları incelerken, *yanındaki* kadına olan ilgisini zerre kadar takdir etmese de Will, Larry Knight'ın yeteneğini takdir etmek zorundaydı.

Shirley her tuvalin karşısında adeta hipnotize olarak, "Renk ve gölgeyi kullanma biçimi büyüleyici," dedi en az on kez.

Will, Larry'nin çalışmalarının en az altı sıfırlı rakamlara satıldığını biliyordu. Bu fiyatlarla, büyüleyici olmak *zorundalardı.*

Bir saat sonra salon boşalmaya başladı. Will gitmeyi önermek üzereyken birden Larry ortaya çıktı.

Onun yaklaştığını gören Shirley'nin gözleri parladı. "Akşam yemeği için herhangi bir planınız var mı?" diye sordu Larry.

"Var," dedi Will, Shirley'nin cevap vermesine fırsat tanımayarak.

"Çok yazık," dedi Larry. "Bu akşam özel bir yemek için bana katılmanızı isterim. Yarın sabah erkenden uçacağım. Yemekte temsilcim, sergi küratörü, ben ve birkaç kişi daha olacak. Buradan fazla uzakta olmayan bir kulüpte buluşacağız."

"Ne yazık ki gelemeyiz," diyen Will sesinin üzülmüş gibi çıkması için kendini zorladı.

Shirley ona yalvaran bir bakış attı. "Planlarımızı değiştiremez miyiz?"

"Ne yazık ki hayır. Akşam yemeği için rezervasyon yaptırdım."

"Ya." Shirley'nin mutlu olmadığı çok açıktı.

Will ortadan kaybolması için uyaran bakışlarını diğer adama dikti. Shirley *onunla* çıkıyordu ve Larry *onun* bölgesini ihlal ediyordu.

"Öyleyse başka zaman," dedi Larry sorun çıkarmadan.

"Başka bir zaman," diye tekrarlayan Will, Shirley'nin dirseğini tutarak çıkışa yönlendirdi.

Dışarı çıktıklarında Shirley'nin tartışmasını bekliyordu ama kadın Will'in onu paylaşmak istemeyişini kabullenmişti ve bu tavrı egosunu okşadı. Shirley'nin Larry Knight'ın ağzından çıkan her söze takılıp kalması zaten yeterince kötüydü.

Will, Seattle'daki en iyi et lokantasında yer ayırtmış ve pahalı bir şişe şarap için ön sipariş vermişti. Shirley'nin kırmızı et sevmediğini öğrenmesi onun için büyük sürpriz oldu. Belki kadını düşündüğü kadar iyi tanımıyordu.

Bremerton'a geri dönerlerken Shirley çok sessizdi. Feribot iskeleye yanaştığında, Will aracını bıraktığı yere kadar ona eşlik etme konusunda ısrar etti.

"Teşekkür ederim," dedi Shirley, arabasının yanına geldiğinde. "Çok güzel vakit geçirdim."

"Benim de hoşuma gitti," diyen Will, Shirley gelmese bu kadar keyifli olmayacağını vurgulamak istiyordu.

"Larry'yle tanışmak kesinlikle büyük olaydı."

"Senin için bunu sağlayabildiğime sevindim." Bu kadar küstah olmak hoşuna gitmiyordu, yine de "büyük olay"ın kendisi sayesinde gerçekleştiğini Shirley'nin takdir etmesini istiyordu.

"Biliyorsundur, eşini kaybetmiş."

"Evet, biliyorum." Demek Larry dul olduğundan ona söz etmişti. Will bu konudan hiç bahsetmediği için kötü olmuştu.

"Beş yıl önce. Kalp rahatsızlığı varmış. Anlaşılan doğuştan hastaymış ama fark edildiğinde çok geç kalınmış."

"Trajik bir durum," dedi Will. Bu ayrıntılardan haberi yoktu. Şarap almaya gittiği dakikalarda ikisinin sanat teknikleri hakkında konuşmadığı çok açıktı. Muhtemelen Shirley de dul olduğunu açıklamıştı.

"Evet," diye mırıldanan Shirley çantasında arabasının anahtarlarını aramaya başladı.

"Bir iyi geceler içkisine ne dersin?"

Shirley gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

Will onun kabul etmesini beklemiyordu ama sorması gerektiğini düşünmüştü.

Shirley arabanın kapısını açmak üzereyken Will elini yavaşça omuzuna koydu. Bu akşamın başarılı geçmesi için yaptığı onca yatırımdan sonra bir öpücüğü hak ediyordu.

Oysa Shirley yüzünü dönüp dudaklarını onun yanağına dokundurdu. "Bu harika akşam için bir kez daha teşekkürler."

Will kenara çekildi, Shirley arabasına binerek park yerinden çıktı ve uzaklaştı.

Will kendi arabasını bıraktığı yere doğru yürürken tuhaf bir duygu karmaşası içindeydi. Geçtiğimiz yıl gösterişsiz ve mütevazı bir hayat sürmüştü. Bir aziz gibi yaşadığı bile söylenebilirdi. Veya keşiş. Kolay olmamıştı. Güzel bir kadınla sorgusuz sualsiz güzel bir gece, hatta bir hafta geçirmek için fırsatları olmuştu.

Ancak Cedar Cove'a taşınmasının asıl sebebi, eski alışkanlıklarından kurtulmak ve hayatında olumlu değişiklikler yapmaktı. Uzun süreli bir ilişki kurmak istiyordu ve bunu Shirley Bliss'le istiyordu. Sadece yetenekli, zeki ve zarif bir kadın değildi, Will onu son derece çekici buluyordu.

Dikkate almadığı nokta, Shirley'nin *onu* çekici bulmama ihtimaliydi. Bu düşünce onu incitmekle kalmadı, egosunu ciddi olarak sarstı. Shirley'nin Larry Knight'dan ne kadar etkilendiğinin farkında olsa da aralarında yaşanacak muhtemel serüvenin bir yere varacağından şüpheliydi. Larry'nin seyahatleri ve bağlantıları bir ilişkiyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Bu durum meydanı Will'e bırakıyordu.

Cedar Cove'a geri dönerken, gönülsüz Shirley Bliss'in peşini bırakmamak için aklından çeşitli yollar geçiriyordu. Şimdiye kadar başarısız olmuştu, bunun aşırı hevesli olmasından kaynaklandığına karar verdi. Biraz tedbirli davranmak oldukça işe yarayabilirdi. Bütün liseli delikanlıların bildiği gibi, sert oynamak klasik bir stratejiydi.

Shirley'yle tekrar bağlantı kurana kadar en az bir hafta bekleyecekti. Eğer çalışmalarından biri daha satılırsa harika olurdu, herkese yaptığı gibi ay sonunda çekini ona postalayabilirdi. Artık eve servis ve kişisel telefon konuşmaları yoktu.

Bu işe yarayabilirdi. Muhtemelen bir başkasıyla flört etmesi de iyi olurdu. Seçenekleri düşündü, sonra aniden kafasında bir şimşek çaktı. Sırıtarak ellerini direksiyona

vurdu. Shirley'nin dikkatini çekecek biri varsa, o da en iyi arkadaşıydı.

Tabii ya, Will meydan okumayı severdi ve bir taşla iki kuş vuracaktı. Miranda Sullivan ve Shirley Bliss. Ertesi gün Miranda'yı arayacak *ve* ona çıkma teklif edecekti.

On

Şehitleri Anma Günü'nün ertesi sabahı, Corrie McAfee salonun penceresinden bakarak Peggy Beldon'ı bekliyordu. Alışveriş için onu alacak olan Peggy, kocası Bob'la birlikte Kızılcık Burnu'ndaki Tyme & Tide pansiyonda giriştikleri yenileme işlerine mola vermişti. Çok rağbet gören mekân bunu hak ediyordu; Peggy, konuklarını evinde hissettirmeyi başaran bir kadın ve aynı zamanda çok yetenekli bir aşçıydı. Kahvaltıları –ve diğer *bütün* yemekleri– tadı çıkarılması gereken ziyafetler niteliğindeydi.

Peggy'nin yanaştığını gören Corrie pencereden uzaklaşarak çantasını aldı.

"Peggy geldi," diye seslendi kocasına. Corrie o günü izinli geçirirken, ofiste asistanı olarak çalıştığı Roy yarım saate kadar işe gitmek için evden çıkacaktı. İşverenin aileden olmasının faydalarından biri kesinlikle buydu.

"İyi eğlenceler," dedi Roy, gazetesini indirmeden.

"Fazla para harcamamam için beni uyarmayacak mısın?" diye dalga geçti Corrie.

Roy gazeteyi dizinin üstüne bıraktı. "İşe yarar mı?"

"Muhtemelen hayır," dedi Corrie.

"Sadece küçük bir hatırlatma," dedi Roy, "para harcayarak tasarruf yapamazsın."

"Evet hayatım."

Roy kaşlarını çatarak ona doğru baktı ama saklamaya çalışsa da gözleri neşeyle parlıyordu. "Böyle diyeceğini tahmin etmiştim."

Sırıttığını belli etmemeye çalışan Corrie ona bir öpücük göndererek dışarı çıktı.

Corrie yolcu koltuğuna yerleşirken Peggy ceptelefonuyla konuşuyordu. Konuşması bitince telefonu kapatarak arkadaşına gülümsedi.

"Bob'la konuşuyordum. Bu hafta odaları boyuyor ve her odanın doğru renge boyandığından emin olmak istedim." Bu alışverişin asıl amacı, pansiyondaki konuk odaları için yeni çarşaf ve yatak örtüleri almaktı.

"Centralia'daki seri sonu satış mağazasına gidebiliriz diye düşündüm."

"Harika. Yılbaşından beri oraya gitmedim."

Yol bir saatten fazla sürebilirdi ama böylece olan biteni birbirlerine anlatmak için fırsat bulacaklardı. Corrie'nin dükkânlarda özel olarak aradığı bir şey yoktu. Tamam, kelepire itirazı yoktu ama her ne kadar Roy aksini ima etse de Corrie bu konuda duyarlıydı.

"Mack nasıl?" diye sordu Peggy.

"Çok iyi," diye karşılık verdi Corrie. Oğlunun bu kadar yakınında yaşamasından memnundu. Mack'in çocuklu-

ğundan beri ilk kez babasıyla arası bu kadar iyiydi. Geçinemedikleri için, yıllar boyunca aile buluşmaları huzursuz geçmişti. Roy, Corrie'nin hatrına Mack'i kışkırtmamaya çalışırdı ama bu durum uzun sürmezdi. Corrie aralarının nasıl veya neden düzeldiğinden emin değildi. Gloria'nın hayatlarına girmesi dışında fazla bir şey değişmemişti.

Büyük kızı aklına gelince Corrie'nin içini bir hüzün kapladı. Gloria'yı üniversite öğrencisiyken doğurmuş ve evlatlık vermek zorunda kalmıştı. Roy'la ayrıldıkları bir dönemdi; Corrie hamile olduğunu öğrendiğinde Roy başka bir kızla çıkmaya başlamıştı. Ona bebekten söz etmeyen Corrie ailesinin yanına dönmüş ve sessizce hamileliğin sona ermesini beklemişti. Roy, yıllar sonra tekrar bir araya gelene kadar, bir çocukları olduğunu öğrenmemişti.

Gloria yetişkin bir kadın olduktan sonra onların izini takip etmişti. Corrie bir başka aileye evlatlık verdiği bebeğe kavuşma fırsatı bulduğu için aşırı mutluydu. Gloria'yı evlat edinen aile bir uçak kazasında ölünce Gloria ailesini aramaya başlamıştı. Öz anne ve babasının evlendiğini ve biri kız biri erkek iki kardeşi daha olduğunu öğrenmek Gloria için gerçek bir şok olmuştu.

Sonuçta, yeniden bir araya gelmeleri gayet iyi gitmiş ve biraz tereddüt yaşansa da herkes elinden gelen çabayı göstermişti. Linnette ve Mack'in, tek çocuk olarak büyütülen Gloria'yla ortak aile geçmişi, paylaştıkları anılar ve deneyimler yoktu.

Herkes, Gloria'nın sevildiğini ve istendiğini hissetmesi için elinden geleni yapmayı sürdürüyordu. Yine de Corrie

zaman zaman büyük kızında bir hoşnutsuzluk, bir ait olmama duygusu seziyordu. Bir bakıma, hâlâ birbirlerine yabancıydılar.

"Mary Jo ve Mack'in komşulukları nasıl gidiyor?" diye sordu Peggy bu kez.

"Şimdilik gayet iyi," diyen Corrie bir elini kaldırarak parmaklarıyla şans işareti yaptı.

"Tatlı bir kız."

"Mary Jo'nun İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir kutu dolusu mektup bulduğunu söylemiş miydim? Mack savaşla ilgili araştırma yapıyor."

"Mektupları kimin yazdığını hatırlıyor musun? Veya kime gönderildiğini?"

"Asker sevgilisi Joan Manry'ye göndermiş. Kız, savaş yıllarında tersanede çalışıyormuş ama Mack onun ailesinin Cedar Cove'lu olduğunu düşünmüyor."

"Bu ismi hatırlamıyorum," dedi Peggy. Cedar Cove'da doğup büyümüş ve lise aşkı Bob Beldon'la evlenmişti. Yıllarca Spokane bölgesinde yaşadıktan sonra, emekli olarak Cedar Cove'a dönmüş ve bir pansiyon satın almışlardı.

"Mack savaş yıllarında ailelerin akın ettiğini söylüyor."

"Evet," diyen Peggy başıyla onayladı. "Tersanede çalışmaya geliyorlardı."

"Mektupları yazan genç askerin adı Jacob Dennison. Bu isim tanıdık geliyor mu?" diye sordu Corrie umutla.

"Üzgünüm, hayır."

"Bundan korkuyordum," diye içini çekti Corrie. "Büyüleyici bir gizem."

"Mack ve Mary Jo mektupları ne yapacak? Taraflardan biri hayatta mı diye merak ediyorum." Peggy, eyalet başkenti Olympia'ya giden otobüse çıkarken dikiz aynasını kontrol etti.

"Eğer tespit edebilirse, Mary Jo onları varislerine vermek istiyor. Mack ve Mary Jo o mektuplarla ilgili bize çok şey anlattı. Bunlar gerçek bir hazine."

"Bir gün onları görmek isterim."

Corrie, "Ben de öyle," diye mırıldanınca Peggy ekledi: "Bazen Bob'un Vietnam'dan yazdığı mektuplara bakarım ve... şey, bütün o dönemi geri getirirler."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Bebek çok hızlı büyüyor," diyerek sessizliği bozdu Corrie. "Geçen pazar Mary Jo'yu sinemaya götürebilmek için Mack birkaç saat Noelle'e bakmamı istedi. Her dakikasından keyif aldım."

"Büyükanne olmaya hazır mısın?" diye gülümseyerek sordu Peggy.

"Hazırdan da öte." Corrie bunu dört gözle bekliyordu ama daha birkaç yıl bekleyeceğinden şüpheleniyordu. Tabii, umut ettiği gibi bebek Noelle'i torunu olarak kabullenmediği sürece. Bu onu, aynı zamanda Mack'i çok heyecanlandırırdı. Mack ve Mary Jo'nun evlenmesi ihtimali giderek artıyor gibiydi.

Daha bir süre bekleyeceğini hissettiği halde, er ya da geç Linnette de evlenecekti. Kızı, Cal Washburn tarafından terk edilmenin acısını henüz atlatamamıştı. Sonuçta işinden istifa ederek bavulunu toplamış ve kafasında bir

hedef olmaksızın yola çıkarak kendini Kuzey Dakota'da küçük bir kasaba olan Buffalo Valley'de bulmuştu.

Onu bağrına basan topluma, asistan hekim olarak sunabileceği çok şey vardı. Önceki yılbaşında Buffalo Valley eski bir evi onararak sağlık ocağına dönüştürmüş ve çalıştırması için Linnette'e vermişti.

Linnette bir çiftçiyle flört etmeye başlamıştı ama Corrie bu ilişkinin ciddi olduğundan şüpheliydi. En azından, genç adamla kısa tanışmasından ve Linnette'in söylediklerinden edindiği izlenim buydu. Bir önceki konuşmalarında Pete Mason'ı sorduğunda kızı hemen konuyu değiştirince, Corrie bu ilişkinin gelişmediğine ve Linnette'in ona yol verdiğine hükmetmişti.

"Gloria da iyi... sanırım," dedi Corrie.

"Burada, şerifin ofisinde çalışmaktan memnun mu?"

"Bildiğim kadarıyla evet."

Gloria, bir kadro açılır açılmaz Bremerton emniyetinden Cedar Cove'a naklini istemişti. Şerif Troy Davis ve ekibinden daima övgüyle söz ediyordu. Corrie, en büyük kızları polis olmayı seçtiği için memnundu. Roy sırtındaki bir sakatlık yüzünden erken emekli olmaya mecbur kalana kadar Seattle emniyetinde görev yapmıştı.

Saat on olmadan satış merkezine ulaştılar ve kendilerini alışverişe kaptırmadan önce kahveyle çörek molası verdiler. Peggy kasaba tiyatrosunun yeni prodüksiyonunun provalarından söz etti. Bob, Andrew Lloyd Webber'in müzikali *Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat*'da Jacob rolünü oynamaya hak kazanmıştı. Peggy, her zamanki gibi, kostümleri yapmaya gönüllü olmuştu.

"Geçen gün Olivia'ya uğradım," diyen Peggy, konuşurken bir yandan yulaflı ve yaban mersinli çöreğini dişliyordu. "Bugünlerde biraz daha kendine gelmiş gibi görünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Corrie de aynı çörekten sipariş etmişti ve Peggy'nin yaptığı çöreklerin yanından bile geçmediğine karar verdi.

"Olivia eylül ayında işe geri dönmeyi tasarladığını söyledi."

Corrie bunu duyunca gülümsedi. Son kez Olivia'yla konuştuğunda, aile mahkemesi yargıcı seçeneklerini değerlendirerek erken emekli olmayı da hesaba katıyordu. Anlaşılan Olivia kararını vermişti.

"Ah, geçen hafta da Faith Beckwith'le öğle yemeği yedik," dedi Peggy. "Düğün hazırlıkları yapmakla meşgul. Troy'un balayında nereye gitmek istediğini tahmin bile edemezsin."

"Hawaii?"

"Hayır... Alaska. Kuzey Kutup dairesine yakın bir kulübeye. *Balık tutmak* için."

Corrie burnunu kırıştırarak güldü.

Peggy çantasından boya örneklerini çıkararak tasnif etti, ardından yatak örtülerini araştırmaya başladılar.

Peggy yatak takımlarını incelerken, Corrie anlamadığı bir sebeple kendini bebek departmanında gezerken buldu. Belki Peggy'nin daha önce büyükanne olmakla ilgili sorusu yüzündendi ama Corrie bir türlü oradan ayrılamıyordu.

Sarı bir bebek pijamasını eline alınca içinin bir tuhaf olduğunu hissetti. "Bunu alıyorum," dedi kendi kendine.

Sonra, birdenbire mırıldandı: "Bu çok gülünç!" Pijamayı tekrar bıraktı. Ne zaman büyükanne olacağı, hatta olup olmayacağı hakkında en ufak fikri yokken bebek kıyafeti aldığını görürse Roy onun çıldırdığını düşünebilirdi.

Peggy'nin yanına gitti ve farklı odalar için yatak örtüsü seçeneklerini tartıştılar. Üç farklı dükkâna girdiler ve Peggy hepsinden alışveriş yaptı. Corrie onun kocaman paketleri arabaya taşımasına yardım etti.

"Sanırım bu kadarı yeter," dedi Peggy. "Sende ne var ne yok?"

"Şey, benim işim bitti." Corrie bebek tulumunu gördüğü satış yerine göz attı.

"Gitmeye hazır gibi değilsin."

"Tamam, uzun sürmez." Peggy arabada beklerken Corrie hızla dükkâna daldı. Sarı pijamanın yanına iki parça daha ekledi, birkaç tane de battaniye aldı. Kendine engel olmadan önce alışveriş sepetine sayamadığı kadar battaniye, giysi ve oyuncak atmış, bütün bunları yaparken ne kadar saçma olduğunu kendine söyleyip durmuştu. Roy kahkahalarla güecekti ama umurunda değildi.

Çantaları arka koltuğa tıkıştırmayı başardılar. Corrie, Peggy'ye ne aldığını söylemedi. Havadan sudan konuşmaya, son gördükleri filmleri ve okudukları kitapları tartışmaya devam ettiler, kötü niyetli olmayan eğlenceli dedikodular yaptılar.

"Benimle geldiğin, bana eşlik ettiğin için çok teşekkür ederim," diyen Peggy, Corrie'nin inmesi için Liman Caddesi 50 numaranın önüne park etti.

"Ne zaman istersen," dedi Corrie. "Çok eğlenceliydi." Peggy arkasından seslendiğinde uzaklaşmaya başlamıştı.

"Paketlerini unutma."

"Of, elbette!" Corrie onları neredeyse arkasında bırakacaktı.

Roy neyse ki ofisteydi. Corrie ona sadece bebek giysileri aldığını söylemeye korkuyordu; olmayan bir bebek için. O anda bile bunu neden yaptığını bilmiyordu. Suçluluk duygusuyla paketleri misafir odasının dolabına tıkıştırdı.

Mutfağa girerken telefon çaldı, kısaca göz attığında ekrandaki numaranın Linnette'in cebine ait olduğunu gördü. Hafta ortası bir yana, gün ortasında kızının araması hayli alışılmadık bir durumdu. Linnette genellikle klinikte çok yoğun oluyor ve altı ya da yediden önce eve dönemiyordu. Neyse ki Buffalo Valley sağlık ocağına yakın bir yerde lojman imkânı sağlamıştı, böylece gün sona erdiğinde kızı uzağa gitmek zorunda kalmıyordu.

"Merhaba tatlım," diyerek Corrie neşeyle kızını selamladı. "Kuzey Dakota'da hava buradaki kadar güzel mi?"

"Neredeydin?" diye sordu Linnette. "Daha önce de aradım ama evde kimse yoktu."

"Peggy'yle alışverişe gittik. Her şey yolunda mı? Ofisten babanı aramadın mı?"

"Babamla değil, seninle konuşmak istiyorum."

Corrie telefonun yanındaki tabureye oturdu. "Artık buradayım. Sorun ne Linnette?"

Sorusunu sessizlik izledi. "Sanırım bunu söylemenin kolay bir yolu yok."

"*Neyi* söylemenin?" Corrie ansızın midesine saplanan sancıyı kontrol etmeye çalıştı.

"Sana daha önce söylemeliydim ama yapmadım ve uzattıkça zorlaştı ve şimdi... şimdi şok olacaksın ve özür diliyorum. Lütfen, lütfen bana çok kızma."

Corrie derin bir nefes aldı,."Linnette, elbette sana kızmayacağım. *Sadece bana ne sorunun olduğunu söyle.*"

"Bir sorun yok anne. Aslında, bu gerçekten güzel. En azından ben öyle düşünüyorum."

Corrie birden sırtının ürperdiğini hissetti. "Hamilesin, değil mi?"

"Evet." Cevap yarı kahkaha yarı hıçkırık şeklinde gelmişti.

"Of, Tanrım..." Corrie tabureden kayarak ayağa kalktı. Heyecan içindeydi, ardından endişenin takip ettiği bir heyecan. Babası kimdi? Bekâr ve yalnız olan Linnette bebeğe bakabilecek miydi? Corrie bir şekilde onun bunu yapabileceğinden emindi. "Anlamalıydım. Bir şekilde tahmin etmeliydim. Bugün Peggy Beldon'la alışverişe gittik ve bebek kıyafetleri alma dürtüsüne karşı koyamadım."

"Şey, dahası var," dedi Linnette.

"İkiz mi olacak?" diye haykırdı Corrie.

"Hayır, ben evlendim."

"Evlendin mi?" Nedense, ikinci şok ilkinden daha etkileyici olmuştu. "Kimle?"

"Tabii ki Pete'le."

"Pete Mason? Yılbaşında tanıştığımız delikanlı mı?"

"Evet."

Pete, yılbaşında ailesiyle birlikte olabilmesi için Linnette'i eve getirmişti. Corrie ondan hoşlanmıştı ama Linnette ve onun evliliğe bu kadar yakın olduğunu tahmin etmemişti.

"Onu seviyor musun?" Corrie'nin en büyük korkusu, kızının ayrılık üzüntüsüyle böyle bir işe kalkışmasıydı.

"Of, tabii... eve dönerken evlendik. 29 Aralık'ta Vegas'ta mola verdik. Evlenmeyi *planlamadık*. Çılgınca geldiğini biliyorum ama sadece bir tane otel odası bulabildik. Tek yataklı olsa da Pete odayı tutmak istedi. O tür bir kız olmadığımı söyleyerek dalga geçtim ve bana, tamam, öyleyse neden evlenmiyoruz dedi. Ben de hadi yapalım dedim ve evlendik." Linnette soluk almak için bile durmamış, her şeyi bir çırpıda anlatıvermişti. "O gece hamile kalmış olmalıyım."

Corrie'nin tekrar oturması gerekiyordu. Aslında gerek olmasa da takvime baktı ve kızının beş aylık hamile olduğunu fark etti. "Yani bunca zamandır biliyordun ve bana söylemedin mi?"

"Evet anne, çok üzgünüm. Bir şeyler söylemek istedim ama babamı ve seni üzmekten korktum, o yüzden, dediğim gibi, sürekli erteleyip durdum."

"Üzülmedim. Çok heyecanlandım."

"Benim yerime babama söyler misin?"

"Elbette."

Linnette duraksadı. "Sence bana çok *kızacak mı*?"

"Hayır tatlım, bence mutluluktan uçacak. Mack ve Gloria'ya söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki. Sadece... Mack zaten biliyor."

"Mack biliyor." Corrie çocuklarının bu sırrı saklayabildiğine inanamıyordu; inanması zordu ve biraz acı veriyordu.

Hayal kırıklığını geçiştirmeye çalışarak sordu: "Ya Gloria?"

"Henüz ona söylemedim. Bunu sen yapar mısın, kendim mi söyleyeyim?"

"Ben söylerim," dedi Corrie. Bu haber onu ziyaret etmek için iyi –ve uygun– bir gerekçe olacaktı.

Linnette gürültüyle soluğunu koyuverdi. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum anne. Sonunda Pete... ve bebeği öğrendiğin için ne kadar rahatladığımı anlatamam."

On-on beş dakika daha konuştular ve Corrie telefonu kapadığında, duyduğu bütün acı ve hayal kırıklıkları yok olmuştu. Hissettiği tek şey... coşkun bir mutluluktu. Tamam, kızı için bir gün mükemmel bir düğün yapmayı umuyordu ama evliliğin düğünden çok daha önemli olduğunu kendine hatırlattı. Bebeğin kız mı oğlan mı olacağını merak ediyordu. Linnette öğrenmemeyi tercih etmişti, o yüzden sarı doğru renk gibi görünüyordu. En azından şimdilik.

Kendi düşüncelerine dalmış halde, Roy'un en sevdiği yemekler olan domuz bonfilesi ve ıspanak soteden oluşmuş özel bir akşam yemeği hazırladı.

"Merhaba sevgilim," dedi, Roy alıtıyı biraz geçe eve girdiğinde. Onu salonda karşılayarak kollarını beline doladı.

Roy kuşkuyla ona baktı. "Pekâlâ, ne aldın? Bizi ne kadar içeri soktun?"

"Roy," diye şakıdı Corrie. "İki yüz dolardan az harcadım."

"Ne için?"

"Bebek kıyafetleri."

"Bebek kıyafetleri?" diye tekrarlayan Roy'un alnı kırıştı.

"Evet büyükbaba. Eylül sonu bebeğimiz olacak."

"Bizim mi?" Oturmaya ihtiyaç duyar gibiydi. "Kimin bebeği olacak?"

Corrie gülmeye başladı. "Tahmin bile edemezsin, Linnette'le Pete'in. Ve sen bir şey söylemeden ekleyeyim, evlenmişler."

On Bir

Gloria Ashton akşam yemeği randevusunu beklerken, dairesinin küçük salonunda volta atıyordu. Doktorla daha önce sadece bir kez çıkmıştı ve yaklaşık üç yıl olmuştu. Kendi açısından felaket bir akşamdı. Ardından Chad onunla tekrar buluşmak için sayısız girişimde bulunmuş, ama Gloria sürekli onu geri çevirmişti.

Uzun süre önce yaşanan buluşmayı düşünmek bile yanaklarının utanç içinde kızarmasına sebep oluyordu. Geceyi onunla birlikte geçirmişti. İlk buluşmada, sonuçlarını hiç düşünmeden kendini yatakta bulmuştu. Bunu ne daha önce ne de o günden sonra tekrar yapmıştı ve bir daha asla yapmayacaktı. Bu tür mantıksız, düşüncesiz davranışlar Gloria'nın inandığı her şeye ters düşüyordu. Ona göre, sevişmek ciddi ilişki içinde olan çiftlerin ayrıcalığı olmalıydı. Yapabildiği tek şey, bu davranışının sebebini kayıp, yalnız ve huzursuz hissettiği gerçeğine bağlamaktı. Onu evlat edinip büyük bir sevgiyle büyüten iki insanın

ölümünden kısa süre sonra, öz anne ve babasını aramak için Washington State'e taşınmıştı. Yalnız ve kırılgandı, hâlâ kavrayamadığı nedenlerle bu yabancıya karşı doğal koruma alanını açmıştı. Ardından öyle utanmış ve kendi davranışı yüzünden o kadar küçük düştüğünü hissetmişti ki bir daha onunla görüşmeyi reddetmişti.

Sonra, Chad'in Cedar Cove'dan taşınmaya karar verdiğini öğrenmiş ve gitmesini istemediğini fark etmişti. Tanımadığı duyguların baskısı altında Chad'i kaybetmek istemediğini anlamıştı ama onu tekrar hayatına almayı kabul ederse olabileceklerin korkusu da aynı oranda rahatsız ediciydi. Duygularını daha tam olarak değerlendiremeden buluşma teklifini kabul etmişti. Üç yıl içinde ikinci kez.

Geri dönüp baktığında, o ilk gece ona neden böyle tepki verdiğini anlayabiliyordu. Chad harika biriydi, onu dinliyor, cesaret ve destek veriyordu. O dönem Chad'i bulmak, geminin güvenliğini kaybettikten sonra cankurtaran botuna sarılmak gibiydi. Ebeveynlerinin ölümünden öz ailesini aramasına, şüphelerinden acılarına kadar ona her şeyi anlatmış, aslında tamamen yabancı olan bu adama ruhunun derinliklerini açmıştı.

Kapı çaldı. Gloria gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve Chad'i dairesine buyur etti.

"Selam," dedi Chad hoş bir tebessümle. Üstüne tam oturan bej rengi spor ceketi, simsiyah kirpiklerinin arasındaki koyu mavi gözlerinin rengini yansıtan mavi gömleğiyle rahat ama zarif bir kıyafet seçmişti. Gloria başka kadınların da onu çekici bulduğunu biliyordu ama bu cazibe onun ya-

kışıklı Amerikalı görüntüsünden öteydi. Etrafına benzersiz bir özgüven ve karizma saçıyordu.

Gloria onun tebessümüne karşılık vermeyi başardı. "Selam. Birkaç dakika içeri gelmek ister misin?"

"Elbette." Chad içeri girdi, ceketini çıkararak kanepenin koluna bıraktı. "Akşam yemeğini kabul etmene sevindim."

O günden beri binlerce kez hangi akla uyup evet dediğini düşünmüştü. Chad aynı anda hem korkutucu, hem ilgi çekiciydı, hem de aklını karıştırıyordu. Onu bir daha asla görmek istemiyor ama hayatından çıkacak olursa gitmesine izin verdiği için hayatının sonuna kadar pişman olacağını biliyordu. Ellerinin terlediğini hissetti ve avuçlarını paçalarına sürttü.

"Isırmam, biliyorsun," dedi Chad, tekrar sırıtarak.

Gloria gözlerini kırpıştırdı. "Gergin mi görünüyorum?"

"Evet," diyen Chad kıkırdadı. "otursana."

İyi bir ev sahibi olarak önce bir şey içmek isteyip istemediğini sorması gerekiyordu. "Şarap? Hem kırmızı hem de beyaz var. Beyaz Yeni Zelanda'dan geldi. Roy'un tavsiyesi." Roy'u babası olarak pek düşünemiyor ve ona öyle hitap edemiyordu.

"Kulağa hoş geliyor."

Gloria yapacak bir şey çıktığı için sevinmişti. Doğruca mutfağa giderek buzdolabından bir şişe sauvignon blanc çıkardı. Evyenin yanındaki dolaptan iki kadeh alarak ustaca doldurdu ve salona geri döndü.

Pencereden manzarayı seyreden Chad, Gloria içeri girince ona döndü.

Gloria kadehi uzatıp omuzlarını düzeltti. "Becerebilirsek, baştan başlamak isterim."

"Baştan başlamak mı? İlk buluşmamızı unutmak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Gloria fazla kızaran biri değildi ama şu anda kıpkırmızıydı. Gözlerini halıya dikerek başıyla onayladı. "Lütfen."

Chad elinde kadehiyle tekrar Sinclair Körfezi'ne bakan pencereye döndü. "Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. O gece benim için çok değerli ve daima öyle olacak."

"Bir daha tekrarlanmayacak, eğer düşündüğün buysa."

Chad tekrar onun yüzüne baktı. "Olacağını ben de sanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "O akşam inanılmaz derecede samimi ve güzel bir kadın tanımıştım."

Söyledikleri Gloria'yı bir kez daha utandırdı. "Hayatımda hiç öyle bir şey yapmadım."

"Ya ben yaptım mı?" diye karşılık verdi Chad.

"Ben... ben bilemem. Seni tanımıyorum. Birbirimizi tanımıyoruz."

"Of ama tanıyoruz," diye üsteledi Chad. "Sen Gloria Ashton'sın. Cömert, sevgi dolu, cesur..."

"O kadar cesursam neden şu anda yaprak gibi titriyorum?" O kadar yakınında olmasından nasıl etkilendiğini göstermek için elini uzattı.

"Fakat benimle tekrar görüşmeyi kabul ettin."

"Başka seçeneğim olmadığını hissettim," diye itiraf etti Gloria.

"Hayır, yoktu," dedi Chad. "Ve benim de sana sormaya devam etmekten başka seçeneğim yoktu. O akşam sana

âşık oldum Gloria. Yoksa neden sürekli beni terslemene katlanayım?"

"Beni sevemezsin," dedi Gloria sert bir sesle. Onun bu sözleri söylemesinden korkuyordu. "Beni tanımıyorsun bile."

"Neden bana bu kadar sert çıkıyorsun?" Chad kadehini sehpaya bırakarak Gloria'nın yanına geçti, elini omuzlarına koyup onu seyretmeye başladı.

Zor olsa da sonunda Gloria'yla göz göze gelmeyi başardı.

"Tamam," dedi sonunda. "Baştan başlamak istiyorsan, öyle yaparız." Kolunu çekti. "Merhaba, benim adım Chad Timmons." Yapmacık bir ciddiyetle elini uzattı.

"Gloria," dedi Gloria. Sesi soluk soluğaydı ve titriyordu. "Gloria Ashton." Temas anında titremesine engel olmaya çalışarak eliyle hafifçe eline dokundu.

"Tanıştığımıza sevindim."

"Ben de öyle. Demek... bu akşam yemeğe çıkıyoruz," diye mırıldandı."

"Evet."

Her şey biraz gülünç geliyordu ama bunu Gloria istemişti. "Güzel," dedi karşılık olarak ve Chad'e minnetle gülümsemeyi başardı.

"Çıkmaya hazır mısın?" diye sordu Chad.

"Tamam." Şarabından hızla bir yudum alarak kadehleri mutfağa götürdü. Tezgâhın başında durarak gözlerini kapadı ve aptal durumuna düşmeden geceyi tamamlayabilmek için dua etti.

"D.D.'s on the Cove'da rezervasyon yaptırdım," dedi Chad, ceketini alırken.

"İyi fikir," diyen Gloria ona katıldı.

Chad hırkasını giymesine yardım etti. Gloria ne giyeceği konusunda hayli endişelenmişti. Çok sıradan görünmek ya da abartılı bir kıyafet giymek istemiyordu. Sonunda beyaz keten pantolon, kolsuz beyaz bluz ve gül desenli pembe hırkada karar kılmıştı.

Apartman dairesinin kapısını kilitledi ve restorana doğru yürümeye başladılar. "Arabamı daha önce oraya park ettim," diye açıkladı Chad. "Yemekten sonra belki biraz gezeriz diye düşündüm, tabii istersen."

"Elbette. İyi olur."

Chad uzanıp elini tuttu, Gloria itiraz etmedi. Tutuşu yumuşak ve nazikti, Gloria rahatlamaya başladığını hissediyordu. Eğer baştan *başlayabilirlerse*, gerçekten arkadaş olabilirler ve sonra bu arkadaşlığın bir yere varıp varmayacağını görebilirlerdi.

Akşam yemeğinde her şey Gloria'nın umduğu –ve korktuğu– gibiydi. Üstündeki sıkıntıyı atar atmaz, iki saat boyunca leziz yengeç köftelerinden ve Gloria'nın evde ikram ettiğinin aynısı olan şaraptan söz ettiler. Chad ona sağlık ocağında yaşadığı olayları anlattı, Gloria polislik hayatındaki öykülerle karşılık verdi.

"Tacoma'da Acil Servis kadrosunu kabul etmiştim," dedi Chad bir ara.

"Fikrini değiştirdiğin için üzüldüler mi?" Eğer öyleyse, bunun suçlusu Gloria'ydı.

"Pek sayılmaz. Eğer iş arayacak olursam haber vermemi istediler."

Şarap kadehine gözlerini diken Gloria, "Cedar Cove'da kaldığın için memnunum," diye fısıldadı.

"Ben de."

Gloria'nın pek anlayamadığı bir şey ekledi. "Her zamankinden fazla," gibi bir şeydi ama tam emin olamadı.

Yemeklerini bitirip kahvelerini içtiler ve bir süre sahilde yürüdüler. Paylaştıkları bir şişe şarabın da verdiği sıcaklıkla, düşündüğünden daha rahat davranan Gloria dönerek Chad'e gülümsedi. "Gerçekten iyi vakit geçiriyorum."

"Bu kadar şaşırmış gibi yapma."

"Fakat *şaşırdım*. Böyle olmasını beklemiyordum."

Chad bir elini hafifçe onun omuzuna koydu. "Ben hep biliyordum," dedi.

Gloria cevap vermemeyi tercih etti.

Yaklaşık on dakika sessizce yürüdüler ve sonra Chad onu spor, kabriyole arabasına götürdü ve arabanın üstünü açtı. "Endişelenme," dedi, "sadece bir kadeh artı yarım şişe şarap içtim."

Gloria başıyla onayladı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu ikisi de arabadaki yerini aldıktan sonra.

"Nereye gitmek istersin?"

Aklına ilk gelen cevap "ev" oldu. Anne ve babasının sağ olduğu eski hayatına geri dönmek istiyordu. Büyüdüğü ve her şeyin tanıdık olduğu Kaliforniya'daki evine gitmek istiyordu ama bu imkânsızdı. Oradaki hayatı sona ermişti. Ebeveynleri gömülmüş, ev satılmıştı. Tanıdığı ve sevdiği her şey yok olmuştu.

"Nereye istersen," dedi, Chad'in cevap beklediğini fark edince.

"Tamam." Arabayı vitese taktı ve Liman Caddesi'nden geçerek körfezin etrafını dolaştılar, oradan Bremerton'a doğru yöneldiler. Chad nostaljik parçalar çalan bir radyo istasyonu açtı, birlikte Elvis ve Rolling Stones klasiklerine eşlik ettiler. Araba yumuşak manevralarla virajları alırken mutluluk sarhoşluğuyla gözlerini kapatan Gloria kahkahalar atıyor ve rüzgârın saçlarını karıştırmasına izin veriyordu.

"Gülüşünün sesine bayılıyorum," diyen Chad tersane yakınında bir park yerine girerek motoru kapadı.

Elini tutmak için uzandığında Gloria ona gülümsedi.

"İyi hissediyorum," diye fısıldadı. "Sebebini bilmiyorum, tabii şarap değilse. Ve müzik."

"Eh, bu tür şeylerin katkısı olur. Elbette benim eşlik etmemin de ama asıl büyük sebebin ne olduğunu biliyorum."

Gloria merakla ona baktı.

"Aileni buldun," dedi Chad.

"Öz annemi ve babamı," dedi Gloria. McAfee'ler onu hayatlarına sokmak için ellerinden geleni yapmıştı ama pek işe yaramamıştı. En azından Gloria açısından. Uyum sağlayamamıştı. Ait olmayı ne kadar istese de yapamamıştı. Çok zorlama olduğunu hissediyordu, tıpkı kapalı bir çemberin içine girmeye çalışmak gibi. İki taraf da çok istekliydi ama bu ilişkiyi kurabilmek için kan bağından fazlası gerekiyordu.

"Artık yeni bir ailen var," diye ekledi Chad.

Roy ve Corrie'nin onu sevdiğinden Gloria'nın hiç şüp-

hesi yoktu. Sevgilerini hissediyordu... Ve pişmanlıklarını. Aynı zamanda bir kız ve bir erkek kardeşinin olduğunu öğrenmek Gloria'yı daha da heyecanlandırmıştı ama ne kadar çabalasalar da tam olarak bağlanamamışlardı. Gerçek kardeşler gibi değillerdi. Evet, arkadaş olmuşlardı ama can ciğer dost olmayı başaramamışlardı.

"Gloria?"

"Benim ailem *var mı*?" diye sordu ve sesinin çatladığını fark ettiğinde çok şaşırdı. McAfee'lere uyum sağlamayı deli gibi istemiş ama olmamıştı. Başaramamıştı. Linnette elinden geldiğince onunla bağlantısını sürdürmeye çalışıyordu ama yakın değillerdi, en azından Gloria'nın istediği biçimde. Daha dün Corrie evine gelmiş, Linnette'in evlendiği ve hamile olduğu haberini vermişti. Sözde ailesinde, kız kardeşinin evliliğini son öğrenen oydu. Tamam, Linnette evlendiğini ve hamile kaldığını ebeveynlerinden de saklamıştı ama Mack biliyordu. Gloria'ya söylemeye gerek duymamıştı.

Utanç içinde gözlerine yaşlar doldu.

"Gloria?"

"Linnette evlenmiş," diye fısıldadı ve bu beklenmedik duygu patlamasının utancıyla gözlerini kırpıştırdı.

Chad kaşlarını çattı.

"P-Pete Mason'la evlenmiş." Nasıl olduysa sözcükler Gloria'nın ağzından dökülebilmişti. "Ben yakında..." *Teyze* olacağım, demek üzereyken, Chad parmağıyla çenesini tutarak yüzünü kendine çevirdi.

Gloria'yı öpecekti. Dudaklarını hafifçe ağzına bastır-

dığında, öpüşmek istemediğini söylemeye çalışıyordu. Ürperdiğini hissetti ve beyni ne kadar karşı koysa da istekle bu öpücüğe teslim oldu. Kollarını Chad'in boynuna doladı ve kendini onun kucağının rahatlığına bıraktı.

Ne kadar öpüştüklerinden emin değildi. Birbirlerine hiç doymayacak gibiydiler. Sonunda geri çekilen Chad titrek bir soluk koyuverdi, ardından arabayı çalıştırarak karanlık park yerinden çıktı.

Gloria nereye gittiklerini bilmiyordu. Umurunda değildi. Gözlerini kapatarak başını arkaya yasladı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. Daha doğrusu, ne *olmak üzere* olduğunu.

Chad'in sağlık ocağı yanındaki dairesinin önüne geldiler. Arabayı durdurdu ve doğruca Gloria'nın yüzüne baktı. "Bana seni eve bırakmamı söyle, Gloria."

"Neden?" diye sordu. Sesi titriyordu.

"Çünkü içeri girersek neler olacağını ikimiz de biliyoruz."

Gloria cevap vermedi.

"Söyle," diye üsteledi Chad.

"Chad, ben..." Yapamadı. Chad'e karşı ördüğü bütün duvarlar onu öptüğü anda yerle bir olmuş, bu buluşmanın ilkinin tekrarı olmayacağına dair bütün kararlılığı ve azmi uçup gitmişti.

Gloria uzanarak eliyle Chad'in ensesini kavradı ve onu dudaklarına doğru çekti. Bu öpücük dinamitin fitilini tutuşturan kibritten farksızdı. Chad geri çekildi ve arabadan indi.

Gloria onun gelip kapıyı açmasını beklemedi. Dışarı çıktı ve birkaç saniye sonra tekrar Chad'in kollarındaydı. Eve ulaşana kadar durmaksızın öpüşmeye devam ettiler.

Chad el yordamıyla anahtarlarını ararken Gloria hiç yardımcı olmuyor, kapının kilidini açmaya çalışırken onun kulağını dişlemeye devam ediyordu.

İçeri girdiklerinde Chad ışıkları yakmadı. Aceleyle hırkasını çıkardı, onu bluzu ve sütyeni izledi. Aynı hızla Chad kendi üstündekileri çıkardı ve onu yatak odasına götürdü.

Birbirlerine kenetlenerek, örtüleri açmaya gerek duymadan yatağın üstüne düştüler. Bir kez sevişip uykuya daldılar ve gece yarısı uyanıp bir kez daha. Ardından, örtü ve battaniyeyi Gloria'nın omuzlarına kolunu beline saran Chad ona arkasından sarıldı.

Gloria o sabah saat beşte midesi altüst halde uyandı. Yine yapmışlardı. Doğru dürüst tanımadığı bir adama bir kez daha içini dökmüş, ailesini bulduktan sonra yaşadığı hayal kırıklığını anlatmıştı. O anda bile, bu adamın sahip olduğu her sağduyu kırıntısını ona nasıl unutturduğunu anlayamıyordu.

Chad kulağının dibinde hafifçe horluyordu. Onu uyandırmamaya özen göstererek yavaşça yataktan çıktı. Giysileri üç odaya birden saçılmıştı. Karanlıkta hepsini toplayarak giyindi.

Chad'e bir not yazarak kahve makinesinin üstüne bıraktı, sonra parmak uçlarına basarak evden çıktı ve kendi evine yürümeye başladı. Sabah ayazı iliklerine işliyordu.

Bu bir kez daha yaşanmamalıydı. Olamazdı. Birbirlerine karşı öyle sabırsız, öyle arzuluydular ki korunmak için bile vakit bulamamışlar, tam anlamıyla sorumsuz davranmışlardı. Bir kez değil, iki kez. Biri doktor diğeri polisti; çok daha iyisini bilmesi gereken iki yetişkin. Yüzü alev alev yanıyordu.

Chad'de onun bütün mantığını, sağduyusunu yok eden anlaşılmaz, esrarengiz bir şey vardı. Onu ürküten de buydu; Gloria'yı aciz, kırılgan bırakma becerisi. Daha önce hiçbir erkekle böyle bir deneyim yaşamamıştı.

Ona karşı kontrolünü kaybettiği için bahane aramıyordu. Liseli kızlarla konuşurken onlara ne *yapmamaları* gerektiğini söyleyen kendisi değil miydi? Onlara şahane örnek oluyordu! Kendini başa çıkamayacağı bir duruma sokmuştu, başa çıkamayacağını *bildiği* bir duruma.

Tek seçenek, bunun tekrarlanmayacağından emin olmanın tek yolu, Chad'e bir daha onu görmek istemediğini söylemekti. Bunu açıkça ifade eden son bir not yazacaktı.

On İki

Mack'in kamyonetinin ortak kullandıkları park yerine girdiğini duyduğunda Mary Jo fırında akşam yemeğini pişiriyordu. Her şeye rağmen kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı ama Mary Jo adamın ona hissettirdiklerini göz ardı etmeye çalıştı. Gayet iyi bildiği gibi, âşık olmak tehlikeliydi ve Noelle'le kendisini tekrar riske atmak istemiyordu. Mack'e karşı hissettiği her türlü sevecenliği elinden gelen acımasızlıkla bir kenara itti. Bununla beraber Mack işi zorlaştırıyordu ve direnci giderek zayıflama başlamıştı.

Mack arabadan inerken ön kapıyı açarak küçük verandaya çıktı.

"Selam," diye seslendi. Joan'ın günlüğünü bulduklarında nasıl öpüştüklerini unutamıyordu. Bunu düşünmemeye çalışsa da olmadık zamanlarda aklına geliyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Selam." Mack onun durduğu yere doğru yürüdü. "Güzel bir şey kokuyor," diyerek Mary Jo'nun yanından mutfağa doğru bakmaya çalıştı.

"Bu bir ima mı?" diye soran Mary Jo kaşlarını kaldırdı.

"Olabilir. Ne pişiyor?"

"Reuben güveci dediğim bir yemek. Linc en az iki haftada bir pişirmemi isterdi."

"İçinde ne var?"

"Lahana turşusu ve konserve sığır eti."

"Lahana turşusu." Mack tiksinmiş gibi burnunu kıvırdı.

"Lahana turşusu sevmez misin?"

"Pek sayılmaz ama Linc'in en sevdiği yemekse memnuniyetle denerim." Göz göze geldiler ve Mary Jo, taş bile pişirse Mack'in yemeğe gelmekten mutlu olacağı izlenimine kapıldı ve bu duygu onu keyiflendirdi. Daha önce de öpüşmüşlerdi, defalarca. Fakat Mack'in günlüğü bulduğu akşam farklıydı, daha yoğun... daha derindi. Aralarındaki engeller yok olmuş gibiydi. Birlikte, ikisinin de merakını uyandıran yapbozun eksik bir parçasını bulmuşlardı. Belki bu, onları bir araya araya getiren *kendi* yapbozlarının da eksik parçasıydı.

"Bize katılırsan seviniriz," diyen Mary Jo, bunu gerçekten istediğini itiraf etmek zorundaydı.

"Gidip temizleneyim, on dakika sonra dönerim," dedi Mack.

Onun evine gitmesini izleyen Mary Jo dönüp bebek sandalyesinde minik yumruğunu çiğneyen kızına baktı. Diş çıkarmaya başlayan Noelle huzursuzdu ve hafif ateşi vardı. "Mack yemeğe geliyor," dedi uçarı bir edayla. Noelle'i daha önce doyurmuştu ve sızlanan bebeğin umurunda değildi. Mary Jo onu suçlayamazdı.

Önceki pazar, Mack ve Mary Jo sinemaya gitmişlerdi. Daha önce gittikleri yerlere göre daha fazla flört havasındaydılar, belki düşünmeleri gereken Noelle yanlarında olmadığı ve baş başa oldukları için. İlişkileri hâlâ sıradan görünse de, hızla ivme kazanıyordu. Noelle'le Roy ve Corrie ilgilenmişti, Corrie ona bakmaktan mutlu olduğunu söylüyordu ve Mary Jo onun samimiyetinden emindi.

Mary Jo masayı hazırladı, Mack geri döndüğünde yeşil salata ve taze ekmekle birlikte güveci ortaya koydu.

"Yemek harika görünüyor," diyen Mack otururlarken takdirle masayı süzüyordu.

Güveci servis eden Mary Jo salatayı uzatırken, "Her fırsat bulduğumda Joan'ın günlüğünü okuyorum," dedi. Aslında, defteri bulduklarından beri boş zamanlarında başka bir şey yapmıyordu. 1 Ocak 1944'ten başlayarak, kendisi için birden çok önemi olan bu kadının en derin düşüncelerini öğrenmeye başlamıştı.

"Şimdiye kadar ilginç bir şey var mı?"

"Her şey *ilginç*. Ablasıyla neden geçinemediğine dair pek çok ipucu vermiş. Anlaşılan Elaine onun Marvin'in erkek kardeşi Earl'le çıkmasını istiyormuş."

"Marvin kim?"

"Ah, Elaine'nin kocası."

"Earl asker miymiş?"

Mary Jo omuz silkti. "Söylemiyor. Takip etmek zor çünkü her başlık üç ya da dört satır sürüyor. Joan steno gibi yazmış. 'Bugün yoğunum' ve 'Jacob'dan mektup yok' gibi."

"Yemekten sonra günlüğe göz atabilir miyim?"

"Of, tabii ki." Yemeklerine devam ettiler. Bebek koltuğundaki Noelle sonunda huzur bulmuş gibiydi. Mack'in lahana turşusu hakkında fikrini değiştirdiği çok açıktı çünkü iki tabak birden yedi. Masayı topladılar, Mary Jo kahve yaptı ve sonra odasından günlüğü getirdi. Önceki gece gözleri bulanmaya başlayana kadar okumuştu.

"6 Haziran'a kadar geldin mi?" diye sordu Mack.

"Hayır, Mayıs'ın ilk bölümünü okuyabildim." Belki öğreneceklerinden korktuğu, belki de Joan'ın günlük yaşamına kendini fazla kaptırdığı için Mary Jo atlayarak gidememişti.

"Çıkarma gününden bahsetmiş mi diye merak ediyorum," diyen Mack defteri açarak sayfaları çevirmeye başladı. "'6 Haziran 1944. Çamaşırları yıkadım. Jacob'dan mektup yok. Bütün gün asker sevkiyatlarıyla uğraştık."

"Asker sevkiyatı? Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Mary Jo.

Mack başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"7 Haziran?" diye sorarken, Mack'in omuzunun üstünden okumamak için kendini zor tutuyordu.

Mack sayfayı çevirdi. "'Jacob'dan mektup yok. Kalbim kırık. 3 eklemek zorunda kaldım. Birkaç 200w ampul aldım. Mektup yazdım ve sakladım.'" Bakışlarını kaldırdı. "Steno derken ne kastettiğini anladım. Neden ampullerden bahsettiğini merak ediyorum."

"Muhtemelen karneye bağlıydı." Mary Jo, bu karneler hakkında yeni bilgi sahibi olmuştu. "Kırmızı kadife pasta tarifinin bu karneler yüzünden geliştirildiğini biliyor muydun?"

Mack başını günlükten kaldırarak boş gözlerle ona baktı. "Kırmızı kadife pasta mı? Nedir o?"

"Ağabeyim Ned'in en sevdiği pasta. Her yıl doğum gününde peynir kremasıyla mutlaka yaparım."

"Kırmızı olmasını sağlayan nedir? Çilek mi?"

"Hayır." Kahvesinden bir yudum aldı. "Savaş yıllarında ev hayatıyla ilgili bir şeyler okuyordum. Kütüphane kartı olan bir tek sen değilsin," dedi ciddiyetle. "Savaşla ilgili olmayan birkaç kitabı inceledim." Fincanını bıraktı. "Dediğim gibi, daha çok ev hayatını, erkekleri uzakta olan ve karneye bağlı yüksek oranda çalışan kadınları irdeleyen türde kitaplar." Duraksadı. "Karneye bağlı olan şeylerden biri de kakaoymuş."

"Kakao mu?" diye tekrarladı Mack. "Ne olmuş yani?"

"O yüzden kakao kıtlığı varmış ve kadınlar çikolatalı pasta yapamıyormuş. Eh, tabii ki şeker de karneye bağlıymış."

"Bunun anlamı..." Mack eliyle işaret ederek devam etmesini istedi.

"Bunun anlamı," diyen Mary Jo, aslında çok açık olduğunu düşünüyordu, "kadınlar çikolatanın yerini tutacak kırmızı bir gıda boyası düşünmüşler. Gerçekten hiç kırmızı kadife pasta yemedin mi?"

"Yediğimi söyleyemem."

"Sana bir tane pişireceğim."

"Ağabeyinle paylaşmak zorunda mıyım?" diye dalga geçti.

"Muhtemelen."

Karşılıklı gülümsediler ve bir an birbirlerine dalıp gittiler. Bakışlarını ilk kaçıran Mary Jo oldu ama bütün bedeni karşısında oturan adam tarafından uyarılmıştı.

Mack günlüğe döndü. "8 Haziran 1944, diyor ki, 'Jacob, ah Jacob, neden yazmıyorsun. Aklımı kaçırıyorum.'

Mary Jo'nun midesine bir yumruk oturdu. "Peki ya 9 Haziran?"

Mack sayfaya dönerek yazılanları sessizce okudu ve sonra ona baktı. "Evi temizledim. Jacob'dan mektup yok. Çok korkuyorum..."

"Okumaya devam et," diye fısıldadı Mary Jo. Bilmek zorundaydı ama aynı zamanda, bu adamın ölmüş olması gerçeğine dayanamayacağını düşünüyordu.

"10 Haziran ve 11 Haziran'da sadece 'Mektup yok' yazıyor." Sayfayı çevirdi.

"Ya 12 Haziran?"

"Bir şey yok."

"Tekrar nereden başlıyor?"

Mack sayfaları çevirmeyi sürdürdü, sonra günlüğü bıraktı. "Defterin kalanı boş," dedi.

"Başka bir şey yazmamış mı?" diye mırıldandı Mary Jo. "O halde öldü. Jacob çıkarma sırasında ölmüş olmalı."

"Bundan emin olamayız. Belki askeri kayıtlara ulaşabiliriz."

"Belki. Elaine Manry'yi araştırsak?" diye öneride bulundu. Joan'ı bulamasalar da ablasının yerini tespit edebilirlerdi.

"Elaine'in evlilik soyadı geçiyor mu?" diye sordu Mack.

Mary Jo umutsuzlukla soluğunu bıraktı. "Hayır ama zaten günlüğüne bunu yazması için bir sebep yok, değil mi?"

Aşırı tepki gösterdiğini biliyordu ama elinde değildi. Jacob'un o güzel aşk mektuplarını ve Joan'ın özlem ve endişe dolu günlüğünü okuduktan sonra, bu insanları ciddi olarak önemsemeye başlamıştı. Onlar sadece bir sayfanın üstündeki isimler değil, korkunç bir dönemde yaşayan gerçek insanlardı.

"Ben... ben Jacob'un öldüğüne inanmak zorundayım," diye mırıldanırken, bu sözcükleri yüksek sesle söylemeye korkuyordu. "Joan 6 Haziran 1944'ten sonra ondan haber alamadıysa, başına bir şey gelmiş olması ihtimali yüksek. Yoksa neden kalan sayfaları boş bıraksın?"

"Yine de böyle bir varsayımda bulunmamız doğru değil diye düşünüyorum."

"Jacob paraşütçüydü," diye devam etti Mary Jo.

Mack başıyla onayladı.

"Hava birlikleri inanılmaz kayıplar verdi." Düşman hattının arkasına inen birliklerle ilgili şeyler okumuştu. Alman birlikleriyle kaynayan bir kasabaya iniş yapan bölüğün tamamı kurşun yağmuruna tutularak yok edilmişti. Jacob'un ölümünü, bir yakının kaybı gibi hissediyordu.

"Doğru, ama..."

"Doğru varsayımda bulunduğumu düşünüyorum," diyen Mary Jo ağlamaklıydı. O yüzden günlüğün devamını okumamıştı. Çünkü biliyordu. Derinlerde bir yerde biliyordu. O yüzden Joan onun aşk mektuplarını saklamış olmalıydı. Onları görmek tüketiyordu.

"Burada sadece tahminde bulunuyoruz," diye hatırlattı Mack.

"Fakat nasıl ortaya çıkarabiliriz?" diye sordu Mary Jo.

Mack'in kafası karışmış gibiydi. "Bilmiyorum ama bunun için uğraşacağım."

"Belki Fransa'da gömülenlerin hepsinin bir kaydı vardır." Mary Jo, beyaz haçlarla dolu uçsuz bucaksız Normandiya yamaçlarının fotoğraflarını görmüştü. Eğer Jacob, Fransa'da öldüyse, orada gömülmüş olma ihtimali yüksekti.

"Bu bilgiye ulaşmaya çalışacağım," dedi Mack. "Orada *olmadığını* da keşfedebiliriz."

Çok iyimser görünüyordu, Jacob'un işgalden sağ çıktığını öğrenmeye çok hevesliydi.

"Yaralanmış olabilir," dedi Mary Jo.

"Öyle. Bunu daha önce de merak etmiştik, hatırlıyor musun?"

Mary Jo başıyla onayladı. "İletişim çok uzun sürüyordu. O yüzden, Joan'un ona neler olduğunu öğrenmesi haftalar almış olabilir."

"Kesinlikle," dedi Mack.

Mary Jo başıyla onayladı ama Jacob'un savaştan geri dönememiş olma ihtimali ona hâlâ çok daha gerçek geliyordu.

Noelle ağlamaya başladı ve Mary Jo ona ulaşmaya fırsat bulamadan Mack kalkarak bebeği oturduğu yerden aldı.

"Diş çıkarıyor," dedi Mary Jo. "O yüzden son zamanlarda bu kadar mızmız. Ayrıca saat yedi-otuz. Uyku zamanı."

Mack, Noelle'i kucağında sallamaya koyuldu, çok geçmeden küçük kız gülümsemeye ve çenesinden pembe pijamasına salyalarını akıtmaya başlamıştı. "Onu beşiğine yatırayım," diyen Mary Jo, kendini İkinci Dünya Savaşı trajedisine kaptırarak kızını uzun süre ihmal ettiği için biraz suçluluk duyuyordu.

"Ben bulaşıkları hallederim," dedi Mack. Her şeyi tezgâhın üstüne ve evyenin içine yığmışlardı.

Her zaman kendi paylarına düşeni söylemekten geri kalmasalar da ağabeylerinin mutfakta yardım etmelerini sağlamak daima zordu. Mack'in gönüllü olması hoş bir sürprizdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Elbette zorundayım. Annem, yemeği o pişirirse bulaşıklarla ilgilenmemesi gerektiğini söylerdi. Babam da aynı fikirdeydi, o yüzden Linnette ve ben her akşam bulaşık yıkardık." Şeytanca gülümsedi. "Sonra Linnette ve ben evden ayrıldık ve annem bulaşıkların artık babamın sorumluluğunda olduğunu söyledi."

"Peki, yapıyor mu?"

"Her akşam," dedi Mack. "İşin gerçeği, annemle babam bunu birlikte yapmaktan keyif alıyorlar. Onları defalarca rock'n roll eşliğinde dans ederken yakaladım."

Mary Jo gülümsedi. "Müzik açmamı ister misin?"

Mack onun tebessümüne karşılık verdi. "Belki sonra."

Noelle'in üstünü değiştirip yatmaya hazırladığında Mack mutfağı temizlemişti. Mary Jo kızının karnını doyururken Mack akşam haberleri için televizyonu açarak sesini biraz

kısı, ardından onun yanına oturarak bir süre sonra kolunu omuzlarına sardı. Mary Jo adamın sevgisini anında hissetti ve bunu Noelle'in de hissettiğinden emindi.

Kızı kollarında uyuyakaldı ve Mary Jo kıpırdayamayacak kadar rahattı. Başını Mack'e yaslayıp derinden içini çekti. "Jacob'un savaştan sağ çıkmış olmasını çok istiyorum," diye fısıldadı.

Mack onun başının üstünü öptü. "Ben de öyle."

Orada sessizce oturup bir saat kadar televizyon seyrettiler. Mack gidince Mary Jo kızını dikkatle beşiğine yatırdı. On dakika sonra hafifçe tıklatılan kapıyı neredeyse duyamayacaktı. Gidip açtığında, Mack'in yüzünde coşkulu bir ifadeyle dışarda durduğunu gördü.

"Eve döner dönmez internete girdim."

Mary Jo'nun kalbi hızla atmaya başladı. "Jacob Dennison kurtulmuş mu?"

"Emin değilim ama Fransa'da ölmediğini biliyorum. Orada gömülü Amerikalılar listesinde adı yok."

"Belki yaralandı ve ülkeye, yurtiçi göreve gönderildi," dedi Mary Jo. Bu durum, Normandiya çıkarmasının hemen ardından Joan'un yazmayı bırakmasını da açıklayabilirdi. Joan bir şekilde Jacob'un gönderildiği hastaneye ulaşmış olabilirdi. Her şeyi geride bırakmış ve ablasının mektupları bulmasını istememişti. Sonra, Jacob iyileşince evlenmişlerdi ve Joan bir daha günlüğünü ve mektuplarını almaya dönmemişti.

Rahatladığını hisseden Mary Jo sarhoş gibiydi.

"İşte," dedi Mack. "Mutlu değil misin?"

"Kendimden geçmiş haldeyim!"

"En son günlüğü bulduğumda bu kadar mutlu olmuştun ve beni öpmüştün."

Mary Jo bu açık imaya güldü, ileri uzanarak kollarını Mack'in boynuna doladı.

"Hah şöyle," dedi Mack, dudaklarını Mary Jo'nun ağzına dokundurmadan önce.

On Üç

Corrie odasından içeri girip kapıyı arkasından kapatınca, Roy McAfee başını bilgisayar ekranından kaldırdı.

"Leonard Bellamy seni görmek istiyor," dedi Corrie kaşlarını çatarak.

Roy masasındaki ajandaya baktı.

"Randevusu yok," dedi Corrie, Roy'un tahminini doğrulayarak. "Seni *hemen* görmek istiyor." Vurguladığı sözcükte onaylamadığını ifade eden bir ima vardı.

Roy karısının Bellamy'den hoşlanmadığını zaten biliyordu. Muhtemelen bölgenin en zengini olan Bellamy ailesi, Bremerton'ın yarısına ve Bainbridge Adası'nda sayısız büyük araziye sahipti. Roy onun Cedar Cove'da da pek çok şirketi olduğunu biliyordu. Bu adam için daha önce de iş yapmıştı ve bunların çoğu potansiyel elemanların geçmişini soruşturmaktı.

"Onunla görüşebilirim." Roy meraklandığını itiraf etmek zorundaydı; Leonard Bellamy sohbet etmek için uğrayacak bir adam değildi.

"Randevu almadı," diye hatırlattı Corrie.

"Sorun değil. Uygunum," dedi Roy. Corrie herkesin randevu almadığını gayet iyi biliyordu, Roy'un her zaman randevusuz ziyaretçileri olurdu. Karısı aksini düşünse de Roy bunu Bellamy'ye karşı kullanmayacaktı. Leonard Bellamy ücretini daima anında öderdi.

Roy'un Bellamy için en son araştırdığı vaka, sırtındaki ciddi bir sakatlık yüzünden mevcut kadrosunda işine devam edemeyeceğini iddia eden bir personelin açtığı tazminat davasıydı. Kendisi de sırt rahatsızlığından muzdarip olan Roy, bu elemanın halinden çok iyi anladığını düşünüyordu, onu yirmi kiloluk bir sırt çantasıyla Rainier Dağı'na tırmanırken yakalayana kadar. Bu araştırmanın sonunda Bellamy ona hatırı sayılır bir ek ödeme yapmıştı.

"Randevu almadan geliyor, aziz ve kudretli Leonard Bellamy olduğu için onu kabul edeceğini varsayıyor," diye söylendi Corrie. "Bana kalırsa kendini beğenmiş ve müşkülpesent bir pislik."

"Onu içeri al Corrie," dedi Roy kısaca.

"Alacağım ama senden istifade etmesi hoşuma gitmiyor."

Roy, Bellamy'yi savunma gereği duymadı, nasılsa adamdan, hoşlanmayan Corrie onu dinlemeyecekti.

Bir dakika sonra Leonard Bellamy'ye eşlik ederek Roy'un odasına aldı. Roy ayağa kalktı ve iki adam hararetle el sıkıştılar.

"Günaydın," diyen Roy yerine geçmeden önce Bellamy'nin karşısındaki koltuğa yerleşmesini bekledi ve ardından "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu. İkisi de meşgul adamlardı, gevezelikle zaman kaybetmenin anlamı yoktu.

"Sanırım kızım Lori'yi tanıyorsun."

Roy bundan pek emin değildi. "Korkarım hatırlamıyorum."

"Fakat iki kızım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Bir de iki kızından daha büyük oğlu vardı. Hem Denise hem de Robert babasıyla birlikte çalışıyorlardı.

"Lori'nin... şu şerefsiz Geoff Duncan'la nişanlı olduğunu hatırlayabilirsin."

Roy Duncan davasını gayet iyi biliyordu. Geoff, asistanı olarak avukat Allan Harris'in yanında çalışıyordu. Martha Evans'ın çok değerli bazı mücevherleri kaybolduğunda, kadının miras yönetiminden Allan Harris sorumluydu. Bütün ipuçları hırsızlıktan kasabanın papazı Dave Flemming'in sorumlu olduğunu gösteriyordu. Şerif Davis ve Roy vakayı birlikte çözmüş, rehinci dükkânlarında sistematik bir araştırmadan sonra, Geoff'in bir tanesine bir parça mücevher bıraktığını ortaya çıkarmışlardı.

Geoff itiraf pazarlığını kabul etmişti ve şimdi hapishanede suçunun cezasını çekiyordu.

"O dönem Duncan'ın nişanlı olduğunu hatırlıyorum," dedi Roy.

Bellamy yüksek sesle içini çekti. "Bu kızın kuş kadar aklı olmadığına yemin edebilirim. Gören daha sağduyulu olduğunu sanır ama Geoff onu deli gibi sevdiğine ve birlikte olmak için yaratıldıklarına ikna etmeyi başardı. Onunla tanıştığım anda kuşkulanmıştım, adam üçkâğıtçının tekiydi ve Lori'yi sevmiyordu. Parasının peşinde olduğu açıkça belliydi." Başını iki yana salladı. "Zamanla ona alışmaya

başladığımı itiraf etmeliyim; malum üçkâğıtçı-cazibesi, anlarsın ya. Önsezilerimi dinlemeliydim."

Bu konuda kendine ait bir fikri olduğu halde Roy cevap vermedi. Geoff Duncan'ı talihsiz bir vaka olarak görüyordu. Adam Bellamy ailesini etkilemek için finansal açıdan boyunu aşan işlere kalkışmıştı ve maddi durumu bozulunca mücevherleri çalmıştı. Roy, Geoff Duncan'ın azılı bir suçlu olduğuna inanmıyordu, sadece nişanlısını ve müstakbel kayınpederiyle kayınvalidesinde iyi bir izlenim bırakmak adına umutsuzca ve sorumsuzca davranmıştı. Planı geri tepmiş ve gerçekle yüzleşince adam samimiyetle itiraf etmişti.

"Bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama kızım karşılaşabileceğin en zeki kişi değil." Bellamy koltuğuna yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Korkarım son numarasıyla yağmurdan kaçarken doluya tutuldu."

Roy duygularını belli etmemeyi yıllar önce öğrenmişti ve Bellamy'nin, kızı hakkında konuşma biçiminden duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeyi başardı.

"Nasıl yani?" diye sordu sakince.

Bellamy soruyu duymazdan geldi. "Bir butikte çalıştığından söz etmiş miydim? *Benim* kızım bir butikte. Üç yıl üniversiteye gittikten sonra, tasarımcı olma hayalleriyle okulu bıraktı. Karımın bir arkadaşının butiği var ve onu işe aldı. Lori okulu bırakıp çalışmak istiyorsa, ben ona zaten bir iş verebilirdim. Bunu teklif ettiğimde ne dediğini biliyor musun?"

Roy'un cevap vermesine fırsat tanımadı.

"Hayır baba, teşekkürler," dedi tiz bir tonda. "Brenda'yla çalışmayı tercih ederim." Gözlerini kapadı, anlaşılan hayal kırıklığını yenmeye çalışıyordu. "Patronunu mu soruşturmamı istiyorsun?" diye soran Roy'un aklına tek gelen buydu.

"Hayır," diye gürleyen adam mahcup bir edayla Roy'a baktı. "Korkarım Lori son birkaç yıldır verdiği yanlış kararların üstüne tüy dikti."

"Ne yaptı?" diye sordu Roy.

Bellamy parmak boğumları beyazlaşana kadar ellerini sıktı. "Neredeyse hiç tanımadığı bir adamla evlendi."

"Anlıyorum," dedi Roy düşünceli bir tavırla.

"Anladığım kadarıyla, bu adamla tanıştıktan bir ay sonra onunla evlenmiş. Belki daha da kısa sürede. Karımın hikâyeyi doğru anladığından emin değilim. Tahmin edeceğin gibi, Kate üzüntüden kahroldu." Soluğunu bıraktı, omuzları düştü. "Doğal olarak, Lori bu gerçeği bizden saklamaya çalıştı. Kate'in arkadaşı –dükkânın sahibi– Brenda ağzından kaçırmasaydı, kimbilir ne zaman haberimiz olacaktı. Kate bana söyledikten sonra Lori'yle konuştuğumda kızım inkâr etmeye bile gerek duymadı. Bu adamla evlendiğini itiraf etti; sanki evlenmek bir hevesle yapılacak şeymiş gibi. Kızımızın bir kocasının olduğunu arkadaşından duymak karımı utancından yerin dibine soktu."

Roy onların yaşadığı şoku tahmin edebiliyordu. Ailesiyle ilgili yaptıklarını bildiğinden, kafasında görkemli bir düğün tasarladığından emindi. Kız gizlice evlenmekle kalmamış, onları yılın olayını sergileme şansından da mahrum etmişti.

"Bu konuda Kate'in ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebilirsin," dedi bir kez daha.

"Belli ki sen de öyle," diye mırıldandı Roy.

"Beni suçlayabilir misin?"

"Pek sayılmaz." Roy onun duygularını anlayabiliyordu... ama bir dereceye kadar. Kendisi de benzer bir olay yaşamış, Linnette aynı haberle onu ve Corrie'yi şaşırtmıştı. Ailesine tek kelime etmeden Pete Mason'la evlenmesi onları da şoka sokmuştu. Bununla beraber, onlar daha önce Pete'le tanışmış ve adamdan hoşlanmışlardı. Roy insanları iyi tanıdığına inanırdı ve bu adama güvenmişti. Pete düzgün, çalışkan bir çiftçiydi ve kızı onu seviyordu. Linnette'in onları büyükanne ve büyükbaba yapacak olması, olayı sadece daha da güzel kılıyordu.

"Bu konuyla sana gelmek hiç hoşuma gitmiyor," diye devam etti Leonard. "Kızımı evliliğe ikna eden bu adamla ilgili ne varsa bilmek istiyorum."

"Senin için geçmişini araştırabilirim."

"Her şeyi ortaya çıkar," dedi kıpkırmızı bir yüzle. "Bu adam bir parazit. Bunu hissedebiliyorum."

"Adını biliyor musun?"

"Of, elbette ve bu da ayrı bir konu. Lori onun adını almış. Artık Lori Bellamy değil, Lori Wyse. Bellamy-Wyse bile değil."

"Wyse?" diye tekrarladı Roy yavaşça.

"Evet," dedi Bellamy burnunu kıvırarak.

"Mary Jo Wyse'la bir ilgisi var mı?"

Bellamy masanın ötesinden ona baktı. "Kim olduğunu bilmiyorum. Neden?"

Roy kalemini alıp parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı. "Oğlum Mack, Mary Jo Wyse'la çıkıyor. İkiz villasında ona komşu. Mary Jo'nun ağabeyinin kasabaya taşındığından söz ettiğini hatırlıyorum."

"Bu Linc Wyse'la tanıştın mı?"

Roy başını iki yana salladı. "Hayır ama Mary Jo'yla defalarca karşılaştım."

"Her neyse, Lori'nin evlendiği adam Lincoln Wyse, kısaca Linc."

"Akraba olabilirler, o zaman bu vakayı almak benim için ihtilaflı bir duruma dönüşebilir."

"Objektif olamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, akrabası ya da bir yakını olabileceğini söylüyorum. Bunu peşinen bilmeni istedim. Sana söylememek etik olmaz."

"Tamam, bunu biliyorum. Şimdi bu adamın pisliğini ortaya çıkar."

"Pislik?"

"Beyinsiz kızıma kalacak mirasın her kuruşunu sömürmeyi uman paragöz bir hırsız." Sert sert baktı. "İşin gerçeği, onu mirasımdan mahrum etme eğilimindeyim. O zaman bu sözde evliliğin ne kadar süreceğini görürüz. Kızıma müstehak, değil mi? Ne zaman başlayabilirsin?"

Roy tereddüt etti.

"Bu işi alacak mısın, almayacak mısın?" diye sordu Bellamy.

"Lincoln Wyse'ı memnuniyetle araştırırım," dedi Roy bir süre sonra. "Fakat bu adamın, oğlumun çıktığı kızla akraba olabileceğini iyice anlamanı istiyorum."

"Umurumda olmadığını daha önce söylemiştim." Bellamy endişesini giderdi. "Bana ne zaman bilgi verebilirsin?"

"Ne zaman istiyorsun?" diye sordu Roy.

"Hemen. Kızım daha aptalca bir şey yaparak hamile kalmadan önce, bu adamın hayatından çıkmasını istiyorum. Yemin ederim, annesini ve beni zamanından önce yaşlandırmaya kararlı. Biri bitiyor, biri başlıyor. Kızın bizi utandırmaktan başka işi yok gibi. Önce Duncan ve şimdi bi yabancıyla evleniyor."

"Delişmen bir tavrı var gibi," dedi Roy dikkatle, yine de adamın kızını bu kadar aşağılamasından rahatsız oluyordu.

Bellamy ayağa kalktı, tekrar tokalaştılar. "O halde senden haber bekliyorum."

"Birkaç hafta içinde ararım."

Adam gözlerini ona dikti. "Gerçeği benden saklama. Her şeyi bilmek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Eksiksiz bir araştırma yapacağım," diye söz verdi Roy.

"Güzel."

Bunu söyledikten sonra, Bellamy kaçmak için can atar gibi dışarı fırladı. Adam ofisten çıkar çıkmaz Corrie masasından kalktı. "*Bu defa* ne istiyor?" diye sorarken gözleri şüpheyle kısılmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş kapı aralığında duruyordu.

Tamam, adam küstah ve müşkülpesentti ama Roy'un öyle davranan ilk müşterisi değildi. Roy karısının neden Bellamy'yi bu kadar sevimsiz bulduğunu anlamıyordu. "Birisi hakkında araştırma yapmamı istiyor."

Corrie kişner gibi bir ses çıkardı.

"Onu sevmediğinin farkındayım."

"Onunla ilgili kötü şeyler hissediyorum," dedi. "Eskiden dediğimiz gibi, kötü bir titreşim." Ciddiyetle ona baktı. "Kabul ettiğin vakalar konusunda her zaman titiz davranırsın. Müşterilerimizden birini sevmesem bile, fikrimi asla söylemem."

Roy kaşlarını çattı.

"Tamam. Belki söylemişimdir... ara sıra. Bellamy parasını daima zamanında öder, bu iyi bir şey ama bana kalsa –elbette kalmayacağını biliyorum– ondan uzak dururdum."

"Anlaşılan kızı birkaç hafta önce ailesinden habersiz evlenmiş ve Bellamy delikanlının Lori'yle parası için evlendiğinden endişeleniyor." Roy ayağa kalkarak karısının yanına gitti. "Lori, Lincoln Wyse'la evlenmiş. Mary Jo'nun ağabeyi olabilir."

Kaşlarını çatan Corrie kocasının gözlerinin içine baktı. "Öyle."

"Bellamy'ye bu ihtimalden ve benim için ihtilaflı bir durum olabileceğinden söz ettim ama umursamadı. İşi almamı istedi."

"Lori ve Linc'le tanıştım," diyen Corrie'nin kaşları daha çatıldı. "Sevimli bir çift. Linc'in onunla Leonard Bellamy'nin akrabası olduğu için evlendiğine inanmıyorum."

"Yakında anlarız," dedi Roy.

Corrie kendi ön bürosuna döndü, Roy tekrar masasına oturdu. Araştırma için tam bilgisayarında oturum açıyordu ki Corrie tekrar geldi. "Hâlâ bu işi almaman gerektiğini düşünüyorum."

"Sahi mi? diyen Roy arkasına yaslandı, parmaklarını ensesinde kenetleyerek dikkatle karısına baktı. "Nedenmiş o?"

Corrie şaşırmış gibiydi. "O... o senin can yakıcı bir şeyler ortaya çıkarmanı istiyor. Aksi halde, işini yapmadığına inanacak."

"Bunu söylemene sebep nedir?"

"Yeterince açık değil mi?" diye çıkıştı Corrie.

Aslında öyleydi. Roy, sadece kızının ne kadar yanıldığını ispatlamak adına Bellamy'nin boşanma, iflas gibi sonuçlarla ona dönmesini umduğunu tahmin ediyordu.

"Ona işi alacağımı söyledim," dedi Roy ve her zaman sözünün arkasında duran bir adamdı.

"Öyleyse caydığını söyle."

"Bunu yapamam." Bir işi kabul ettiyse, sonuna kadar giderdi ve araştırmasını daima dürüstçe sürdürürdü. Öte yandan, karısını daha önce bir iş konusunda hiç bu kadar inatçı görmemişti.

"Bunu söyleyeceğini tahmin ediyordum," diyen Corrie teslim olduğunu ifade eden derin bir soluk aldı. "Umarım pişman olmazsın."

Roy, karısı çıkıp kapıyı kapatana kadar bekledi. Dinlemediğinden emin olunca, telefonu alarak oğlunun numarasını çevirdi.

"Selam baba." Çağrı ekranı şahane bir şey diye düşündü Roy.

"Selam Mack."

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Mack.

Roy hemen konuya girdi. "Linc Wyse hakkında ne biliyorsun?"

"Linc Wyse," diye tekrarladı Mack. "Mary Jo'nun ağabeyi mi?"

"Evet."

"Birinci sınıf insan. Son derece dürüst. Ve sayısız benzeri klişe ifadeler. İyi adam."

"Lori Bellamy'yle mi evli?"

"Öyle."

"Onu seviyor mu?"

"Onunla evlendi, değil mi?"

Roy gülümsedi. "Erkekler aşk dışında sebeplerle de evlenirler."

"Linc hariç. O öyle biri değil." Mack çok emin konuşuyordu. "Neden sorduğunu söylemedin."

"Haklısın, söylemedim." İş konularında nadiren ailesine danışırdı ama Mack'in insanlarla ilgili muhakemesine güvenebileceğine inanıyordu. "Teşekkürler. Bilmem gerekeni söyledin."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," diye cevapladı Roy. "Yardımın için teşekkürler."

"Sorun değil."

Telefonu kapatan Roy sırıttı. Linc Wyse'ın geçmişini araştıracaktı ama Leonard Bellamy'nin negatif bilgiye olan açlığını giderecek bir şeyler bulacağından şüpheliydi. Raporunu yazarken büyük bir zevk duyacağını itiraf etmek zorundaydı.

On Dört

Aralıksız üç gün yağmurun ardından, cumartesi öğleden sonra güneş yüzünü gösterdi.

Mary Jo bir süre evden uzaklaşmak için can atıyordu. Noelle sabahtan beri hırçındı ve biraz değişiklik ikisine de iyi gelecekti.

Kapalı havaya ve erken saatlerdeki yağmura rağmen, Mack lastik çizmelerini giyerek dışarda çalışmıştı. Yabani otları ayıklamıştı, şimdi de arka bahçeye çit çeviriyordu. Ayrıca Noelle için bir salıncak kuracağına da söz vermişti ve niyeti buydu.

Yağmur ihtimaline karşı, Mack köylü pazarına arabayla gitmeyi ve ardından kütüphaneye uğramayı önermişti. Öğle yemeğinin hemen ardından Mary Jo kızını hazırlamış ve yine onun arabasıyla yola çıkmışlardı.

Kütüphanenin yanındaki ücretsiz arsaya park ettiklerinde Mary Jo, Noelle'i arka koltuktan alırken Mack pu-

seti açtı. Mary Jo onu oturtup bağlarken bebek neşeyle agulamaya başlamıştı. Küçük kız hızla büyüyordu. Noelle çoktan kendi başına oturmaya başlamıştı, emeklemesi de an meselesiydi.

Kütüphane kitaplarını teslim ettikten sonra pazar yerine doğru yürürken Joan, Jacob ve mektuplar hakkında gevezelik ediyorlardı.

"Bak, Grace ve Oliva. Sabunların olduğu tezgâhta." Onların dikkatini çekmeyi başaran Mary Jo el salladı.

İki kadın hemen onlara doğru yöneldi. Grace'n elinde Soap People'dan aldığı küçük bir poşet vardı ve yaklaştıkça Mary Jo lavantanın benzersiz kokusunu hissedebiliyordu.

"Bana onun Noelle olduğunu söyleme," diyen Olivia daha dikkatli bakabilmek için üstüne doğru uzandı. "Aman Tanrım, iki minik dişi var."

Aylar süren kemoterapinin ardından Olivia'nın saçları uzamaya başlamış ve kısa bukleler başını kaplamıştı. Mary Jo onun saçlarının daha önce ne renk ya da ne dokuda olduğundan emin değildi ama şu anda gümüş rengiydiler ve Mary Jo'ya çok güzel görünüyordu. Kanserle savaşının tam ortasında olduğu geçtiğimiz aralık ayından beri Olivia'yı görmemişti. O zaman çok zayıf ve solgundu. Kırılgandı. Oysa şimdi tamamen farklı bir kadın olmuştu. Hâlâ zayıftı ama sağlıklı ve enerjikti.

"Alışveriş yapmamız gerek," dedi Grace birkaç dakikalık görüşmeden sonra.

"İkinize iyi eğlenceler," diyen Mack, Mary Jo'yla birlikte pazarın yolunu tuttu.

Mary Jo bir kiloya yakın taze midye alarak Mack'i akşam yemeğine davet etti. Mack fırından bir somun Fransız ekmeği, salata için gerekli yeşillik ve yemeği tamamlamak üzere bir şişe de beyaz şarap aldı. Mary Jo yakında kendi bahçelerinden ürün toplamaya başlayacaklarını hatırlattı: marul, biber ve fasulye.

"*Bizim* bahçemiz," diye tekrarladı Mary Jo. Ağır işlerin çoğunu Mack yapmış, zemine taş döşemiş ve toprağı hazırlamıştı. Doğru, dikimleri Mary Jo yapmıştı ama sulama ve yabani ot ayıklamaya birlikte katkıda bulunmuş, başından itibaren ürünü paylaşmayı kabul etmişlerdi.

"Evet, kesinlikle *bizim* bahçemiz," diyen Mack şaşırmış görünüyordu. "Bahçede çalışırken aldığım zevk, en az mahsülü yerken alacağım zevk kadardı."

Bahçeyle uğraşmayı seven bir adam. Bu Mary Jo'ya çok olumlu bir özellik olarak görünüyordu. Sabrın, yetiştirmenin ve cömertliğin bir işaretiydi. Ona âşık olmak istemiyordu ama bir yandan da bunun önüne nasıl geçeceğini bilemiyordu.

Mary Jo gözünün ucuyla ağabeyini ve karısını fark etti. Tam bundan söz edecekken Linc'in kolunu Lori'nin omzuna attığını gördü. Evlilik büyük ağabeyini değiştirmişti. Mary Jo ne zaman onu görse, hayatına giren incelikleri –belki kişiliğini ortaya çıkarma fırsatı bulduğunu– fark ediyordu.

Linc yıllarca ailesine göz kulak olmuş, onları koruması altına almıştı. Bir ebeveynin sorumluluklarını üstlenmiş, sürekli kardeşleri için endişelenerek onlara kol kanat germiş-

ti. Mary Jo'nun Cedar Cove'a taşınması hoşuna gitmemişti ama bu karar Linc için de bir dönüm noktası olmuştu.

David Rhodes'a güvenerek, Mary Jo her şeyi berbat etmişti. Bütün saflığıyla David'in ona âşık olduğunu sanmıştı çünkü adamın söylediği ve Mary Jo'nun inanmak *istediği* buydu. Bütün yalanların ve boş vaatlerin sonunda hamile ve yapayalnız kalmıştı.

Kendini David'e teslim ederek Linc'in üstündeki kontrolüne isyan ettiğini düşünmüş, hamile kalması işleri daha da karmaşık bir hale getirmişti; yine de, bütü bunlar Wyse ailesi için bir dönüm noktası olmuştu. Mary Jo'nun Cedar Cove'a taşınması dolaylı olarak Linc'in Lori'yle tanışmasını sağlamıştı. Son birkaç aydır ağabeyiyle olan ilişkisi değişmeye başlamış, ebeveynlerini kaybettiklerinden beri Linc ilk kez ağabey gibi davranmaya başlamıştı. Vekil babası gibi değil, *ağabeyi* gibi.

"Onlar Linc ve Lori değil mi?" diye sordu Mack.

Mary Jo başıyla onayladı. Linc'deki değişiklikler davranışlarıyla sınırlı değildi. Kendiyle ve dünyayla barışık gibi görünüyordu. Kaygısız bir delikanlı gibiydi ve Mary Jo kayıplarından sonra onun nelerden mahrum kaldığını fark etti. Mary Jo, bütün bencilliğiyle sadece kendi duygularını düşünmüş, onunkileri hiç aklına getirmemişti. Yetişme çağındaki isyankârlığından pişmanlık duyuyor, kasten olmasa da hayatı onun için ne kadar zorlaştırdığını fark ediyordu.

Karşılaştıklarında birkaç dakika sohbet ettiler ve haf-

tanın ilerleyen günlerinden birinde akşam yemeği için sözleştiler. Ardından Mack ve Mary Jo pazarda dolaşmayı sürdürdü. Mack, diş çıkardığı için sürekli salyası akan Noelle'e birkaç tane elişi önlük aldı, içlerinden pembe olanını Mary Jo hemen bebeğin boynuna bağladı.

Saat üç olduğunda, pazar yavaş yavaş toplanmaya başladı ve Mack yürüyüşlerine sahilde devam etmeyi önerdi. O kadar açık ve güneşli bir gündü ki Mary Jo memnuniyetle kabul etti. Noelle uyuduğu için rahatlamıştı, güneşin ve Mack'in varlığı kendini huzurlu hissetmesini sağlıyordu.

Seattle feribotu iskeleye henüz yanaşmıştı ve martılar tepesinde tur atıyordu. Çekilen suların getirdiği koku genzine doldu.

Bir eliyle puseti iten Mack diğeriyle Mary Jo'nun elini tutmuştu. Konuşmadılar. Su kenarında yürümenin verdiği basit keyif, tamamen açılan bütün duyuları ve *Mack*'le olmak, uzun zamandan beri ilk kez bu kadar mutlu hissetmesini sağlıyordu. Tam bunu Mack'e söylemek üzereydi ki arkasında tanıdık bir ses duydu.

"Vay, *ne kadar* hoş bir görüntü."

Mary Jo'nun birden kanı dondu. David Rhodes.

David'in sesiyle Mack arkasına döndü, Mary Jo içgüdüsel olarak biraz daha ona sokuldu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mack.

"Seni ilgilendirmez," diye cevap verdi savunmaya geçen David.

Beklenmedik bir anda kızının babasıyla karşılaşmak

Mary Jo'nun dayanamayacağı bir durumdu ve bütün vücudu titremeye başlamıştı.

"Bakıyorum yerime birini bulmakta gecikmemişsin," dedi David, Mack'i süzerek. Sonra, Mary Jo'nun gayet iyi tanıdığı özgüvenli, rahat tavrıyla gülümsedi. "Aslında, buyursun. Beni tek ilgilendiren kızım."

"Burada ne işin var?" diye soran Mary Jo anında pişman oldu. Cevap açıktı. Babasını ve üvey annesini görmeye gelmişti. Daha kötüsü, onu ve Noelle'i aramaya.

Her ne kadar onu tek ilgilendiren şeyin kızı olduğunu iddia etse de sanki Noelle orada yokmuş gibi pusete göz atmamıştı bile.

"Seni bulmaya geldim," dedi David, doğrudan Mary Jo'ya bakarak.

"Neden?" Sesinin titremesinden nefret ediyordu.

"Nedenini biliyorsun."

Mary Jo bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

"Mary Jo'dan uzak dur," dedi Mack, sıktığı dişlerinin arasından.

Mary Jo onu yatıştırmak için elini koluna koydu. Her ne kadar Mack'in David'i kolaylıkla halledeceğinden emin olsa da, bu durumun gövde gösterisine dönüşmesini istemiyordu. Şişmiş yüzü ve kan çanağına dönmüş gözlerine baktığında, bu adamın nesine kapıldığını merak etmekten kendini alamadı.

Kendine bu soruyu daha sorarken, beyni anında ona cevabı verdi. David'le özgürlüğü tatmış, ağabeyinin baskısın-

dan uzaklaşmıştı. David Rhodes ona bir kurtuluş yolu önermiş ve Mary Jo bütün aptallığı ve körlüğüyle kabul etmişti.

David ilgisini tekrar Mary Jo'ya yöneltti. "Nafaka için eyalete başvurursan pişman olacağını söylemek için buradayım."

"Mary Jo'yu tehdit edersen karşında beni bulursun," diye gürledi Mack. Mary Jo'nun kolunun üstündeki elini itti ve David'in karşısına dikildi.

David geri çekilmedi. "Daha önce dediğim gibi," dedi sevimli bir ses tonuyla, "bu seni hiç ilgilendirmez. Çocuğumuzun durumu –ve ona kimin bakacağı– Mary Jo'yla benim aramdaki bir konu." Kaşlarını kaldırarak Mary Jo'ya baktı. "Babam sana nafaka için başvurmanı önermiş."

Mary Jo huzursuzca yutkundu. Önceki çarşamba haftalık ziyareti için uğradığında, Ben bu konuyu gündeme getirmişti. David'in kızı için maddi destek sağlamak zorunda olduğunu düşünüyordu. İşin gerçeği, David'in bütün sorumluluklarından kaçması Ben'i rahatsız ediyordu ve nafaka başvurusu için Mary Jo'ya ısrar ediyordu. Mary Jo bunu düşüneceğine söz vermişti. Konuyu Mack'e açmamıştı ama bir süredir harekete geçmek için kafa yoruyordu. En büyük korkusu, nafaka davası açarsa David'in ziyaret hakkı isteme ihtimaliydi ve bunu ima eder gibi bir hali vardı. Ona kesinlikle güvenmediği için, Noelle'i David'e verme düşüncesine bile tahammülü yoktu.

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye ağzından kaçırıverdi.

David'in yüzünü yavaşça bir tebessüm kapladı. "Akıllıca bir karar."

Mack öne doğru düşmanca bir adım attı.

David bir elini yukarı kaldırdı. "Mary Jo kendi kararlarını verebilir," dedi sakince. "Senin desteğine ihtiyacı yok."

"Ben onunla evlenmeyi düşünüyorum," dedi Mack.

David omuz silkti. "Güzel, aferin ama ona önce benim sahip olduğumu unutma."

Mary Jo bir an kusacağını hissetti. "Kes şunu!" diye haykırdı. "Kes dedim."

Noelle içe işleyen bir çığlıkla uyandı. Mary Jo ve Mack aynı anda ona doğru uzanınca kafaları çarpıştı. Mary Jo kızını kucaklayarak Mack ve David'e sırtını döndü. Yürüyemeyecek kadar şiddetli titriyordu.

Karşılaşmaları korkunç olmuştu. David'le ilgili bütün korkularıyla şu anda yüz yüze gibiydi. Seattle'ı terk ettiğinden beri ikinci kez, aile evine dönmek için çok güçlü bir istek duyuyordu.

Bir an sonra, Mack onun omuzuna dokundu. "David gitti," dedi yavaşça.

Konuşamayan Mary Jo başıyla onayladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Mack, endişeli bir ifadeyle.

Mary Jo ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Her zerresi yaşadığı şoka verdiği tepkiyle sarsılıyor, yaşadığı sürece bir daha David'i görmek istemiyordu. Noelle'i ona vereceğine ölmeyi tercih ederdi. Tehdidi fazlasıyla gerçekti ve Mary Jo kızıyla ilgili hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktı. Noelle öz babasından ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi.

"Mary Jo?" Mack, omuzunu tutan elini biraz daha sıktı. "Cevap ver, iyi misin?"

"Ben... ben bilmiyorum."

"Titriyorsun."

Muhtemelen annesinin gerginliğini hissettiği için, Noelle ağlamaya başladı. Mary Jo bebeğini şefkatle sallayarak rahatlatıcı sözcükler fısıldadı.

Bunun üstüne Mack kontrolu ele alarak Mary Jo ve Noelle'i arabaya götürdü, sonra puseti topladı. Hepsi arabaya yerleştiğinde marşa bastı.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Mary Jo.

"Ben de seni oraya götürüyorum," dedi Mack sakince.

"Ben Seattle'dan söz ediyorum." Doğruca ileri bakıyordu.

"Mary Jo..."

"Noelle ve ben orada güvende oluruz."

"Benim yanımda güvendesiniz," diye karşılık verdi Mack.

"David, Seattle'daki eve hiç gelmedi. O... ailemin nerede yaşadığını bile bilmiyor."

"Sağlıklı düşünemiyorsun," dedi Mack telaşla. "Onların adresini bulmak zor değil."

Haklı olduğunu bildiği halde Mary Jo'nun umurunda değildi. Sahip olduğu bütün güdüleri kaçıp saklanmasını söylüyordu. Bir daha David'le karşılaşma riskini göze almak istemiyordu ve Cedar Cove'da kalırsa daima bu ihtimal olacaktı.

"Troy Davis'i arayacağım," dedi Mack.

"Şerifi mi? Neden?"

"David Rhodes'a karşı uzaklaştırma davası açmanı istiyorum."

"Hangi gerekçeyle?" diye sordu Mary Jo.

"Bir şey olmalı," dedi Mack inatla. "Araştırabiliriz."

Mary Jo, durumu kontrol altına almanın yolunun bu olduğundan hâlâ emin değildi.

Ne olduğunu bile anlayamadan kendilerini evin önünde buldular. Arabayı park eden Mack inmek için bir girişimde bulunmadı.

"Dava açacak mısın?"

"Bu onu durdurmaz."

"Belki durdurmaz ama şerife onu tutuklama yetkisi verir. Bu adamın seni ve Noelle'i tehdit etmesine izin veremem."

"Ben... ben..."

"Aramıza girmesine izin vermeyecek kadar yol kat ettik," dedi Mack.

Yüzünü silen Mary Jo kararsızlık içinde kıvranıyordu. Günü büyük umutlarla başlamış, özel dostlarla karşılaşmış, ağabeyini ve Lori'yi görmüştü ve şimdi bunlar oluyordu.

Mack'e baktı. "Sarıl bana. Lütfen, sadece sarıl."

Mack kollarıyla onu sardı, Mary Jo yüzünü onun göğsüne gömdü. Gözlerini kapatarak onun sevgisini ve sıcaklığını hissetmeye çalıştı. Kısa süre sonra titremesi geçti.

"Şimdi iyi misin?" diye fısıldadı Mack.

Mary Jo başıyla onayladı.

"Bir daha Seattle'a dönmekten söz etmek yok?"

"En parlak fikrim değildi," diye itiraf etti Mary Jo.

"Güzel."

Mary Jo doğruldu. "David'in ne söylediğini duydun. Ben, nafaka için başvurmamı istiyor. Noelle'in bakımından David'in de sorumlu olduğunu düşünüyor."

"Bu senin istediğin bir şey mi?"

"Ben... bilemiyorum." Ben'in haklı bir gerekçesi vardı ama yaşlı adamı can kulağıyla dinlediği halde Mary Jo tam ikna olmamıştı.

"David'in seninle o şekilde konuşması hoşuma gitmiyor." Mack'in sesi sert çıkıyordu. "Tehditleri ve imaları da hiç hoşuma gitmiyor."

"Korkuyor." Mary Jo, on sekiz yıllık nafakayla yüz yüze kalmanın onu dehşete düşürdüğünü ve kurtulmanın bir yolunu aradığını anlıyordu. Eğer bunun yolu Mary Jo'nun hayatını cehenneme çevirmekten geçiyorsa, David bunu yapacaktı.

Mack kapıyı açtı. "Söylediğimde ciddiydim."

Mary Jo ona baktı, ne dediğini anlayamamıştı. "Hangi konuda?"

"Seninle evlenmek."

Yine mi! "Mack, teşekkürler ama hayır."

Mack gözlerini ona dikti ve kendi duygularını gizlemeyi başaramadan kadının bakışlarındaki acıyı ve hayal kırıklığını gördü.

"Bu konuyu kapatmamış mıydık?" diye sorarken ev-

lilik teklifini önemsememiş gibi davranmaya çalışıyordu. "Daha önce de David'in başka bir tehdidi yüzünden teklifte bulunmuştun." Eğer Mack onunla evlenmek istiyorsa, Mary Jo bunun *kendisini* sevdiği için olmasını istiyordu; onu veya Noelle'i David'e kaptırma korkusuyla değil.

"Sanırım unutmuşum," diye mırıldanan Mack kapıya yöneldi.

"Mack!" diye seslendi Mary Jo.

Mack hemen ona döndü. "Ne?"

"Yemeğe geliyorsun, değil mi?"

Mack başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. İştahım kaçtı."

On Beş

Shirley Bliss, elinde çay fincanıyla ayaklarını altına alarak kanepeye kıvrılmıştı. Arkadaşı Miranda karşısında oturuyor, elinde dumanı tüten aynı fincandan tutuyordu. Miranda kısa süre önce Will Jefferson'ın teklif ettiği yarım zamanlı işi kabul etmişti ve Shirley bunun hem Will *hem de* Miranda için iyi olduğunu düşünüyordu. Arkadaşının paraya ihtiyacı yoktu ama boşluktaydı ve Will'e yardımcı olabilirdi. Ayrıca, Miranda'nın galeriye katkı sağlayacak bağlantıları vardı.

Kocası tanınmış bir açık hava ressamıydı. Miranda da sanata meraklıydı, ancak yeteneğinden yararlanmasını sağlayacak eğitimi yoktu. Bununla beraber, mükemmel bir göze sahipti ve eleştirileri son derece isabetliydi.

"Will Jefferson'la ateşli randevunu dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi Miranda.

"Ateşli bir randevu olduğunu pek söyleyemem," diyen Shirley onunla göz göze gelmemeye çalıştı. Will'in daveti-

ni kabul ettiği için kendini biraz suçlu hissediyordu. Larry Knight'la tanışacağı galeri etkinliğine çağırmış olmasaydı, onu reddetmek için her zamanki gibi bir bahane bulabilirdi. Shirley hayatının fırsatını geri çevirmezdi.

Karşılaştıklarında, Larry'nin tam hayal ettiği gibi, hatta onun ötesinde olduğunu görmüştü. Fazla konuşmasalar da, karısını beş yıl önce kaybettiğini söylediğinde aralarında birden yakınlık oluşmuştu. Hıncahınç dolu bir salonda oldukları halde, onunla yalnız kaldığı dakikalar rüya gibiydi.

"Will seni Canlis'e götürdü, değil mi?" Burası, Seattle'ın en seçkin ve pahalı restoranlarından biriydi.

"Eh, evet."

Miranda kısaca güldü. "Anlaşılan kırmızı et yemediğini anlayamamış." Shirley tam olarak vejetaryen değildi, nadiren dana eti yese de ağzına biftek sürmezdi.

"Günün sonunda öğrendi." Verdiği tek mesaj yemek tercihleriyle ilgili değildi. Daha açık ifade edemezdi; Will Jefferson'la bir ilişki ilgisini çekmiyordu. Tanni ve Shaw için yaptıklarına minnet duysa da bu minnet onunla romantik bir macera yaşayacağı anlamına gelmiyordu.

"Ejderha eserini sergilemesine izin vermen için seni ikna etti, değil mi?"

Bu, özellikle Tanni ve Shaw konusunda Will'i kullandığına dair hissettiği suçluluk duygusunun yönlendirdiği bir karardı. Ejderha çok kişisel bir çalışmaydı, sergilenmesine daha önce izin vermemişti ve bir daha asla vermeyecekti. Will onu yaz sezonu için istemiş ve istemeyerek de olsa Shirley bir ay vermeye razı olmuştu.

Ejderha, kocasının ölümünün yaşantısına getirdiği derin acıyı sembolize ediyordu. Shirley bu tekstil kolajını kocası Jim motosiklet kazasında öldükten kısa süre sonra yapmış, Will onu gördüğü anda sergilemek için neredeyse yalvarmıştı. Haftalarca onu geri çevirdikten sonra, korumak için özel önlem alınması kaydıyla boyun eğmişti. Will onun bütün koşullarını kabullenmişti.

"Geçtiğimiz pazardan beri Will'le konuştun mu?" diye sordu Miranda.

Shirley başını iki yana salladı. Adamın suskunluğu biraz şaşırtıcıydı. En geç iki günde bir onu aramak için bir bahane buluyordu ve sonra... sessizlik. Tabii Shirley şikâyetçi değildi.

"Aramaması seni üzüyor mu?" diye sordu Miranda.

Çayını yudumlayan Shirley, fincanın kenarından arkadaşını süzdü. "Ben ve Will Jefferson hakkındaki bu soruların anlamı ne?"

Miranda huzursuzca yerini değiştirdi. "Sebebi yok. Sadece merak ettim."

"Larry Knight'la beş dakika konuşmak Will'le yediğimiz pahalı akşam yemeğinden daha keyifliydi."

"Fakat Will olmasa Larry'yle asla tanışamazdın."

Bu yeterince doğruydu. "Biliyorum."

"Ve bu konuda kendini suçlu hissediyorsun, değil mi?"

Shirley içini çekti. "Öyle."

"Ben yaptım," diye mırıldanan Miranda son derece huzursuz görünüyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu kafası karışan Shirley.

"Will'le konuştum."

"Will Jefferson? İş için seni aradığını mı söylemek istiyorsun?"

Miranda omuz silkti. "Başlangıçta beni galeri için aradığını sandım. Zaten daha önce bir-iki gün çalışmıştım. Oysa bu sefer aradığında... beni akşam yemeğine davet etti."

Bu, umut verici bir haberdi. "Ve sonra?" diye sordu, arkadaşı için heyecanlanan Shirley.

"Asla olmaz." Cevabı çok sertti. "Bir milyon verseler arkadaşımın flört ettiği bir adamla çıkmam." Sırıttı. "Şey, belki o kadar paraya çıkarım."

Shirley de gülümsedi. "Maksadını anlıyorum ama onu geri çevirmek zorunda değilsin."

Miranda, Shirley dışında bakabileceği her yöne baktı.

"Bir başka deyişle, Will'le çıkmak istersen bu beni zerre kadar rahatsız etmez," diyen Shirley arkadaşını ikna edebildiğini umuyordu.

"Fakat beni eder." Miranda en az önceki kadar katı bir tavırla konuşuyordu. "O seninle ilgileniyor. Will'in *bana* çıkma teklif etmesinin tek nedeni senden tepki almak."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Miranda gözlerini devirdi. "Of, hadi ama."

"Tamam, haklı olabilirsin." Shirley güldü. "Onu ara ve fikrini değiştirdiğini söyle."

"Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı Shirley. "Çünkü içimden bir ses aslında ilgini çektiğini söylüyor."

"Dalga geçiyor olmalısın! Adam, onu mutlu etmek için

pervane olan kadınlara alışık. Çok uzun zamandır başına buyruk yaşıyor." Gözleri neşeyle parladı. "Sen hariç, ulaşamadığı tek kadın."

"Şey, rivayete göre başkaları da varmış," diyen Shirley'nin aklından Grace geçti.

"Ona neyin ne olduğunu söyleyecek bir kadına ihtiyacı var."

"Onun ihtiyacı olan kadın, Miranda, sensin," dedi Shirley.

"Üzgünüm, ilgilenmiyorum."

Shirley bunun gerçeğe biraz yaklaştığına bile ikna olmamıştı. "Her kararın bana uyar. Onu istemiyorum, tamamen senindir."

"Onu ben de istemiyorum," dedi Miranda inatla. "Onu kalıba sokmak uzun zaman ve çaba gerektirir. Bu proje üstünde çalışacak sabrım ya da niyetim yok."

"Hı hı."

"Ben ciddiyim," diye üsteledi Miranda.

"Öyle diyorsan." Shirley, ne zaman Will'in adı geçse Miranda'nın gözlerinin nasıl parladığının farkındaydı.

"Shirley Bliss, benim tepemi attırma."

"Tamam. Yapmam," dedi gülümseyerek. Of, arkadaşı ilgi duyuyor ama aynı zamanda korkuyordu. Miranda'nın Shirley kadar mutlu bir evliliği olmamıştı. Bütün yeteneğine karşın, Hugh Sullivan zor ve müşkülpesent bir adamdı. Yaklaşık yarım saat sonra, Shirley mutfakta tavuklu pilav pişirmeye başladığında Tanni eve geldi.

Ergen çağdaki kızıyla zorlu bir ilişkisi vardı ve pek gelişme göstermemişti. Tanni'nin ruh halinden hiçbir zaman emin

olamayan Shirley ona ihtiyatlı yaklaşıyordu. Önce Tanni'nin konuşmasını beklemek her zaman en doğru karardı.

"Nedir o?" diye soran kızı, Shirley çalışırken burnunu kıvırdı.

"Akşam yemeği," diyen Shirley ayrıntıya girmedi.

"İçine mantar koymuyorsun, değil mi?"

"Hayır." İçine mantar koymayı *düşünüyordu* ama artık koyamazdı. "Peynirli ve tavuklu pilav. Senin onayını alıyor mu?"

"İyidir, sanırım."

Anlaşılan Shirley kızını gücendirmişti. Tanni'nin olduğu yere bakmaya cesaret ettiğinde birden gözünü kararttarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tanni arkasını döndü ve Shirley şaşkınlıkla onun ağladığını gördü. Eskiden olsa fark etmemiş gibi davranırdı ama artık bunu yapamazdı. Kollarını uzatarak Tanni'ye sarıldı.

Tanni hıçkırarak kollarını annesinin beline doladı. "Artık mesajlarıma bile cevap vermiyor," diye inledi.

"Shaw mu?"

Tanni sarsılarak başıyla onayladı.

İkisi –Tanni ve Shaw– yaklaşık sekiz ay boyunca sürekli beraberdi. Shirley, bedensel ilişkileri olacağı endişesiyle neredeyse çıldıracaktı. Çizgiyi çoktan aşmış olmalarından korkuyordu. Larry'nin yardımıyla Shaw'un San Francisco Sanat Enstitüsü'ne girmesini sağlayan Will onun can simidi olmuştu.

Başlangıçta Tanni ve Shaw sık sık haberleşiyorlardı ama Tanni giderek ondan daha seyrek haber almaya başlamıştı.

Önceleri Shaw için çeşitli mazeretler uyduruyor, elinden ceptelefonunu düşürmeyerek, "Çok meşgul," diyordu.

"Beni sevdiğini sanıyordum," diye ağzından kaçırdı Tanni. Shirley kızının duygularını kontrol etmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

Ona sunabileceği tavsiye dolu sözcükler yoktu ama önemli değildi. Tanni'nin ihtiyacı olan sevgi ve huzurdu, Shirley'de ikisinden de fazlasıyla mevcuttu.

"Kütüphanede gönüllü oldum çünkü aklımı Shaw'dan uzaklaştıracağını sanıyordum ama o da işe yaramadı."

Rover'la Okuma programı iyi gidiyordu ve Shirley, Tanni'nin bu programın bir parçası olmaktan keyif aldığını sanıyordu. Grace Harding'in her ifadesi, Tanni'nin muhteşem bir iş çıkardığı doğrultusundaydı.

"Çocuklarla çalışmayı seviyor gibiydin."

"Seviyorum ama Kristen'le muhatap olmaktan nefret ediyorum." Diğer kızın adını söylerken dudaklarını kıvırdı. "Tam bir yalaka," dedi öfkeyle. "Ve Grace benden iyi davranmamı istiyor. Hadi be."

"Başa çıkacağından eminim." Shirley Tanni'ye söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

"Bırakmak istiyorum ama çocukların köpeklere okumayı ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Eğer bırakırsam, Grace programdan birini çıkarmak zorunda kalacak. Bu kötü olur. Ayrıca, tekrar Shaw'a kafayı takmaya başlarım."

"İyi bir sebebin olmadan ayrılamazsın."

Bir ebeveynin sarf edebileceği en saçma sözleri söylemiş gibi, kızı öfkeyle ona baktı. "Teşekkürler anne ama bunu kendim de düşünebilmiştim."

"Hop, üzgünüm." Shirley en az bir kritik yargılama hatası yapmadan, ya çok fazla ya da çok az konuşmadan, hiçbir sohbeti bitiremiyorlardı.

Tanni kollarını çekti. "Bir daha Shaw'u asla aramayacağım ve mesaj yazmayacağım."

Zor olsa da kuşkusuz en doğrusu buydu çünkü bu çocuklar neredeyse ceptelefonları ellerine yapışık geziyorlardı.

Tanni tereddüt etti. "Yine de bugün değil."

"Ceptelefonunun bende kalmasını ister misin?" diye sordu Shirley, baştan çıkaran şeyi göz önünden uzaklaştırmanın işe yarayabileceğini düşünerek.

"Hayır." Tanni küçümseyen bakışlarla onu süzdü ve odasına giderek kapıyı kapadı.

"Tamam, sorduğum için özür dilerim," diye mırıldandı Shirley.

Ev telefonu çaldı, arayan numara gizliydi. Her zamanki gibi, Tanni ilk zilden sonra telefonu açtı, iki ya da üç saniye sonra kulak tırmalayan bir sesle koridordan seslendi. "Seni arıyorlar!"

"Kim arıyor?" diye sordu Shirley. Eğer güveci fırına koymazsa saat sekize kadar hazır olmayacaktı.

"Bilmiyorum. Adamın biri."

"Adamın biri," muhtemelen Will Jefferson anlamına geliyordu ama öyle olsa Tanni'nin sesini tanıması gerekirdi. Adam yeterince sık arıyordu.

İçini çekerek telefona uzandı. "Ben Shirley."

"Shirley, ben Larry Knight. Kötü bir zamanda mı aradım?"

Shirley şaşkınlık ve keyifle ürperdi. "Yo, pek sayılmaz. Harika bir zamanlama." Ne zaman arasa Shirley için harika olacağına kuşku yoktu. Onunla tekrar haberleşmeyi umut etmeye bile cesaret gösterememişti.

"Geçen hafta seninle tanışmaktan ne kadar mutlu olduğumu söylemek istedim."

"O zevk bana ait." Çok basmakalıp bir ifade olabilirdi ama kesinlikle samimiydi.

"Yakında yine Seattle bölgesinde olacağım."

"Bu... harika." Sesinin soluk soluğa çıkmaması için dua ediyordu.

"Yeni bir etkinlik."

"Senin çalışmaların mı?"

"Hayır, bir arkadaşımın."

Shirley onun devam etmesi için bekledi.

"Uygunsan bana eşlik edebilir misin diye sormak için aradım."

"Katılabilirim," dedi hiç düşünmeden.

"Ayın yirmi yedisi, pazar günü."

"Mükemmel." Dudağını ısırdı, başka bir sözcük ilmiyormuş gibi davrandığı için utandı.

"Will'in de katılmasını istersen üçüncü bir davetiye alabilirim."

"Yo, hayır. Buna gerek yok."

"Emin misin?" diye sordu Larry.

"Evet."

"Cumartesi erken saatlerde gelip pazartesi sabahı döneceğim."

"Cedar Cove'a gelmek ister misin?" diye sordu ve o anda pişman oldu. Will Jefferson'la karşılaşırlarsa ne kadar tuhaf bir durum olacağını düşündü.

"Belki," dedi Larry, "ama cumartesi günü Seattle'da yapmam gereken işlerim var."

Elbette olmalıydı. Shirley bunu önermenin patavatsızlık olduğunu hissediyordu. Larry önemli bir sanatçıydı, ünlü biriydi ve Cedar Cove'u ziyaret etmekten daha önemli işleri olduğuna kuşku yoktu.

"Pazar günü görüşmemiz mümkün mü? Gösterimin ardından yemek yiyebilir miyiz?"

"Hayır... demek istediğim, evet. Olabilir." Ne zaman ağzını açsa saçmalıyordu. Larry'nin neden onu görmek istediğini bile anlamış değildi.

"Harika." Sesinin keyifli çıkması Shirley'yi daha da mutlu etti.

"Aradığın için çok sevindim," dedi. "Senden haber almayı beklemiyordum ve, şey, ben... koltuklarım kabardı." Bütün bunları ona söylemek, bu kadar coşkulu olmak muhtemelen çok yanlıştı ama umurunda değildi.

Beş dakika kadar daha konuştular ve düzenlemeleri yaptılar. Larry onu alması için bir araç gönderecekti, şu anda pek mümkün görünmese de ayarlayabilirse kendisi de gelecekti. O konuşurken Shirley kâğıt kalem alarak bütün söylediklerini not etti, bunu yapmazsa hepsini unutacağından emindi.

Telefonu kapatır kapatmaz uçarak kızını odasına giden koridoru geçti ve kapıyı ardına kadar açtı. Tanni sırtüstü uzanmıştı ve elinde telefon mesaj yazıyordu.

"Kim olduğunu asla tahmin edemezsin!" diye haykırdı Shirley.

Tanni bıkkın bir ifadeyle ona baktı. "Hugh Jackman."

"Hayır budala. Larry Knight."

Tanni ağzı açık ona baktı. "*Şu* Larry Knight. Ressam?"

Shirley başıyla onayladı.

"Shaw'la ilgili bir şey söyledi mi?"

Sormak aklına bile gelmemişti. "Hayır, söylemedi," dedi biraz suçluluk duyarak.

Tanni'nin gözlerindeki umut ışığı bir anda söndü.

"Bana çıkma teklif etti," dedi Shirley.

"*Sana* mı teklif etti?"

Shirley, Larry Knight'ın ona çıkma teklif etmesinin kendisi kadar kızına da inanılmaz geldiğinin farkındaydı.

"Gidecek misin?"

Shirley başıyla onayladı, kızı Shaw yüzünden bu kadar üzgünken aşırı mutlu görünmek istemiyordu. Yine de mutfağa geri dönerken içindeki coşkuyu bastıramıyordu.

Miranda'ya olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu.

On Altı

Charlotte en sevdiği koltuğunda oturmuş en sevdiği işi yapıyordu: örgü. Parmakları zihni kadar meşguldü ve aynı kazağı defalarca örmüş olmasına rağmen küçük hatalar yapmaya ve sökmeye devam ediyor, sık sık motife bakmak zorunda kalıyordu. Dikkati çok dağılmıştı ve unutkan olmuştu. Bu gerginlik yüzünden kocasının oğlu David'i suçluyordu.

Ben televizyonu açarak seyretmeye başlamıştı, kendini kaptırmış gibi görünse de Charlotte ikisinin de akşam haberlerine odaklandığından şüpheliydi.

"Ben," dedi Charlotte sonunda.

Ben gözlerini bir an televizyondan ayırarak ona baktı. "Evet?"

"Olivia'ya soralım. Bu tür durumlarla ilgili kanunu biliyordur." Ayrıntıya girmedi, gerek yoktu. David'in kızı Noelle hakkında konuştuğunu Ben gayet iyi biliyordu.

Ben'in dudakları gerildi. "Bunu düşüneyim."

Charlotte'un ona baskı yapmaya niyeti yoktu. Ben küçük torununu seviyordu ve onun geleceğini garantilemek için şimdiden bazı önlemler almıştı. Oğlunun davranışları onu yıkmıştı ve bu ilk kez olmuyordu. David'in geçmişi incitici ve sorumsuz davranışlarla doluydu, bunların arasında Ben'den "ödünç" aldığı paralar da vardı. Nadiren geri ödenmiş paralar. Charlotte'un kendi oğlu ona "otlakçı" diyordu. Belki Will de sütten çıkmış ak kaşık sayılmazdı ama David'le karşılaştırıldığında kusursuzluk örneğiydi.

Charlotte, Ben'in David'in sorumluluğunu üstlenerek doğruyu yapacağını ve çocuğuna maddi destek vereceğini umduğunu biliyordu. Bu olmamıştı ve muhtemelen olmayacaktı. Bunun yerine David, daha önce itiraf ettiği halde, ısrarla Noelle'in kendi çocuğu olmadığını iddia etmiş ama DNA testleri bunu kanıtlayınca babalığını daha fazla inkar edememişti.

David'le cumartesi günü konuşmuşlardı. Şimdi de DNA testlerinin şaşmaz olmadığını ve Mary Jo'nun düzenbazın teki olduğunu iddia etmeye başlamıştı. Hatta –bunu da iddia etmişti– önüne gelenle yattığını çok daha çirkin sözcüklerle ifade etmişti.

Ne Ben ne de Charlotte bunlara inanacak değildi. Ben, Mary Jo'nun babalık davası açması için ısrar etmişti. David'in sorumluluğunu kabullenmesi, onurlu bir adamın yapması gereken doğru şeydi ama Charlotte onun onurlu bir adam olmadığını çoktandır biliyordu.

"Belki bunu Olivia'yla konuşmak iyi *olabilir*," dedi Ben bir süre sonra.

"Mahkemede her gün benzer davalarla uğraşıyor, daha doğrusu uğraşıyordu," diye düzeltti Charlotte "Çalışırken."

"Sorun şu ki..." Ben düşüncelerinin kalanını söylemedi.

Charlotte üstelemenin işe yaramayacağını biliyordu. Bir ikilemde kaldığında ya da bir çözüm düşünürken Ben sık sık cümlelerini yarım bırakırdı.

"Sorun şu ki," diye başladı ben bir kez daha, "Mary Jo'nun tavsiyemize uyacağından emin değilim."

Charlotte yaptığı muhtemel hataları umursamadan çılgın gibi örüyordu. Zavallı kız cumartesi günü eve geldiğinde öyle üzgündü ki konuşmakta güçlük çekiyordu, öyküyü ondan bölük pörçük, zoraki dinlemişlerdi. Charlotte'un konuşmalardan anladığı kadarıyla, Mary Jo'nun karşısına çıkan David nafaka talebinde bulunmasına karşı onu tehdit etmişti.

Bunu düşündüğü zaman Charlotte çileden çıkıyordu. Bir şey söylememişti çünkü bu Ben'i üzmekten başka işe yaramazdı ve adam küçük oğlunun yaptıklarına zaten fazlasıyla katlanıyordu.

"Şu sevdiğin çorbadan yapmayı düşünüyorum. Köfteli ve taze ıspanaklı olan." Çorbanın ismini bir türlü hatırlayamamıştı.

"İtalyan düğün çorbası," dedi Ben.

"Evet, işte o. Bahse girerim Olivia'nın da hoşuna gidecektir. Büyük bir tencere yapacağım, yarın öğle yemeğine götürürüz." Bütün sabahı, yulaf posalı koca bir somun ekmek pişirerek geçirmişti ve onu da sepetine ekleyebilirdi.

Ben ikisinin koltuğu arasındaki boşluktan uzanarak onun elini tuttu ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bana neden teşekkür ediyorsun Ben Rhodes?"

Ben ona en güzel tebessümlerinden biriyle karşılık verdi. "Sevgin ve sabrın için."

"Seni seveceğime yemin ettim ve seviyorum. Sabır kısmına gelince, bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Sen iyi bir adam ve iyi bir babasın."

Ben başını iki yana salladı. "Öyle hissetmiyorum."

"Saçma. Çocuklarımızın hatalarını biz üstlenemeyiz. Yetişkinler olarak hepimiz kendi kararlarımızı veriyor ve kendi hayatlarımızı yaşıyoruz."

"Bu doğru," diye kabul etti Ben. "Yine de çocuklarımızın yanlış davrandığını görmek zor geliyor."

Charlotte'un buna itirazı yoktu.

Ertesi gün Ben, Charlotte'u Deniz Feneri Yolu'na götürdü. Arka kapıya doğru yürürken Charlotte küçük sebze bahçesini ve olgun, kırmızı böğürtlenlerle çevrelenmiş çilek tarhlarını inceledi. Daha sonra bunlardan toplayıp Olivia'nın sevdiği reçelden yapabilirdi.

"Evde kimse var mı?" diye seslendi içeri girerken.

"Anne?" Olivia'nın sesi misafir odasından geliyordu. "Yemek saati geldi mi yoksa?" Boynunda mezura ve elinde bir makasla mutfağa girdi. Yeni bir kırkyama üstünde çalışıyor olmalıydı. İyileşmeye başladığından beri, Olivia torunları için kırkyama örtüler tasarlıyor ve dikiyordu. Hepsi de çok güzeldi. Böylece hem iyi vakit geçiriyor hem de yaratıcılığını ortya çıkarma fırsatı buluyordu.

Ben çorba dolu elektrikli tencereyi mutfak tezgâhının üstüne koydu ve fişini taktı.

"Söz verdiğim gibi öğle yemeğini getirdik," diye açıkladı Charlotte. Mutfak dolabını açarak üç çorba kasesi ve üç tane ekmek tabağı çıkardı. "Jack bize katılacak mı?"

Olivia başıyla onayladı. "Kocamın senin yemeklerinden birini kaçırdığı oldu mu?" Ben becerikli bir biçimde çatal, bıçak ve kaşıkları yerleştirdi. "Her gün üşenmeden eve gelerek beni kontrol ediyor ve sanki öğle yemeği için gelmiş gibi yapıyor ama ben adamımı tanırım. Beni kontrol ediyor."

"Öyle de yapmalı," dedi Charlotte. Jack'in kurnazca kızıyla ilgilenme biçimini onaylıyordu. Olivia'ya bu kadar yakından göz kulak olduğu için minnettardı; kanser yeterince kötü değilmiş gibi, geçen sonbahar neredeyse onu enfeksiyondan kaybediyorlardı ve hepsinin yüreği ağzına gelmişti. Ne zaman o haftaları hatırlasa Charlotte'un sırtı ürperiyordu.

Taze ekmeğin kokusunu almış gibi, Jack arabasını Ben'in arabasının arkasına park etti ve dışarı atlayarak elinde *Cedar Cove Chronicle*'ın son sayısıyla doğruca mutfağa girdi.

"Şahsa özel dağıtımcın geldi," dedi neşeyle ve gazeteyi Olivia'ya uzattı. "Selam millet."

Herkes onu selamlarken Charlotte sevgiyle gülümsedi.

"Burnuma yemek kokusu mu geliyor?" diyerek merakla çevresine bakındı, Olivia'nın yanağını öperek doğruca tezgâhın üstündeki elektrikli tencerenin yanına gitti. Kapağını kaldırıp gözlerini kapadı. "Hımm, ev yapımı çorba mı?"

"İtalyan düğün çorbası," dedi Ben.

"Her zamanki gibi tam zamanında geldin," dedi Charlotte. "Her şey hazır."

Birkaç dakika sonra dördü birden mutfaktaki masada oturmuştu, ekmek hâlâ tereyağını eritecek kadar sıcaktı ve Charlotte'un düşüncesine göre çorba nefis olmuştu.

"Aslında Olivia, buraya sadece öğle yemeği için gelmedik..." Ben başını Charlotte'a doğru eğdi. "Her ne kadar nefis olsa da. Sakıncası yoksa sana birkaç sorumuz olacak," dedi.

"Elbette." Olivia biraz şaşırmış görünüyordu.

"Noelle'le ilgili," diyen Charlotte ona destek vermeye çalıştı.

"Noelle'den çok oğlumla ilgili," diye araya girdi Ben.

Charlotte onun kaşığını bıraktığını ve bir daha almadığını fark etti. David konusunun iştahını kaçırdığı çok açıktı. "Nafaka davası açması için Mary Jo'ya ısrar ettim," dedi.

"Bunu yapması gerek," diyerek Jack onu içtenlikle destekledi. Charlotte da kesinlikle bu düşünceye katılıyordu.

"Mary Jo, David'in işsiz olduğunu biliyor. Para kazanmadığı için dava açmanın anlamı olmadığını düşünüyor." Ben soran gözlerle Olivia'ya döndü.

"Şu anda işsiz olup olmaması fark etmez," dedi Olivia.

"Güzel." Ben'in rahatladığı ifadesinden belliydi.

Charlotte gerçekleri konuşmaları gerektiğini hissediyordu. "Mary Jo kızına tek başına bakıyor ve bu doğru değil. Ben ona destek sağlamak istedi ama Mary Jo para kabul etmiyor."

"Noelle'i vasiyetime dahil ettim," diye açıkladı Ben. "Fakat, annesiyle evli olmasa da David'in kızına destek vermesi gerektiğini düşünüyorum. Gerçekte, eski eşinden olan çocuğuna da yardım etmiyor."

"Ben oğluna kendi duygularını açıkladı ve korkarım konuşmaları pek iyi gitmedi. Ne yazık ki David babasıyla konuştuktan hemen sonra Mary Jo'ya koşmuş." Charlotte bakışlarını Ben'e çevirdi, devam etmek için izin istiyordu. Ben başıyla onayladı.

Charlotte kısa süre ara verip ekmeğine tereyağ sürdü. "Anlaşılan David cumartesi günü sahilde Mary Jo ve Mack McAfee'yi Noelle'le birlikte görmüş. Ne kadar güzel bir gün olduğunu hatırlıyorsunuz, değil mi? Şey, Mary Jo, David'in onu yine tehdit ettiğini söyledi."

"Tehdit mi?" diye soran Olivia'nın kaşları çatıldı. "Tam olarak nasıl?"

Konuşmayı Ben devraldı. "Mary Jo'nun bize söylediği kadarıyla, eğer nafaka isteyecek olursa David kızı için velayet davası açmakla onu tehdit etmiş. Bu arada," diye ekledi, "bir süre önce Seattle'a taşındığını öğrendim."

Charlotte onun David'in birlikte yaşadığı ve parasını yediği kadından söz etmediğini fark etti. Bunun Ben için büyük bir utanç kaynağı olduğunu biliyordu.

"Sanırım Seattle'da olmak ona kolaylık sağlıyor. Ve daha fazla tehditkâr hale getiriyor," diye devam etti.

"Bu tür durumlarda, eyalet daima bebeği annenin yanında tutar," diyerek Olivia onu rahatlatmaya çalıştı.

"Oğlumun o çocuğu büyütmek gibi bir niyeti yok. Ev-

liliğinden olan ve nadiren gördüğü bir kızı daha var. İtiraf etmek ne kadar acı verse de bu çocukların hiçbirine babalık yapmakla ilgilenmiyor."

Charlotte biraz rahatlatabilmek amacıyla elini Ben'in elinin üstüne koydu.

"Bana kalırsa Mary Jo onun blöfünü görmeli," diye bilge bir tonda konuştu Oliva. "Mahkemeler bu tür tehditleri hoş karşılamaz."

"Mary Jo'nun dediğine göre David bebeğe dönüp bakmamış bile," dedi Ben. "Noelle doğduğundan beri onu bir kez kucağına almamış, ona hiç dokunmamış ve şimdi velayet için savaşacağını iddia etmesi çok gülünç."

"Üstelik bebeğin babası olmadığını da iddia ederken," dedi Charlotte.

"Yargıç bu durumda onun Noelle'le olan ilgisini sorar," dedi Olivia. "Yani, eğer dava mahkemeye gidecek olursa, ama bunun olacağından şüpheliyim."

Jack ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Hiç bilemezsin. Babalık haklarına kafayı takmış, alanında uzman bir avukat bulabilir."

"Doğru," diye iç çekti Olivia. "Benim tahminim, özellikle işsiz olduğundan, Mary Jo'nun ondan para istememesi için David gözdağı veriyor."

"Eh, Mary Jo istese bile korkarım David vermeyi kabul etmeyecektir," diye mırıldandı Ben. "Başka bir iş bulsa bile."

"Babalığı ispatlandığına göre, eyalet David'in işsizlik maaşına haciz koyar. Nafaka ödemekten başka çaresi yok."

Charlotte, David'in *bundan* hoşlanmayacağını biliyordu, tabii yeni kız arkadaşının da.

"Mack ve Mary Jo arasındaki durum nedir?" diye sordu Olivia düşünceli bir tavırla.

"Muhtemelen ikiz villayı paylaştıklarını duymuşsundur," diye cevapladı Ben. "İkisi de birer yarısında oturuyor."

"Mack küçük bebeği çok seviyor, ona David'den daha fazla babalık yapıyor," diye araya girdi Charlotte.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Olivia. "Cumartesi günü üçünü pazaryerinde gördüm, dolaşmaya çıkmış herhangi bir genç aile gibiydiler."

"Mack'in Mary Jo'ya vurgun olduğuna eminim," dedi Ben.

Charlotte, *vurgun* ne kadar hoş bir sözcük diye düşündü. Eski moda ve çekici bir ifadeydi. Mack ve Mary Jo'nun birbirlerine âşık olduklarını herkes görebilirdi.

"Eğer iddiacı bir adam olsam, ikisinin sonunda evleneceklerine bahse girerdim," dedi, üçüncü ekmek dilimine uzanan Jack.

Charlotte ona tereyağı uzattı, Jack memnuniyetle alacakken Olivia elini kolunun üstüne koydu. Tek kelime etmeden yağı kenara iten Jack karısının elini okşadı.

Bu iletişim sadece birkaç saniye sürmüştü ve konuşmaların ciddiyetine rağmen Charlotte'u gülümsetti. İki yıl önce Jack kalp krizi geçirmişti ve o günden beri Olivia onun diyetini yakından izliyordu. Onun ve Jack'in birbirini böylesine kollaması hayranlık vericiydi.

"Mary Jo, Mack'le evleneceğine dair size herhangi bir imada bulundu mu?" diye annesine ve Ben'e sordu Olivia.

"Şey, hayır ama Ben'in daha önce dediği gibi," diye cevap verdi Charlotte, "birbirlerine yakın oldukları çok açık."

"*Evlenirlerse*, Mack'in yasal olarak Noelle'i evlat edineceğine inanıyor musunuz?"

Charlotte için bunun cevabını düşünmeye gerek yoktu. "Buna inanıyorum. Bebek için çıldırıyor. Mary Jo ve Noelle'den başka konuştuğu bir konu yok." İşin gerçeği, Mack'le *çok fazla* sohbet etmemişti ama ne zaman konuşsalar adamın hep onlar hakkında anlatacağı bir şeyler oluyordu. Annesi de ondan farklı değildi.

Ben ihtiyatla elini kaldırdı. "Bana kalırsa..." Bir an durdu, sonra tekrar devam etti. "Bana kalırsa, David'le karşılaştıktan sonra Mack ve Mary Jo arasında bir anlaşmazlık yaşandı."

"Dinle Ben..."

Ben tekrar elini kaldırarak onu susturdu. "Bizi görmeye geldiğinde Mary Jo'nun üzgün ve telaşlı olduğunu biliyorum ama David'le yaşananlardan fazlası olduğuna eminim."

Düşündüğü zaman, Charlotte ona hak vermek zorunda kaldı. Uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Mack yanı başında yaşadığına göre, neden ona gitmemişti? Tabii gidebiliyorsa...

Mack itfaiye istasyonundaki işinde olabilirdi kuşkusuz ama Charlotte, Olivia'nın aynı gün Mack ve Mary Jo'yu birlikte gördüğünü söylemişti. Bu durumda Mary Jo konuyu rahatça Mack'le konuşabilirdi. Onun yerine Charlotte ve Ben'e gelmeyi tercih etmişti.

Charlotte kızına döndü. "Neden Mack'i soruyorsun?" Mack bu denklemin bir parçası değildi. David, Mary Jo ve Noelle'le hiçbir ilişkisi yoktu.

"Mack'in Mary Jo'ya olan duygularını sormamın sebebi şu," dedi Olivia, "Mary Jo'yla evlenirse Noelle'i nüfusuna almak isteyebilir. Bana durumun böyle olabileceğini söylemiştin."

Of, tabii ki. Bunu *söylemişti*. Ve doğruydu.

"Sadece herkesin muhtemel komplikasyonlardan haberdar olmasını istiyorum."

Ben omuz silkti. "Eğer David'i tanıyorsam, evlat edinmeyi zorlaştırmak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Noelle'i kendisi istemiyor ama başkasının da babalık yapmasını istemez. Talihsiz bir durum ama oğlumun kafası bu yönde çalışıyor." Ben başını eğdi. "Onun benim kanımdan ve canımdan olduğunu itiraf etmekten utanıyorum ama David gücün kendisinde olduğunu hissederse, bundan yararlanmakta tereddüt etmeyecektir."

"O halde benim önerim şu," dedi Olivia, "bu gücü onun elinden hemen alın."

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Ben.

"Mary Jo'nun nafaka davası açmasını sağlayın."

"Eğer isterse," diye araya girmek zorunda hissetti Charlotte. David'in Noelle'i elinden almaya çalışacağından çok korkuyordu.

"David mücadele edecektir, buna hazırlıklı olmasını söyleyin. Aslında, bizim istediğimiz de bu, çünkü bir sonraki hamle Mary Jo'dan gelecek. O zaman David'e hak feragati talebiyle gidebilir."

"Bunun şartları nedir?" diye sordu Ben. "Göründüğü kadar kolay mı?"

"Oldukça. David bu kâğıtları imzalarsa, Noelle'in babalık haklarından feragat etmiş olur. O zaman Mack rahatlıkla kızı evlat edinebilir," diye açıkladı Olivia.

Charlotte ellerini çırptı. "Bu harika olur!"

"Mack olmazsa, ilerde başka bir kişi olabilir," diye ekledi Olivia. "David nafakadan sıyrılmak istiyorsa, yolu bu. Böylece Mary Jo'nun ilerde tahmin edemeyeceği kadar sıkıntıdan kurtulacağını garanti ederim."

Charlotte fazlasıyla tatmin olmuştu. "Bunları Mary Jo'yla konuşmalıyız," dedi.

"İlk fırsatta," diye ona katıldı Ben.

Charlotte, David'in son ziyaretinden bu yana çatık olan Ben'in kaşlarının ilk kez düzeldiğini fark etti.

On Yedi

"Mack'in bize ne söyleyeceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Corrie kendinden emin akşam yemeği için masayı hazırlarken. Mack, cuma akşamı Mary Jo ve Noelle'le birlikte uğramak istediğini söylemişti. Bu alışılmadık bir durumdu, o yüzden Corrie bu ziyaretin amacını bildiğine kendini inandırmıştı.

Oğulları Mary Jo'ya evlenme teklif ettiğini açıklayacaktı. Kahve içmek için uğrayacaklarını söyleseler de Corrie onları yemeğe davet etmişti. Mary Jo'ya soran Mack uygun olduklarını bildirmişti.

Roy salonda haberleri izliyordu ve cevap vermedi.

"Roy!" dedi Corrie, o kadar heyecanlıydı ki yerinde duramıyordu. "Mack bize Mary Jo'ya evlenme teklif ettiğini söyleyecek."

"Bundan emin misin?" diye soran Roy kısa bir an bakışlarını ekrandan uzaklaştırdı.

"Yüzde yüz değilim. Bir annenin önsezisi diyebilirsin

ama oğlumu tanırım ve Mary Jo'yla o küçük kız çocuğuna sırılsıklam âşık."

Roy omuz silkti. "Zaman gösterir. Düğün planlarına henüz başlama."

Corrie tencereyi soğuması için masanın ortasına koydu. Mack'in en sevdiği yemeklerden birini, çoban böreği ve patates püresi yapmıştı.

Corrie'nin hatırladığı kadarıyla Mack her doğum gününde bu yemeği yapmasını isterdi ve Corrie, oğlunun nişanlandığını açıklayacağı akşam için uygun olacağını düşünmüştü. Mary Jo'ya nasıl bir yüzük aldığını merak ediyordu ve...

"Geldiler." Roy, yolu iyi gören ön pencereden dışarı bakıyordu.

"Zamanlama mükemmel," diyen Corrie ellerini ovuşturdu. Bunu her anlamda kastetmişti. Linnette ve Pete evlenmişti, şimdi de oğlu kendi ailesini kurmak üzereydi.

Corrie önlüğünü çıkarıp mutfak sandalyesinin üstüne attı. Salatayı masaya oturmadan önce buzdolabından çıkarmaya karar verdi. Önce birer kadeh şarap ve atıştırmalıkla kutlama yapmak iyi olurdu.

Roy, Mary Jo ve Noelle'in kangurusunu taşıyan oğluna kapıyı açtı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz." Corrie telaşla Mary Jo'ya ve oğluna sarılmaya gitti. Gözleri hemen yakında torunu olacak bebeğe kaydı. Büyükanne olmak için sabırsızla-

nıyordu –üstelik yılda iki kez– ve Noelle'e bayılıyordu. Onunla birlikte yemek pişireceği ve ona çoban böreği yapmayı öğreteceği günleri gözünde canlandırdı.

Birlikte çay partileri verecekler ve boyama kitaplarını renklendireceklerdi.

"Bunu yapacağını ümit ediyordum," dedi masayı işaret eden Mack. Muhteşem kokuyor." Mary Jo, Noelle'le ilgilenirken Mack annesinin yanağını öptü.

Corrie, Mary Jo'nun parmağında nişan yüzüğü olmadığını fark etti, belki Mack henüz almamıştı. İçki ve özenle seçilmiş mezelerle –peynir, kraker, mantar dolması ve minik sosisli börekler– vakit geçirirken beklediği açıklama bir türlü gelmedi.

"Her şey hazır," dedi sonunda ve salatayı masaya getirmek için ayağa kalktı.

Birlikte oturup kısaca dua ettikten sonra Roy kadehleri tazeledi, Corrie servis kaşığını oğluna uzattı.

"Bu benim en sevdiğim yemek," dedi Mack. "Annem her yıl doğum günümde yapar."

"İstersen tarifini veririm," dedi Corrie duraksamadan.

"Elbette, teşekkürler. Sevinirim."

"Annem harika bir aşçıdır."

Bu övgü karşısında Corrie kızardı. İlk lokmasını aldı ve böreğin en az geçen seneki kadar iyi olması onu mutlu etti. Roy'un tercihleri farklı olduğundan çok sık yaptığı bir yemek değildi.

Yemeğin ortasına doğru Corrie gerilime daha fazla dayanamadı. "Sanırım Mary Jo'yla birlikte neden uğramak

istediğinizi biliyorum," dedi mahcup bir biçimde kocasına bakarak.

"Öyle mi?" Mack bakışlarını Mary Jo'ya çevirdi.

"Mektuplarla ilgili geldiğimizi biliyor musunuz?" diye Corrie'ye sordu Mary Jo.

Corrie kaşlarını çattı. "Mektup mu? Ne mektubu?" Bir açıklama bekler gibi Roy'a döndü.

"Mary Jo, İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir kutu dolusu mektup bulmuştu," dedi Mack. "Hatırlıyor musun?"

Corrie başıyla onayladı. "Elbette hatırlıyorum," diye karşılık verdi. Aslında bu konuda Peggy'yle uzun bir konuşma yapmışlardı.

"Sonra Mack, aynı yere saklanmış bir günlük buldu," diye ekledi Mary Jo.

"Buraya mektuplar hakkında konuşmak için mi geldiniz?" Mektuplar Corrie'yi de büyülemişti ama nişan haberini paylaşmak için geldikleri umudundan da vazgeçemiyordu.

"İnanılmazlar anne." Mack'in sesi coşkuyla çıkıyordu. "Mary Jo'yla Büyük Günü, Normandiya Çıkarması'nı araştırdığımızı biliyor muydun?"

"6 Haziran 1944," dedi Roy, Corrie'nin tarihi unutmuş olma ihtimaline karşı.

"Joan Manry ve Jacob Dennison birbirlerine deli gibi âşıkmış ve çıkarmanın ardından... hiçbir şey yok." Mary Jo önce Corrie'ye sonra Roy'a baktı. "Ne bir mektup ne de günlükte yeni bir sayfa. Çok esrarengiz."

"Mary Jo ve ben onlara ne olduğunu merak ediyoruz."

"Meraktan ölüyoruz," dedi Mary Jo. "Mektuplar..."

"Bizimle mektupları konuşmak için mi akşam yemeğine gelmek istediniz?" diye araya girdi Corrie. Hayal kırıklığını gizleyemiyordu.

Mack boş gözlerle ona baktı. "Aslında, sen bizi yemeğe davet ettin. Unuttun mu?"

"Evet... hayır. Özür dilerim." Corrie ellerini kucağına koydu. "Ben düşünmüştüm ki... başka sebeple geldiğinizi ummuştum."

"Corrie..." Roy onu alçak sesle uyardı.

"Ne?" diye sordu Mary Jo.

"Şey, umuyordum ki..." Corrie oğluna dönerek hafifçe gülümsemeyi başardı. "Ben, anlarsın ya, ikiniz birlikte o kadar çok vakit geçiriyorsunuz ki... evlenmeye karar verdiğinizi sanmıştım." Bakışlarını oğlundan Mary Jo'ya ve ondan Noelle'e çevirdi. Bebeğin de durumdan hoşnut olmadığına yemin edebilirdi; somurtarak tekmeler atıyor ve sanki kangurusundan kurtulmaya çalışıyordu.

"Mack ve ben..." Mary Jo'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yo, bu değildi."

"O kadarını anladım."

"Bana biraz daha mektuplardan söz edin," diyen Roy, çaktırmadan yapmaya gerek duymadan konuyu değiştirdi.

Mack de en az babası kadar evlilik dışında bir konuda sohbet etmeye hevesli görünüyordu. "Çıkarmadan sonra mektupların aniden kesilmesiyle, Mary Jo ve ben Jacob'un öldüğünü düşünmüştük. Artık öyle düşünmüyoruz," dedi Mary Jo, "çünkü ismini çıkarmada ölen ve Fransa'da gö-

mülen askerlerin listesinde bulamadık. Kaybolan veya esir düşenlerin listesinde de yok."

"Yaralanmış olabilir," diye fikrini söyledi Roy.

"Biz de öyle düşündük ama bu bilgiye ulaşmak daha da zor."

"Anlıyorum," diyen Roy, Corrie'ye her zamanki bensana-söylemiştim bakışlarından attı. "Yani araştırmanızda size yardım etmemi istiyorsunuz?"

"Henüz değil," dedi Mack. "Şimdilik bize sadece fikirlerinle destek olabilir, araştırmamız için yönlendirebilirsin."

Mary Jo gülümsedi. "Aslında savaş konusunda okumaktan büyük keyif alıyoruz ve Jacob'ün rolü hakkında bilgi edinmeye çalışıyoruz. İnternette, üstlerinde savaş planlarının işaretlendiği Normandiya sahillerinin bazı haritalarını bulduk. Jacob'un birliğinin tam olarak nereye indiğini biliyoruz."

Mack hafifçe başını eğdi. "Tarihe hiç ilgi duymamıştım ama bu mektuplar ne kadar ilginç olabileceği konusunda gözümü açtı. Bunlar, hayatlarını tehlikeye atan gerçek insanlar. Jacob ölmek istemiyordu; demek istediğim, hiç kimse istemez. Mektuplarından birinde kendini kahraman olarak görmediğini yazmış."

"Fakat öyleydi. Hepsi öyleydi," dedi Mary Jo. "Ve ben, Joan'ın da bunu ona söylediğine, inanıyorum. Ne yazık ki sadece Jacob'un yazdığı mektuplar var, onunkiler yok."

"Yine de o dönemin hayatıyla ilgili ipuçları veren Joan'ın günlüğü var," diye devam etti Mack. Bence her satır büyüleyici. Her gün için sadece birkaç satır yazmış ve Jacob'dan haber alamadığı için çektiği acıyı yansıtmış."

"Pasta yapmak için nasıl şeker kuponlarını biriktirdiğini ve benzinden tasarruf etmek için kilometrelerce yürüdüğünü anlatıyor."

"Savaş yıllarında neredeyse her şey karneye bağlıydı," dedi Roy. "Ebeveynlerimin bu konudaki konuşmalarını hatırlıyorum."

Mary Jo başıyla onayladı. "Ayrıca bazı kısaltmalar var, ama onların ne olduğunu anlayamadık."

Corrie onların coşkusunu anlıyor ve yaşadığı hayal kırıklığına rağmen ilgisi giderek artıyordu.

"Yardıma ihtiyacınız olduğuna karar verirseniz," dedi Roy, "bana haber verin ve neler yapabileceğimize bakalım."

"Teşekkürler baba," dedi Mack."

"Evet, çok teşekkürler Bay McAfee."

"Bana Roy de."

Veya *baba* demek istedi Corrie ama diyemedi, Mack'in canını sıkabilirdi, Roy'dan söz etmeye bile gerek yoktu. Ayrıca bunu yaparsa Mary Jo'yu da utandırabilirdi. Fakat oğlunu tanıyordu ve Mack'in bu kıza âşık olduğuna adı gibi emindi.

Bebek mızırdanmaya başlayınca Mary Jo hemen sandalyesini geri itti. "Noelle diş çıkarıyor. Zor bir hafta geçirdi."

"Ben onu alırım," diyen Mack ayağa kalktı.

İkisi bebeği nasıl rahatlatacaklarını konuşurken Corrie kocasına doğru eğilerek "Şunlara bak," diye fısıldadı. "Evli çiftler gibi davranıyorlar."

"Corrie," dedi Roy, uyarıcı bir tonda, "bu konudan uzak dur."

"Bence yardıma ihtiyaçları var. Anlarsın ya, birbirlerine karşı olan duygularını fark etmek adına."

"Öyle olsa bile, bu yardım bizden gelmemeli."

Corrie aynı fikirde değildi ama yapabileceği fazla bir şey yoktu. Roy onun yeterince burnunu soktuğunu düşünüyordu.

Mack ve Mary Jo masaya döndüklerinde Noelle, Mack'in kucağındaydı ve Mary Jo bebeğin diş etlerine rahatlatıcı bir pomat sürüyordu.

"Genelde neşeli bir bebektir," dedi Mary Jo, özür dileyen bir ses tonuyla.

"Kesinlikle öyle," dedi Corrie. "Dinle, akşamın geri kalan kısmında dışarı çıkabilmeniz için ona bakmamı ister misin?" Belki baş başa kalmalarını sağlarsa, kendisiyle aynı sonuca ulaşabilirlerdi. Roy genç çiftin desteğe ihtiyacı olmadığını düşünüyordu ama Corrie'ye göre kesinlikle vardı.

Mack bakışlarını Mary Jo'ya çevirdi. "Ne dersin?"

Mary Jo bir tebessümle Corrie'ye teşekkür etti. "Bu kadar huysuzken Noelle'i yalnız bırakmak istemem ama teklifiniz için teşekkürler."

Corrie'nin morali bozulmuştu.

Mack ayağa kalkarak masayı toplamaya başladı. "Tatlı var mı?" diye sordu mutfağa göz atarak.

"Of..."

"Pasta yaptığını sanıyordum," dedi Roy. "Bana öyle söylememiş miydin?"

"Evet, şey... güzel olmadı."

"Yenecek durumda değil mi?" diye soran Roy hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Tatlıya zaafı yüzünden Corrie'nin ne ima etmeye çalıştığını anlamıyordu.

"Bunu söylemedim."

"Corrie, pastayı getir," dedi Roy.

"Anne, neye benzediği kimin umurunda? Önemli olan lezzeti."

"Lezzeti harika," dedi. Pekâlâ, bunu kendileri istemişti, o halde Corrie onları tatlıdan yoksun bırakmayacaktı.

Masadan ayrılıp bir süre sonra tatlı takımlarıyla geri döndü, sonra dört katlı hindistan cevizli pastayı getirmek için tekrar mutfağa gitti. Tarifi ona Charlotte vermişti ve Corrie bu pastanın ailenin en sevdiği geleneksel tatlı olduğunu biliyordu. Hayranlıkla seyretmeleri için pastayı masanın ortasına koydu.

Roy bir süre pastayı süzdü, ardından bakışlarını Corrie'ye çevirdi. Pastanın üstünde parlak kırmızı kremayla *Tebrikler Mack ve Mary Jo* yazıyordu.

"İlk dilimi keseyim mi?" diye sordu.

Mack başıyla kibarca onayladı. "Lütfen."

"*Tebrikler* kısmından keseceğim," diye dalga geçti. "Bu kadar çokbilmişliğin sonucu sanırım böyle oluyor."

"Ah Corrie, bu yaptığın çok hoş," dedi Mary Jo.

"Keşke size düğün planları yaptığımızı *söyleyebilecek* aşamaya gelebilseydik," dedi Mack. Bakışlarını, masayı seyreden Mary Jo'ya çevirdi. "Ancak bizim, şey, halletmemiz gereken birkaç şey var."

"Ben... ben..." diye başlayan Mary Jo sustu. Bir şeyler söylemek istese de ne olduğundan emin değil gibiydi.

"Bize açıklama borçlu değilsiniz," diyen Roy onu rahatlatmaya çalıştı. "Eğer ailemizin bir parçası olmaya karar verirsen, sana kollarımızın açık olduğunu bilmeni isterim."

"Noelle'e de," dedi Corrie.

Mary Jo ona baktığında, Corrie gözlerinin yaşardığını görünce şaşırdı. "İkinize de teşekkür ederim," diye fısıldadı Mary Jo. "Benim için anlamı büyük."

"Bu konuyu artık kapatabilir miyiz?" diye sordu Mack.

Corrie başıyla onayladı. Bu yemeğin belirli bir amacı olduğundan çok emindi, oysa sonunda çok yanıldığı ortaya çıkmıştı. Umduğu gibi Mary Jo ve oğluyla kutlama yapmak yerine onları utandırmıştı. Neyse ki bu konuda kibar davranmışlardı. Onları huzursuz ettiği için üzülüyordu ama belki düşünmeleri gereken bir noktaya değinmişti... en azından öyle umuyordu.

Yemekten sonra bir saat kadar daha kaldılar. Mary Jo masanın toplanmasına yardım ederken mektuplar ve günlük hakkında hararetli bir sohbete koyuldular. Corrie yemekten kalanları yanlarına koymak üzere paketledi.

Mary Jo'yla birlikte salona döndüklerinde Mack'in babasıyla derin bir sohbete dalmış olduğu gözünden kaçmadı.

Genç çift bir süre sonra ayrıldı. Corrie oğlunun park yerinden geri çıkarak Liman Caddesi'ne dönüşünü izledi.

"Pekâlâ?" diye sordu Corrie, pencereden uzaklaşıp kocasına bakarak. "Mack sana neler anlattı?"

"Bana bir şey anlattığını nereden çıkarıyorsun?"

"Roy McAfee, sakın buna cüret etme! Mack ve Mary Jo arasında neler olduğunu bilmeye her türlü hakkım var."

"Ve *benim* bildiğimi sanıyorsun?"

"Evet. Mack'le nasıl kafa kafaya verdiğinizi gördüm, o yüzden hemen anlat."

Roy içini çekti. "Mary Jo'yu seviyor."

"Elbette seviyor! Bence Noelle doğduğu gece ona âşık oldu."

"Bebeği de seviyor."

"Söylemeye hacet yok. Neredeyse babası gibi."

Roy başıyla onayladı. "Fakat Mary Jo'nun halletmesi gereken birkaç şey var ve o zaman kadar Mack evlenme teklif edemiyor."

Corrie, Mack'in bu konudaki benzer sözlerini hatırladı. "Ne tür şeyler?" diye sordu.

Roy televizyonun uzaktan kumandasını aldı. "Korkarım David Rhodes'la ilgili konular."

"O pisliğin vereceği çok hesap var," diye söylenen Corrie kollarını göğsünde kavuşturdu. Ne zaman o adamın adını duysa sinirleniyordu. Ben Rhodes gibi düzgün ve dürüst bir adam nasıl böyle bir... *şerefsizin* babası olabilirdi?

"Mary Jo, David eğer Noelle'in hayatına girerse olacaklardan korkuyor."

"Bunun için haklı sebepleri var."

"O yüzden hiçbir şey yapmıyor ve sorun sürmeye devam ediyor."

"Mack'in düşüncesi ne?" diye soran Corrie cevabı da kendi verdi. "Mary Jo, David'in karşısında duracak cesareti bulmak zorunda."

"Evet," diye Roy ona katıldı. "Bunu yapana kadar hayatlarında bir değişiklik olmaz."

"Of Tanrım," diye fısıldadı Corrie. "Yine de ben haklıyım. Mack onu seviyor."

"Öyle." Roy ona gülümsedi. "Endişelenme, zamanla her şey hallolur."

Corrie'nin korkusu, olması gerekenden çok daha uzun sürmesiydi.

On Sekiz

"Ba-baa, yardımına ihtiyacım var." Jolene elinde matematik kitabıyla kanepeye oturdu.

"Cebir? Sence cebirden anlıyor muyum?" diye sordu Bruce, kısaca gülerek.

"Umarım," dedi Jolene. "Sen yetişkinsin."

"Evet ama okulu bitireli yıllar oldu."

"Sadece bak, tamam mı?"

Akşam yemeği bulaşıklarını bitiren Rachel –daha kolay olduğu için yalnız yapıyordu– Bruce ve kızı arasındaki konuşmayı dinleyerek eğleniyordu. Jolene babasının matematik becerisine güveniyorsa, başı dertte demekti.

"Bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlamıyorum," diye sızlandı Jolene.

"İlerdeki hayatında gerekli olacak," diyen Bruce'un sesi hiç ikna edici çıkmıyordu.

"Neden? Sana gerekmiyor," dedi Jolene.

Bruce bunu duymazdan geldi. Yeni edindiği gözlüğü-

ne uzandı ve kızın ona uzattığı kitabın işaretli sayfasını açtı. Ardından, yeterince uzun bakarsa cevap mucize kabilinden ortaya çıkacakmış gibi problemi incelemeye başladı.

"Bana kâğıt ve kalem getir," diye buyurdu, bisturi isteyen bir cerrah edasıyla.

Jolene çıkar çıkmaz Bruce kapı aralığında duran Rachel'a döndü. "Sen ona benden daha fazla yardımcı olabilirsin."

"*Sana* sordu."

"Bunu çözemezsem budala gibi görüneceğim."

Rachel hafifçe kıkırdadı. "Eh, yara ve gocunmakla ilgili sözü bilirsin."

Bruce kaşlarını çattı ama cevap verme fırsatı bulamadan Jolene elinde bir kalem ve sarı bir bloknotla içeri girdi.

"Hâlâ bu saçmalığın neden gerekli olduğunu anlamıyorum," diye söyleniyordu.

"Denklemi x için çözmen gerek," dedi Bruce.

"Bunu biliyorum ya!"

"Y değil x."

"Baba, kafamı karıştırma."

"İyi çünkü benim de kafam karıştı." Yalvaran gözlerle Rachel'a baktı.

Yardım etmeyi çok istese de Rachel umursamadı. İstek Jolene'den gelmeliydi, yoksa kız Rachel'in yardımını reddeder ve teklif ettiği için sinirlenirdi.

Birkaç dakika sonra Bruce havlu atmıştı. "Üzgünüm evlat, bunu çözemeyeceğim."

"Hafta sonu sınavım var ve *çakacağım*," diye haykırdı Jolene, sanki tek bir problemi çözememesi bütün akade-

mik kariyerini mahvedecekmiş gibi. "Cebire Giriş'ten geçemezsem asla üniversiteye gidemem."

"Üniversite konusunda endişelenmek için önünde daha uzun yıllar var," dedi Bruce ama kızını rahatlamak istese de sözleri havada kaldı.

"Bunu nasıl *söyleyebilirsin?*" diye inledi Jolene. "Bunu çözmek *zorundayım*, mecburum."

"Rachel'a sor," diye önerdi Bruce.

Jolene ona doğru baktı. Sanki farkında değilmiş gibi, Rachel az önce sildiği mutfak tezgâhını tekrar silmeye başladı.

"Rachel," dedi Jolene tereddütle. "Bunu çözebileceğini düşünüyor musun?"

"Denememi ister misin?"

"Lütfen." Bu, Jolene'den duymaya alışık olduğu bir sözcük değildi ve umut vericiydi.

Bir sandalye çekerek Jolene'in masada kendine katılmasını bekledi. "Birlikte bakalım." Problemi Jolene adına çözmeye niyeti yoktu. Amacı kızın konuyu anlamasını sağlamaktı, cebir denklemlerinin mantığını kavrarsa problemleri kendisi çözebilirdi.

"Öğretmen seneye ikinci derece denklemleri öğreneceğimizi söyledi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Rachel bunu öğrendiklerini hatırlıyor ama ne olduğunu çıkaramıyordu. "Üzgünüm, hayır."

"Ben biliyorum," dedi Bruce, bilgiçlik taslayarak.

"Sahi mi?" Rachel etkilenmişti ama yine de temkinliydi.

"Elbette," dedi Bruce. Ayağa kalktı, kasılarak onlara

doğru yürüdü. "İkili denklemler *x*'i çözmek için kullanılıyor."

"Baba!"

Rachel güldüğünü saklamaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Sen internet oyunlarına geri dönsen iyi olur," diye tavsiyede bulundu.

Cebir kitabına bakan Bruce göz kırptı, "Memnuniyetle."

Rachel problemi okudu, sonra Jolene'nin getirdiği sarı bloknota not etti.

"Bundan bir şey anlıyor musun?" diye sordu Jolene.

Rachel başıyla onayladı. "Evet. Rakamlarla aram hep iyi olmuştur."

"Öyleyse neden kuaförde çalışıyorsun?"

"Matematik yeteneğimi her gün kullanıyorum Jolene. Matematikle arası iyi olan herkes bankada ya da muhasebe ofisinde çalışmak zorunda değil. Örneğin, saç boyayacağım zaman rengi hazırlarken, hangi boyadan ne kadar miktar katacağımı hesaplamak zorundayım."

"Ya." Sanki keşifte bulunmuş gibiydi.

Rachel, Jolene'in konuyu kavradığını düşününceye ve kız bir dizi denklemi kendi başına çözene kadar yaklaşık kırk dakika boyunca birlikte çalıştılar.

Jolene ayağa kalktı ve temkinli bir tavırla Rachel'a gülümsedi. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Kız odasına döndü ve salona geçen Rachel televizyondaki en sevdiği polisiye diziyi tam zamanında yakaladı. Birkaç dakika sonra Bruce ona katıldı. "İyi gitti, ne dersin?" diye sordu coşkuyla.

Rachel başıyla onayladı. Evlenmeden önce Jolene'le arası hep böyleydi.

"Önümüzdeki çarşamba okul kapanıyor," dedi. Yaz tatilinden ve bunun hayatlarına getireceği değişikliklerden ödü patlıyordu. Jolene kreşe gönderilemeyecek kadar büyük, gözetimsiz bütün gün yalnız bırakılamayacak kadar küçüktü.

"İlk iki hafta için onu tiyatro kampına yazdırdım," diye hatırlattı Bruce.

Evet ama bu harcama bütçelerini ciddi anlamda zorlayacaktı, özellikle aynı şeyi yaz boyunca yapmak zorunda kalırlarsa. Bruce'un bilmediği şey, Rachel'ın birkaç ay sonra çalışamayacak olduğu için gelirlerinin ciddi bir yara alacağı gerçeğiydi.

"Pahalı. Bütün yaz bu masrafı yapmak zorunda kalırsak..."

"Doğru ama başka seçeneğimiz yok, değil mi?" Bruce kolunu onun omuzlarına doladı. Önceki yaz aylarında Jolene haftanın bir ya da iki günü Rachel'ın yanında kalır, kalan zamanını belediyenin veya kilisenin programlarına katılarak geçirirdi. Ancak kız son günlerde "küçük çocuklar" için de kapılarını açan hiçbir yaz kampına katılmak istemiyordu.

"Benim... bir çözüm önerim olabilir."

"Nedir?" diye sordu Bruce hevesle.

"Yarım gün çalışabilirim." Son zamanlarda sürekli yorgun hissettiği ve enerjisi çabuk tükendiği için sürekli mazeret uyduruyor, ayrıca kimyasallarla dolu güzellik sa-

lonunda çok fazla vakit geçirmesinin bebek için iyi olmadığını düşünüyordu.

Yarım gün evde kalırsa en azından Jolene'e göz kulak olabilirdi...

Bruce bunu bir süre düşündü. "Fakat Jolene'nin senin yanında olmaktan hoşlanmadığını söyledin."

"Hoşlanmıyor."

"O halde evde onunla kalman pek iyi bir fikir olmayabilir."

"Başka koşullarda seninle aynı fikirde olabilirdim ama bu öneriyi sadece Jolene için değil kendim için de yapıyorum."

Ne söylediğini anlamakta güçlük çeker gibi Bruce onun yüzünü inceledi.

"Son birkaç aydır ne kadar yorgun hissettiğimin farkında değil misin?"

"Şey, evet ama bunun için kendimi suçluyorum." Bruce elini Rachel'ın bacaklarının arasına kaydırdı.

"Yarım gün çalışmak istememin nedeni bu *değil*."

"Teri ayrıldıktan sonra onun açığını kapatmak için fazladan çalışmak zorunda kaldığın için yoruluyorsun," diye Bruce tahminde bulundu.

"Şey, evet ve... ayrıca başka sebeplerden."

"Başka sebepler mi? Ne gibi?"

"Bruce," dedi Rachel, soluğunu yavaşça bırakarak. "Sana burada önemli bir şey söylemeye çalışıyorum."

"Dinliyorum, gerçekten."

"Dinlediğini biliyorum." Bruce'un elini tuttu. "Fakat beni duymuyorsun, değil mi?"

"Deniyorum."

Rachel en iyisinin açık konuşmak olduğuna karar verdi. "Hamileyim," dedi yavaşça.

Bruce gözlerini kırpıştırdı. Rachel'ın ne söylediğini idrak ettiğinde kanepeden fırlayarak salonda volta atmaya başladı. Ellerini saçlarının arasına gömmüştü. "Sen bana... hamile olduğunu mu söyledin?"

"Evet."

"Emin misin? Yanlış alarm olmasın?"

"Eminim."

"Doktora gittin mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Geçen ay."

"Geçen ay mı?" Sözcükler ağzından püskürerek çıkmıştı. "*Bir aydır* biliyor muydun?"

"Teri üçüzlerini doğurduğu gece öğrendim."

Bruce gözlerini ona dikti. "Fakat nasıl..."

"Senin için kötü haber olabilir," diye araya girdi Rachel, "ama bil bakalım? Tek başıma hamile kalmadım. Bu bebeğin bir babası var."

"Ben."

"Ciddi olamazsın!"

"Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Şuna ne dersin mesela, 'vay canına,' veya 'bu harika,' veya 'daha mutlu olamazdım,' veya..."

Bruce dizlerinin üstüne çöktü, Rachel'ın ellerini avuçlarının içine aldı ve şimdiye kadar gördüğü en mutlu, en şapşal tebessümle karşılık verdi. "'Teşekkür ederim,' olur mu?"

Rachel gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "İşe yarar."

Bruce, Rachel'ın yüzünü avuçlarının arasına alarak onu öptü. Rachel kollarını onun boynuna dolayarak sevgisine karşılık verdi.

"Neden daha önce söylemedin?" diye sordu Bruce.

"Korkudan," diye fısıldadı Rachel.

"Korku mu?" diye tekrarladı Bruce. "Ne korkusu? İkimiz de bebek istiyoruz. Bunu konuşmuştuk. Tamam, beklemeyi tasarlamıştık ama oldu ve samimi olmak gerekirse, bence süper oldu."

Rachel parmaklarını Bruce'un saçları arasında gezdirdi. "Böyle hissedeceğini umuyordum. Hamilelik benim için de şok oldu, tam bir sürprizdi ve senin için de öyle olmasından korkuyordum."

"Bu, olabilecek sürprizlerin en güzeli. Bu sırrı bu kadar uzun süre kendine sakladığına inanamıyorum."

Rachel bakışlarını kaçırdı. "Mecburdum. Jolene yüzünden."

Bunları söylediği anda Bruce'un yüzünden geçen şüpheyi gördü.

"Bizden yapmamızı istediği tek şey beklememizdi. Hemen bebek yapmamamız."

"Hayatımızı onun buyruklarıyla yönlendiremeyiz," diye karşı çıktı Bruce. Onu öylesine şefkatle öptü ki Rachel kollarında eridiğini hissetti.

"Biliyorum ve katılıyorum ama Jolene bu yıl hayatındaki sayısız değişiklikle başa çıkmak zorunda kaldı. Buna benim hamileliğim de eklenince her şey daha karmaşık bir hal alacak."

Bruce kaşlarını çattı. "Ben hâlâ ona hemen söylemek taraftarıyım."

"Hayır," diye yalvardı Rachel. "Henüz değil. Birkaç hafta bekleyelim. Okul kapanınca yarım gün çalışmaya başlarım. Onunla baş başa geçireceğim günler ilişkimizin onarılmasını sağlayabilir." Belki Bruce olmadan birlikte olmak fark yaratabilirdi. Belki Jolene babasının ilgisi için yarışmaktan vazgeçebilirdi. Belki o ve Rachel bir zamanlar paylaştıkları sevgi ve güveni tekrar kazanabilirlerdi.

"Şey... bugün fena değildi. Senden matematiğe yardım etmeni istedi."

Rachel başıyla onayladı.

"Belki işe yarar."

"Eh, ben elimden geleni yapmak istiyorum."

Bruce hâlâ emin olmuş gibi görünmüyordu.

"İzin ver ona bebekten ben söz edeyim," dedi Rachel. "Bebeğin ablası olarak ne kadar büyük bir rol üstleneceğini bilmesini istiyorum. Niyetim, aileye katılacak yeni birey için Jolene'nin de en az bizim kadar heyecanlanmasını sağlamak. Onu benimsemesini ve bu küçük kız için..."

"Veya oğlan."

"Veya oğlan," diye gülümseyerek ekledi Rachel, "mutlu ve heyecanlı olmasını istiyorum."

Bruce yavaşça soluğunu bıraktı. "Tamam. Bunu sana bırakıyorum. Doğru olduğuna inandığın zaman söylersin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Rachel.

Bruce onun yanına oturdu ve birlikte polisiye dizinin kalanını seyrettiler. Rachel iki kez onu kendisini izlerken yakaladı.

"Bruce," diye mırıldandı ikincisinde.

"Ne?"

"Yüzündeki o şapşal sırıtmayı yok et."

"Yapamam."

"Biraz daha gayret et."

"İstemiyorum."

Rachel homurdandı. "Bunu imkânsız hale getireceksin."

"Yapmayacağım."

Ekrandan jenerik akmaya başladı. "Hâlâ yorulmadın mı?" diye sordu Bruce.

"Saat daha dokuz."

Bruce gerinerek gürültüyle esnemeye başladı.

"Bruce," diye onu azarladı Rachel. Jolene şu anda içeri girecek olsa dehşete düşerdi.

"Elimde değil be kadın, senin için çıldırıyorum." Sonra kıkırdayarak elini Rachel'in karnına koydu. "*Şunun* ispatladığı gibi."

"Şişt," diye uyardı onu Rachel.

"Dudaklarım mühürlü," dedi Bruce.

Rachel iç çekerek kocasına sokuldu. Jolene'e söylemeyeceğine söz vermişti ve kendini Jolene'e söylemeye, Jolene'nin de duymaya hazır olduğunu hissedene kadar bu sözünü *tutmasını* diliyordu.

On Dokuz

Gloria, McAfee'lerin evinin önünde park etti ve kapıya doğru ilerleme cesareti bulmadan önce yaklaşık on dakika arabanın içinde oturdu. Annesinin tavsiyesine şiddetle ihtiyacı vardı ve Corrie'yle dürüstçe konuşmak istese de bunu yapabileceğinden emin değildi.

Chad telefonuna on kez mesaj bırakmış ve Gloria birine bile cevap vermemişti. Son mesajında, ona son kez yazdığını söylemişti ve anlaşılan ciddiydi. Gloria son iki haftadır ondan haber almamıştı.

İstediği buydu. Öyle değil mi?

Evet, diye ısrar etti kendine. Buydu!

Öyleyse neden, neden onu düşünmekten kendini alamıyordu? Yastıkları yumruklayarak, onun görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışarak o kadar çok uykusuz gece geçirmişti ki delirmek üzereydi.

Evet, adam yakışıklıydı ama yakışıklı sayısız erkek vardı. Basit gerçek şuydu: Hiçbir erkek onu Dr. Chad Timmons kadar etkilemeyi başaramamıştı.

Gloria hayatı boyunca yalnız ve çekingen biri olmuştu. Duygu ve düşüncelerini özgürce paylaşamazdı. Oysa Chad'le tanıştıktan bir saat sonra bütün hayatını dökmüştü. Bütün duygularını, şüphelerini ve korkularını ona anlatmıştı. O zaman, o ilk gece, Cedar Cove'a neden taşındığını söylemişti. Başka hiç kimse bilmiyordu. Sadece Chad. Onu bu kadar kolay savunmasız bırakması Gloria'yı korkutmuştu. Dehşete düşürmüştü.

Şimdi, iki haftalık sessizliğin ardından, onu hâlâ aklından çıkaramıyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı ama ne olduğunu bilmeyecek kadar çaresizdi.

Soluğunu tutarak kapı zilini çaldı ve öz annesinin açmasını bekledi. Roy yoktu, Liman Caddesi'ne saparken Gloria onun arabasıyla uzaklaştığını görmüştü. Corrie'nin bazen salı ve perşembe günleri izin yaptığını biliyordu ve evde olacağını umuyordu.

Evdeydi.

"Gloria! Ne güzel sürpriz. Hadi, içeri gel."

Gloria aile evinden içeri adımını attı ve şömine rafında dizili fotoğraflara baktı. Şerif üniforması içindeki kendi fotoğrafı Linnette ve Mack'in lise mezuniyet fotoğraflarının yanında duruyordu. Şöminenin üstünde asılı profesyonel aile fotoğrafındaysa, Corrie ve Roy en az on beş yıl önce iki çocukları ve çoktan köpek cennetine gitmiş olması gereken bir köpekle poz vermişlerdi. Köpeğin ismini bile bilmiyordu.

"Tam Linnette'e e-posta gönderiyordum," dedi Corrie.

"Nasılmış?"

"Harika," dedi Corrie. Mutfağa gidip fincanına tekrar kahve doldurdu. "Biraz kahve alır mıydın?"

Gloria başını iki yana salladı. "Bir bardak su alsam olur mu?"

"Elbette." Gloria hemen kahve makinesinin üstündeki dolabı açarak bir bardak aldı, buzlu suyla doldurup Gloria'ya verdi.

Gloria bardağını tezgâha bırakmadan önce tabureye oturdu ve suyunun yarısını içti. Boğazı kuru, cildi yapış yapış gibiydi. "Ben... benim tavsiyene ihtiyacım var."

Corrie tezgâhın karşısındaki tabureyi çekti. "Elimden ne gelirse yapmaktan mutlu olurum," diyerek oturdu.

"Ben... birkaç yıl önce biriyle tanıştım. "

"Erkek mi?"

Göz temasından sakınan Gloria başıyla onayladı. "Onu pek tanımıyordum bile ve biz..." Ne yaptığını itiraf etmek düşündüğünden de zordu.

"Onunla yattın," dedi Corrie, normal bir sonuçmuş gibi.

Gloria bir kez daha başıyla onayladı. "Bu davranışım yüzünden öylesine şok olmuş ve utanmıştım ki bir daha onunla görüşmemeyi tercih ettim." Elleriyle bardağını sımsıkı kavramıştı. "Benimle tekrar bağlantı kurmak için defalarca çaba gösterdi... Sonunda vazgeçene kadar onu reddettim."

"Peki, tam olarak neden onunla görüşmeyi reddettin?"

"Öncelikle, dediğim gibi, utanıyordum. İkincisi, onun yanında çok kırılgan hissediyorum. Duygusal anlamda kırılgan." Duraksadı. "Bir başka... sorun daha vardı. Değer

verdiğim bir başka kadın da onunla ilgileniyordu. O yüzden, bu adamla bir ilişki istesem bile, geri çekilmem gerektiğini hissettim."

Annesi onu anlıyor gibiydi. "Bu adam için hâlâ güçlü duyguların var mı?"

Gloria omuz silkti. "Olmalı çünkü onu aklımdan çıkaramıyorum ama dahası var."

"Diğer kadın mı?"

"Hayır, o artık sahnede değil." Linnette'den söz ettiğini Corrie'nin anlamamasını diliyordu.

"Pekâlâ, bana devamını anlat."

Gloria ellerinin baskısıyla bardağın kırılmamasına şaşıyordu. Rahatlamak için çabalıyor ama bunu başaramıyordu.

"Yaklaşık bir ay önce bu adam... Bana buradan taşınacağını söyledi ve..." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Ondan kalmasını istedim. Kabul etti ve ikinci kez buluştuk." Boğazındaki yumru giderek büyüyor ve yutkunmakta güçlük çekiyordu. "Her şey tekrarlandı." Son kısmı fısıldayarak söylemişti.

"Geceyi onunla mı geçirdin?"

Glori başını öne eğdi. "Evet. Utanç içinde uyandım ve... Kendime çok kızgındım. İkimizin de bunu planladığını sanmıyorum ama... öylece... oluverdi. Bir kez daha."

"Onunla tekrar görüştün mü?"

Öz annesi doğru soruların ne olduğunu biliyor gibiydi. "Hayır ve görüşmek de istemiyorum."

Corrie anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Çünkü korkuyorsun."

"Evet ama bunun için beni suçlayabilir misin? Görebildiğim kadarıyla bir tek ortak noktamız var... Birbirimize duyduğumuz cinsel arzu. Üstelik hakkımda çok şey biliyor. Başkalarıyla kendim hakkında konuşmam, bu beni rahatsız ediyor."

"Fakat onunla konuşuyorsun?"

"Evet."

"Bu adama âşık mısın?"

Gloria bu sorunun cevabını bilseydi, şu anda Corrie'nin mutfağında akıl danışıyor olmazdı. "Ben... ben gerçekten bilmiyorum. Olabileceğimi düşünüyorum ama kendi kalbimi bile tanımıyorum. Kafam çok karışık. Artık kendimden emin değilim ve nasıl davranacağımı bilemiyorum." Başını iki yana sallayınca yüzüne dökülen saçlarını kulaklarının arkasına tıkıştırmaya çalışırken ellerinin titrediğini fark etti.

Corrie tezgâhtan uzanarak onun bir elini avcuna aldı. "Bana kalırsa kendin ve bu adam için onunla konuşmaya borçlusun."

"Ne demem gerekiyor?"

"Bunu sana ben söyleyemem ama bana kalırsa ondan kaçıyorsun ve daha önemlisi, kendinden kaçıyorsun. Bir kez denedin ve işe yaramadı, değil mi?"

"Hayır," dedi Gloria kederle.

"Onu kaybetmek üzere olduğunu anladığında kalmasını istedin. Bu durum bana, ona karşı bir şeyler hissettiğini söylüyor."

"On kere mesaj gönderdi. Onuncuda teslim olduğunu ve bir daha ondan haber almayacağımı söyledi... Ve almadım."

"Onunla konuşman gerek," dedi Corrie bir kez daha. "Bir daha görüşmemeye karar verseniz bile, kesin olarak bitirmeye ihtiyacın var. Bir anlamda olanları kabullenmeli sin ve böylece ikiniz de yolunuza devam edebilirsiniz."

Gloria annesinin haklı olduğunu biliyordu. Başından beri bunu yapması gerektiğinin farkındaydı ama güvendiği birinin onayına ihtiyacı vardı. Corrie onun gerçek annesi değildi; Gloria'nın annesi bir uçak kazasında ölmüştü ama onu besleyip büyüten kadının da aynı şeyi söyleyeceğinden emindi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Corrie onun elini sıktı. "Her zaman. Nasıl gittiğini bana haber verir misin?"

Gloria ona söz verdi ve bir süre sonra ayrıldı.

O gün, sağlık ocağının kapısında Chad'in çıkmasını bekledi. Üniforması üstündeydi çünkü yarım saate kadar görev yerinde olmalıydı. Gece vardiyasındaydı ve kısa bir telefon konuşmasıyla Chad'in nöbetçi olduğunu öğrenmişti. Bu onlara birlikte en fazla yirmi dakika süre tanıyordu. Zaman sınırlaması Gloria'nın işine geliyordu, gerekeni söyledikten sonra vicdanı rahat ayrılabilirdi.

Chad kliniğin kapısından çıkar çıkmaz Gloria'yı gördü ve ona doğru yürümeden önce kısaca tereddüt etti.

Chad'i görünce gösterdiği kendi tepkisi Gloria'yı şaşırttı. Bir şey hissetmeyeceğini düşünüyordu ama öyle olmamıştı. Kalbi iki kat hızlı çarpıyordu ve genzi tıkanmıştı. Kolay olmayacaktı ve muhtemelen Chad durumu iyice tuhaflaştırmak için elinden geleni yapacaktı.

"Çok uzun sürdü," dedi Chad kısaca.

"Bizim... olanları kabullenmemiz gerektiğini düşündüm," dedi, farkında olmaksızın Corrie'den alıntı yaparak. Hız yapanları kenara çektiğinde yaptığı gibi, bacaklarını açmış, ellerini kalçasına koymuştu.

"Evet, bence de. Baş başa konuşabileceğimiz bir yere gitmek ister misin?"

Gloria başını iki yana salladı. "Burası iyi."

"Park yeri mi?"

"Birazdan işte olmam gerek."

"Park yerinde," diye tekrarladı Chad.

"Evet."

"Öyleyse kısa ve öz olacak."

"Şey, evet."

Chad kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Ne demek istediğini sormak yerine, Gloria hazırladığı konuşmasını yapmaya başladı. "Açıkçası, aramızda güçlü bir cinsel çekim var."

"Öyle mi diyorsun?"

Sinirine dokunduğu halde, alaycılığını duymazdan geldi. "Beni neden böylesine etkilediğini açıklayamıyorum."

"Fakat hoşuna gitmiyor."

"Birbirimize uygun olduğumuzu sanmıyorum," dedi sonunda.

"Evet, kuşkusuz."

"Dalga geçmene gerek yok, Chad," dedi üstüne basarak. Gloria bir konuda haklıydı; Chad onu cezalandırmaya çalışıyor, işi olabildiğince zora koşuyordu.

"Sen öyle düşünmeyebilirsin ama ya böyle ya da..."

"Ya da ne?"

Chad yürümeye başladı. "Beni çıldırtıyorsun Gloria. Senin gibi birini hiç tanımadım. Bir an ateşlisin ve *ateşli* dediğimde bunun anlamını ikimiz de biliyoruz. Bir dakika sonra kaçacak delik arıyorsun."

Gloria bu suçlamaları inkâr edecek durumda değildi.

"Yemeğe çıktığımız akşam işler kontrolden çıktı. Seni evime götürmeye niyetim yoktu. İçeri girersek neler olabileceğini söyledim ve eğer doğru hatırlıyorsam, bir itiraz işitmedim."

Gloria yutkunarak uzaklara baktı, utanç içindeydi çünkü söyledikleri doğruydu.

"Ertesi sabah uzun zamandır hissetmediğim kadar mutlu uyandım ve bir baktım ki sen gitmişsin."

Gloria onun gözlerine bakamıyordu.

"Sonra notunu buldum. Şok oldum. 'Beni bir daha arama. Dün gece bir hataydı.'"

Gloria pabuçlarına bakmaya başladı.

"Senin için hata olabilir Gloria ama ben öyle düşünmeyi reddediyorum."

Gloria'nın ekleyecek bir şeyi yoktu.

"Bir an ateşli, bir an buz gibi. Seni ikna etmeye çalıştım. Gönderdiğim mesajların sayısını hatırlamıyorum."

"On," dedi Gloria, çenesini tutmadığı için pişman olarak.

"On," diye tekrarladı Chad. "On mesaj ve kaç hafta sessizlik?"

"İki." İşte yine yapmıştı, işkence dolu o günlerin hesabını tuttuğunu bilmesine izin vermişti.

"Ve şimdi köşeye çekilmemi istiyorsun, öyle mi?" Savunmaya geçmiş, tedbirli bir duruşu vardı.

"Sanırım ikimiz için de en iyisi bir daha görüşmemek."

"Akla uygun. Devam et Gloria, kaç ve kendini iyi hissetmeni sağlayacaksa aramızda bir şey yokmuş gibi davran. İnan bana, bu son perdenin ardından, hiç şaşırmadım."

Sesinin sertliği ve yüzündeki öfke karşısında Gloria gözlerini kırpıştırdı.

"Arkadaşça ayrılmayı tercih ederdim," dedi.

Chad sustu, sonra başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Yutulur hale getirmek için bu ilişkiyi 'arkadaşlık' biçiminde yumuşatmaya çalışıyorsan, keyfin bilir. Bana göre değil."

"Nasıl... neden söz ediyorsun?"

"Arkadaş mı demiştin? Öncelikle, ben *senin* neden söz ettiğini anlamıyorum. Arkadaşlar güvendiğim insanlardır. Sen iki kez beni yaktın ve sana karşı arkadaşça duygular beslemiyorum. Eğer sen sözde arkadaşlarına böyle davranıyorsan, onlara acıyorum. Sana acıyorum."

Gloria'nın midesi kasıldı. "Öyle demek istememiştim."

"O halde ne demek istedin?"

"Ben... düşündüm ki yolda karşılaştığımızda... kibar olabiliriz. Sağlık ocağına geldiğimde, samimi davranabiliriz."

Chad gözlerini devirdi. "Öyle bir şey olmayacak, o yüzden takma kafana. Tamam, *arkadaş* olmak istiyorsan arkadaş kalırız."

Geri çekilip arabasına doğru yürümeye başladı. Bütün güdüleri arkasından gidip aralarını düzeltmesini söylüyordu ama olduğu yere çakılmış gibiydi.

Kendi içinde savaşarak donmuş gibi dakikalarca orada durdu. Chad arabasına binerek uzaklaştığında, hâlâ ne yapacağını bilemeden olduğu yerde dikiliyordu.

Corrie "olanları kabullenerek" yoluna devam etmeye ihtiyacı olduğunu söylemiş ve Chad kabul etmişti. Fakat Gloria'nın istediği buysa, fena halde çuvallamıştı. İlişkilerini dostane bir biçimde bitirmek yerine daha tuhaf bir hale getirmişti.

Bir şekilde vardiyasını bitirmeyi başardı ve gece on birde eve döndü. Duygusal ve fiziksel anlamda bitkin olduğu halde uyuyamadı. Saatler sonra iki tane uyku hapı alarak örtüyü kafasının üstüne çekti. Güneş doğmaya başlamıştı ve perdenin aralığından sabahın aydınlığı içeri sızıyordu.

Gloria sol tarafına dönerek yastıkları bir araya topladı. On dakika sonra tekrar sağına dönmüştü ve çok geçmeden sırtüstü yatıyordu.

Saate baktı ve uykusunun ne zaman geleceğini merak etti. Ne zaman gözlerini kapasa, karşısında savunmaya geçmiş bir Chad görüyordu. Hiçbir şey söylemiyordu ama yine de Gloria onun acısını ve hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

Kendisininkini de hissediyordu.

Birden örtüleri üstünden attı ve Chad'in sözleri zihninde yankılanarak doğruldu. Gloria, arkadaş kalırlarsa, karşılaştıklarında birbirlerine iyi davranabileceklerini anlatmaya çalışmış ve Chad bunun olmayacağını ifade etmişti. Chad, onunla selamlaşmayacağını söylemiyordu.

Ne söylediğini şimdi anlıyordu. Selamını almak için

orada olmayacaktı. Chad, kasabadan gidiyordu.

Tacoma Hastanesi ne zaman işe ihtiyacı olursa onu alacaklarını söylemişti.

Chad, Cedar Cove'u terk ediyordu. Ve onu.

Yirmi

Mack, beş kilometrelik koşusunun ardından, eve giden son sokağı gevşemek için yürüyerek tamamladı. Koşunun eforu yüzünden bedensel ve zihninde dönen düşünceler yüzünden duygusal olarak gevşemeye ihtiyacı vardı.

İki hafta önce, sahilde David'le karşılaştıktan sonra Mary Jo onu üzmüştü. O günden sonra iki kez bu durumu onunla konuşmaya çalışmış ve her defasında Mary Jo hemen konuyu değiştirmişti. Konuşmak istediği tek şey Jacob ve Joan hakkında yürüttükleri araştırmaydı. Bu, Mack'in de çok ilgisini çekiyordu ama *kendi* hayatlarıyla ilgili değildi. David'den söz edildiğinde Mary Jo'nun rahatsız olduğu çok açıktı. En azından Mack'le beraberken. Bu durum Mack'i incitiyordu. Tehlikeyi o da Mary Jo kadar hissediyordu, belki aynı derecede olamazdı ama Noelle'i kendisi de seviyordu.

Ebeveynleriyle birlikte yedikleri akşam yemeği işe yaramamıştı. Annesi –hatta babası– onların nişanlarını açıklamak için geldiklerini sanmıştı.

Keşke.

Mary Jo hazır değildi ve samimi olmak gerekirse Mack'in hayal kırıklığı giderek artıyordu. Mary Jo'nun korktuğunu fark edeli uzun zaman olmuştu. Bunu anlayabiliyordu ama son altı aydır ne kadar güvenilir olduğunu ispatlayabilmek için varını yoğunu ortaya koymuştu. Tamam, ikiz villanın sahibi konusunda Mary Jo'yu yanıltarak bir kez çuvallamıştı ama o bunu bile onun iyiliğini düşünerek yapmıştı. Baştan yapması gerekse, önemini sonradan anlamış olsa da ona doğruyu söylerdi. Bu hatalı muhakemenin ona nelere mal olduğu hâlâ açıkça görülüyordu.

Son zamanlarda Mary Jo'nun onu sürekli terslemesinden yorulmuştu ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Koşmak zihnini boşaltmasını sağlıyordu, o yüzden son birkaç hafta olanları düşünürken beş kilometre boyunca kaldırımları aşındırmıştı.

Mary Jo'yu ve Noelle'i seviyordu ama ileri doğru bir adım atmaya çalıştıkça iki adım geri gittiğini hissediyordu. Altı ayın ardından, Mary Jo'nun ona karşı asla kendisi kadar güçlü duyguları olmayabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Koşudan sonra Mack duş aldı, kıyafetini değiştirdi, ufak tefek işlerini halletti ve ikindiye doğru eve döndü. Alışveriş poşetlerini taşırken Mary Jo dışarı çıktı.

"Selam," dedi tereddütlü bir tonda.

Güzel. Mack onun bu duygunun tadını çıkarmasını istiyordu çünkü kendisi aynısını altı aydır yaşıyordu.

"Selam," diye karşılık vererek bir poşete daha uzandı.

"Bu sabah seni görmedim." Mack, bir ihtiyaçları olursa diye Mary Jo ve Noelle'e görünmeden genellikle dışarı çıkmazdı. Belki asıl sorun buydu; aşırı yardımseverdi, onları önemsediğini göstermeye çok hevesliydi.

İkinci tur yükünü de eve götürüp kapıyı açık bıraktı. Birkaç dakika sonra kuru temizlemeleri almak için geri döndü.

Mary Jo bahçeye kadar gelmiş onu izliyordu. Mack onu görmemiş gibi yaptı.

"Kırgın mısın?" diye sordu Mary Jo.

Mack durdu ve doğrudan onun yüzüne baktı. "İşin gerçeği, evet."

Bu dürüstlük karşısında şaşırmış görünen Mary Jo gözlerini kırpıştırdı. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

"İki kez denedim ama Noelle ve geleceği hakkında benimle konuşmak istemediğin çok açık."

"Sen onun babası değilsin," diye terslendi Mary Jo.

Bundan daha kırıcı bir şey söyleyemezdi. Mack kendini Noelle'in koruyucusu gibi görüyor, o bebeği neredeyse *babası kendisiymiş gibi* seviyordu. Onu dünyaya Mack getirmişti ve ilk kez o ellerinde tutmuştu. Hakkı olsa da olmasa da o andan itibaren Noelle'le arasında özel bir bağ oluştuğunu hissetmişti.

"Haklısın," dedi sertçe ve Mary Jo'nun yanından geçip gitti. İçeri girer girmez kapıyı kapadı, giysilerini astı, poşetlerini boşalttı ve hırsla bağırmamak için kendini zor tuttu.

Beş dakika geçmemişti ki kapı zili çaldı. Mary Jo olduğunu tahmin eden Mack cevap vermemeyi düşündü. Onun

yerine ön kapıya giderek ardına kadar açtı. Davetsiz misafirden hoşlanmadığını anlamasını istiyordu.

Mary Jo kucağında Noelle'le birlikte bakışlarını Mack'e dikmiş kapının diğer tarafında duruyordu. "Bana kırgın olman hoşuma gitmiyor."

Tel kapıyı açmayan Mack, bir süre hızla çarpan kalbinin yavaşlamasını bekledi ve sonra, "Konuşmaya hazır mısın?" diye sordu.

Mary Jo başıyla onayladı.

Mack tel kapıyı açarak onu içeri aldı. Kanepeyi göstererek oturmasını işaret etti ve kahve yapmak için mutfağa gitti, iki fincan kahveyle geri döndü. Mary Jo kendi fincanını görmezden geldi, Mack de kendininkini. Mary Jo, Noelle'i halının üstüne oturttu, altı aylık kız hemen kahve fincanlarının durduğu sehpaya doğru emeklemeye başladı.

Bütün suratsızlığına rağmen Mack gülümsemekten kendini alamadı, eğilerek bebeği kucakladı. Onu gördüğü için mutlu olan Noelle neşeyle agulamaya başladı. Sonra, Mary Jo'nun neden orada olduğunu hatırlayan Mack'in birden aklı başına geldi ve istediği gibi emeklemesi için Noelle'i tekrar halıya bıraktı. Mary Jo'nun az önce hatırlattığı gibi, bu çocuk üstünde hiçbir hakkı yoktu.

"Sen... Noelle'in babası değilsin," diye tekrarladı Mary Jo.

Mack öfkeyle ona baktı. Bunu daha yeni hatırlatmıştı, tekrarlaması gerekmiyordu.

"Fakat keşke olsaydın," diye ekledi Mary Jo.

Bu sözcükler, daha öncekilerin acısını birden yok etti. "Keşke," diye itiraf etti.

"Noelle'i çok sevdiğin o kadar belli ki."

Mary Jo ve bebeğine olan duygularını daha basit ifade edemezdi. İkisini de seviyordu ama şimdiye kadar bu sevgi işine yaramamıştı.

"Şey... kısa süre önce Ben ve Charlotte'la konuştum," diye devam etti Mary Jo. "Olivia'yla görüşmüşler ve onlara nafaka için başvurmamı önermiş. Anlaşılan David'in işsiz olup olmaması fark etmiyormuş. Söylediklerine göre eyalete başvurmam önemliymiş."

Mack, Mary Jo'nun bu tavsiyeye uyup uymayacağını merak ediyordu. Son konuştuklarında bir eyleme geçmeme konusunda kesin kararlıydı çünkü David'in savurduğu tehditlerin arkasında duracağından emindi.

"Charlotte'un dediğine göre, Olivia'nın bu tür davalarda çok fazla deneyimi varmış ve David'in sorumluluk almaya zorlanması gerektiğini söylemiş."

"Fakat bu talepte bulunursan Noelle için ortak velayet başvurusu yapacağından korkuyorsun, değil mi?" Mack bunun bir korkutma taktiği olduğuna inanıyordu.

"İnsanlar bana sürekli bunu söylüyor, Linc dâhil. Herkesin ben ve Noelle için en iyisini bildiğini sanmasına sinir oluyorum." Sesi hafifçe titriyordu.

Mack kendini kararsızlıkla mücadele ederken buldu, ama geçmişte aynısını kendisi de fazlasıyla yapmıştı. Görüşlerine sımsıkı tutunmak zorundaydı.

"Noelle için en iyisini istiyorsun ama yine de David'in seni yıldırmasına izin veriyorsun."

"Noelle'i benden almanın bir yolunu bulmasından kor-

kuyorum," derken, bu düşünceyle bile paniğe kapıldığı sesinden belli oluyordu.

"Böylece onun ekmeğine yağ sürüyorsun, değil mi? David, Noelle'in hayatında yer almak istemiyor. Bir insan kızını ancak bu kadar umursamaz; bu anlamda seni de."

"Biliyorum," diye fısıldadı Mary Jo. Uzanıp Noelle'i kucakladı, kız tekrar yere inmek için kucağında kıvranmaya başladı. Mary Jo ona sımsıkı sarıldı.

"Yeryüzünde herhangi bir yargıcın Noelle'i David'e vereceğine gerçekten samimi olarak inanıyor musun?" diye sordu Mack kuşkuyla.

"Ben... sanmıyorum ama olabilir. Bunu göze alamam. David'e ihtiyacım yok, onunla ilgili hiçbir şeye ihtiyacım yok. Temel olarak, onu rahat bırakmamı istiyor ve bunu memnuniyetle yaparım."

"Fakat bu şekilde Noelle'i korumuş olmuyorsun."

"Evet, oluyorum," diye üsteledi Mary Jo.

Mack salonun diğer ucuna yürüdü. "Doğum sertifikasında Noelle'in babası olarak onun adı mı yazıyor?" Geri döndü ve Mary Jo'nun istemeyerek de olsa başıyla onaylamasını izledi.

"Ya sana bir şey olursa?" diye sordu. "Tanrı korusun, ya hastalanırsan ya da ciddi olarak yaralanırsan ve Noelle'e bakamayacak duruma gelirsen? Onunla kim ilgilenecek?"

"Linc ve Lori... belki. Bunu düşünmemiştim."

Mack, gecenin bir yarısı aklından geçen senaryoların bunlar olduğunu haykırmamak için kendini zor tuttu.

"Eğer sen bir şekilde Noelle'e bakamayacak durumda

kalırsan, eyalet David'le irtibat kuracak çünkü Noelle'in yasal babası. Kız onun sorumluluğuna verilecek."

Mary Jo dehşete düşmüştü. Noelle kollarından sıyrıldı ve annesinin ayaklarının dibine, bezinin üstüne düşerek oturdu.

"Ben benimle konuştuğunda, günün birinde evlenecek olursam ve kocam Noelle'i evlat edinmek isterse, David'in işi zorlaştırmak için elinden geleni yapacağını söyledi. Noelle'i kendi çıkarları için kullanabilirmiş."

Bunu Mack de düşünmüştü. O pisliğe bir an bile güvenmezdi.

Mary Jo bakışlarını kaçırdı. "Nasıl bu kadar kör ve budala olduğumu anlayamıyorum. Bir tek yanlış muhakemenin sonuçlarına bak." Gözle görünür biçimde yutkundu.

"Ben, başka bir sebepten eyleme geçmeni istemiş olmalı," dedi.

Mary Jo başıyla onayladı. "Dediğine göre, ona babalıktan feragat belgesiyle yaklaşırsam, muhtemelen imzalayabilirmiş. Böylece, ilerde karşıma çıkacak pek çok sorundan kurtulabilirmişim. Ben ayrıca, Noelle'in daima onun torunu olarak kalacağını söyledi. Şimdiden vasiyetinde değişiklik yapmış."

"Ben Rhodes gibi bir adamdan daha farklı bir davranış beklemezdim."

Mary Jo dudağını ısırdı. "Yine de David'le başkasının konuşmasını isterim."

"Bırak ben yapayım." Mack, David'in o kâğıtları sorun çıkarmadan imzalamasını sağlayacağına inanıyordu, hem de kısa sürede.

"Yo... ben Bay Harris'i görevlendirmeyi düşünüyordum. Ücretini maaşımdan kesebilir."

Konuşurken bu konuda hâlâ tereddütlü olduğu belliydi. Mack, onun söylediklerini sindirebilmek için bir an bekledi.

"Yani David'le bağlantı kuracak mısın? Veya senin adına birinin bunu yapmasına izin verecek misin?"

Mary Jo tereddüt etti. "Ben... henüz emin değilim."

Mack gerildi ve emin olduğunda kendisine haber vermesini söylemek istedi. O zamana kadar, bu iradesiz tavrıyla ona eziyet etmesini istemiyordu.

Mary Jo onun öfkesini bir kez daha hissetti ve, "Konuyu değiştirebilir miyim?" diye sordu.

Mack bunun yeni bir erteleme taktiği olup olmadığını merak etse de iç çekerek boyun eğdi ve devam etmesi için başıyla işaret etti.

"Geçen hafta sizinkilerin evinde çok iyi vakit geçirdim."

O günden beri çok az konuşmuşlardı. Mack dört gün üst üste görevliydi ve eve döndüğünde Mary Jo'yla konuşmaya çalışsa da karşılık alamıyordu. O zamandan beri, kadını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Annem seni utandırdıysa özür dilerim," diye mırıldandı Mack.

"Utandırmadı," dedi Mary Jo. "Bizim nişanlandığımızı açıklayacağımızı düşünmesi bir şekilde beni eğlendirdi."

Mack ellerini ceplerine soktu. "*Eğlendirmek mi?*" Bu kadın kafasını o kadar karıştırıyordu ki ne yapacağını bilemiyordu. Kendini aptal yerine koymaktan başka bir şey yapmadığını hissetti.

"Neden kötü bir şey söylemişim gibi bakıyorsun?" diye sordu Mary Jo. "Açıkçası Mack, son günlerde çok alıngansın..."

"Benimle evlenme düşüncesi çok mu komik?" dedi asık bir yüzle.

"Öyle bir şey demedim!"

"Pardon, sanırım kulaklarımı kontrol ettirmem gerek çünkü tam olarak öyle dedin gibi geldi."

"Beni seviyor musun?" diye sordu Mary Jo.

Mack cevap vermedi, çünkü Mary Jo'nun onunla dalga geçmesini, duygularını hor görmesini istemiyordu.

"Eh, ben de öyle düşünmüştüm," diyen Mary Jo, Noelle'e uzandı.

Mack, hemen bir şey söylemezse gideceğini biliyordu. Bu onun son şansı olabilirdi ve bunu küskünlük ya da misillemeyle harcamak istemiyordu. "Uğraşsam bile sana ve Noelle'e olan duygularımı bundan daha açık ifade edemezdim. Evet, seni seviyorum Mary Jo. Geçtiğimiz yılbaşı 9-1-1'i aradığından beri düşüncelerim kendime ait değil."

Mary Jo bir kez daha dudağını ısırdı. "Ben daha önce de âşık oldum. Aptalın, budalanın tekiydim. David..."

"Ben David değilim!" diye parladı Mack. "Ona benzemediğimi anlaman daha ne kadar sürecek bilmiyorum. Sana ya da Noelle'e zarar verebileceğimi düşünmen için ne yaptım?"

Tam konuya ısınmaya başlamıştı ki Mary Jo, Noelle'i yere bıraktı ve ona doğru yürüdü.

"Ben..." Bitirmeye fırsat bulamadı. Mary Jo ellerini onun omuzuna koyup zorla yüzüne bakmasını sağladı.

"Seni seviyorum Jerome McAfee," dedi.

Birden ciğerleri hava dolan Mack konuşamayacağını hissetti ve bunun sebebi Mary Jo'nun ona sadece birkaç kişinin bildiği gerçek ismiyle hitap etmesi değildi.

"Ne dediğimi duydun mu?" diye sordu Mary Jo.

Mack cevap veremedi, başını bile hareket ettiremedi.

"Tekrarlamamı ister misin?"

Bu kez başını aşağı yukarı sallayabildi.

Mary Jo ellerini indirdi ve Mack'in gördüğü en göz kamaştırıcı tebessümle ona baktı. "Seni seviyorum. Noelle de seni seviyor. *İkimiz de* seni seviyoruz."

Kendini hiçbir şekilde kontrol edemediğini hisseden Mack sadece gülümseyebildi.

"Eğer istersen şimdi beni öpebilirsin," dedi Mary Jo.

Hem de nasıl istiyordu. Ona sarılmak ve onu öpmek istiyordu. Mary Jo'yu kollarına aldığında kalbi sanki uçuşa geçmişti. Dudaklarını ona yaklaştırdığında inanılmaz bir duygu patlaması yaşıyordu. Tam o sırada, Mary Jo kollarında ve Noelle pantolon paçasını çekiştirirken, bütün dünyasının bir anda değiştiğini hissediyordu.

Mary Jo yumuşacık ve şahaneydi, bir öpücük asla yetmezdi. Çok geçmeden soluk soluğa öpüşüyorlardı. Noelle birden yaygarayı basmasa, öpüşmeye ve yeni açığa çıkan duygularını keşfetmeye devam edeceklerdi.

İstemeyerek de olsa Mary Jo ondan uzaklaştı ve kızını kucağına aldı. "Bana Noelle'i unutturdun," dedi, kendi bile tanıyamadığı sesiyle.

Aynen, diye düşündü Mack, inanması zor olsa da.

Mack elini onun kolunda gezdirdi, teması kaybetmek istemiyordu.

"Sonunda konuşabildiğimize sevindim," dedi Mary Jo. "Bana kırılmana daha fazla dayanamazdım."

Eğer her defasında böyle tepki alacaksa, Mack memnuniyetle ona kırılmaya devam edebilirdi...

"Haftaya durumu Bay Harris'le görüşeceğim," dedi Mary Jo. "Onun fikrini aldıktan sonra kararımı vereceğim. Tamam mı?"

"Karar vermeden önce benimle konuşursan sevinirim. Bunu yapar mısın?"

Mary Jo kısa bir baş onayıyla cevap verdi. "Sanırım gayet makul."

"Noelle'i evlat edinmek istiyorum," dedi Mack. "Yani... uygun olduğunda demek istiyorum," diye kekeledi.

Mary Jo gülümsedi. "Seni seviyor, bunu biliyorsun."

Sanki sözleşmiş gibi, Noelle annesinin kucağında kıvranarak kollarını Mack'e uzattı.

Bebeği alan Mack onun başını omuzuna bastırdı. Bu kadına, bu çocuğa verdiği sözle gurur duyuyordu. "Ben de onu seviyorum," diye mırıldandı. "Benim küçük kızım."

Yirmi Bir

Linc Wyse hurda kamyonetini Cedar Cove'daki apartman dairelerinin önüne park etti. Leonard'la karşılaştıklarından beri taşınmak istiyordu ama maddi durumları şimdilik bunu imkânsız kılıyordu. Ona –hatta kendi kızına– saygısı olmayan bu adama borçlu kalmak sinirini bozuyordu. Linc, Leonard'la olan ilişkilerinin zamanla düzeleceğini umuyordu ama bunun ne zaman ve nasıl olacağını kestiremiyordu.

Her şeye rağmen, bu evlilikle ilgili hiçbir pişmanlığı yoktu. Hem de hiç. Kişisel hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. İş hayatı ise başka bir konuydu. Cedar Cove'a taşındıktan sonra, oto bakım ve tamir dükkânını ayağa kaldırıp işletmeye başlayana kadar engel üstüne engel aşmak zorunda kalmıştı. Binayı satın alarak gerekli tadilatları yapmış ve bu süreçte birikimlerinin önemli bir kısmını harcamıştı. Bu arada işletme ruhsatı için başvurmuştu. Normal koşullarda sorun olmaması gerekirken, başvurusu iki kez ertelenmişti.

Bunun arkasında Bellamy'nin parmağı olduğunu anlamak zor değildi. Linc kayınpederinin bunu nasıl yapabildiğinden emin değildi ama Leonard'ın nüfuzlu dostları olduğu çok açıktı.

Sonunda Linc bir avukat tutmak zorunda kalmış ve geç de olsa ruhsatını almıştı. Başka zaman olsa, bu engeller onu çılgına çevirirdi. Oysa her günün sonunda eve gidip Lori'yi gördüğünde, gün boyunca onu tüketen bütün olumsuzluklar yok oluyordu. Kadının bütün yapması gereken gülümsemekti, böylece Linc'in tüm dertleri uçup gidiyordu. Ona hiçbir zaman yaşadığı yasal sorunları ve bunların arkasında babasının rolü olmasından şüphelendiğini anlatmamıştı. Onu daha fazla üzmenin anlamı yoktu, o yüzden işlerini sessizce halletmişti.

Kapıdan içeri Lori'nin tebessümlerinden birinin beklentisiyle girdi. Onun yerine, Lori uçarak odadan çıktı ve kollarını ona dolayarak sımsıkı sarıldı.

"*Bu* karşılamayı neye borçluyum?" diye sordu Linc.

Genelde öpüşürler ve hiç durmadan gün boyunca yaptıklarından söz ederlerdi. Linc genellikle akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım ederdi, mutfakta iyi olduğundan değil tabii. Lori'yle daha fazla vakit geçirmek için iyi bir mazeret olduğundan. Onunla geçirdiği her dakika hazine değerindeydi.

"Annem telefon etti," dedi Lori.

"Durum kötü mü?"

Lori başıyla onayladı.

"Ne istiyor?"

"Cumartesi akşamı bizi yemeğe davet etti."

Şaşırma sırası Linc'deydi. Lori ve ailesi arasındaki ilişki gergindi ve annesinden gelen davetin onu mutlu etmesi gerekirdi, oysa Lori'nin canı sıkkındı.

"Baban da orada olacak mı?"

"Elbette!" diye haykırdı Lori.

Bu onun sıkıntısını açıklıyordu. Bir yemek davetinin onu neden bu kadar huzursuz ettiğini anlamasa da Linc şefkatle karısını okşadı.

"Annene ne söyledin?" diye sordu. Doğru soruları sorarsa bu davetin neden bu kadar korkunç olduğunu anlayabileceğini umuyordu. Lori'nin ebeveynleri, en azından annesi, aralarında bir köprü kurmaya çalışıyor olamaz mıydı? Belki bu umut verici bir işaret, bir uzlaşmanın başlangıcıydı.

"Hayır dedim."

"Resmen hayır mı?"

Lori başıyla onaylarken onu saran kollarını biraz daha sıktı.

"Önce bana sormak aklına gelmedi mi?"

Başını geri atan Lori iri kahverengi gözleriyle ona baktı. "Hayır."

"Çünkü?" Bu beklenmedik zeytin dalına vereceği cevabı merak bile etmediği için biraz gücendiğini hissediyordu.

"Çünkü annemin bizi neden davet ettiğini biliyorum."

"Nedenmiş?"

Lori yere bakarak sustu.

Parmağıyla çenesini tutan Linc onun başını yukarı kaldırdı. "Lori?"

"Ebeveynlerim seni utandırmak istiyor."

Linc kaşlarını kaldırdı. Bu düşündüğü bir sebep değildi. "Peki, bunu nasıl yapacaklar?" diye sordu.

"Sana oturdukları evin bir fotoğrafını göstermiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet, çok güzeldi."

"İçinde bir konuk evi, olimpik yüzme havuzu ve binlerce metrekare peyzaj tasarımı yapılmış bahçe var."

"On dönüm demiştin."

"Sahilde."

Sahilde on dönümlük bir mülkün değeri, Linc'in hayatı boyunca kazanmayı hayal edemeyeceği bir rakam olmalıydı. Lori'nin evdeki yatılı kâhya ve aşçıdan, ayrıca bahçıvanlardan söz ettiğini hatırlıyordu.

"Babam zengin ve güçlü bir adamdır."

"Öğrenmemi sağlamıştı," diye mırıldandı Linc. Bağlantıları da iyiydi. Yine de Leonard Bellamy önüne çıkardığı bütün engellere ve nüfuzlu bütün dostlarına rağmen Linc'in işini kurmasına engel olamamıştı.

"Annemim sırf senin kafanı karıştırmak için masaya üç çatal, iki bıçak ve dört kaşık koyduracağından eminim."

Linc güldü. "Mary Jo gittikten sonra kardeşlerim ve ben sofra takımlarımıza pek ilgi göstermedik."

"Bu gülecek bir şey değil," dedi Lori. "Aileme kocamı utandırma fırsatı vermeyeceğim, oysa onların istediği bu."

Linc'in gözü zerre kadar korkmamıştı. "Tırnaklarımın arasında yağ olabilir Lori ama taşralı bir hödük değilim. Başımın çaresine bakabilirim. Beni korumana gerek yok."

"Evet, var," diye üsteledi Lori.

Linc onun alnını öptü. "Hayır," dedi. "Sorun yok. Gerçekten."

"Babamın seni ne kadar huzursuz edeceği hakkında hiçbir fikrin yok. Seni kapana kıstırmaya çalışacak. Önce arkadaş gibi davranıp sonra hisse senetleriyle ilgili fikrini soracak."

"Ona gerçeği söylerim. Bireysel emeklilik fonum dışında piyasayı takip etmiyorum."

"Zaten tam bunu söylemeni bekleyecek ve sonra seninle eğlenecek. Fakat bunu sözüm ona esprili, oysa aşağılayan, küçümseyen bir tavırla yapacak. Ben almayayım, Linc. Buna katlanmayı reddediyorum."

Linc eğilerek onun burnunun ucunu öptü. "Anneni ara ve ona fikrini değiştirdiğini söyle. Akşam yemeğinde onlara katılmaktan mutlu olacağız."

Lori şok olmuş bir ifadeyle onu süzdü. "Hayır!"

"Lori, sevgilim, durumu yanlış okuyor olabilirsin."

"Hayır," dedi Lori. "Ebeveynlerimi tanırım, özellikle babamı. Seninle evlenerek korkunç bir hata yaptığımı düşünüyor ve ne kadar geri zekâlı olduğumu ispatlamak için yanıp tutuşuyor."

"Sen geri zekâlı değilsin, Lori." Leonard'ın böyle düşünmesi onu çileden çıkarıyordu. "Ben de değilim. Aslında, baban yakında bunu öğrenecek."

"Onunla fazla zaman geçirmediğin belli oluyor."

Tek karşılaşmaları yeterince tatsızdı, yine de Linc ikinci bir denemeye gönüllüydü. Zamanı gelince, Lori'nin ebe-

veynleri onun çocuklarının büyükannesi ve büyükbabası olacaktı. Linc ailenin önemine inanıyordu ve Bellamy'lerle sağlam bir ilişki kurmak istiyordu. Bunun aylar sürebileceğinin farkındaydı, hatta belki yıllar, ama Lori'nin ebeveynlerinin onu tanıma şansı olursa, kızlarını ne kadar sevdiğini anlayabilirlerdi. Gerekirse bekler, Leonard'ın müdahalelerine katlanmaya çalışır ve yenilmesine izin vermezdi.

"Bu, geri çevirmememiz gereken bir fırsat," dedi.

Lori geri adım atmadı. "Gitmiyoruz."

"Cuma akşamıydı, değil mi?"

Lori içini çekerek başını iki yana salladı. "Cumartesi akşamı ama fark etmez, biz orada olmayacağız."

"Lori, gitmemiz *gerek*. İstiyorum."

"Linc... sen harika bir adamsın ve hiçbir fikrin yok."

Of, tabii ki vardı. "Anneni ara Lori. Lütfen. Onunla tanışma zamanı geldi."

Lori kaşlarını çattı. "Bunu yapamam. Üzgünüm Linc ama gerçekten yapamam." Lori onun kollarından sıyrılarak hızla mutfağa yöneldi.

Linc birkaç dakika bekledikten sonra peşinden gitti. "Bu ilk kavgamız mı?" diye sordu. Arkası ona dönük olan Lori başını çevirip gülümsedi. "Galiba öyle."

Linc'in de yüzüne bir tebessüm yayıldı.

"Seni mutlu eden nedir?"

"Şey," dedi Linc sözcükleri uzatarak, "duyduğuma göre en zevklisi barışmak için yapılan seksmiş."

"Lincoln Wyse, bunu söylediğine inanamıyorum!"

"Öğrenmek ister misin?"

Lori'nin gülmemeye çalıştığının farkındaydı. "Henüz bu konuyu çözmedik."

"Daha sonra yapamaz mıyız?"

"Linc, çekilmez adamsın."

"Elimde değil." Yatak odasına yöneldi. "Akşam yemeği de bekleyebilir, değil mi?"

Lori kıkırdadı.

Linc onu kucaklayarak yatak odasına kadar taşıdı, birlikte yatağın üstüne düştüler.

Yarım saat sonra, Linc tatmin olmuş ve hoşnut bir halde pembe cibinliğin altından tavana bakıyordu.

"Şey," diye mırıldandı, güneşin altındaki bir kedinin keyfiyle gerinen Lori, "barışmayla ilgili konuda haklıymışsın."

"Belki daha sık tartışmamız gerekiyordur." Yan dönen Linc uzanıp karısını öptü. "Anneni ara sevgilim, tamam mı? Seni utandırmayacağıma söz veriyorum."

"Of Linc, beni utandıracağından endişelenmiyorum, ben sadece seni huzursuz etmelerini istemiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum, paran ya da başka bir şey için değil."

"Güzel." Onu tekrar öpen Linc dudaklarını Lori'nin dudaklarında gezdirmeyi sürdürdü.

Cumartesi günü ikindi saatlerinde Linc Bellamy'lerin aile evinde katılacakları yemek için pantolon ve polo tişörtten oluşan gündelik bir kıyafet giydi. Eve ulaştıklarında, demir kapının ardında giriş izni beklemek zorunda kaldılar. Lori'nin ona gösterdiği fotoğraf, görkemli evin hakkını yeterince yansıtmıyordu.

Lori'nin arabadan inmesine yardım ederken ön kapı açıldı ve dışarı zarif, sarışın bir kadın çıktı.

"Lori, aşkım, burada olduğun için çok mutluyum." Lori'nin annesi kollarını açarak onlara doğru yürüdü.

Lori tekrar Linc'e dönmeden önce anne-kız kucaklaştılar. Lori kolunu Linc'in beline doladı. "Anne, bu benim eşim, Lincoln Wyse."

"Bayan Bellamy," diyen Linc elini uzattı.

Gülümseyen kadın Linc'le tokalaştı. Linc kadının avucunun yumuşak ve pürüzsüz olduğunu fark etti, çok pahalı oldukları aşikâr yüzükleri ise göze batmıyordu. "Evimize hoş geldin, Lincoln."

"Bana genellikle Linc derler."

"O halde Linc. Arkadaşlarım da bana Kate der."

"Kate." Linc, gerçekten de bir arkadaş olarak görülmeyi umuyordu.

Lori'nin annesi eve kadar onlara eşlik etti. Antre muazzamdı. İşlemeli yuvarlak bir masa alana hâkimdi ve üstündeki çiçek düzenlemesi öyle büyüktü ki Linc böylesini ancak beş yıldızlı bir otel lobisinde görebilirdi.

"Babam nerede?" diye sordu etrafına bakan Lori.

Bu Linc'in de kafasındaki soruydu. Yemek sırasında kayınpederiyle uzlaşabilmek için elinden geleni yapmaya niyetliydi. En azından hedefe ulaşmak için biraz ilerleme sağlayabilirdi.

"Ne yazık ki son dakikada babanı çağırdılar," dedi Kate, yapmacık olmayan bir üzüntüyle.

Lori, Linc'in elini sıktı. Linc onun ne söylemeye çalıştı-

ğını anlamıyordu ve ona baktı. Karısı sessizce dudaklarını kıpırdatarak üç kelime söyledi: *Bu bir yalan.* Kate onları salona götürürken kaşlarını çattı.

Ordövrler gümüş bir tabak üstüne yerleştirilmişti. Linc hiçbirini tanımıyordu; havyar dışında, zaten onu da daha önce yememişti. Bu, kraker ve peynirden oluşan bir tabak değildi. Mantar dolmaları ve Yunan zeytinleri de yoktu. Ne yediğini bilmediğini kendine itiraf ederek uzandı. Küçük üçgen bir ekmekle bir parça havyarı kaşıklayarak ağzına attı, fena değildi. Lori'nin ısrarla sağa baktığını görünce zarif bir porselen tabağı ve içindeki peçeteleri fark etti.

"Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu Kate.

"Ben bira alırım," dedi Linc otomatik olarak.

"Ben de," diyen Lori, Linc'e yanaştı.

Annesi sırıttı. "Öyleyse ben de."

Linc karısının fark edilir şekilde rahatladığını gördü. "Anne, senin bira içtiğini bilmiyordum."

"Şey, işin gerçeği daha önce içmedim ama denememem için bir sebep yok."

"Ben şişeden içeceğim," diyen Linc, hizmetçinin zarif bir kadehte servis yapmasından korkuyordu.

"Ben de öyle," dedi Kate.

Yemek o kadar da sancılı geçmedi. Beef straganof muhteşemdi ve Linc aşçıya bizzat teşekkür edip övmek için mutfağa gitti. Tatlı olarak, krem şanti ve çileklerle ikram edilen beyaz pasta vardı. Gerçekten esaslıydı. Linc en son gerçek bir krem şantiyi, ebeveynleri ölmeden önceki Şükran Günü'nde yemişti.

Akşam, Kate'in tekrarlamaları isteğiyle, samimi bir havada sona erdi. İhtilaflı bütün konulardan sakınılmasıyla bu ziyaret daha rahat bir hale geldi. Eve dönerlerken Lori başını Linc'in omuzuna yasladı. "Annemin köprü kurma isteği konusunda haklıymışsın."

Kate onunla birlikte bira içmek istediğinde Linc bunu hissetmişti. Daha önce hiç denemediği halde hoşuna gitmiş ve yemekte bir tane daha almıştı.

"Bugün öğleden sonraya kadar, annemin babama yemeğe gideceğimizi söylemediğini anladım," dedi Lori.

"Umarım bu durum ebeveynlerin arasında tatsızlığa yol açmaz." Öyle olursa, suçluluk duymaktan kendini alamazdı.

"Annem bir şey demedi ama ona barışmak için yapılan seksin en keyiflisi olduğunu ve bunu kendi tecrübemle bildiğimi söyledim."

Linc neredeyse yoldan çıkıyordu. "Bana böyle bir şey demediğini söyle."

Kıkırdayan Lori ona sarıldı. "Haklısın söylemedim ama kendimi zor tuttum."

"Baban nereye gitmiş?"

"Bilmiyorum, annem de bilmiyor."

"Benim yüzümden aile yemeğine katılmayı kabul etmedi mi?" İnatçı gururu yüzünden güzel bir akşam yemeğini ve hoş bir sohbeti kaçıran adam için Linc neredeyse üzülecekti. Üstelik Linc gurur hakkında bir şeyler biliyordu.

"Bu seninle ilgili değil," dedi Lori yumuşak bir sesle. "Benimle ilgili. Geoff'le olanlar yüzünden babam beni hâlâ bağışlamadı."

Linc, diğer adamın ismini söylerken onun nasıl sindiğini hissetti.

"Benim muhakeme yeteneğim olmadığına kendini ikna etmişti. Hemen ardından seninle evlenince, keçileri kaçırdı."

Linc sorunun düğüm noktasının bu olduğunu anladı. Bu konuda Kate'i rahatlatabilmiş olmayı ve anlattıklarını Leonard'la paylaşmasını diliyordu.

"Aileleri evliliğimizin dışında bıraktığımız için özür dilemen annemi kazanma yolunda önemli bir adımdı."

Linc yemek servisleri arasında bu konuya değinmiş, kendi ailesinin de davetli olmadığını açıklamıştı ve geriye dönüp baktığında bundan pişmanlık duyduğunu da söylemişti. Eğer Lori'nin ailesi resmi bir düğün yapmak isterse, buna itirazı olmazdı. Kate'in ona gülümseme biçiminden, Linc birkaç puan kazandığına inanıyordu.

"Barışma seksi hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Şey, bundan daha iyisi olduğunu duydum."

"Vay?" Lori doğruldu. "Gerçekten daha iyisi mi varmış?"

"Aynen. Ben-sana-söylemiştim-ve-haklıydım türünden bir sevişme."

Lori'nin tebessümü bütün yüzüne yayıldı. "Bunu uyduruyor musun?"

Linc'in ağzı kulaklarındaydı. "Bak ne diyeceğim muhteşem eşim: Kararı sana bırakıyorum."

Yirmi İki

Shirley Bliss son altı aydır birkaç sözde randevuya çıkmıştı. Eşi dışında bir erkekle vakit geçirmek başlangıçta ona ters geliyordu ama zamanla Jim'in gittiğini kabullenmeye başlamıştı ve Miranda'nın dediği gibi "hayatında yeni bir yön çizmeye" ihtiyacı vardı.

Miranda en iyi örnek olduğundan değil...

Shirley, Will Jefferson'la gerçek anlamda çıktığını düşünmüyordu. Onun davetlerini kabul etmesinin tek sebebi minnetti ve işin gerçeği, Miranda'nın onunla görüşmesini çok istiyordu. Shirley'ye göre dobra arkadaşı, kadınların ona saygı ve hayranlık duyması için yaratıldığını düşünen bu adama çok uygundu.

Larry Knight'la olan randevusu ise tamamen farklı bir kategorideydi. Her şeyden önce, gerçek bir *randevuydu*. Kendini bir kez daha, mezuniyet balosuna gitmek için alınmasını bekleyen liseli bir kız gibi hissediyordu. O gün, Larry gelmeden önce, uçarı bir okul çocuğu gibi defalarca

aynada kendini incelemişti. Neyse ki Tanni o gün arkadaşlarıyla beraber olacaktı.

Önceki üç hafta boyunca Larry'yle defalarca konuşmuştu. Bugün şehre kendi arabasıyla gidebileceğini söylemişti ama Larry saat iki gibi onu evinden alması için araç ayarlamıştı. Muhtemelen Seattle'a gidene kadar görüşemeyeceklerdi. Geçtiğimiz yıl içinde ismi giderek daha fazla duyulan arkadaşı Manny Willingham'ın gösterimine katılacaklardı ve akşam yemeğinden sonra araç onu Cedar Cove'a geri getirecekti.

Son kez saçını kontrol ederken kapı zili çaldı. Araba on dakika erken gelmişti. Shirley telaşla çantasını kaptı ve ön kapıya koştu. Açar açmaz, şaşkınlıkla Larry'nin verandada durduğunu gördü. Onu bu yakışıklı ve tığ gibi haliyle gördüğünde, bir tebessümü bile Shirley'nin soluğunu kesmeye yetti.

Hemen selamlaşmadığını gören Larry, "Beni beklemiyor muydun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Shirley açıkça. "Arabayla gelmeni beklemiyordum."

"İşimi halledince gelebildim. Hazır mısın, yoksa birkaç dakikaya daha ihtiyacın var mı?"

"Hazırım." Daha doğrusu kalp atışları yavaşlayıp normal nefes almaya başladığında hazır olacaktı.

Larry onu arabaya götürdü. Larry aracın çevresinden dolaşırken şoför Shirley'ye arka kapıyı açtı.

İlk tepkisinden dolayı Shirley, Seattle'a kadar sürecek seksen dakikalık yolculuk boyunca akıllıca tek kelime ede-

meyeceğini düşünüyordu. Oysa sürekli konuştular; hemen her konuda, kişisel geçmişlerinden okudukları kitaplara ve sanatsal tercihlerine kadar. Şoför şık bir Bellevue galerisinin önüne çektiğinde Shirley o kadar zaman geçtiğine inanamadı.

Larry hakkında çok şey öğrenmiş ve kendisi de sırlarını açmıştı. Onun gibi Larry de eşini kaybetmişti ve Shirley bunu zaten önceden biliyordu. Larry'nin iki çocuğu da evliydi. Jim'i ve çocuklarını sorduğunda Shirley ona uzun uzun anlattı, Shaw'a yardım ettiği için bir kez daha teşekkür ederek Tanni hakkındaki endişelerini dile getirdi.

Manny Willingham heykeltraştı. Larry onu Shirley'le tanıştırdığında adam Shirley'nin elini avuçları arasına aldı ve konuşurken doğruca gözlerinin içine baktı, "Arkadaşıma iyi davran. Bunun olacağı belliydi."

Larry dişlerinin arasından homurdandı, ama Shirley onun ne söylediğini anlayamadı, sadece Manny'nin sözlerinden hoşnut olmadığını hissetti. Çok geçmeden Manny'nin çevresini işiyle ilgili sorular yönelten insanlar sardı ve bir daha konuşamadılar.

Manny'nin çalışmalarını incelerken Shirley adamın neden üstlerindeki fiyatları talep ettiğini anlayabiliyordu. Pek çok eserin üstünde şimdiden satıldıklarını işaret eden kırmızı etiketler vardı. Bazı parçalar ise sadece sergilemek içindi. Özellikle bir parça Shirley'i öyle etkiledi ki, en az on dakika önünden ayrılamadı. Bronzdan yapılmış, muhteşem bir buket gül.

"Benim de en beğendiklerimden biri," dedi arkasında duran Larry.

"Satılık değil," dedi Shirley. Gücü yetecek olsa –ki bundan şüphesi vardı– hiç düşünmeden satın alırdı, ama zaten karar hakkı verilmemişti.

"Aslında, o parça bana ait," dedi Larry.

Shirley şaşkınlıkla ona döndü. "Sana mı?"

"Rosie öldükten kısa süre sonra, Manny onu benim için yaptı."

"Eşinin adı Rose* muydu?"

"Rosemarie. Ben ona Rosie derdim."

Shirley, Larry'nin o ana kadar eşinin adından hiç söz etmediğini fark etti.

Saat beş gibi, erken bir akşam yemeği için ayrıldılar. Kasabadaki en pahalı et lokantasında rezervasyon yaptıran Will'in aksine Larry, Tacoma kıyısında hoş bir aile işletmesi olan balık restoranını tercih etmişti.

"Umarım deniz ürünleri sorun olmaz," dedi Shirley'ye. "Benim etle pek aram yok."

Demek ortak bir yönleri daha vardı. "Deniz ürünlerini severim. Bu harika." Gerçekten öyleydi.

Birlikte geçirdikleri her dakikayı, konuştukları her şeyi hatırlamak istiyordu. Favori şarkılar ve filmler gibi ufak tefek, aynı zamanda felsefe ve inanışlar gibi daha ciddi konularda pek çok ortak sevdikleri ve sevmedikleri yönler vardı. Bir süre sonra, aralarındaki benzerlik esrarengiz ve aynı zamanda muhteşem bir hal almaya başladı.

Limuzin onları Cedar Cove'a geri götürürken Larry uzanıp elini tuttu. Shirley itiraz etmedi, onun yakınlığının ve te-

* (İng.) Gül. (y.n.)

masının fazlasıyla ayırdındaydı. Sanki uzun süredir uykuda olan duyuları birden hayata geri dönmüştü.

Yolculuğun kalan kısmını öyle geçirdiler; el ele, ara sıra sessizce konuşarak ve birbirlerine yoğunlaşarak.

Araba evin önüne çektiğinde, Shirley gün sona erdiği için üzülüyordu. Tanni henüz dönmemişti ve endişelenmeli mi, yoksa bu mahremiyet için şükretmeli mi bilemiyordu.

"Ejderhayı görmek ister misin?" diye sordu. Bu davet, Larry'yle biraz daha birlikte olabilmenin yoluydu. Atölyesi pek özel bir yer değildi ve Larry'ninkinin nasıl göründüğünü tahmin bile edemiyordu.

"Çok isterim." Larry şoförden beklemesini rica ederek Shirley'yi izledi.

Shirley onu merdivenden aşağı indirirken kalp atışları bir kez daha kontrolden çıkmıştı. Larry onu öpecekti ve bunu istiyordu, uzun süredir hiçbir şeyi bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu.

Son basamakta Larry elini omuzuna koydu, Shirley düşünmeden dönerek kendini onun kucağına bıraktı ve kollarını boynuna doladı. Tahmin ettiği, umduğu ve dua ettiği gibi, Larry onu öptü. Kocasını kaybettiği günden bu yana ilk kez başka bir adam ona bu şekilde dokunuyordu. Çıktığı birkaç erkekle her türlü temastan kaçınmıştı, hissedeceği suçluluk duygusuyla baş edemeyeceğinden korkuyordu. Larry onu öptüğünde bunların hiçbiri olmadı. Ne korku, ne suçluluk duygusu. Sadece huzur. Ve mutluluk.

Defalarca öpüştükten sonra, yüzünü Larry'nin boynuna gömdü.

"O akşam sergimde tanıştığımızdan beri seni görmek istiyordum," diye itiraf etti boğuk bir fısıltıyla. "Manny'nin Seattle'daki sergisi iyi bir bahane oldu."

"Başka bahaneler de bulabilir misin?"

Larry kıkırdarken Shirley'nin yanağını yasladığı köprücük kemiği hafifçe titredi. "Sanırım mecburum."

"Sen de mi hissettin?" diye sordu, cevabı bildiği halde. Will Jefferson onları tanıştırdığı andan itibaren aralarında bir çekim oluşmuştu.

"Of, elbette..."

Shirley ön kapının açılıp kapandığını duydu. Tanni eve dönmüştü.

Larry kollarını indirerek bir adım geri çekildi.

"Anne?"

Tanni'nin onu araması alışılmadık bir durumdu, genelde doğruca odasına giderdi.

"Buradayım," diye seslendi Shirley. "Bu benim kızım," diye açıkladı gereksiz yere.

Merdivenden yukarı çıkmaya başladılar ve Tanni annesini Larry'yle görünce sorgulayan kaşları yukarı kalktı.

"Tanni, bu arkadaşım Larry Knight."

Bu ismi tanıyan kızının yüzü birden yumuşadı, elini heyecanla ileri doğru uzattı. "Sizinle tanışmaktan onur duydum," dedi gayet usule uygun bir tavırla. Sesi bile farklı çıkıyordu. "Shaw için ve tabii benim için yaptıklarınıza ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Benim için zevkti," dedi Larry. Tanni elini bırakınca Shirley'ye döndü. "Seattle'a dönmek zorundayım. Uçağım erken kalkacak."

Onun gittiğini görmek Shirley'ye dokunuyordu. Onu sessizce kapıya kadar yolcu etti.

"Seni arayacağım," diye söz verdi Larry.

"Lütfen." Ondan haber alana kadar telefonun başında nöbet tutacağına yemin etti. Tekrar konuşana kadar bunları yaşadığına inanmayacaktı. Arabaya binerek uzaklaşmasını izledikten sonra kızına bakacak gücü bulabildi.

"Hoş biri, değil mi?" dedi Tanni saygılı bir şekilde.

"*Harika* biri." Bu sözcük bile onu ve Shirley'ye hissettirdiklerini tanımlamak için yetersizdi.

Tanni şüpheli bakışlarla onu süzdü ve Shirley fazla konuştuğunu hissetti.

"Ona âşık mı oluyorsun anne?"

Shirley yalan söyleyemezdi. "Olabilir. İşin gerçeği, bütün bunlar için biraz erken... ve biraz ürkütücü."

"Öyle. Shaw'a âşık olduğumda neler hissettiğimi biliyorum. Midem hep tuhaftı, bir şey yiyemiyordum ve ondan başka bir şey düşünemiyordum." Konuşurken Tanni'nin gözleri yaşlarla doldu.

Shirley içgüdüsel olarak kollarını açtı, Tanni sokulup başını annesinin omuzuna yasladı.

"Sorun ne bebeğim?" diye şefkatle sordu Shirley, kızının saçlarını okşarken.

Tanni ondan uzaklaştı. "Ağlamaktan nefret ediyorum," diye söylendi öfkeyle. Bu kadar zayıf olduğu için kendini cezalandırmak ister gibi kabaca yüzünü sildi.

"Shaw, değil mi?"

Tanni başıyla onayladı.

Mutfağa giderek yan yana taburelere oturdular. Shirley, Tanni'nin duygularını kontrol etmesini bekledi. Kızının kavgacı tavırlarıyla mücadele ettiği bunca aydan sonra, Tanni ona içini döktüğü için mutluydu.

"Kendimden nefret ediyorum," dedi Tanni.

Shirley itiraz etmeyi ve bir daha asla böyle bir şey söylememesini istemeyi düşündü ama onun yerine dilini tuttu ve karşılık vermeden önce biraz toparlanmayı bekledi.

"Neden?" diye sordu basitçe.

"Shaw'dan haber alamadığım zamanlardaki davranış biçimimden nefret ediyorum. Ona mesaj yazıyorum ve hemen cevap gelmezse, onu başka kızlarla ilgilenmekle suçluyorum. Sonuçta tartışıyoruz. San Francisco'ya gittiğinde her şeyin değişeceğini biliyordum. Değişmeyeceğini söylemişti ama değişti."

"Shaw *değişiyor*."

Tanni başını öne eğdi. "Beni çıldırtıyor. Söylediğim ve yaptığım şeylerden nefret ediyorum. Beni hâlâ sevdiğine inanmak istiyorum ama derinlerde bir yerde öyle olmadığını hissediyorum."

"Başkasıyla mı tanışmış?"

Tanni bir kez daha onayladı, başını o kadar eğmişti ki çenesini neredeyse boynuna değiyordu.

Onu rahatlatmak isteyen Shirley uzanıp bir kolunu kızının omuzuna sardı. "Sevdiğimiz insanların gitmesine izin vermek çok zordur. Mecbur olsak bile."

"Onu kaybetmek istemiyorum!"

"Elbette istemiyorsun."

"Okulda böyle davranan kızlar görürdüm ve onlara iğrenerek bakardım."

"Nasıl davranan kızlar?" diye sordu Shirley. "Mesaj yazmayı mı kastediyorsun?"

"Kısmen. Erkek arkadaşlarına sımsıkı tutunurlar. O kadar zavallı ve yapışkanlar ki. Şimdi ben de onlar gibi olduğumu hissediyorum ve kendimden nefret ediyorum," dedi hıçkırıklara boğularak.

"Of Tanni."

"Shaw'a mesaj yazmamam gerektiğini biliyorum ama bir türlü kendime engel olamıyorum." Gözyaşları içinde annesine baktı. "Ceptelefonumu al."

"Ciddi misin?"

"Hayır," diye haykırdı ve bunu gergin bir tebessüm izledi.

Kucaklaştılar ve hemen ardından Tanni onu şaşırttı. "Teşekkürler anne," diye fısıldadı tabureden kalkarken.

Pazartesi akşamı itibarıyla Shirley kızının kaygılarını artık daha iyi anlıyordu. Onu eve bıraktığından beri Larry'den haber almamıştı. Pazar gecesi boyunca telefonun çalmasını beklemiş ama ses çıkmamıştı. Bir an onu aramayı düşünse de bundan vazgeçmişti.

Salı günü ikindi saatlerinde, kapıya gelen harika bir çiçek derlemesini Tanni aldı.

Çiçeği Shirley'nin baharatlı tavuk salatası hazırladığı mutfağa götürdü.

"Sana gelmiş," diye açıkladı.

Shirley ellerini blucin pantolonunun paçalarına kuru-

layarak karta uzandı. Zarfı açıp sessizce mesajı okurken Tanni onu izliyordu. "Geçirdiğimiz güzel gün için teşekkürler. Larry."

"Larry'den, değil mi?" diye sordu kızı.

Shirley başıyla onayladı ve içini yoğun bir hüzün kapladı.

Tanni kaşlarını çattı. "Sana çiçek gönderdiği için mutlu görünmüyorsun."

Kartı mutfak tezgâhına atan Shirley omuz silkerken umursamaz görünmeye çabaladı. "Benimle tekrar görüşmek istemiyor. Çiçek, bir erkeğin vedalaşma biçimidir." Birlikte geçirdikleri süre içinde yaşadığı inanılmaz duygular birden fanteziye dönüşmüştü. Larry'ye kendini öylesine kaptırmıştı ki onun duygularıyla ilgili yanlış varsayımlarda bulunmuştu. Onunla çıkmak için her şeyi yapmaya hazır kadınların listesinde herhangi biriydi.

"Seni tekrar görmek istemiyor mu?" diye sordu Tanni şaşkınlıkla. "Ve bunu sana çiçek göndererek mi anlatmaya çalışıyor? Anlayamıyorum."

Hayal kırıklığını bastırmaya çalışan Shirley başıyla onayladı. "Evet." Üstüne kalın bir sis tabakası çökmüş gibi hissediyordu.

"Bu gülünç," diye üsteledi Tanni.

Shirley öyle olmadığını biliyordu. Larry Knight önemli bir sanatçıydı, sürekli rağbet gören ünlü biriydi. Kaliforniya'da yaşıyor ve çalışıyordu. Yoğun tanıtım ve seyahat takvimini düşününce, bir ilişkiyi sürdürmenin ne kadar zor

olduğunu anlamış olmalıydı. Shirley ondan neden haber alamadığını merak etmişti ve şimdi cevabı biliyordu. Onu suçladığından değildi, uzun mesafeli aşk imkânsızdı. Ayrıca, onun için ciddiye aldığı biri değil, muhtemelen bir hafta sonu eğlencesiydi.

Moralinin ne kadar bozuk olduğunu Tanni'nin anlamasını istemeyen Shirley akşam yemeğinde birkaç lokma almayı başardı. Akşamüstü televizyonun karşısına oturdu, bir durum komedisinin tekrar gösterimini boş gözlerle izlemeye başladı. Ekrana bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar cesareti kırılmıştı.

Yüzleşmek istemediği duygularla başı dönüyordu. Tanni ona programın ne olduğunu sorsa tek bir ayrıntı bile söyleyemezdi.

Telefon çaldı, kimin aradığına bakma gereği duymadı. Kendine eziyet etmenin anlamı yoktu. Zaten Tanni her koşulda ahizeyi kapma konusunda ondan daha hızlıydı.

On dakika sonra kızı, ellerini iki yanında sallayarak içeri girdi. "Seninle ilişkisini bitirmek isteyen adam telefon hattında."

Şok geçiren Shirley neredeyse kanepeden yuvarlanıyordu. "Larry mi?"

Tanni sırıttı. "Gerçekten hoş biri anne. Onu sevdim. Biraz sohbet ettik."

Larry *on dakikadır* kızıyla mı konuşuyordu?"

"Ona Shaw'u sordum. Kontrol ettiğini ve enstitüde gerçekten çok başarılı olduğunu söyledi." Tebessümü acısını

yansıtıyordu. "Onun adına mutluyum. Gerçekten."

Shirley, bu cümleyi kurmanın kızına neye patladığını biliyordu.

"Anne, telefona bak," diye dalga geçti Tanni. "Larry'yi bekletmek istemezsin."

Tanni haklıydı. Günlerdir ilk kez kendini bu kadar iyi hissederek ahizeyi kaldırdı.

Yirmi Üç

Tanni Bliss kütüphanenin yanındaki arsaya park etti ve bunu gerçekten büyük ustalıkla yaptı. En azından kendi görüşü böyleydi. Ehliyet almak hayatına büyük değişiklik *getirmişti. Anlamı özgürlüktü! Annesi arabayı almasına* hiç sorun çıkarmadan izin vermişti, özellikle kütüphanedeki işi söz konusu olduğunda.

Rover'la Okuma programı mükemmel bir başlangıç yapmıştı. İlk birkaç hafta, eylülde tekrar okul açıldığında neler yapılabileceğini görmek için deneme anlamındaydı.

Grace, perşembe günü gönüllüleri toplantıya çağırmıştı *ve Tanni şimdi oraya gidiyordu.* Çocuklarla ve köpeklerle çalışmayı seviyordu, katlanamadığı tek şey Kristen Jamey'nin yanında olmaktı. Tanni, aptal olmasının dışında neden Kristen'den bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu. Bunu başka türlü ifade edemezdi çünkü Kristen insanın karşılaşabileceği en boş kafalı kızlardan biriydi.

Zekâ yoksunu olmasının zerre kadar önemi yoktu, çün-

kü Kristen güzeldi. Ne zaman okulun koridorunda yürüyecek olsa oğlanlar birbirini eziyordu. Kristen neredeyse herkesin gözdesiydi, Tanni hariç.

Kristen'in önümüzdeki yıl, son sınıf olduklarında mezuniyet balosu kraliçesi olacağı şimdiden konuşulmaya başlanmıştı.

Grace muhtemelen Tanni'nin Kristen'i kıskandığını sanıyordu ama öyle değildi. *Kıskanmıyordu.* Sadece kıza saygısı yoktu. Kütüphane müdürü Tanni'nin Kristen'le geçinmeye çalışmasını istemişti ve Tanni denemişti. Pek başarılı olamasa da gerçekten çaba göstermişti. Kristen'in de bugün toplantıya gelecek olması Tanni'nin canını sıkıyordu.

Kütüphane kalabalıktı, sebebi yaklaşan Dört Temmuz günü olabilirdi. En az yarım düzine insan kitap almak için kuyrukta bekliyordu. Ayrıca bütün bilgisayarlar da doluydu.

Kütüphanecilerden biri Tanni'yi tanıdı ve gülümseyerek onu selamladı. "Grace konferans salonunda," dedi eliyle işaret ederek.

"Teşekkürler." Tanni kütüphanenin arka tarafına doğru ilerledi.

Konferans salonunun kapısı açıktı ve masada oturan Grace'in önünde kâğıt mendil yığını vardı. Tanni tereddüt etti. Grace ya soğuk almıştı, ya da ağlıyordu.

Salona girene kadar Grace'in yalnız olmadığını fark etmedi. Kristen Jamey'nin onun karşısında oturduğunu gören Tanni gerildi.

Grace ona baktı. "Of, merhaba Tanni, gözyaşları için üzgünüm. Köpeğim Buttercup..." Sözlerini bitiremedi.

"Grace bu sabah Buttercup'ı ölü bulmuş," diye açıkladı Kristen. "Uykusunda ölmüş. Grace'in eşi Cliff, Buttercup'ı en sevdiği gölgeliğe gömüyormuş."

"Tanrım, Grace. Çok üzüldüm." Tanni onun adına kendini berbat hissediyordu. On yaşındayken kendi köpeği Bingo'yu kaybetmişti ve babasının ölümüne kadar hayatının en berbat an buydu.

"Hafta başı Buttercup'ı veterinere götürmüştüm ve her şey normal görünüyordu. Giderek yaşlanıyor ve çok uyuyordu ama... bunu beklemiyordum."

"Belki toplantıyı ertelesek iyi olur," diye önerdi Kristen, Tanni'ye bakarak.

"Elbette. Başka zaman gelirim."

"Hayır." Grace gözlerini kuruladı. "İkiniz de buradasınız ve diğerleri de geliyor. Ben iyiyim. Sadece bana birkaç dakika verin."

Kristen masanın üstünden uzanıp hafifçe Grace'in elini sıktı. Tanni bir şeyler söylemek istedi ama Grace'i nasıl rahatlatacağını bilmiyordu. Ona Bingo'dan ve öldüğünde nasıl hissettiğinden söz etmeyi düşündü ama sonra kendi acısını onunla paylaşmanın iyi bir fikir olmadığına karar verdi çünkü bu onu daha çok ağlatabilirdi.

"Köpeğimin adı Bingo'ydu," diye fısıldadı Kristen.

Tanni'nin kafası birden dikildi.

"Cocker Spaniel kırmasıydı ama diğer yarısı neydi bilen yoktu. Belki kaniş. Onu ağabeyim bulmuştu. Zavallı köpek uzun zamandır kayıp gibiydi. Kimliği yoktu, o yüzden gazeteye ilan verdik ama kimse onu aramadı. Ba-

bamın onu barınağa götüreceği gün o kadar çok ağladım ki ebeveynlerim kalmasına razı oldular. Benim arkadaşım olmuştu. Hatta yatağımda uyuyordu.

Bingo da Tanni'nin yatağında uyurdu.

"Ben Buttercup'ı Charlotte Rhodes'un bir arkadaşından aldım. İlk eşimin ölümünden hemen sonraydı. Çok yalnızdım ve Buttercup ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilir gibiydi. Cliff'i seviyordu... ve beni." Grace bir mendil daha alarak burnunu sildi. "Bu kadar yeter. Aklımı başıma toplamam gerek."

"Teselli olur mu bilmiyorum ama zamanla daha kolay oluyor," dedi Kristen, aynı rahatlatan ses tonuyla. "Ben Bingo'yu hâlâ düşünüyorum ve bazen..." Tereddütle Tanni'ye baktı. "Bazen hâlâ yatağımın ayakucunda yattığını hissediyorum."

Tanni bakışlarını uzaklaştırdı. *Kendi* Bingo'su için o da aynı şeyi hissediyordu.

Toplantı iki saat sürdü. İlk dört gönüllü oradaydı, ayrıca üç yetişkin sunumu dinlemeye gelmişti. Üçü de programın bir parçası olmaya karar verdi.

Tanni'nin gözü Kristen'in üstündeydi. Kız, Grace'in durumunu kavrayarak Tanni'nin söylemek istediği her şeyi söylemişti. Kadına şefkat ve anlayışla yaklaşmış ve bunu nazik, düşünceli bir biçimde yapmıştı.

Tanni, boş kafalının böyle bir becerisi olduğunu tahmin bile edemezdi. Kristen, Grace'i rahatlatmaya çalışırken, Tanni dili damağına yapışık bir budala gibi öylece oturmuştu.

Toplantının sonunda Tanni, Kristen'in peşine düştü. Ona Bingo'dan söz etmek istiyordu. Kendi Bingo'sundan.

Anlaşılan Kristen, Tanni'nin onu izlediğini fark etmişti çünkü binadan çıkar çıkmaz arkasına dönerek, "Ne istiyorsun?" diye çıkıştı.

"Şey..."

"Benden hoşlanmadığını açıkça belirttin, Tanni. Sana ne yaptım bilmiyorum ama korkunç bir şey olmalı."

"Aslında, sana bir şey söylemek istiyordum."

"Söyle o zaman."

Kristen'in ona hissettirdiği duygudan hoşlanmıyordu. Grace, Tanni'nin çaba göstermesini istemişti ama şimdiye kadar işe yaramamıştı. Tamam, belki biraz daha fazla gayret edebilirdi. Derin bir soluk aldı.

"Benim de Bingo adında bir köpeğim vardı," dedi.

Kristen inanmıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"İstersen anneme sorabilirsin. Doğru. Altı yıl önce öldü."

Uzun süre Kristen bir şey söylemedi. "Ben Bingo'mu hâlâ özlüyorum."

Tanni kaldırıma baktı. "Ben de Bingo'mu özlüyorum."

Diğer kız tereddütlüydü. "Mocha Mama's'a kadar yürümek ister misin?"

Tanni birden şüphelendi. "Neden?"

Kristen omuz silkti. "Bir şeyler içmek için. Başka işin varsa sorun değil."

Tanni güya saatine baktı. "Birkaç dakikam var."

"Harika." Kristen mutlu görünüyordu.

Yolun karşısına geçip bir zamanlar Shaw'un çalıştığı yere yürüdüler. Dükkânın sahibi Shaw'un amcasıydı ve o gidince yerine başka birini almıştı. Yeni eleman olan Adam üniversite öğrencisiydi ve Tanni'yle Kristen içeri girer girmez birden canlandı. Tanni bu ani ilginin kendisine olmadığını biliyordu. Adam gözlerini Kristen'den ayıramıyordu.

"Size ne getireyim hanımlar?" diye sordu neşeyle.

Tanni buraya geldiğinde, iki kez Adam'ın ceptelefonuyla konuşmasının bitmesini beklemek zorunda kalmıştı. Kristen'e davranış biçimi, Tanni'nin diğer kız hakkında bildiği her şeyi doğruluyordu. Bu boş kafalının böylesine hayranlık uyandırması haksızlıktı. Belki Shaw da Kristen'in portresini yapmak istemiş olabilir, diye düşündü alayla.

Shaw'u düşününce gerildi, fazla çaktırmadan ceptelefonunu çıkararak büyük umutlarla toplantı sırasında mesaj gelip gelmediğine baktı.

Gelmemişti.

Şaşıracak bir şey yoktu. Cevap vermesi için yalvardığı önceki geceden beri ondan haber alamamıştı. Gönderdiği kısa mesajda çalıştığını ve onu rahat bırakmasını söylüyordu. Gece boyunca Tanni yatağında dönüp durmuştu.

"Ne istersin?" diye soran Kristen, Tanni'nin düşünceleri arasına daldı.

Tanni bir an düşündü. "Bitki çayı alayım."

"Ben de," dedi Kristen.

Tanni para çıkarmak için çantasına uzandı.

"Şirketten," dedi Adam.

Kristen, Adam'a teşekkür etti ve çaylarını alıp cam ke-

narında bir masaya oturdular. Tanni'nin defalarca Shaw'la birlikte oturduğu masaydı.

"Başına çok geliyor olmalı," dedi Tanni, alaycı tonunu saklamayı başaramayarak.

"Bir şeyleri bedava almaktan mı söz ediyorsun?"

"Öyle."

Kristen omuz silkti. "Bazen."

Tanni'nin bipleyen telefonu mesaj geldiğini söylüyordu. Tanni telefonunu almaya çalışırken neredeyse sandalyeden düşecekti. Mesajın, yazı Seattle'da geçiren ağabeyi Nick'ten geldiğini görünce hayal kırıklığıyla ağlamamak için kendini zor tuttu. Kristen'in onu izlediğini görünce telefonu aceleyle tekrar çantasına tıkıştırdı.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi Kristen. "Beni sevmediğini biliyorum. Sebebini anlamasam da tahmin edebiliyorum."

Kristen'in onun duygularını anlayabileceğinden şüphe etse de Tanni karşı çıkmadı. "*Sana* bir şey sormak istiyorum, tamam mı?"

"Elbette." Kristen'in sesi çok hevesli çıkıyordu.

"Neden gönüllü oldun? Not ortalaman berbat olduğu ve bunun üniversite başvurunda işine yarayacağını düşündüğün için mi?"

"Hayır." İnkârı çok ani ve sert olmuştu.

"Öyleyse neden?"

Kristen'in içeceğini tutan elleri kasıldı. "Çünkü ben de okumayı zor öğrendim. Bende disleksi yani doğuştan kelime körlüğü var. Bu küçük kasabada yaşadığımız için

okula ilk başladığımda bana test yapıp tanı koymadılar. Okuma konseptini kavrayana kadar uzun süre mücadele ettim. Başka bir çocuğun öğrenmesine yardım etmek istiyorum çünkü *bana* yardım etmek için bir gönüllü öne çıkmasaydı, Grace'in bugün toplantıda söz ettiği cahillerden birine dönüşebilirdim."

"Sen disleksik misin?" Tanni buna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Benim tın kafalı olduğumu düşündüğünü biliyorum ama aptal değilim. Sadece, diğer insanların çoğundan farklı bir öğrenme biçimim var."

"Of." Tanni birden suçluluk duygusuna kapıldı. "Bu işi yürekten istemediğini sanıyordum."

"İstiyorum," dedi Kristen, Tanni'nin bir daha ondan şüphe duymasına fırsat vermeyecek kadar ikna edici bir tonda.

"Peki ya sen?" diye sordu Kristen, kremalı çayından bir yudum alırken.

Tanni tereddüt etti. Bu kız ona dürüst davranmıştı. En azından benzer bir biçimde karşılık verebilirdi. "Shaw'u kafamdan uzaklaştırmam gerekiyordu."

"Shaw burada çalışıyordu, değil mi?"

Tanni başıyla onaylayarak cevap verdi. "Şimdi San Francisco Sanat Enstitüsü'nde."

"Vay canına, bu harika."

"Onun için öyle." Oysa Tanni en az bir yıl daha Cedar Cove'da sıkışıp kalmış durumdaydı. Shaw gitmeden önce, aralarına hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin girmeyeceğine dair

birbirlerine söz vermişlerdi. Gideli daha üç ay bile olmamıştı ve Shaw onu başından savmaya çalışıyordu.

San Francisco'ya ilk gittiğinde sürekli iletişim halindeydiler, oysa şimdi haftada üç kere bile ondan haber alsa kendini şanslı sayıyor ve her defasında çok mutlu oluyordu. Son derece acınası bir durumdaydı. Aralarında olanlar kadar, onun aramayışına verdiği tepkiden de nefret ediyordu.

"Senin için o kadar iyi değil, doğru mu?" diye sordu Kristen.

"Öyle de diyebilirsin." Tanni sesindeki kederi saklamayı başaramıyordu. "Önceden her saat mesajlaşırdık... oysa şimdi nadiren haber alıyorum. Keşke ayrılmak istediğini söylese, anlarsın ya. Onun yerine, sessizliğiyle beni öldürüyor."

"Erkekler genellikle yapmaz."

"Ne yapmaz?"

"Ayrılıkta ilk adımı atmaz." Flört dünyasındaki bilirkişi Kristen'di. Shaw ise Tanni'nin ilk erkek arkadaşıydı, aynı zamanda en iyi arkadaşıydı. Sanata ve birbirlerine olan sevgilerini paylaşmışlardı ve her şey mükemmeldi. Eh, o kadar mükemmel olmayabilirdi, çünkü Shaw burada Mocha Mama's'da kısılıp kalmıştı ve ressam olmak istediğinden içten içe ölüyordu.

"Sence Shaw benden ayrılmak istiyor mudur?" diye sordu Tanni. Belki Kristen neler olup bittiğini anlamasına yardım edebilirdi.

"Bana nasıl davrandığını söyle."

Tanni yaklaşık yarım saat boyunca, Shaw'un California'ya gittikten sonra onu nasıl adam yerine koymadığını gösteren bir dizi davranışı peş peşe sıraladı.

"Annen ve bazı arkadaşları araya girmese sanat enstitüsüne asla gidemeyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Kristen.

Tanni hevesle onayladı. "Bana borçlu."

"Bunu o da biliyor ve bu yüzden duygu karmaşası yaşıyor."

"Bütün yapması gereken söylemek, sonsuza kadar hayatından çıkarım." Babasının kaybı kadar olmasa da, yaşayacağı en zor şeylerden biriydi, ama sıradan bir durum gibi görünmesine çalışmıştı.

Kristen'in kahkahası Tanni'nin yarasına tuz basmış gibi oldu.

"Komik değil!" diye parladı.

"Komik olduğunu düşünmüyorum," dedi Kristen telaşla. "Sadece, Shaw tanıdığım tipik oğlanlardan biri."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Sana davranışı son derece rezilce ve bu yanına kâr kalıyor."

"Ben ona ne yaptım?" Tanni bütün bu haksızlık karşısında ağlamak istiyordu. Yaptığı tek şey Shaw'u sevmek, yüreklendirmek ve desteklemekti. Oysa şimdi, ona bir mesaj atmak için iki dakikasını bile ayırma zahmetine girmiyordu.

"Muhtemelen hiçbir şey," dedi Kristen.

"Öyleyse bunu neden yapıyor?" Sorduğu halde, Tanni cevabı biliyordu. "Başkasını buldu, değil mi?"

Kristen gerçeği yumuşatmaya bile çalışmadı. "Muhtemelen."

"Öyleyse neden söylemiyor?" Ona karşı dürüst davransa çok daha az acı verirdi. Evet, yine de çok acıtırdı ama bu acıyla başa çıkmak şu anda olduğu gibi sonuçsuz beklemekten daha kolay olurdu.

"Erkekler böyledir," dedi Kristen, kendinden emin bir tavırla. "Özellikle kısa bir süre seninle çıkmış erkekler. Sana aldırmıyor ve *ondan* ayrılmayı *senin* istemeni bekliyor."

"İstediği bu mu?" diye sordu boğazı düğümlenen Tanni.

"Bana anlattıklarına bakılırsa, evet, Shaw'un senden beklediği bu."

İçten içe, Tanni onun haklı olduğunu biliyordu.

"Daha çok dışarı çıkmalı, başka gençlerle tanışmalısın," diye akıl verdi Kristen. "Jeremy Reynolds'ı tanıyor musun?"

İsim Tanni'ye yabancı gelmedi ama yüzünü çıkaramadı. "Sanmıyorum ama... belki."

"Senden hoşlanıyor."

"Jeremy Reynolds," diye tekrarladı Tanni yüksek sesle. "Onunla tanıştığımdan bile emin değilim."

"Bu yıl mezun oldu. Yan komşumuz ve seninle birlikte Rover'la Okuma programında gönüllü olduğumuzu duyunca, hakkında bir sürü soru sordu."

Tanni eve gider gitmez yıllığı açıp ona bakacaktı.

"Jeremy biraz utangaç," diye devam etti Kristen. "Ayrıca herkes Shaw'la seni biliyor. Ona artık Shaw'la çıkmadığını söylememi ister misin?"

Tanni dudağını ısırarak omuz silkti.

"Biraz zaman tanı," dedi Kristen nazikçe. Çayını bitirdi ve plastik bardağı masaya koydu. "Konuştuğumuza sevindim, Tanni."

"Ben de öyle." Ve bu konuda ciddiydi. Eğer konuşmasalardı, Tanni onun neden öğrenme güçlüğü çeken çocuklarla çalışmak için gönüllü olduğunu asla öğrenemeyecekti. "Shaw'la ilgili verdiğin tavsiyeler için teşekkür ederim. Seni arayıp gelişmeleri haber vermemi ister misin?"

"Kesinlikle." Duraksadı. "Arkadaş olabilirsek sevinirim."

Kristen onunla arkadaş mı olmak istiyordu? Bu, Tanni'nin beklemediği yeni bir şaşırtmacaydı. "Evet, ben de isterim," dedi biraz utanarak.

Kalktılar, Adam'a el salladılar ve gevezelik ederek yavaş adımlarla kütüphanenin park yerinin yolunu tuttular.

Tanni eve döndüğünde annesini neşeli buldu, demek Larry'yle konuşmuştu. Neredeyse her gün telefonlaşıyorlardı, hatta bazen iki-üç kez."

"Mutlu görünüyorsun," dedi annesi, eskiden olsa Tanni'yi sinirlendirecek biçimde onu süzerek.

"İyi olacağım anne," dedi. Odasına gitti ve Jeremy Reynolds'ın fotoğrafına bakmak için Mezuniyet Yıllığı'nı çıkardı.

Yirmi Dört

Dört Temmuz günü Mack ve Mary Jo, havai fişek gösterisini izlemek için düzinelerce aileyle birlikte Cedar Cove sahilinde toplanmışlardı. Hava kararmak üzereydi ve uğuldayan kalabalık heyecanla bekliyordu.

Lori ve Linc yanlarında katlanır sandalyelerinde oturuyordu. Mack'in kollarında çoktan uyuyan Noelle neler olup biteceğinin farkında bile değildi. Mary Jo, havai fişekler patlamaya başladığında uykusuna devam edebileceğinden şüpheliydi.

Mack dört gün üst üste nöbetçiydi ama tatilde özgürdü. Mary Jo'nun Linc'le ilişkisi düzeldiğinden –değişmekten ziyade *geliştiğinden*– evlenmesinden bu yana ağabeyinin iyi bir arkadaş olduğunu keşfetmişti. Lori de hızla aynı yolda ilerliyordu. Linc'in karısını tanıdıkça Mary Jo onu daha çok seviyordu. Kısa süre önce Noelle için muhteşem bir yazlık elbise diken Lori becerikli bir terziydi.

Günün erken saatlerinde iki çift, öğle yemeği için Point

Defiance Hayvanat Bahçesi'ne pikniğe gitmişlerdi. Noelle bu tecrübenin değerini anlamak için çok küçük olsa da hayvanları görmek hoşuna gitmişti. Linc bile eğlenmiş gibiydi. Ağabeyi her zaman ciddi olurdu; onun rahatladığını ve eğlendiğini görmek, Mary Jo'nun pek hatırlamadığı yönlerini ortaya çıkarıyordu.

"Zamanı gelmedi mi?" diye sordu Lori sabırsızlıkla. "Gazete saat onda diyordu."

Tam o anda ateşlenen fişeklerin vınlamasını duydular. "İşte orada," dedi Linc ve roket kırmızı, beyaz, mavi kıvılcımlar saçarak berrak gökyüzünde bir demet halinde patladı.

Patlamanın sesiyle korkan Noelle ağlamaya başladı. Mack bebeği omuzuna yaslayarak yavaşça sırtını sıvazlamaya başladı. Bir sonraki patlamaya kadar Noelle rahatladı ve sonra tekrar ağlamaya başladı.

"Of Tanrım," dedi Mary Jo. "Bu onu korkutuyor."

"Onu eve götürelim mi?" diye soran Mack'in yüzü endişeliydi.

"Bilmiyorum," dedi Mary Jo kararsız bir halde. Geceyi bitirmek istemiyordu ama bebeğin rahatlığı önce gelirdi.

Noelle hıçkırmaya başlayınca, Mack gökyüzünü göstererek "Bak," dedi bebeğe.

Mary Jo ona altı aylık bebeği ikna edemeyeceğini söylemek istedi.

Fakat bir şekilde Mack onu yatıştırmayı başardı ve sonunda Noelle bütün gürültü ve coşkuya rağmen tekrar uykuya daldı. Mary Jo uyuyan kızına göz atınca Linc ve

Lori'nin el ele olduğunu fark etti. Lori başını Linc'in omzuna yaslamıştı.

Tekrar Mack'e baktığında, onun ihtiyatlı bir ifadeyle Noelle'i seyrettiğini gördü. Bakışlarını hissetmiş olmalı ki dönüp Mary Jo'ya gülümsedi. Mary Jo da ona gülümsedi ve uzanıp elini tuttu.

Mack birkaç dakika durduktan sonra, kucağındaki Noelle'in yerini değiştirmek için elini bıraktı.

Eve döndüklerinde saat on ikiyi bulmuştu. Mary Jo Noelle'i beşiğine yatırırken Mack battaniyesini, bez çantasını ve piknikten kalanları getirdi. Mack'in bayıldığı patates salatasını yapmış ama inatla tarifin aslında annesinden geldiğini söylememişti.

İşin gerçeği, Mary geçtiğimiz hafta içinde iki kez Corrie McAfee'yle konuşmuştu. Mack'in annesini seviyordu, anlaşılması daha zor biri olduğu halde babasını da seviyordu. Belki dedektif ve eski bir polis olduğu için duygularını kendine saklamaya alışıktı.

Mutfağa girdiğinde Mack'in elleri ceplerinde orada durduğunu gördü. Mack, kafasından geçenler neyse, konuya girmenin en iyi yolunu arar gibi bir şey söylemedi.

Mary Jo onun konuşmasını bekledi. Sonunda, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bir şey canını sıkıyor," dedi Mack açıkça.

Mary Jo'nun duyguları ve hoşnutsuzlukları halen belirsizdi, biçimlenmemişti ve o yüzden Mack'in bu sezgisi onu şaşırttı. Huzursuzluğunu sözcüklere dökmeye çalıştı ama bunun düşündüğünden daha zor olduğunu fark etti. Yanlış bir şey söylemek istemiyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra Mack derin bir soluk aldı. "Ne olduğunu bana söylersen sevinirim."

Mary Jo kendini tuhaf hissediyordu. "Bu akşam, Noelle'le..."

"Evet?" diye üsteledi Mack.

İkisi de ayakta ve yüz yüzeydiler, bu konuşmanın onları götüreceği yerin korkusuyla ikisi de temkinliydi.

"Baba olmak istiyorsun."

Mack başıyla onayladı. "Hem de çok."

Mary Jo yere baktı. "Noelle'i seviyorsun."

"Bundan şüphen yok, değil mi?"

"Asla." Yılbaşı arifesi onun doğumunu gerçekleştirdiğinden beri, Mack yaptığı ve söylediği her şeyle bebeğe olan düşkünlüğünü belli ediyordu. Bakışlarını kaldırdığında onun gülümsediğini gördü.

Mack'in gözlerinin içine baktı. "Peki ya beni?"

"Ne?" Mack, kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "*Seni* sevip sevmediğimi mi soruyorsun? Mary Jo? Ciddi olamazsın! Senin için çıldırıyorum. Bunu sana defalarca söyledim."

"Sen Noelle için çıldırıyorsun. Ben sadece... onun yanına ekliyim." Bu kadar güvensiz olmaktan hoşlanmıyordu ama yine de merak ediyordu. Dahası, gerçeği duymayı tercih ederdi. Mack'in kendisine değer verdiğine inanmak istiyordu ama David tarafından kandırılınca kendi sezgilerine artık güvenemez olmuştu. Bunu asla unutmaması gerekiyordu.

"Seni seviyorum," dedi Mack, tereddüt etmeden ve süs-

lemeden. "David'le yaşadığımız güç durumu halleder halletmez nişanlanmamızı istiyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.

Mack'in sözleri içini ısıtmıştı ama bu duyguların onu yoldan çıkarmasına izin vermek istemiyordu. "David'le yaşadığımız güç durumu halleder halletmez," diye tekrarladı.

"Evet?"

Mary Jo güçlükle yutkundu ve konuşamadığını fark etti. Evlenme teklifi, Noelle'in babasıyla olan sorunu çözmesine karşılık alacağı ödüldü. David'in onu uyardığı konuya karşı riske girmesi gereken kişi *kendisiydi*. Mary Jo dışında hiç kimse David'in ne kadar ciddi bir tehdit olduğunu anlamıyordu. Başka hiçbir konuda olmasa bile, bu konuda David'in söylediklerine inanıyordu. Niyeti açıktı; nafaka isteyecek olursa, hayatını cehenneme çevirecekti.

"Dediğin gibi Allan Harris'le konuştun mu?" diye sordu Mack.

"Hayır," diye itiraf etti Mary Jo. Mack geçtiğimiz iki hafta boyunca itfaiye istasyonunda çok yoğundu, yoksa bu konuda onun peşini bırakmazdı.

"Ve bunun sebebi...?"

"David'e güvenmiyorum," dedi Mary Jo, sorunun cevabı bu olmadığı halde.

"Güvenmemelisin çünkü güvenilecek biri değil."

Mary Jo ondan uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden David'le hesaplaşmamı bekliyorsun? Beni ve Noelle'i seviyorsan, biz seni seviyoruz, neden şimdi nişanlanamıyoruz?"

Mack cevap vermek için düşündü. O kadar uzun düşündü ki Mary Jo dönüp ona bakmak zorunda kaldı.

"İyi bir sebebim var, Mary Jo."

"Duymak isterim." Mary Jo gerildi, duyacaklarının sorun yaratmasından korkuyordu.

"David, Noelle'i evlat edinmek istediğimi hissederse, feragati imzalamaması için eline büyük bir koz vermiş oluruz. Kızına nafaka vermek istemiyor ama onu evlat edinmek istediğim anda bunu engellemek için elinden geleni yapacağına bahse girerim. Ben de benimle aynı fikirde."

"Bu konuda Ben'le konuştun mu?"

"Babamla da konuştum. İkisi de aynı şeyi söyledi ve onların görüşüne saygı duyuyorum."

"David, Noelle'in hakkından feragat etmezse ne olacak?" diye sordu Mary Jo yavaşça. "O zaman ne olacak?"

"Onu zamanı gelince düşünürüz. Neden en kötüsünü aklına getiriyorsun?"

Gülünç soruydu. "David söz konusuysa, ne yapmam gerektiğini öğrendiğim için."

Mack'in yüzüne bakamıyordu, o yüzden tekrar dönüp mutfağa gitti. Ellerini meşgul etmek için piknik sepetini boşalttı, boş salata kâsesini evyeye koyup içini deterjanlı suyla doldurdu.

"Mary Jo, önemli bir kararın ortasındayız. Temizlik bekleyebilir, ne dersin?"

Mary Jo tezgâha yaslandı. "David kâğıtları imzalamayı reddederse, yine de benimle evlenmek isteyecek misin?"

"Evet." Bir an bile tereddüt etmemişti.

"Bundan emin misin?"

"Evet." İçini çekti, anlaşılan usanmıştı. "Hadi bir an geri dönelim."

"Nereye?"

"Bay Harris'le konuşmadın."

Mary Jo bunun geleceğini tahmin etmeliydi. "Hayır. Duruşmadaydı."

"Ofise hiç gelmiyor mu?"

"Ara sıra," dedi Mary Jo. "Fakat aklında başka şeyler oluyor. Cuma günü duruşma vardı ve dikkatini dağıtmak istemedim." Bu doğruydu ama daha çok bahaneydi çünkü Mary Jo, Mack'in neler olduğunu anladığının farkındaydı.

"Pee-kâ-lâ," dedi Mack, sözcüğü uzatarak. "Haftaya ne dersin?"

"Bay Harris tatile çıkıyor." Verdiği cevapla rahatlamıştı.

Mack salona gitti, etrafa saçılmış birkaç oyuncağı topladıktan sonra mutfağa geri döndü. "Bununla uğraşmak istemiyorsun, değil mi?"

Mary Jo yalan söyleyebilirdi ama Mack haklıydı. "Hayır."

"Çünkü?" Mack bir kez daha açıklama bekliyordu.

"Daha önce defalarca gündeme getirdiğim sebepler yüzünden. Mack, hayatımı mahvetmek için David elinden geleni yapar. Beni ya da Noelle'i, bir çocuğun sorumluluğunu istemiyor ama başkası bize sahip olmasın diye bütün gücünü kullanacaktır."

"Onunla ben konuşayım," dedi Mack, sıktığı dişlerinin arasından.

"Hayır." Onun David'le fiziksel anlamda karşılaşmasına izin veremezdi, vermezdi.

"Neden?" diye itiraz etti Mack. "Ona, seninle evleneceğimi ve Noelle'i evlat edinmek istediğimi söylerim."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını mı sanıyorsun?" diye haykırdı Mary Jo. "Daha az önce, David'in planlarımızı *bilmemesinin* ne kadar önemli olduğunu kendin söyledin."

Mack inledi, sesi yorgun ve bezgin çıkıyordu.

"Dinle Mack, gerçekten geç oldu ve ikimiz de üzgünüz. Bunu konuşmayı başka bir zamana erteleyebiliriz."

"Hayır," diyerek karşı çıktı Mack. "Bunu hemen şimdi, bu gece halledelim. Bütün bunlar, Noelle'i evlat edinmeyi seninle evlenmekten daha çok istediğimi sandığın için oluyor. Doğru mu?"

İstemeden de olsa, Mary Jo başıyla onayladı. Mack bu şekilde ortaya koyunca çok anlamsız gelmişti. Ona baktığında gözlerinde şefkati görebiliyor ve duygularından nasıl şüphe edebildiğine şaşıyordu.

"Beni seviyorsun."

Mack sırıttı. "Çok şükür."

"Tamam, o halde bu gecelik bu kadar. Söylediğim her şeyi unut."

"Tamam." Mack kapıya doğru yürüdü, arkasına dönmeden önce hızla açtı. "Beni bir dakika bekler misin?"

"Şey... tabii. Beklerim."

Mack koşarak çıktı, Mary Jo onun kendi evine girdiğini duydu. Geri döndüğünde üç ya da dört dakika geçmiş, Mary Jo bu sürede temizlik işlerini bitirmişti.

Mack aceleyle mutfak kapısından girerken sabırsızlıkla ona baktı.

"Böyle tasarlamadığımı bilmeni isterim ama bence tam zamanı."

"Neyin tam zamanı?"

"Belki otursan daha iyi olur."

Mary Jo şaşkınlık içinde mutfak sandalyesine çöktü.

Mack kaşlarını çatarak salonu işaret etti. "Belki kanepe daha uygun olur."

"Kanepe," diye tekrarladı Mary Jo. Tamam, kanepeye de oturabilirdi.

Mary Jo oturur oturmaz Mack önünde diz çöktü. "Seni seviyorum Mary Jo."

Mary Jo gülümsedi. "Sanırım bunu netleştirmiştik."

"Öyle mi? Emin misin? Hiçbir şüphen kalmasını istemiyorum. Hiçbir zaman."

"Beni ikna ettin, Mack. Gerçekten ettin."

"Önce ağabeyinle konuşmak istiyordum."

"Ağabeyim mi?"

"Niyetimi açıklamak için; kız kardeşinden karım olmasını isteyeceğimi söylemek için."

Mack'in ne yapmaya çalıştığını anlayan Mary Jo gözlerini kırpıştırarak biriken yaşları savuşturmaya çalıştı. Ona resmen evlenme teklif edecekti. Şok içinde eliyle ağzını kapadı ama aslında bu kadar şaşırmaması gerekiyordu.

"Mary Jo." Mary Jo ayağa kalkınca Mack onun elini tuttu. "Benimle evlenir misin?"

Nasıl bir ses çıkaracağına güvenmeyen Mary Jo sadece başıyla onaylayabildi.

Mack arka cebini karıştırdı ve tek taş pırlanta bir yü-

zük çıkardı. "Kadınların çoğu nişan yüzüğünü kendi seçmek ister biliyorum, ben kendim seçtim ama beğenmezsen değiştiririz."

"Çok güzel." Aslında yüzüğün neye benzediğini bilmiyordu çünkü gözyaşları her şeyin görüntüsünü bulandırıyor, Mack'in yakışıklı, sevimli yüzü önünde yüzüyordu.

Mack pırlantayı parmağına geçirdi. "Tamam, artık resmen nişanlıyız. Her ne olursa olsun Mary Jo, David ve velayetle ilgili ne yaşanırsa yaşansın, buna birlikte göğüs gereceğiz. Karı ve koca olarak."

Gözyaşlarına daha fazla hâkim olamayan Mary Jo kollarını Mack'e doladı ve ona sımsıkı sarıldı.

Mack onu kucakladı. "Ağlamanı beklemiyordum."

"Elimde değil," diye inledi Mary Jo.

İşte o zaman Mack bir kahkaha attı ve Mary Jo'yu susturmak için yüzünü avuçları arasına alarak öpmeye başladı.

Yirmi Beş

Roy McAfee'yi içeri kabul ettiklerinde Leonard Bellamy devasa masasından kalktı ve elini uzatarak Roy'a doğru yürüdü.

Tokalaşırken Roy çevresine bir göz attı.

Ofis kusursuz bir biçimde döşenmişti. Modern sanat eserleri dikkat çekecek biçimde sergilenmişti ve Roy bunların hiçbirinin reprodüksiyon olmadığından emindi.

"Geldiğin için minnettarım," dedi, eliyle Roy'a oturmasını işaret eden Bellamy. Önceki iş görüşmeleri hep Roy'un ofisinde yapılmıştı ve Roy, adamın bu kez kendi yetki alanının avantajını kullanmak istediğinin farkındaydı.

"İşimin bir parçası." Roy deri koltuğa gömülürken vücudunun kendine olan güvenini yansıtmasına izin verdi. Bellamy'nin asistanı ona bir fincan kahve getirdi, Roy gülümseyerek teşekkür etti ve kahvesinden bir yudum aldı.

Bellamy de yerine oturdu "Umarım o beleşçiyi tüm ayrıntısıyla araştırmışsındır."

"Öyle yaptım," dedi Roy. Fincanını Leonard'ın masasının kenarına bıraktı ve evrak çantasını dizlerinin üstüne koydu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Onu duvara mıhlamak istiyorum. Cedar Cove'a taşınıp iş kurabileceğini ve kızımla evlenebileceğini mi sanıyor? Ona kötü haberim var. Benim şöhretimden nemalanmasına izin vermeyeceğim."

Roy, Leoanrd'ın ne demek istediğini merak etti. Linc'in Bellamy ismini veya nüfuzunu istismar ettiğine dair hiç ipucu bulamamıştı. Acaba diğer adam onun bulamadığı bir bilgiye mi sahipti? Hiç sanmıyordu.

Wyse hakkındaki kötü rapora gelince... Bellamy'nin hüsrana uğrayacağını düşünüyordu. Bir dosya çekerek adama uzattı.

Bellamy dosyayı hevesle aldı ve sayfaları çevirmeye başladı. Kaşları çatıldı ve okumayı sürdürdükçe yüzü iyice kararardı.

"Burada hiçbir şey yok," dedi.

"Aksine, size altı sayfalık rapor sundum. Geçmişini öğrenmek için yorucu ve uzun bir araştırma yaptım ve Lincoln Wyse'ın hiç sabıkası olmadığını keşfettim. Bütün faturalarını zamanında ödüyor. Vergi borcu yok ve kiliseye gidiyor..."

"Bunun bir anlamı yok! Kiliseye ben de gidiyorum."

Roy bulduklarını özetlemeyi sürdürdü. "Bulduğum her şey," dedi sonunda, "kızınızın evlenmek için doğru adamı seçtiğini gösteriyor."

"Bunu anlamıyorum," dedi Bellamy öfkeyle. Raporu kenara fırlattı, yaşadığı hayal kırıklığıyla yüzünü ekşitti. "Önce karım onun tarafını tutuyor ve şimdi sen."

"O halde eşiniz Wyse'la tanıştı?"

Bellamy başıyla onayladı "Bana haber vermeden kızımızı ve o servet hırsızını aile evimize davet etmiş, son ana kadar bana söylemedi ve ardından adamla tanışmaktan ne kadar mutlu olduğunu anlattı. Kate'in daha akıllı olduğunu sanırdım ama yanılmışım."

Roy, Bellamy'nin hata yaptığını anlayacak kadar zekâsı olduğunu varsaymıştı; adamın Linc'i yanlış değerlendirdiği açıkça ortadaydı. Bellamy, Lincoln Wyse'ın Lori'yle kişisel çıkarları yüzünden evlendiği fikrine o kadar saplanıp kalmıştı ki hiçbir şey bunu değiştiremezdi; Linc'in düzgün bir adam olduğu ve sevdiği için kızıyla evlendiği gerçeği bile.

"Daha derin araştır," diye uluyan Bellamy yumruğunu masaya vurdu. "Bir şey olmalı ve her neyse onu bul!"

Roy, raporun Bellamy'yi ikna edeceğini umuyordu, oysa öyle olmamıştı. Anlaşılan adamın gündemi Roy'un tahmin ettiğinden daha karmaşıktı. Başlangıçta, Bellamy'nin kızı için *hiçbir* erkeğin yeterince iyi olmadığını düşündüğünü sanıyordu ama şimdi bunun doğru olmadığını görüyordu. Sebebi her neyse, Bellamy kendinin haklı ve kızının haksız olduğunu ispatlamaya çalışıyordu.

Açıkçası, Roy onun endişelerini anlayabiliyordu. Lori ve Linc evlenmeden önce birbirlerini iyi tanıma fırsatı bulamamışlardı. Aileyi nikâha davet etmemeleri durumu daha vahim hale getirmişti ve kendi kızı da aynı şeyi yaptığından, Roy adama hak veriyordu. Pete Mason'la biraz zaman geçirme fırsatı olduğunu kendine hatırlattı. Bellamy ise, Lincoln Wyse hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Git ve bana kullanabileceğim bazı gerçekler getir," diyen Bellamy, Roy'u göndermek ister gibi ayağa kalktı.

Biraz eğlenen ama yine de sinirlenen Roy oturmaya devam etti. "Sence titiz bir araştırma yapmadım mı?"

"O adamı sevmiyorum ve ona güvenmiyorum. İnsanların karakterini iyi analiz edemesem iş dünyasında buralara gelemezdim. Wyse'la karşılaştığında önsezilerimin bana söylediği şeyleri ortaya çıkaracağını ummuştum."

"Açıkladığım gibi, ayrıntılı bir geçmiş araştırması yaptım. Bütün normal kaynakların dışında, iş ortakları ve arkadaşlarıyla görüştüm, maddi durumunu gözden geçirdim. Kumar, alkol ya da benzeri hiçbir ipucuna rastlamadım. Sağlam değerlere sahip, iyi bir adam. Ben olsam, memnuniyetle aileme kabul ederdim."

"Ben, sen değilim," dedi hâlâ ayakta duran Bellamy. "Sana söylüyorum, Lincoln Wyse güvenilir biri değil. Kızımdan istifade etti. Lori sadece kandırılmaya uygun bir budala değil, aynı zamanda isyankâr. Beş yaşından beri bana karşı çıkıyor ama bu sefer çizmeyi aştı."

Roy, asıl sorunun Linc Wyse değil, Bellamy'nin kızıyla olan ilişkisinden kaynaklandığını fark ediyordu. Lori'yi, onun iş ve aşk konusunda aldığı kararları ve daha bildiği ne varsa aşağılaması Roy'un tepesini attırdı. Bu, ilgiden çok otorite ve gerçekten çok gurur peşinde olmaktı. Bellamy'nin, Geoff Duncan'la evlendiği için Lori'yi nasıl azarladığını hatırladı. Roy, Duncan'ın neredeyse herkesi kandırdığına dikkati çekmeye çalışmıştı. Patronu avukat Allan Harris'i kandırmayı başarmıştı ve bu, küçümsenecek bir şey

değildi. Neyse ki işlediği suçlar yanına kâr kalacak kadar olmasa da Duncan zeki bir adamdı. Lori'yi, kasabadaki herkesi yanlış yönlendirmeyi başaran bu adama inandığı için eleştirmek büyük haksızlıktı. İşin komik tarafı, Duncan'ın hırsızlığa yönelten sebep, Lori'nin talepkâr babasını etkilemek için boyunu aşan işlere kalkışmasıydı.

"Seni tuttuğumda Wyse'la bağlantın olduğundan söz etmiştin," dedi Bellamy, aşağılayıcı bir tonda. "Tarafsız olacağına güvenmiştim ama yanıldığımı görüyorum."

Wyse'ın dürüstlüğünü sorgulaması başka şeydi ama Roy'dan şüphe duyarak Bellamy haddini aşmıştı. Ayağa fırlayan Roy öfkeyle diğer adama baktı. İkisi de konuşmadılar.

"Bana verdiğin işi tamamladım," dedi Roy sonunda. "İstediğine inanabilirsin ama bu raporun arkasındayım. Wyse güvenilir bir adam." Aksini söylemeye kalkan herkese karşı çıkmaya hazırdı.

"Bunu göreceğiz."

Roy evrak çantasını açıp Bellamy'nin faturasını çıkardı. Adam almak için elini uzattığında ona vermek yerine ikiye ayırdı. "Gelecekte işini başkasına yaptırırsan daha iyi olur." Bellamy'nin cevap vermesini beklemeyerek çantasını aldı ve kapıdan çıktı.

On dakikalık görüşme süresince Bellamy ona hakaret etmiş ve Roy'u, alacağı para ve muhtemel işleri gözden çıkaracak –ve bu konuda iyi hissedecek– kadar çıldırtmıştı.

Ofise dönmek yerine, Roy doğruca evin yolunu tuttu. Salı günleri genelde yaptığı gibi, ufak tefek işleri hallet-

mek için Corrie izinliydi. Saatine baktı, karısı şu anda evde olmalıydı. Corrie her zaman onu rahatlatmayı başarırdı. Ona Bellamy'yle yaptığı görüşmeden söz etmemeye karar verdi, bu sadece biraz daha hiddetlenmesine sebep olacak ve hiçbir şeyi çözmeyecekti. Roy, despot babasına karşı çıkan Lori'yi takdir ediyordu.

İçeri girdiğinde, Corrie mutfak masasına oturmuş ve alışveriş poşetlerini tezgâha sıralamıştı. Derin düşüncelere dalmış ve Roy'un geldiğini fark etmemiş gibiydi.

Roy neşeyle elini onun burnunun ucunda salladı. Corrie'nin yüzü birden tebessümle aydınlandı ve Roy'u öpmek için arkasına döndü. Karısının gülümsemesinin getirdiği huzurla Roy, Bellamy'le karşılaşmasının getirdiği gerginliği attı.

"Erken döndün," diyen Corrie tabureden indi. "Bellamy'yle işler nasıl gitti?"

Hatırlıyordu. Eh, bu durumda o gün öğleden sonra olanları saklamaya çalışmanın anlamı yoktu. Omuz silkti. "Ayrıntılarla canını sıkmaya gerek yok ama bir daha o adam için çalışmayacağım."

Corrie kaşlarını kaldırdı, *ben sana söylemiştim*, demeye niyetli gibi görünse de bunu yapmadı. "Öyle mi? Neden?"

"Tamamen zıt görüşteyiz," dedi kısaca. Poşetleri işaret etti. "Sütü kaldırmayışının bir sebebi var mı?"

"Eve gelmeni ve senin yapmanı bekliyordum," diye dalga geçti Corrie.

Sırıtan Roy, süt kutusunu alarak buzdolabına götürdü. "İlgilenmem gereken başka bir şey var mı?"

"Dondurma," diye çığlık atan Corrie hızla poşetleri karıştırmaya başladı ve kutuyu bulur bulmaz buzdolabına tıkıştırdı.

Bu savruk davranış biçimi becerikli ve sakin karısı için alışılmış bir durum değildi.

Roy evyeden ikisine de birer bardak su doldurdu. "Pekâlâ, sorun nedir?"

Corrie üzgün olduğunu saklamadı. "Markette Gloria'ya rastladım." Düşüncelerini toparlayabilmek için uzun süre sustu.

Roy onu dürtmenin gereksiz olduğunu biliyordu, hazır hissettiğinde anlatacaktı.

"Linnette'i çok iyi tanırım," dedi Corrie ama Roy, Linnette'in bu işle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu. "Ona baktığım anda hamile olduğunu anlayabilirdim."

"Telefonda biraz zor," diye kabullendi Roy, hâlâ markette Gloria'yla karşılaşmasının ne ilgisi olduğunu anlamayarak.

"Bir konuda çok üzgün ve..."

"Linnette mi?"

"Hayır, Gloria." Roy onun sıkıntısının sebebini anlamaya başlamıştı. Corrie, Gloria'yla konuşmuş ama onu Linnette gibi anlayamamıştı. Gloria da onların ilk kızı olduğu halde.

"Onu pazar akşamı yemeğe davet ettim."

"Güzel." Birlikte vakit geçirmek çözüm olabilirdi. İyileştirilecek yaralar ve inşa edilecek ilişkiler vardı. Gloria'nın kendini ailenin bir parçası olarak görmesini istiyordu çünkü *öyleydi*.

"Gelemiyor."

"Çalışıyor mu?" Roy, şerifin şubesine katılan en yeni personel olduğundan Gloria'nın daha az tercih edilen vardiyalarda çalışmak zorunda kaldığını biliyordu. Dört Temmuz'da nöbetçiydi ve muhtemelen hafta sonları da çalışıyordu.

"Sebebini söylemedi." Corrie alışveriş poşetlerini yerleştirmeye başladı. "Hafta içi bir gün önermesini istedim ve bana geri döneceğini söyledi ama korkarım bunu yapmayacağı." Corrie başını iki yana salladı. "Bizden kaçıyor."

Bu mümkündü ama karısı abartıyor ya da anlamsız varsayımlarda bulunuyor olabilirdi. Bunu söylemek istemese de Gloria konusu hâlâ çok hassastı.

"Biriyle görüşüyor mu?" diye sordu Corrie durup dururken.

"Flört etmekten mi söz diyorsun?"

"Evet, flört etmekten."

"Pek sayılmaz. Söylemedi. Sana birinden söz etti mi?"

Corrie başıyla onayladı. "Fakat ismini vermedi."

"Yani sence bu ilişki sıkıntıları olabilir mi?"

"Eh, her zaman öyle değil midir?" diye karşılık verdi Corrie.

Böylece konuşma sona ermiş gibi görünüyordu.

Roy *Cedar Cove Chronicle*'ı mutfak masasının üstüne açıp çapraz bulmacayı çözmeye başladı.

Birden Corrie bağırdı. "Bu o doktor!"

Roy ona baktı.

"Ne doktoru?"

"Linnette'in pek düşkün olduğu doktor. Sağlık ocağında. Adamın Gloria'yla daha çok ilgilendiğini hatırlıyorum ve bu Linnette'i gerçekten rahatsız etmişti."

Roy, hayal meyal böyle bir şey hatırlıyordu. Linnette bir doktordan hoşlanıyordu ama sonra ondan vazgeçip şu kovboya abayı yakmıştı. Adı Cal Washburn'dü.

Karısı taze sebzeleri yıkayıp gazeteye sararak buzdolabına kaldırırken Roy tekrar bulmacasına döndü. Corrie ona tekrar müdahale ettiğinde bulmacanın bir köşesini bitirmişti.

"Todd," dedi zafer edasıyla. "Yo, Todd değildi. Tim."

"Tim?"

"Timmons," dedi Corrie parmaklarını şıklatarak. "Chad Timmons. Dr. Chad Timmons."

Başını kaldırdığında Roy onun dikkatle kendisine baktığını gördü. Ne olduğunu anlamasa da Corrie'nin ondan bir şey beklediği açıktı. "Sence Gloria bu doktorla çıkıyor ve onunla sorun mu yaşıyor?"

Corrie başıyla onayladı. "Korkarım hayli ciddi sorunları var."

"Fakat Gloria bu konuda konuşmak istemiyor."

Birden Corrie döndü, yakınındaki kutudan bir kâğıt mendil alarak gözlerine bastırdı. Corrie ağlıyor muydu? Roy masadan kalkarak onun arkasında durdu ve omuzlarını kavradı.

"Kızımızın bizimle konuşamıyor olması can yakıyor, değil mi?" dedi sessizce.

Corrie burnunu çekti, sonra dönerek yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanan Roy, güven telkin edebildiğini umuyordu. Corrie'nin duyguları incinmişti ve o karısını rahatlatmaya çalışırken, anlaşıldığı kadarıyla Gloria duygularını onlarla paylaşmamayı tercih ediyordu. Eğer Doktor Timmons'a âşık olduysa, bunu ya ikisi birlikte çözecekti ya da yollarını ayıracaklardı.

Corrie hüngür hüngür ağlamaya başlamasaydı, belki bu konuda yorum yapabilirdi. Hıçkırıklarla omuzları sarsılıyordu. Sonra, Roy'u tam anlamıyla şok ederek onun kollarından sıyrıldı ve koridora doğru koştu.

Roy hareket edemeyecek kadar şaşkındı. Corrie'nin koridordaki dolabın önünde durduğunu ve parmaklarının ucunda yükselerek yeni bir kutu kâğıt mendil aldığını gördü.

"Neler oluyor?"

"Bana söylemedi. Oradaydım, gördüm Roy. Gördüm ve gözlerimin içine bakamadı. Onunla konuşmaya çalıştım ve o..." Corrie yırtarak kutuyu açıp yüzünü bir tomar kâğıt mendile gömünce, son söyledikleri boğuldu.

"Ne gördün?" diye sordu Roy nazikçe. Giderek endişeleniyordu. Otuz yılı aşkın evlilik hayatında Corrie'nin böyle davrandığını hiç görmemişti.

Corrie başını eğerek mendilleri tomar yaptı. "Sana daha önce söylemedim ama Gloria'nın alışveriş sepetindekini gördüm," diye fısıldadı.

Roy, Gloria'nın, karısının böyle tepki vermesine sebep

olacak ne aldığını düşünemiyordu. Zararlı bir gıda ürünü mü almıştı? Ne olabilirdi? Yoksa...

"Roy," dedi Corrie, onun dirseğini kavrayarak. "Gloria'nın sepetinde gebelik testi vardı."

"Hamile mi?"

Corrie tekrar ağlamaya başladı. "Sanırım öyle."

Yirmi Altı

Christie, küçük Christopher'ın sırtını sıvazlayarak kıvranan bebeğin gazını çıkarmaya çalışırken, Teri kucağında Robbie'yle karşısında oturuyordu. Neyse ki Jimmy odasında derin uykudaydı. Bobby bir yerlerde, kendine göre bir şeylerle uğraşıyordu.

Christie, çarşamba günleri bebeklerle ablasına yardım etmek için gelmeye devam ettiği halde henüz James'i görmemişti. Anlaşmazlıkları tahmin ettiğinden uzun sürmüştü. Ne Christie ne de James geri adım atmıştı. Christie ilişkilerinin bittiğini düşünmekten hoşlanmıyordu ama belki öyleydi çünkü ikisinin de ilk hareketi yapmaya gönüllü olmadığı açıktı.

"Son zamanlarda James'i görmedim," dedi ablasına dikkatle. Christie bunu sormak ve sonra Teri tarafından sorgulanmak istemiyor ama merakı üstün geliyordu. Önceden, James mutlaka onu arardı. Bu kez yapmamıştı. Christie onun buralarda olmadığı izlenimine kapılmıştı; seyahate çıkmış ya da toptan gitmiş olabilirdi.

Veya... bir ihtimal daha vardı. Belki göz önünde olmak istemiyor ve Christie'nin özür dilemesini bekliyordu. Belki dilemeliydi, Christie artık bilemiyordu. Gurur ve inat onu buralara kadar getirmişti ama giderek sabrı tükeniyordu.

"James son zamanlarda çok fazla yolculuk yapıyor," dedi Teri.

"Ya." Christie bunlardan birini hatırlıyordu. Mayısta Bobby ve James bir tür iş gezisine çıkmıştı. Onun dışında Bobby fazla bir yere gitmemişti, gittiği zaman James ona eşlik ediyordu. Bobby'nin şoförü olmaktan öteydi, onun sırdaşı ve en iyi arkadaşı ve kimse bundan fazla söz etmese de aynı zamanda koruyucusuydu.

"Ya?" diye tekrarladı Teri. "Bütün söyleyeceğin bu mu?"

Christie bu soruyu düşündü. "Pekâlâ, bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, James'le aramız açıldı."

Ablasının kahkahası Christopher'ı ürküttü. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Haftalardır kötü durumdasın."

"Bu fazlasıyla abartılı oldu." Christie, Teri'yle birlikte olduğu anlarda her şey yolundaymış gibi davranıyor ve neşeli görünmek için elinden geleni yapıyordu. Bütün dış görünüşü uygundu, okul ve işle meşguldü.

Her çarşamba eve geldiğini düşününce, James onunla çok rahat konuşabilirdi, tabii ilgileniyorsa. Oysa bu fırsattan yararlanmamıştı ve Christie artık onun bu ilişkiyi bitirmek istediğinden şüpheleniyordu. Bu, acı veren bir olasılıktı ama buna inanmaya başladığını itiraf etmek zorundaydı.

Christie ablasını süzdü. "Anlayışlı olmak için elimden

gelen çabayı gösterdim." Anlaşılan Teri bunun ne kadar zor olduğunu takdir etmek istemiyordu.

Ablası gözlerini devirdi. "Evet, tabii."

"Gerçekten."

Teri abartılı biçimde içini çekti. "Hayli uzun sürdü, ama neyse ki aklın başına geliyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Christie. Savunmaya geçmişti ama merak etmeden de duramıyordu.

"Sonunda James'i soracak cesareti bulabildin," diyen Teri, konuşurken bebeğine doğru gülümsüyordu.

"O beni sordu mu?"

Teri başıyla onayladı.

"Anlat," diye üsteleyen Christie tek bir sözcük kaçırmamak için öne doğru eğildi.

"Belki şaşırabilirsin ama James de inatçı olabilir," dedi Teri.

Hadi canım.

Kafasında yüzlerce soru dolaşmaya başladı. James'i özlediğinin yarısı kadar o da Christie'yi özlemiş miydi? Onu seviyor muydu? Buna inanmayı çok istiyordu ama eğer öyleyse, neden anlaşmazlıklarını çözmek için küçücük bir adım bile atmamıştı? Ona gelince, kendisi niye atmamıştı? Neden sürekli kendini bu şekilde sabote etmek zorundaydı?

Uzlaşma amacıyla James'e yaklaşmak yerine kendini çalışmalarına, sınavlarından A almaya, uzun saatler çalışıp onu düşünmemek için elinden geleni yapmaya adamıştı. Hatta fırınını bile temizleyerek üstesinden gelme ve haklılık duygusunu yaşamıştı.

"Benim hakkımda ne sordu?" diyen Christie'nin artık bir dakika bile ilgisiz görünmeye tahammülü kalmamıştı.

"Eh, fazla bir şey değil. Nasıl olduğunu filan öğrenmek istedi. O tür şeyler."

"Ya." Hüsranla omuzları çöktü.

"O çok yolculuk yapıyor," diye tekrarlayan Teri, o derken üstüne basarak söylemişti.

"Bobby'le mi yolculuk yapıyor?" Ablası ona önemli bir şeyler ima etmeye çalışıyordu ama Christie satır aralarını okuma konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı.

"Bobby ile ve Bobby olmaksızın," diye açıklık getirdi Teri.

Christie kaşlarını çattı. "Ne söylemeye çalışıyorsan *açıkça* söyler misin?"

"Sorsaydın çok daha önce söylerdim," diyen Teri büzerek dudaklarını kapadı.

"Tamam, iyi. Şimdi soruyorum işte."

Teri'nin yüzü aydınlandı, heyecanlandığı belliydi. "James, Bobby'le birlikte haftalardır gece gündüz üstünde çalıştıkları bir internet oyunu yaptılar."

"İnternet oyunu mu?" diye tekrarladı Christie. "Satranç oyunu gibi mi?"

"Ona benzer bir şey," diye açıkladı Teri. "Bir satranç tahtası ve iki oyuncuyla başlıyor."

Teri'nin sergilediği coşkuyu gerektirecek bir şey görünmüyordu. "Tamam ama bu kadar önemli olan ne? Başka bir sürü benzer oyun olduğundan eminim."

"Bu farklı. Bir oyuncu satranç tahtası üstünde özel bir hamle yaptığında ortaçağda kurgulanmış paralel bir evre-

ne giriyor. Oyuncu şövalyelerle ve canavarlarla karşı karşıya geliyor ve oyun aynı dünyada ya da farklı zamanlarda farklı dünyalarda bitebiliyor. Karmaşık bir şey. World of Warcraft'la kıyaslıyorlar. Altmış seviye var ve James'ten daha fazlasını istemişler."

"Bobby de işin içinde mi?"

"Evet ama çok az. Bu, Bobby ve James açısından müthiş oldu. Fikir James'den çıktı ve işin büyük kısmını o halletti. Satılıyor Christie, acayip satılıyor."

"Acayip?"

"*Gerçekten* acayip."

"Ya." James bu başarıyı onunla paylaşmamıştı. İletişim kurmaması şaşırtıcı değildi, kafasında çok şey vardı. Ve bunların arasında Christie yoktu.

"Bütün söyleyeceğin bu mu?" Teri onun bu tepkisizliği karşısında afallamıştı.

"Ben... onun adına sevindim."

"Pek mutlu görünmüyorsun."

Christie gülümsemeye çalıştı. Bir an sonra Teri'nin gözleri mutfak kapısına kaydı, Christie dönüp baktığında James'in orada durduğunu gördü. Son derece sağlıklı, canlı ve çok... iyi görünüyordu.

Ablası hemen ayağa kalktı. "Robbie'yi beşiğine yatıracağım," diye fısıldayarak Christie ve James'i baş başa bırakmak için çok aleni bir bahane buldu.

Christie ablası çıkana kadar bekledi. "Ben... sanırım seni kutlamam gerek."

"Teşekkür ederim." James yavaşça salona girdi, elleri ceplerindeydi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de," diye neşeyle karşılık veren Christie, gösterdiği çabanın işe yarayıp yaramadığını merak ediyordu.

"Seni özledim." İşte önce James itiraf etmişti.

Kucağındaki bebeğe gözlerini diken Christie fısıldadı, "Ben de seni özledim."

"Sanırım Teri sana Polgar'ın Dünyası'ndan söz etti?"

"İsmi bu mu?" diye soran Chrisite ona baktı.

James, Teri'nin boşalttığı Christie'nin karşısındaki yere oturdu. "Bobby ismini kullandırma nezaketini gösterdi. Dün satış sözü aldık..."

"Daha dün mü?"

James arkasına yaslandı. "Ajansım iki firmayla pazarlık yapıyordu."

"Senin ajansın mı var?" Bu soru, başka ne sırları olduğunu merak eder gibi sorulmuştu.

James cevap vermedi. "Bekliyordum Christie."

Christie ona baktı. Ne kadar incindiğini saklamaya çalışıyordu. "Beklemek mi?"

"Bağışlamaya ve unutmaya hazır olduğunda geleceğini söylemiştin."

"Ben de aynı şeyi söylememiş miydim? *Sen* yapamadığın sürece, benim unutmam ve bağışlamam işe yaramaz, değil mi?"

"Hayır, sanırım yaramaz."

James uzun süre başka bir şey söylemedi. Christie neredeyse Christopher'ın uyanıp ağlamaya başlayarak dikkatini dağıtması ve onu bu kederden uzaklaştırması için dua edecekti.

"O halde durumumuz nedir?" diye sordu James sonunda.

"Ben... bilmiyorum. Geçmişi silerek hak ettiğin kadın olabilmek için her şeyi verirdim." Ağzı o kadar kurumuştu ki zorlukla konuşuyordu. "Bunu yapamam ama aynı zamanda her tartıştığımızda bunun yüzüme vurulma tehdidiyle de yaşayamam."

"Ve ben de gittiğimde... sürekli seni yüzüstü bıraktığımın yüzüme vurulmasıyla yaşayamam."

"Ben..."

"Evet?" diye üsteledi James, Christie devam etmeyince.

"Neden bana Polgar'ın Dünyası'ndan söz etmedin?" diyebildi sonunda.

Soru havada asılı kalmış gibiydi. Cevap vermeden önce James derin bir nefes aldı. "Hayatım boyunca yapmaya çalıştığım hemen her şeyde başarısız olduğum hissi var. Oyun fikri iki yıl önce geldi ve bir buçuk yıldır üstünde uğraşıyorum. Altı ay öncesine kadar Bobby'ye bile söylemedim. Başarısızlıkla yaşayabilirdim ama seni hayal kırıklığına uğratarak yaşayamazdım."

"Ya." İlgisiz bir cevaptı ama Christie'nin aklına başka şey gelmiyordu.

"Eğer başarılı olduğunu görürsem, sana gelecektim."

"Yine de gelmedin."

"İşte buradayım. Buraya pek sık gelmiyorum. Dışarda arabanı görünce uzak kalamadım."

Christie fal taşı gibi açılmış gözleriyle ona baktı.

"Şöyle ki bu oyun satılırsa dünyanın en mutlu adamı olacağımı sanıyordum."

"Olmadın mı?" Kutlamak en doğal hakkıydı.

"Seninle paylaşamadıktan sonra hayır." James'in yüzünde bir an tereddütlü bir tebessüm görünüp kayboldu.

Christie de ona gülümsedi.

"Seni seviyorum Christie. Yalnız kalmaktan, gururumdan usandım."

"Gurur geceleri seni ısıtmıyor, değil mi?" Christie sadece onun adına değil, kendi adına da konuşuyordu.

James ayağa kalktı, her zamanki uzun adımlarıyla ona doğru yürüdü ve yanına oturdu. "Evlenmemizi istiyorum."

"Tamam." Belki en şık cevap değildi ama derdini anlatıyordu.

"Ne istediğini bilmeyen çocuklar gibi değil."

"*Seni* istiyorum," dedi Christie çatlayan sesiyle.

"Bobby ve Teri, Vegas'ta evlenmişlerdi..."

"Bunu aile geleneği haline getirebiliriz," diye önerdi Christie.

James sırıttı. "Doğru söze ne denir. Baksana, hafta sonu bir işin var mı?" diye sordu.

"Evet, var," diyen Christie ardından ona gülümsedi. "Evleniyorum."

"Güzel çünkü ben de."

James ona doğru uzandı, Christie kendini kollarına bırakmaya o kadar hevesliydi ki neredeyse kucağında Christopher olduğunu unutacaktı.

"Teri ve Bobby'ye söyleyelim mi?" diye sordu Christie.

"Duyduk," diye mutfaktan seslendi Bobby.

James doğrularak onlara doğru baktı. "Bir sağdıca ihtiyacım olacak."

"Orada olacak, tabii ben de," dedi kocasının yanında duran Teri. Bobby kolunu Teri'nin omuzuna doladı. "Baş nedime olacağım," diye ekledi Teri.

Christie başka türlüsünü düşünemezdi.

Yirmi Yedi

Gloria, birlikte geçirdikleri gecenin ciddi sonuçları olduğunu söylemek istiyordu. Hamileydi ve Chad'in bilmeye hakkı vardı. Taşınmasının üstünden bir aydan fazla geçmişti. Eski telefonunu aradığında, ona Tacoma alan koduyla yeni bir numara vermişlerdi. Demek doğru tahmin etmişti. Chad, Tacoma General'in teklif ettiği Acil Servis'teki görevi kabul etmişti.

Gloria'yı asıl şaşırtan, Chad gittiğinden beri onu bu kadar özlemesiydi. Bunun bir mantığı bile yoktu. Onlar bir çift bile değildi ve işin gerçeği, onu bir daha görmeyi reddeden kendisiydi. Bu kayıp hissini bağlayabildiği tek şey, onun elinin altında olduğunu bilmenin getirdiği rahatlıktı. İstese, onu bulabilirdi. Oysa yapmamıştı. Onun yerine, aklından Chad'i uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Ne yazık ki hiçbir çaba işe yaramamıştı.

Ve şimdi... şimdi onun çocuğuna hamileydi. Bu bebek sorumsuz davranışlarının eseriydi, evet, ama... Bundan

daha mutlu olamazdı. Yeni hayatı onu altüst edecek olsa da inanılmaz mutluydu. Chad'in bebeğini istiyordu ve ona söyleyecek olsa, onun da mutlu olacağını biliyordu.

Bebek yüzünden, Chad'le ilişkisiyle ilgili korkularını aşması gerekiyordu. Özenle ördüğü bütün koruyucu duvarlar yıkılmıştı ve bebek yüzünden bu duvarları onaramazdı. Bebek onu kırılgan hale getirmişti. Chad'i sevdiğini itiraf etmek zorundaydı. Ona ihtiyacı vardı.

Ebeveynlerinin ölümüyle geleceği tamamen farklı biçimlenmişti. Öz ailesini bulduğunda, Gloria bu yabancıların kalbindeki boşluğu doldurabileceklerini sanmıştı. Ne kadar mantıksız olduğunu şimdi görebiliyordu.

Hayatını yeniden biçimlendirmeye, yeni bir aile bulmaya çalışırken Chad'le tanışmıştı. Birkaç hafta önce, onun çocuğunu taşıdığını fark ettiğinde paniklemişti. Bunu yaşıyor *olamazdı*. Fakat bütün korkularına rağmen, giderek bu bebeğin onun yeni ailesi olduğunu kabullenmeye başlamıştı. Onun ve Chad'in. Hamileliğe bu açıdan baktığında, kendini huzurlu hissetmeye başlamıştı.

Evde gebelik testini yaptıktan sonra doktordan randevu almıştı. Bir sonraki aşama Chad'i aramaktı. Bu haberin onda şok etkisi yaratacağının farkındaydı, tıpkı kendisinde olduğu gibi. Tepkisinin benzer olacağını düşünüyordu. Gloria uyum sağlaması için ona zaman tanıyacaktı ve sonra gelecekle ilgili kararlar vereceklerdi. Kararlar ve planlar konuşulacaktı.

Tacoma'ya arabayla yaptığı yolculuk yarım saat sürdü. Gloria bu zamanı, Chad'e haberi nasıl vereceğini tasarla-

yarak geçirdi. Yeni adresini biliyordu, hastaneye yakındı. Telefon rehberi daire numarasını bile veriyordu.

Arabasını park alanında görmedi ama kapı zilini çalıp bekledi. Korktuğu gibi evde değildi. Belki önce telefon etse daha iyi olurdu ama yapmamıştı. Öncelikle, her şeyi telefonda ağzından kaçırmaktan korkuyordu. Ayrıca bu haksızlık olurdu. Her şeyi yüz yüze anlatmak daha iyiydi.

Hastaneye gitmek diğer bir seçenekti. Kısa da olsa onu görebilirdi ve konuşmak için bir zaman ayarlayabilirlerdi. Şansına, tam nöbet değişiminde oraya vardı, o yüzden beklemeye karar verdi. Verecceği haber yeterince şok ediciydi, o yüzden görevi başındayken özel görüşme talep ederek fazladan dramatik durum yaratmaya gerek yoktu.

Arabasını personelin alanına park etti ve iki sıra ötede, onun arabasını görebileceği bir yere yürüdü. On dakika sonra onu gördü.

Chad'in yalnız olmaması dışında. Çekici bir sarışınla birlikte yürüyordu. Derin bir sohbete dalmışlar, Chad başını kadına doğru eğmişti. Konuşurlarken sık sık gülüyordu, yanındakinin eşliğinden keyif aldığı belliydi.

Gloria onun kadını arabasına bırakmasını izledi. Eğilip tutkuyla onu öperken kalbi yerinden çıkacak sandı. Sonra Chad geri çekildi ve kadının arabasını park yerinden çıkararak uzaklaşmasını seyretti.

Chad arabasına doğru yürürken Gloria kıpırdamadan yerinde oturdu. Chad kapıyı açtı, sonra başını kaldırdı ve duraksadı. Onu görmüştü.

Başka çaresi kalmayınca Gloria arabadan indi. Yüzünü

karartan kaşlarını çatış biçiminden, onu görmekten mutlu olmadığı belliydi. "Burada ne işin var?" diye sordu açıkça.

Cevap belli olmalıydı. "Seni görmeye geldim."

"Neden?"

Ziyaret sebebini açıklamak için bu iyi bir fırsattı. Fakat yine de... yapamadı.

"Son görüşmemizde kendimi yeterince ifade ettiğimi sanıyordum," dedi Chad sertçe. Ellerini ceplerine soktu. "Bir iyi bir kötü giden ilişkimizden gına geldi Gloria. İkimize bir şans vermek adına Cedar Cove'da gereğinden fazla takıldım. Samimiyetle söylüyorum ki yapabileceğimizi umuyordum ama ilgilenmediğini anlamamı sağladın."

Gloria'nın bir savunması yoktu. Aynen böyle söylemişti.

"Oradan ayrılırken bittiğini söylemiştim ve bu konuda ciddiydim. Bana uygun değilsin."

"Hayır, sanırım değilim," diye kabullendi Gloria üzüntüyle.

"Burada, Tacoma'da yeni bir başlangıç yapıyorum ve bil bakalım? Hayatımı seviyorum."

"Bir... arkadaşın olduğunu gördüm."

"Öyle." Süsleme gereği duymadan gerçeği kısaca doğrulamıştı.

"Söylediğin hiçbir şeye itiraz edemem. Senin için en iyisini diliyorum Chad, gerçekten. Özür dilemek istediğim..."

"Gerek yok," dedi Chad onun sözünü keserek. "Bana çok önemli dersler verdin."

Konuşamayan Gloria sadece başıyla onayladı. Gebelik yüzünden iyice duygusallaşmıştı, onu ya da kendisini

utandırmak istemediği için ona gülümsedi. Ona bebekten söz etmek istemişti ama yapamazdı. Yeni bir hayata başlamıştı, yeni bir ilişkiye. Bazıları bebeği ondan gizlemenin etik olmadığını söyleyebilirdi ama yapmak istediği buydu. Onun için daha adil olmaz mıydı? Geçmiş yaşantısındaki bir gecenin, uğursuz bir ilişkideki tek gecenin, onun gelecekteki umutlarını ve hayallerini yıkmasına izin veremezdi. Kararını vererek döndü, arabasına bindi ve hızla oradan uzaklaştı.

Cedar Cove'a doğru evin yolunu tuttuğunda gözyaşları akmaya başladı. Otobana çıktığında perişan haldeydi. Gözleri şişerek kızarmıştı ve yanındaki koltuk buruşturulmuş kâğıt mendillerle doluydu.

Ne yaptığının farkında bile olmadan kendini Liman Caddesi'ndeki McAfee'lerin evinin önünde bulmak onu şaşırttı.

Annesine ihtiyacı vardı. Corrie de Gloria'yla aynı akıbeti yaşamıştı. Ne yapması gerektiğini, onu nasıl yönlendireceğini bilebilirdi.

Yüzünü silerek basamakları çıktı. Kapıyı Roy açarsa ne diyeceğini bilemiyordu.

Öyle oldu. Gloria'ya bakar bakmaz arkasına döndü ve seslendi. "Corrie!"

Roy'un sesinde telaş vardı ve Corrie neredeyse anında ortaya çıktı. Roy kenara çekildi, Corrie, Gloria'nın elini tutarak içeri çekti ve doğruca mutfağa götürdü. Masadan bir sandalye çekerek Gloria'yı oturttu, elini bırakmadan kendisi de yanına oturdu.

Gloria tek kelime söyleyemediğini fark etti. Tek bir kelime. Ne zaman ağzını açsa, hiçbir şey çıkmıyordu. Başarısız girişimlerin ardından denemeyi bıraktı. Onun yerine, bir avuç kâğıt mendili gözlerine bastırarak yüksek sesle ağlamaya başladı.

Corrie iki fincan kafeinsiz çay hazırlamak için masadan uzaklaştı.

Roy kısaca mutfağa girip ardından hemen uzaklaştı. "Bana ihtiyacınız olursa yan odadayım," dedi çıkarken. Ondan bir şey beklenmediği için memnundu.

"İşte," dedi Corrie rahatlatan bir sesle. "İç bunu."

Gloria söyleneni yaptı. Sıcak sıvı genzindeki acıyı azalttı. İki eliyle kavradığı fincandan üşüyen bedenine sıcaklık yayılmaya başladı.

Görüşü netleşmeye başladığında Gloria, Corrie'nin gözlerinde yaşlar parladığını fark etti.

"Hamileyim," diye fısıldadı.

"Bundan şüpheleniyordum." Corrie şefkatle onun elini okşadı. "Markette karşılaştığımızda, alışveriş sepetinde gebelik kitini görmüştüm."

"Emin değildim. Sen... sen bir şey söylemedin."

"Hayır, söylemedim," dedi Corrie. "Bana gelecek kadar güvenmeni istedim. Bunu yaptığın için çok mutluyum." Uzandı, Gloria'yı şefkatle kollarına sardı.

Geçmişte Corrie defalarca ona sarılmış ve zorlama olduğu belli halde, Gloria ona karşılık vermeye çalışmıştı. Bu kez öyle olmadı. Karşılıklı bir anlayışla birbirlerine kenetlendiler.

"Sana hamile olduğumu ilk öğrendiğimde dünyanın sonu geldiğini sanmıştım," dedi Corrie alçak bir sesle.

Gloria yarı ağlayan yarı eğlenen bir ses çıkardı. "Ben de öyle hissettim."

"Roy'la ben artık görüşmüyorduk ve o bir amigo kızla çıkıyordu."

Gloria başını öne eğdi. "Öğrendiğinde ona söyledin mi?"

"Hayır. Bilmesi ne işe yarardı? Çok gençtik... Ben hâlâ ergen bir kızdım. Roy hayatımdan çıkmıştı ve ben ona gitmeyecek kadar incinmiştim ve inatçıydım. Doğru ya da yanlış, bu benim sorunumdu ve kendim başa çıkacaktım."

"Eve mi gittin?"

"Evet, okulun kalan dönemini bırakarak ebeveynlerimle yaşamak üzere Oregon'a döndüm. Bana çok iyi davrandılar, senin ve benim için en doğru olana karar vermemde yardımcı oldular." Corrie'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu. "Seni çok sevdim... evlatlık vermenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Şimdi annesini rahatlatma sırası Gloria'daydı, onu kendisine çekerek sevgi ve anlayış dolu sözcükler mırıldandı. Dakikalarca sarmaş dolaş kaldılar.

Aynı anda kâğıt mendillere uzandıklarında, hafif ve mahcup, beraber güldüler.

Gloria çayından bir yudum aldı ve kafasını toparlamak için bir an bekledi.

"Sen... ne zaman... babama söyledin?" Bunlar, Gloria'nın sormaya hiçbir zaman cesaret edemediği sorulardı. Babası olmaksızın kendi gebeliğiyle yüzleşmek, annesinin du-

rumuna tamamen farklı bir açıdan bakmasını sağlamıştı. Hissettiği reddedilme duygusu, erkek ve kız kardeşiyle birlikte büyüme mutluluğunun elinden alınması bir anda uçup gitmişti. Annesi onu sevmişti ve o koşullarda en doğru olanı yapmıştı.

"Sen bir yaşını geçene kadar Roy'un senden haberi olmadı."

Demek ilk adımlarını atmaya başlayana kadar Roy'un ondan haberi yoktu. "Ona söylemeye nasıl karar verdin?"

Corrie başını öne eğdi. "Okula geri döndüm ve kampüsün kütüphanesinde karşılaştık. Tahmin edebileceğin gibi, her şey çok tuhaftı. Onu görmek istemiyordum ve aynı zamanda çok istiyordum, tabii senin için bir anlamı varsa?"

"Evet, var."

"Tekrar çıkmaya başladık. Onu sevmekten hiç vazgeçmemiştim ama bir kez daha kalbimi kırmasına izin vermek istemiyordum. Onunla evlenmemi istediğinde, seni bilmesi gerektiğini düşündüm." Sallanır gibi derin bir soluk aldı ve titreyen eliyle çay fincanına uzandı. "Bana kızdı Gloria, çok ama çok kızdı. Roy'u hiçbir zaman öyle görmemiştim. Adeta... çılgına döndü."

Gloria diğer odaya göz attı, Roy arkası dönük bilgisayarında çalışıyordu.

"Bir daha bu konuda konuşmamaya karar verdik ve hiç tanımadığımız ama daima seveceğimiz bir kızımız olduğunu kabullendik." Devam etmeden önce, duygularını kontrol edebilmek için durdu. "Sonra sen tekrar hayatımıza girdin ve bizi ne kadar mutlu ettiğini anlatmamın yolu yok, inan."

"Teşekkürler anne," diye fısıldadı Gloria. İlk kez Corrie'ye anne diye hitap ediyordu. Onlar her zaman Corrie ve Roy'du,ama şu andan itibaren anne ve babaydılar.

"Tamam," diyen Corrie soluğunu bıraktı. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Ben... ben henüz bilmiyorum. O kadar yeni ki."

"Babası... biliyor mu?"

Gloria başını iki yana salladı. "Hayır ve ona söylemeyeceğim." Bu kararı kesindi ve asla değiştirmeyecekti.

Corrie konuşmaya başlamadan önce uzun süre dikkatle onun yüzüne baktı. "Bu gerçeği ondan sakladığım için babanın ne kadar üzüldüğünü sana söyledim."

"Biliyorum ama benim durumumda yapılması gerekenin bu olduğunu düşünüyorum."

"O zaman ben de öyle düşünüyordum," dedi Corrie.

"Anne, lütfen bu konuda bana destek ol."

Corrie bir kez daha tereddüt etti ve sonra başıyla onayladı. "Ne istediğinden eminsen, ben de öyle yapacağım."

"Bebeğimi büyütmek istiyorum, en azından şimdilik düşüncem bu. Daha sonra fikrimi değiştirebilirim ama şu anda planım böyle."

"Baban ve ben aldığın her kararı destekleriz," dedi Corrie sükûnetle.

"Teşekkür ederim." Annesinin bunu söyleyeceğinden emindi ama duyduğu için de minnettardı.

"Linnette de hamile ve on iki ay için de Roy ve ben iki kez büyükanne ve büyükbaba olacağız." Corrie'nin yüzü mutlulukla ışıldıyordu.

"Ben... babama söylemeliyim." Gloria kalan çayını içti ve diğer odaya geçti.

Roy'un bilgisayarı küçük bir nişin içine yerleştirilmişti ve Gloria onun hisse senedi fiyatlarını incelediğini gördü. Gloria'nın varlığını hissettiğinde dönerek ona baktı. "Annenle konuşabildiniz mi?"

Gloria güçlükle yutkunarak başıyla onayladı. Babasına bebekten söz etmek düşündüğünden de zordu. "Seni büyükbaba yapacağım."

"Şimdi anlıyorum," dedi Roy. "Benim yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Başlangıçta ne demek istediğini anlamadı ama sonra, Gloria onun bebeğin babasıyla yüzleşmesini isteyip istemediğini sorduğunu anladı. "Her şey yolunda."

Roy kaşlarını çattı. "Bundan emin misin?"

"Çok eminim."

Roy tekrar bilgisayar ekranına döndü. "Bu aileye bebek gelmeyeli uzun yıllar oldu," dedi. "Artık zamanı gelmişti."

Yirmi Sekiz

"Bence anneni ve babanı yemeğe çağırmak hoş bir fikir," dedi Mary Jo, D.D.'s on the Cove'da Mack'in karşısındaki koltuğa yerleşirken. Önce onlar gelmişler ve yerlerine oturmuşlardı.

Linc ve Lori o akşam Noelle'e bakmayı kabul etmişti. Dayısına ve yengesine alışık olan bebek huzursuzluk çıkarmadan onlarla gitmişti.

"Nişanımızı akşam yemeğinde açıklama fikri *sana* ait değil miydi?" diye gülümseyen Mack şarap listesini incelerken Mary Jo menüyü aldı.

"Akşam yemeği derken benim hazırlayacağımı düşünmüştüm."

"Bu bir kutlama," diyen Mack onun sol eline uzandı, Mary Jo parmaklarını açarak pırlanta yüzüğünü gösterdi. "Fazladan o kadar iş yapmanı istemiyorum."

Yakında kocası olacak bu adam ilgili, düşünceli ve sevgi doluydu. Mary Jo, şu anda olduğu gibi ilerde de David

konusunda ne yapacaklarını bilmiyordu. Onun varlığı, bir fırtına bulutu gibi hayatlarını tehdit etmeyi sürdürüyordu. Yakında ya bir kasırga kopacak ya da şiddetli bir yağmur tepelerine inecekti. Mary Jo gelecekte her ne olacaksa, göğüslemeye hazırdı. Bir şey çok kesindi; David'in Noelle'i ondan almasına asla izin vermeyecekti. Mack de vermezdi. David'e karşı omuz omuza mücadele edeceklerdi.

"İşte annem," dedi Mack. Garson kız masaya doğru Corrie'ye eşlik ederken, Mack onu selamlamak üzere ayağa kalktı.

Corrie oğlunun yanağını öptü, sol elini masanın altında kucağında saklayan Mary Jo'ya gülümsedi. "Roy arabayı park ediyor. Trafiğe yakalandık."

"Trafik mi?" diye tekrarlayan Mack bir kahkaha attı. "Restorana yürüyebilirdiniz." McAfee'lerin evi sahile sadece birkaç sokak uzaktaydı.

"Doğru," diye itiraf etti Corrie. "Fakat arabayla geldik ve trafik ışıklarına takıldık."

Mack başını iki yana salladı. "Seattle'dan çok uzak kalmışsınız."

Menüyü alan Mack'in annesi gülümsedi.

Mary Jo yemeğine çoktan karar vermişti. Karides, peynir ve ekşi krema soslu haşlanmış taze Alaska kalkanı kulağa nefis geliyordu. Ağabeyleri daima et ve patatesçi olduklarından Mary Jo nadiren balık pişirirdi. Artık yalnız yaşadığı için, Kuzeybatı Pasifiğin nimetlerinden elinden geldiğince yararlanmaya çalışıyordu.

Roy onlara katılarak Mack'in yanına oturdu. "Geciktiğimiz için üzgünüm," dedi.

Aslında gecikmemişlerdi. Belki bir ya da iki dakika. Mary Jo, Mack'in dakikliğini ailesinden aldığını düşündü. Bu, Mack'in ebeveynleriyle paylaştığı bir diğer güzellikti.

"Roy," dedi bakışlarını menüden kaldıran Corrie, "içeri girerken günün spesiyalitesinin istiridye olduğunu gördün mü?"

"Hood Canal'dan taze taze," diye ekledi Mack. "Ben sipariş ettim."

Roy menüyü almaya gerek duymadı. "Bana da uyar."

Corrie seçenekleri incelemeye devam etti. "Her şey o kadar güzel görünüyor ki seçmek zor."

"Sen düşünürken," dedi Roy, "bu akşam yemeği bizim için çok hoş bir sürpriz oldu. Her gün çocuklarımızdan biri bizi yemeğe çıkarmıyor."

"İyi bir sebebi var," diyen Mack, Mary Jo'ya gülümsedi.

"Ben de öyle tahmin ettim." Roy arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yardımıma ihtiyacınız var, değil mi??"

"Yardım mı?" diye sordu kafası karışan Mary Jo.

"Jacob Dennison'ın mektuplarıyla ilgili. Geçen gün Mack'le bu konuyu konuştuk ve bana tıkandığınızı söyledi."

"Şey, evet," diye başladı Mary Jo. "Ama..."

"Aslında baba," diyen Mack nazikçe Mary Jo'nun sözünü kesti. "Eğer zamanın varsa, yardımını gerçekten çok isteriz."

"Esrarengiz bir olayı çözmekten daha çok keyif aldığım bir şey yoktur." Konuşurken kendini beğenmiş bir tavırla karısına göz attı.

Corrie içini çekerek Mack'e döndü. "Bizi bu yüzden mi yemeğe davet ettiniz?"

"Şey, hayır." Tam açıklamak üzereyken garson içecek siparişlerini almaya geldi.

"Sanırım hepimiz balık yiyoruz," dedi Roy. "O yüzden beyaz şarap öneriyorum."

"En iyi şampanyanızdan bir şişe istiyorum," diyen Mack babasını duymazdan geldi. "Bir erkek her gün nişanlanmaz."

Bunu duyan Corrie neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı. "Biliyordum! Kesinlikle biliyordum." Mary Jo sırıtarak sol elini kaldırdı ve Corrie mutlulukla haykırdı. "Of Mack, çok heyecanlıyım." Mary Jo'yu omuzlarından çekerek kucakladı. "Bu kesinlikle *harika*. Büyükanne olma hasretiyle tutuşurken bir bakıyorsun üç tane birden oluyor."

"Üç mü?" dedi Mack şaşkınlıkla. "Linnette ikiz mi doğuracak?"

Roy, her zamanki gibi doğrudan konuya girdi. "Gloria," dedi.

"Gloria mı?" diye tekrarlayan Mack kaşlarını çattı. "Onun biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

"Biz de bilmiyorduk," dedi Corrie. "Biz de yeni öğrendik... belki sana onun söylemesine izin vermeliydim."

"Söylediğin iyi oldu," diyen Mack'in sesi endişeliydi.

"Sana ve Mary Jo'ya dönelim," dedi Corrie hevesle. "Tarih belirlediniz mi?"

"Henüz değil," dedi Mary Jo.

"Ama yakında," diye araya girdi Mack.

Onunla göz göze gelen Mary Jo başıyla onayladı.

"Ağustos diye düşünüyorum," dedi Mack.

"*Ağustos mu?*" diye aynı anda araya girdi Corrie ve Mary Jo.

"Mack," dedi elini göğsüne bastıran Corrie. "Önümüzdeki ay ağustos!"

Mack önce annesine sonra Mary Jo'ya baktı. "Bu sorun mu?"

Mary Jo nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Ben... biz, nasıl bir düğün olacağına henüz karar vermedik." Mack'in ve kendisinin yoğun işleri arasında nişanın ayrıntılarını konuşma fırsatı bulamamışlardı. Düğün ya da balayı hakkında da hiç düşünmemişlerdi.

"Kilise düğünü mü istiyorsunuz?" diye sordu Roy."Ben isterim," dedi Mary Jo.

"Sanırım," dedi Mack.

"Sanır mısın?" diye söylenen Mary Jo gözlerini devirdi.

"Tamam, tamam," diye hemen toparladı Mack, "kesinlikle kilise düğünü istiyorum."

"Peki ya resepsiyon?"

Mary Jo ve Mack aynı anda başıyla onayladı.

"İkiniz resepsiyonla birlikte akşam yemeği ister misiniz?" diye sordu Corrie.

Mary Jo bunu düşünmemişti. Karşılayabileceklerinden daha pahalıya çıkacağını tahmin ediyordu. "Pasta, belki karışık çerez ve şekerleme yeterli olmaz mı?"

"Pekâlâ," dedi Corrie.

"Mary Jo yemek isterse bana uyar," dedi Mack kararlı bir biçimde.

Corrie oğluna gülümsedi. "Akşam yemeği servisi düğünün bir iki ay ertelenmesi anlamına gelebilir," diye açıkladı. "Bu tür şeyler zaman ve planlama ister."

Mack başını iki yana salladı. "Öyleyse yemeksiz yaparız."

Şampanya geldi ve yiyecek siparişlerini verdiler. Kadehler doldurulunca Roy şereflerine kaldırdı. Mack'in normalde az ve öz konuşan babası düpedüz şair olmuştu ve güzel sözleri hepsinin gözlerini yaşarttı.

Yemek boyunca düğün hazırlıklarından söz ederlerken Mary Jo'nun başı dönmeye başlamıştı. Sadece yarım bardak şampanya içmese alkolün onu etkilediğini düşünebilirdi.

Ebeveynlerinin yanında Mack'i seyredip onun Linnette'e ne kadar yakın olduğunu görürken, bir kez daha onun ne kadar güvenilir bir adam olduğunu fark etti. Mack, kendisinin sahip olduğu benzer değerlerle büyütülmüştü. Ben'i tanıyınca, David'in de aynı değerlerle yetiştirilmiş olması gerektiğini düşündü ama bir noktada, yıllar öncesinde, kendi çıkarları uğruna bu değerlerden feragat etmişti.

Yemek servisinin ardından Mary Jo balığının tahmin ettiği kadar iyi olduğunu söyleyebilirdi. Hatta daha da iyi.

Belki içinde bulunduğu ortam yüzünden öyle geliyordu, emin değildi. Mack'in ailesi onu bağrına basmış ve Noelle'i sorgusuz sualsiz kabullenmişti. Böyle bir aileye gelin gittiği için ne kadar şanslıydı!

Kahvelerini içerlerken Mack mektup konusuna geri döndü. "Baba, buraya ilk geldiğinde Jacob Dennison'dan söz etmiştin."

"Öyle. Annenle küçük bir bahse girmiştik."

"Ve ben kazandım," dedi Corrie gururla. "Baban yemek davetinin yine mektuplarla ilgili olduğunu iddia ediyordu."

"Ve annen ikinizin bize daha önemli bir şey söyleyeceğini iddia ediyordu."

"Öyle de oldu," dedi Corrie neşeyle.

"Sana hatırlatmak isterim," diye güya kaşlarını çattı Roy, "daha önce de aynı varsayımda bulunmuştun ve tutmamıştı."

"Doğru." Corrie başıyla onayladı. "O zaman öyleydi ama şimdi tuttu."

Mack elini kaldırdı. "Durum şu ki araştırmamız sırasında Mary Jo ve ben bir sorunla karşılaştık ve o yüzden bir süre ara verdik."

"İkinci Dünya Savaşı hakkında bilgi edinmek büyüleyiciydi," dedi Mary Jo. "Mack'le *En Uzun Gün* filmini kiraladık ve Normandiya çıkarmasıyla ilgili daha da fazla şey öğrendik."

"Jacob düşman hattının arkasına inen 101. hava tümenindeydi," diye hatırlattı Mack.

"Bir grup hedefi kaçırarak Sainte-Mére-Eglise'in ortasına inmiş ve Almanlar tarafından yaylım ateşine tutulmuş," dedi Mary Jo. "Korkunçtu." O güzel mektupları yazan adamın, orada hayatını kaybeden genç askerlerin arasında olma ihtimaliyle Mary Jo bu sahneyi güçlükle seyredebilmişti.

"Sanırım söz ettiğin birlik 82. hava tümeniydi," diye araya girdi Mack.

"O filmi ben de izledim," dedi Roy. "Yıllar önce." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Paraşütçülerin kliker cihazları yok muydu?"

"Vardı," diye cevapladı Mack, "adamların birbirini bulabilmesi için hepsine birer kliker dağıtılmıştı. Bir kere klikliklediklerinde karşılığında iki klikle karşılık almaları gerekiyordu.

"Paraşütlerle mankenler de attılar," dedi Roy. "Yere çarpınca patlayan bu bez bebekler düşmanın kafasını karıştırdı."

"Mektuplara dönersek... bizi şaşırtan 1944 yılının haziran başında kesilmiş olmaları," dedi Mary Jo. Ölmüş bile olsa, sadece kendini rahatlatmak adına bu adamın akıbetini bilmek istiyordu. Bütün bildikleri, adamın Fransa'da gömülenler ve resmi olarak açıklanan ölüler listesinde olmadığıydı.

"Jacob'un gerçek adını biliyor musunuz?"

"Bütün mektuplarını öyle imzalamış," dedi Mack. "Adam..."

"Mack," diye araya girdi Mary Jo, yumuşak bir sesle.

Mack ona baktı. "Bana yazacak olsan mektuplarını 'Mack' diye imzalardın, değil mi?"

"Doğru."

"Fakat senin adın Jerome."

Mack'in gözleri büyüdü. "Bunu hiç düşünmemiştim. İnternet sitesinde başka Dennisonlar vardı."

"Gidip kontrol edelim," dedi Mary Jo heyecanla.

"Bir ihtimal daha var," diye mırıldandı Roy.

"Nedir?" Mary Jo bu konuyu daha önce Roy'a açmadıkları için pişman oluyordu. Roy'la konuşmak onlara yeni seçenekler sunmuştu. Jacob'u bulurlarsa, yaşamasa bile bir ailesi varsa, Joan'ın kaderini de öğrenebilirlerdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mack.

"Ölenler listesinde adı olmadığını söylemiştin."

"Bildiğimiz kadarıyla öyle," dedi Mack.

Mary Jo ekleme gereği duydu, "Gerçi yaralılar listesini bulamadık, yani yaralanıp eve gönderilmiş olabilir."

"Fakat bu ihtimali elemiştik," dedi Mack. "Yaralanmış olsa, yine de bağlantı kurmanın bir yolunu bulabilirdi."

"Evet." Mary Jo başıyla onayladı. "Yaralansaydı, er ya da geç yazardı ya da birinin yazmasını sağlardı." Mary Jo, eğer bir şansı olsa Jacob'un mutlaka Joan'a yaşadığını bildirmenin bir yolunu bulacağından emindi.

"Yakalanmış olabilir," dedi Roy.

"Yakalanmış mı?" diye tekrarladı Mack. "Yani savaş esiri mi demek istiyorsun? Bu ihtimali hiç düşünmemiştik."

Mary Jo şaşkınlıkla Roy'a bakıyordu. Bu kadar açık bir ihtimali nasıl düşünememişlerdi?

"Şey, sanırım tekrar araştırmaya başlayacağım. Bize düşünmemiz gereken yeni şeyler verdin," dedi Mack. "Teşekkürler baba."

"Yo, ben *size* teşekkür ederim," dedi Corrie. "Babanın, benim haklı olduğum gerçeğini hazmetmesi uzun zaman alacak." Neşeyle ellerini ovuşturdu. "Noelle'le birlikte ailemizin bir parçası olduğun için çok mutlu olacağız Mary Jo."

Mary Jo da bir McAfee olmaktan büyük mutluluk duyacaktı.

Yirmi Dokuz

Bellamy Towers. Linc, Bremerton'daki dört katlı binaya baktı, ağzının kuruduğunu hissediyordu. Kayınpederinin iş adresini telefon rehberinden bulmuştu ama sadece sokak ismi ve numarası vardı. Bellamy'nin kompleksin tamamına sahip olduğunu görmek onu şok etmişti. Aile evlerini ziyaret ettiğinden beri Lori'nin ne kadar zengin bir aileden geldiğini biliyordu ama bu kadarını tahmin etmiyordu.

Kayınpederiyle konuşmak zorundaydı. Park yerinde volta atarken, içinde bulunduğu ruh haliyle işleri ancak daha da karıştıracağını hissetti. Mantıklı düşünemeyecek ve sakin konuşamayacak kadar sinirliydi. Linc'in hemen parlamaya uygun bir yapısı vardı, yeterince kışkırtılırsa geri alamayacağı şeyler söyleyebilirdi. Bu konuşma, duyguların kontrolüne bırakılamayacak kadar önemliydi. Açık bir zihne ve sakin olmaya ihtiyacı vardı.

Tam binaya girmeye hazır olduğuna inanmıştı ki Leonard Bellamy dışarı çıktı. Adam Linc'i görür görmez kaşlarını çatarak "Burada ne işin var?" diye sordu.

Linc alaycı bir cevap vermemek için kendini zor tuttu. Lori'nin babasına, o bölgede bir işi olduğunu ve gelmişken birlikte bira içmeye gidebileceklerini söylemeyi düşündü. Onun yerine, olabildiğince kibar bir tonda cevap verdi. "Sizinle birkaç dakika konuşmak isterim."

"Meşgulüm." Bellamy onun çevresinden dolaşmak için hamle yaptı.

Linc onun hareketini engelledi. "Ne yazık ki benim fazlasıyla zamanım var ve sanırım bunun sebebini biliyorsunuz." Adam Linc'in işini bozmak için elinden geleni yapıyordu ve neredeyse başarmak üzereydi. Linc daha fazla dayanamayacaktı. Bellamy'nin Cedar Cove'daki bazı nüfuzlu insanlara ve onlara bağlı camialara Linc'in parası için kızıyla evlenen bir servet avcısı olduğunu anlattığını öğrenmişti. Bellamy ayrıca ruhsat başvurusunu geciktirerek ona köstek olmaya çalışmıştı. Bu yaptığı Linc'e engel olamayınca asılsız dedikodular yaymaya başlamıştı. Linc bunu kanıtlayamasa da ipuçları vardı. Mack McAfee, Bellamy'nin Linc'i "def edeceğini" söylediğini duymuştu.

Linc avukatıyla görüştüğünde yapılacak bir şey olmadığını öğrenmişti. İftira ya da ticaret engeli suçlamasıyla dava açabilirdi ama Linc bu işi kayınpederini mahkemeye götürmeden halletmek istiyordu, kaldı ki iddiası zayıf ve kulaktan dolmaydı.

Dükkânını kurmadan önce, bölgede uzun süre araştırma yapmış, başarılı olacağına inandığı için Cedar Cove'a şube açmaya karar vermişti, aksi takdirde işini Seattle'da sürdürmeye devam edebilirdi. Araştırmaları sonucu, baş-

langıç masrafları için yerel bir bankadan kredi çekti ve birikimleriyle birlikte paranın çoğunu garajın tadilatına yatırdı.

Araştırmasının bir bölümünde, Linc sigorta talebinde bulunan yerel dağıtımcılarla görüşmüştü. Bunlar genellikle ona iş yollayan insanlardı ve taşınma kararından önce çoğuyla konuşmuştu. Hepsi, bölgede bu işe ihtiyaç olduğu konusunda onu ikna etmişti.

Taahhüt edilen işler gelmeyince Linc tekrar onlarla görüşmeye gitti ve bu ikinci tur ziyaretlerinde ilki kadar sıcak karşılanmadığını gördü. Dağıtımcıların ona gönderilecek işi yoktu ve Linc'in teklifleriyle ilgilenmiyorlardı. Derinlemesine araştırdığında, Bellamy'nin eyalet sigorta komsiyoncuları bürosunda iyi dostları olduğunu öğrenmişti. Linc, dağıtımcıları etkilemek için onun arkadaşlarını kullandığını ispat edemezdi ama hepsi bir araya gelince akla yatkın oluyordu.

Yıllardır metruk olan bir garajı satın alarak yenilemiş, sonra iki eleman tutmuştu. Şimdi bu elemanlar aylak oturup zaman öldürürken Linc giderek küçülen birikimlerinden onların maaşını ödüyordu. Sonuncusu gibi bir ay daha geçirirse kapıları kapatmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

"Sana zamanım yok dedim, ayrıca seninle konuşmaya niyetim de yok," dedi Bellamy malum ses tonuyla. "Şimdi nazikçe kenara çekil."

"Camia içinde hakkımda yalan haberler yayıyorsunuz." Bellamy'nin tavrı, Linc'i mahkeme konusunda tekrar düşünmeye zorluyordu ama bu düşünce aklına geldi

ve geçti. Bellamy'yi ne kadar sevmese de adam Lori'nin babasıydı. Linc bu ilişkiyi tehlikeye atmak istemezdi, en azından Bellamy'nin bizzat tehlikeye attığından daha fazlasını yapmak istemezdi.

"Bütün bunları halledebiliriz," dedi Bellamy, birden cana yakın bir tavır takınarak. "Parmaklarımı şıklattığım anda işlerin düzeliverir."

Linc tereddüt etti. Adam şüphelendiği her şeyi onaylamıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Kızımı terk et."

"Lori'yi terk etmek mi?" Linc duyduklarına inanamıyordu.

"O garajı açmaya çalışırken yaptığın bütün masrafları tazmin ederim. Bütün istediğim kızımın hayatından çıkıp arkana bakmadan gitmen."

Sesi ne kadar dostçaydı. Ne kadar nazikti. Karısından ayrılırsa Linc'in bütün maddi sıkıntısı yok oluverecekti.

Linc onu süzdü, Bellamy'nin bunu önerdiğine hâlâ inanamıyordu.

"Duyduğum kadarıyla bankanın son ay taksiti gecikmiş."

Bellamy'nin bunu bilmesinin tek yolu, içerden birinin bilgi sızdırmasıydı.

"Kızımla evlenerek hata yaptın." Sesi yine tehdit eder gibi çıkmaya başlamıştı. "Onu kolay hedef gibi gördün."

"Onu tanıdığım en mükemmel kadın olarak gördüm," diye karşı çıktı Linc. Bunu içtenlikle söylüyordu, bütün samimiyetiyle.

Bellamy kıkırdadı. "Ve onunla bunun için mi evlendin... tanıştıktan iki hafta sonra?"

"Onun gibi bir şey." Lori'nin annesiyle tanıştıktan sonra, Linc beklemeleri için Lori'ye ısrar etmesi gerektiğini düşünmüştü. Bir an önce evlenmek uğruna, Linc aile içine şüphe tohumları serpmişti. Geriye dönüp baktığında, önce Lori'nin ailesiyle tanışıp onlara kendini tanıtma fırsatı vermiş olmayı tercih ederdi. Bellamy yine de itiraz edebilirdi ama en azından Linc elinden geleni yapmış olurdu. En azından bir ilişkinin başlangıcını yapmış olurdu.

"Bunu onarmak için halen vaktin var," dedi Bellamy.

"Lori'yi terk etmemi mi istiyorsunuz?" Bunu söylerken başını iki yana sallıyordu.

"Ondan boşan."

Sözcükler öyle güçlü çarptı ki Linc iki adım geriledi. "Yanıldığımın farkındayım. Lori'yle evlenmeden önce sizinle konuşmam gerekirdi. Yapmam gereken..." Bellamy kıpkırmızı bir suratla ona doğru yaklaştı ve gıcırdattığı dişleri arasından konuştu. "Yanıldığın nokta genç adam, kızımı kullanarak benim canımı sıkabileceğini düşünmen."

"*Canınızı* sıkmak mı?" Adam bütün dünyanın onun ve banka hesabının çevresinde döndüğünü sanıyordu. "Sizin kim olduğunuzu bile bilmiyordum." Bellamy ona hakaret etmeye hazırlanıyordu ama Linc izin vermedi. "Lori'yle evlendim çünkü onu seviyorum. Onu terk etmeye gelince, ölürüm daha iyi."

Bellamy onun gözünün içine bakarak güldü. "İkimiz de kızımın kendi kararlarını verecek kapasitede olmadığını biliyoruz. O boş kafalının..."

Linc yeterince duymuştu. Bellamy'yi şık ceketinin yakasından tuttuğu gibi kaldırdı. "*Sakın* bir daha karım hakkında böyle konuşma," diye haykırdı. "Lori akıllı ve düzgün bir insan ve eğer bunu göremiyorsan, sana acıyorum."

Üstünü düzelten Bellamy alev saçan gözlerle Linc'e baktı. "Sana saldırı davası açabilirim."

"Hiç durma." Adam madem onu mahvetmeye kararlıydı, işini eksiksiz yapmasında bir sakınca yoktu.

"Kızımla evli kalacak olursan onu mirasımdan mahrum edeceğim. Yemin ederim tek kuruş alamayacaksın."

"Bana inanacağını sanmam ama paran umurumda değil."

"Haklısın, sana inanmıyorum."

"Öyleyse bu senin sorunun." Linc halen ağırbaşlılığını korurken gitmesinin uygun olacağını düşündü.

Garaja döndüğünde iki elemanının yine aylak olduğunu gördü. Biri sudoku çözüyordu ve diğeri, boş bir kahve tenekesine atış yapıyordu. Linc onların ikisini de eve gönderdi.

Bir saat sonra, masasında biriken faturaları tasnif etmesinin ardından, başını umutsuzca öne eğdi. Bankanın bu ayki taksitini de ödeyemeyecekti.

Bir şeyler çok hızlı değişmezse, Linc batmak üzereydi. İflas ilan edebilirdi ama bu seçeneği düşünmek bile istemiyordu. Ne olursa olsun, kolay yola kaçmayacak ve borçlarını inkâr etmeyecekti. Bu kumarı oynayan kendisiydi ve bedelini yine kendisi ödeyecekti.

Dirseklerini masaya yaslayıp yüzündeki saçları geri itti. Eve, gitme zamanıydı. Saat beş buçukta kapıya "kapalı" levhasını astı.

Zemin kattaki daireye girmeden önce, Linc kendini toparlamak için dakikalarca kamyonetin içinde oturdu. Endişelerini elinden geldiğince Lori'ye yansıtmamaya çalışacaktı.

İçeri girdiğinde kaynayan barbekü sosunun kokusu genzine doldu.

"Lori?"

"Selam tatlım, arkadayım."

Linc onun sesini takip etti ve üstünde bir şort ve gömlekle, küçük avludaki barbekü ızgarasının başında durduğunu gördü. Her zamanki gibi onu öptü ve dudakları birleştiği anda bütün endişeleri uçup gitti. Karısına sımsıkı sarıldı, onun vücudunun sıcaklığını hissetti. Lori'den vazgeçmek mi? Hayatındaki en değerli armağanı geri çevirmek mi? Bellamy aklını kaçırmış olmalıydı ve bir şansı olsa, Linc bunu onun yüzüne söylerdi.

Otuz

Tanni, annesinin gergin ve heyecanlı davranışlarından Larry Knight'ın gelmek üzere olduğunu biliyordu. Cuma günü için randevulaşmışlardı ve Shirley hazırlanmak için bir saat harcamıştı.

Larry'yle tanıştığından beri annesinde gözlemlediği değişiklikler ilginçti. Tanni, annesi bir başka erkekle ilişkiye girecek olsa ne hissedeceğini merak ederdi. Shirley'nin Tanni'nin babası dışında birine âşık olması tuhaf geliyordu. Tanni'yi asıl şaşırtan, bunu yadırgamamasıydı. Eğer Larry'den başkası olsa, böyle hissetmeyebilirdi. Adam özel biriydi ve Tanni annesinin neden ona tutulduğunu anlayabiliyordu. Muhteşem bir ressam olmasının yanı sıra, Larry düşünceli, cömert ve iyi biriydi. Shaw'un sanat okuluna girmesini sağlamakla kalmamış, annesinin gözlerine yeniden ışık getirmişti.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca annesi ve Larry neredeyse her gün telefondaydılar ve bunlar kısa konuşmalar

değildi. Bir gece tam üç saat boyunca konuşmuşlardı. Tanni bunu biliyordu çünkü saat tutmuştu. Annesiyle dalga geçmek hoşuna gidiyordu. Yanaklarını kızardığını görmek daha da eğlenceliydi. Shirley fena çarpılmıştı. Bunu anlayabiliyordu çünkü bir zamanlar kendisi de Shaw için aynı yoğun duyguları hissediyordu. Gerçi artık değişmişti.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Shirley. Açık renk keten pantolon ve beyaz bluzun üstüne camgöbeği ve limon yeşili ceket giymişti.

"Harika görünüyorsun." Tanni bunu laf olsun diye söylemiyordu. Larry'yle çıkmaya başladığından beri, annesi saçlarına ve makyajına daha fazla özen gösteriyordu. Bütün yaptıkları telefonda konuşmak olduğu halde, saçları hep fırçalı, yüzü makyajlı ve üstü başı düzgündü. Evde eski kot pantolonlarını ve babasının büyük beden uzun kollu tişörtlerini giymekten vazgeçmişti. Larry'nin her an haber vermeden gelebileceğini düşünür gibiydi. Tanni bunu çok eğlenceli buluyor ama Shaw'la ilk tanıştığında kendisinin de aynı olduğunu unutmuyordu.

Shaw... onu düşünmek istemiyordu. Bitmişti. Ondan haber almayalı iki haftadan fazla olmuştu ama bu Tanni'nin kararıydı. İlişkiyi bitirmeye karar vermişti. Çok sancılı olmuştu ama Kristen'in söylediği gibi, yapması gereken buydu. Tanni kontrolü ele almıştı. Shaw'un ona aldırmamasına izin vereceğine, oyundan çekilmişti.

Shirley ceketinin kollarını çekiştirdi. "Miranda bunu giymem için ısrar etti."

"Güzel anne."

"Miranda'nın renk konusunda çok iyi bir gözü var."

"Senin de öyle," dedi Tanni, annesinin kendi tarzına olan bu güvensizliği onu şaşırtmıştı. Shirley her zaman tekstil ve renkle çalışmıştı ve Tanni'ye göre hiç kimse ondan daha iyi göze sahip değildi.

Shirley kısa bir tebessümle ona teşekkür etti ve saatine baktı.

"Larry ne zaman gelecek?" diye sordu Tanni.

"Bir civarı." Çantasını ön kapıya götürdü.

"Yemeğe nereye gidiyorsunuz?"

"Ben... sormadım." Shirley bocaladı. "Ne kadar şapşalım."

Tanni gözlerini devirdi. "Shaw'la tanıştığımda ben de bu kadar budala mıydım?"

"Daha beter," dedi annesi dalga geçerek.

"Buna inanmak zor."

Karşılıklı gülümsediler. Annesiyle tekrar iyi geçinmeye başladığı için rahatlamıştı. Değişiklik son birkaç ay içinde, Shaw'un San Francisco'ya gitmesinin ardından yavaş yavaş olmuştu. Daha önce araları hep bozuk olduğu halde, artık öyle değildi. "Bugün için bir planın var mı?" diye sordu Shirley.

Tanni omuz silkti. "Jeremy gelebilir. Kristen de." Biri Tanni'ye en çok aşağıladığı kızla arkadaş olacağını söylese, gülmekten kırılırdı.

Daha bir ay öncesine kadar, Tanni onunla aynı odada bulunmaya bile katlanamıyordu. Oysa son günlerde birlikte takılıyor, geziye çıkıyor ve neredeyse her gün konuşuyorlardı.

Shaw konusunda Kristen çok yardımcı olmuştu. Daha önce sayısız ilişkiden ayrılmıştı ve en iyisinin üstüne sünger çekmek olduğunu söylemişti. Shaw ilişkiyi bitirmek istediğine dair Tanni'ye bütün işaretleri gönderiyorsa –ve bunu yapıyordu– Kristen onun işini kolaylaştırmasını söylemişti. Tanni de bunu yapmıştı.

Gerçi hiç kolay olmamıştı. Söylemek için aradığında, Shaw adeta şok olmuştu. Kristen bunun da beklenen bir şey olduğunu, erkeklerin önce ayrılmak istediğini ve kız girişimde bulunduğu anda fikir değiştirdiklerini söylemişti. Başlangıçta Tanni onun abarttığını düşünmüştü ama Kristen'in olacağını tahmin ettiği her şey doğru çıkmıştı.

Tanni ondan ayrılır ayrılmaz Shaw ona günde üç-dört kez mesaj atmaya başlamıştı. Haftalarca Tanni'nin mesajlarını görmezden gelip onu delirttikten sonra, birden bire onunla iletişimde olmak aklına gelmişti. Shaw'a aldırmamak Tanni'ye sapkın bir zevk veriyordu ama böyle davrandıkça Shaw daha fazla mesaj gönderiyordu. Telefon etmeye bile çalışmıştı. Tanni cevaplamamak için büyük mücadele vermişti ama kendini tutmayı başarmıştı. Kristen onun bu iradesine övgüler yağdırmıştı. Tanni iyi hissediyordu, gerçekten iyiydi ve bir daha hiç kimsenin onun duygularını hafife almasına izin vermeyecekti.

Üstelik Kristen onu komşusu Jeremy Reynolds'la tanıştırmış ve defalarca görüşmüşlerdi. Shaw'dan çok farklıydı ama Jeremy'nin kendisiyle ilgilendiğini bilmek Shaw'un hayatından çıkmış olduğu gerçeğini daha katlanır kılıyordu.

Kapı çaldı ve annesi salona koştu. Tanni onun peşin-

den gitti, Larry'nin planlarını sormak ve annesinin eve ne zaman döneceğini öğrenmek istiyordu. Aralarında *tam* bir rol değişimi olmuştu.

Salonun ortasına geldiğinde Tanni donakaldı. Larry Knight kapıdaydı ama yalnız değildi. Yanında Shaw vardı.

"Selam Tanni," diyen Shaw içeri girdi.

"Burada ne işin var?" Bu beklenmedik ziyaretten hoşnut olmadığını açıkça ifade etmişti. Shaw'un geleceğini bilseydi, kendini ruhsal olarak bu karşılaşmaya hazırlardı. Bunu önce Kristen'e danışır ve ondan öğüt alırdı.

"Tanni." Annesi yumuşak bir tonda adını söyleyerek düzgün davranmasını ima ediyordu.

"Merhaba Shaw," dedi, daha az sert bir tonda.

Larry kolunu annesinin beline sardı. "Tanni, sana sürpriz olarak Shaw'u getirdim." Şüphe dolu gözlerle Shaw'a baktı. "Bu ziyarete sevineceğine inandırıldım."

"Çok düşüncelisin," diyen Shirley ona gülümsedi.

Larry'nin ifadesi artık çok emin olmadığını gösteriyordu. "Shaw'u ailesinin evine götürmemi ister misin?" Doğrudan Tanni'yle konuşuyordu.

"Hadi Tanni," diye yalvardı Shaw. "Sadece konuşmak istiyorum."

Larry sırayla ikisine de baktı. "*Senin de* istediğin bu mu Tanni?"

Shaw'un davranışından hoşnut görünmüyordu ve bu Tanni'nin işine gelirdi.

"Neyse, onunla konuşacağım," dedi.

Larry yine de tereddütlüydü. "Anneni yemeğe burada,

Cedar Cove'da götüreceğim. Sonra sanat galerisine uğrarız diye düşündük," dedi. "Bir iki saatten fazla sürmez. Senin için uygun mu?" Yine Tanni'ye bakıyordu.

Tanni cevap olarak omuz silkti. Ona karşı ilgisiz olduğunu Shaw'un görmesini istiyordu.

Larry ve annesi gidince, Tanni ve Shaw yalnız kaldı. Eskiden baş başa kaldıkları için mutlu olurdu ama artık bu değişmişti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Shaw. Rahatça kanepeye oturmuş, bacak bacak üstüne atarak kolunu kanepenin sırtına koymuştu.

Tanni salonun ondan olabildiğince uzak köşesine oturdu. Shaw farklı görünüyordu ama kendisi de öyleydi. Kristen'in önerileriyle Tanni gardrobunu değiştirmişti. Artık simsiyah giyinmeyi bırakmış, üstüne bir parça renk eklemişti. Bugün üstünde her zamanki kot pantolonu ve pembe bir tişört vardı. Saç biçimini de değiştirmişti, artık daha kısaydı ve yandan ayırıyordu. Bunun için bir kez daha Kristen'e teşekkür etmek zorundaydı. Kızın tarz konusundaki güdüleri iyiydi ve birlikte, Tanni'yi daha güzel gösteren bir sonuca ulaşmışlardı.

Yeni saç biçimini annesi de beğenmişti ama fazla bir şey söylememişti. Tanni bunu anlayabiliyordu.

Babası öldükten sonra, Tanni uzun bir süre giydiği ya da yaptığı şeyler hakkında annesinin fikir beyan etmesini istememişti. Artık öyle değildi, son zamanlarda daha iyi bir ilişkileri vardı, daha yakındılar. Tanni tam olarak ne değiştiğinden emin değildi ama annesinden çok kendisiyle ilgili olduğunu biliyordu.

"Gidiyor işte," dedi küstahça, sırf cevap vermiş olmak için.

Shaw oturuşunu değiştirerek öne doğru eğildi. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle," dedi kısaca. İlk çıkmaya başladıklarında Shaw da kendisi gibi hep siyah giyerdi. Şimdi üstünde mavi kot pantolon ve gösterişli bir tişört vardı.

"Okul gerçekten iyi gidiyor," derken, Tanni'nin yorumunu bekler gibiydi.

Tanni sesini çıkarmadı.

"Hadi Tanni, bana kızgınsan anlarım, ama aş bunu."

"Kızgın değilim." Tamam, bu söylediği bütünüyle doğru değildi ama Kristen bu olumsuz duygularla baş etmeyi öğrenmişti. Bir ilişkinin nasıl bitirilmesi gerektiğini uzun uzun konuşmuşlar ve Tanni her sözcüğü zihnine kazımıştı.

"Kızgın değilsen neden benimle konuşmuyorsun?"

"Gerçekten söyleyecek bir şeyim yok."

"Elbette var," dedi. "Benim var. Seni özledim."

San Francisco'ya gittikten sonra bıraktığı izlenim bu değildi. Ona vakit ayıramayacak kadar meşgul gibi görünmeye çalışmıştı. Tanni, Shaw'un ona yaşattığı üzüntü ve umutsuzluğu hatırlatabilirdi ama sonra bunu kesinlikle *yapmaması* gerektiğine karar verdi.

"Kasabada ne kadar kalacaksın?" diye sormayı tercih etti.

"Bütün hafta sonu buradayım."

"Arkadaşlarını görmek için yeterince vaktin olacak," dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Görmek istediğim tek kişi sensin."

Evet, tabii.

"Ve Will Jefferson," diye ekledi Shaw. "Ona teşekkür etmek istiyorum. Kendisine fena halde borçlandım."

"Peki ya annem?" diye sorarken kızgınlığını saklamayı başaramıyordu. Shaw'un sanat okuluna girmesinde Will Jefferson ve Larry Knight kadar Shirley de önemli rol oynamıştı. Her şeyi başlatan annesiydi.

"Elbette." Shaw hızla telafi etti. "Annen olmasa sanat okuluna asla gidemezdim."

"Ailenle aran nasıl?" diye sordu Tanni, huzursuz bir sessizlikten sonra. Shaw'un babası başından beri ressam olmasına karşıydı. Shaw'un hukuk okumasını istiyordu. Babasına karşı çıkarak kendi hayatını yaşamaya karar vermesi Shaw için büyük cesaretti.

"Daha iyi," dedi Shaw. Bunu söyleyebildiği için mutlu görünüyordu. "Tam burs almam annem için gurur kaynağı oldu ve babam da yelkenleri suya indiriyor. Onlara e-postayla çalışmalarımdan örnekler gönderdim. Bu akşam annemin hazırladığı büyük aile yemeğinde olacağım."

Tanni'ye göre bu iyi bir fikirdi.

"Benimle birlikte Will Jefferson'ın yerine gelir misin?" diye sordu Shaw.

Anlaşılan Shaw birlikte sıcak bir sohbete dalamayacaklarını anlamıştı. "Bir süre yapacak işim yok," dedi, sesinin sıradan çıkmasına gayret ederek. "Seni götürebilirim."

Shaw'un gözleri açıldı. "Ne zaman ehliyet aldın?"

Sınavı geçtiği gün Tanni ona mesaj atmıştı. Anlaşılan Shaw okuma zahmetine bile katlanmamıştı. Ona fırça at-

mak ya da bilmesi gerektiğini hatırlatmak yerine omuz silkti. "Bir süre önce."

"Vay canına, bu harika," dedi Shaw coşkuyla.

Tanni bir kez daha önemli bir şey değilmiş gibi davrandı ama hayatında büyük değişiklik olmuştu. Ehliyetini aldığından beri yeni bir özgürlük ve bağımsızlık hissediyordu. *Yetişkin* olduğunu hissediyordu.

Evden çıktılar ve galeriye giden kısa yolda genelde Shaw konuştu, sanki aralarında bir şey değişmemiş gibi davranıyordu. Neşeliydi, sanat okulunda edindiği arkadaşlarla ilgili öykü üstüne öykü anlatıyordu. Tanni'nin hiç konuşmadığının farkında değil gibiydi.

Tanni onun bir sürü kızla takıldığını bildiği halde Shaw onlardan söz etmekten sakınmıştı. Özellikle bir isim öne çıkıyordu: Mallry, Marcie... onun gibi bir şey. Tanni bir an Jeremy'den bahsetmeyi düşündü, sonra vazgeçti.

Tanni galerinin sokağına park etti. Galeri çok çekici görünüyordu; Will Jefferson oldukça iyi iş çıkarmış, dış cepheyi beyaza boyatarak ön cepheye büyük sepetler içinde kırmızı sardunyalar ektirmişti. İç cephedeki teşhir stantları ve cam bölmeler daha önce yapılmıştı. Will tadilat ve dekorasyona büyük para harcamış ve hakkını vermişti.

İçeri girdiklerinde Shaw'un gözleri anında annesinin duvarda sergilenmekte olan ejderha kırkyamasına gitti. "Ölüm"ün bir başyapıt olduğunu kimse inkâr edemezdi.

Tanni bu tekstil sanatının yaratılmasında kullanılan beceriyi Will Jefferson onu duvarına asana kadar yeterince takdir etmemişti. Tanni'ye göre bu ejderha yaşam –ve

ölüm– soluyor, kederden, sevgiden ve tutkudan söz ediyordu. Onu gören herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Eseri satın almak için sayısız teklif geldiğini biliyordu ama bu çalışma satılık değildi.

Will odasından çıktı ve onları görünce gülümsedi. "Shaw," dedi ve onlara doğru yürürken elini uzattı. "Seni görmek ne güzel."

"Merhaba Bay Jefferson."

Will tokalaştıktan sonra Tanni'ye döndü. "Seni görmek de güzel." Annesinin de yanında olmasını beklermiş gibi çevresine baktı.

Tanni gülümsedi ve gözünün ucuyla bir hareket fark etti. Galeride biri daha vardı.

"Merhaba Tanni." Kısa süre sonra arka odadan çıkan Miranda Sullivan onu selamladı. "Annen bugün neler yapıyor?"

"Larry'yle beraber."

Will Jefferson gözle görülür biçimde gerildi. "Larry Knight kasabada mı?" diye sordu. Bunu duymak hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Onunla birlikte geldim," dedi Shaw. "Eski dostlarla bir araya gelmek için fırsattı," dedi Tanni'ye doğru bakarak. "Sizi de görmeyi ve bana olan inancınızın boş olmadığını bilmenizi istedim. Larry'yle konuşursanız, şu ana kadar derslerimin ne kadar iyi olduğunu size söyleyecektir."

Will onu duymuyor gibiydi. "Annen Larry'yle sık görüşüyor mu?" diye sordu Tanni'ye.

"Şey..." Ne diyeceğini bilemiyordu ve yardım etmesi

için Miranda'ya baktı. Annesinin arkadaşı olarak, Larry'yle arkadaşlığa Shirley'yi yüreklendiren Miranda'ydı; gerçi annesinin yüreklendirilmeye pek ihtiyacı olduğundan değil.

"Larry ve Shirley onları tanıştırdığın için sana minnettar Will," dedi yumuşak bir sesle onlara doğru yürüyerek.

"Bildiğin gibi, çok fazla ortak yönleri var."

Will kaşlarını çattı. "Gerçekten." Yorumunda onaydan çok alay vardı.

"Eminim ilerleyen saatlerde buraya uğrayacaklar," diye ekledi Miranda.

Tanni, Larry'nin bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyordu.

"Buraya mı?"

"Evet," dedi Miranda. "Larry kızıl ejderi görmek istiyor."

Tanni bunu duymamıştı ama mantıklıydı. Larry devasa duvar kumaşının sadece gazetelerde ve dergilerde yayınlanan fotoğrafını görmüştü. "Bu sorun olmaz, değil mi?" diye sordu Will'e.

"Benim için olmaz," diye mırıldandı Will. Sanki daha fazla bilgi istermiş gibi Miranda'ya döndü.

Shaw salondaki gerginliğin farkına varmıştı. Will'e yaklaştı ve "Bir kez daha benim için yaptıklarınızdan duyduğum minnettarlığı ifade etmek isterim," dedi.

Will dalgın bir biçimde başıyla onayladı.

"Will," dedi Miranda. "Shaw az önce sana teşekkür etti."

Will içinde bulunduğu dalgınlıktan kurtuldu. "Elbette. Benim için zevkti," dedi duygusuzca. "Ne zaman istersen uğra."

"Uğrarım," diyen Shaw şaşkın görünüyordu.

Sanki kovulmuş gibiydiler, Will Jefferson onlara kapıyı gösteriyordu. Tanni, Miranda'nın bakışlarını yakaladı ve kadın ne olduğunu kendi de anlamamış gibi omuz silkti.

Bir şey çok *açıktı*. Will Jefferson, Tanni'nin annesinin Larry Knight'la görüşüyor olmasından hoşlanmamıştı.

Tanni arkasında Shaw olduğu halde park ettiği arabaya doğru yürürken içten içe gülüyordu. Bay Jefferson'ın annesini kazanmak için yardıma ihtiyacı varsa, belki Tanni ona Kristen'le görüşmesini önerebilirdi.

"Şey... seni görmek güzeldi," dedi Shaw'a, arabanın yanına geldiklerinde.

"Biz... eve geri dönmüyor muyuz?"

"Hayır, üzgünüm. Bir arkadaşımla buluşacağım."

"Ya." Bu sözcük ağzından gerçek bir hayal kırıklığıyla çıkmıştı.

"Jeremy'yle planlarımız var."

"Jeremy?" Diğer çocuğun adını söylerken sesindeki şaşkınlık hissedilebiliyordu.

Tanni sırıttı. "Hadi ama Shaw, hayatımdaki tek erkeğin sen olduğunu düşünmüyordun, değil mi?"

Otuz Bir

"Konuşabilir misin?" diye sordu Mack telaşla.

Mary Jo bir elinde ahizeyle patronunun odasına doğru baktı. Allan bir müşterisiyle beraberdi ve görüşme muhtemelen biraz daha sürecekti.

"Sanırım," dedi. "Sadece birkaç dakika." İşyerindeyken özel telefon konuşmalarını nadiren yapardı. Mack arıyorsa, önemli bir şey olmalıydı. "Bir terslik mi var?"

"Hayır, pek sayılmaz." Mack duraksadı. "Az önce babamla konuştum. İş çıkışı bizimle görüşmek istiyor."

Mary Jo bekledi. "Bir şey mi bulmuş?" diye yokladı. "Jacob hakkında?"

"Büyük ihtimalle."

Mary Jo o kadar heyecanlanmıştı ki yerinde duramıyordu. "Ondan yardım istemekle doğru karar verdiğimizi *biliyordum*." Jacob Dennsion'ı kendileri araştırmaya karar vermişlerdi. Oysa bu konuda deneyimli olan Roy'du. İnsanlar bunun için ona para ödüyorlardı; o uzmandı, kendileri amatör.

"İşten sonra seni evden alırım, tamam mı?"

"Babana gitmeden önce Noelle'i almam gerek."

"Onu ben halletsem? Zaman kazanırız."

"Tamam. Kelly'yi arayıp haber veririm."

"Teşekkürler."

Günün kalan kısmı geçmek bilmedi. Mary Jo bir an önce işten çıkmak için bu kadar hevesli olduğu başka bir gün hatırlamıyordu. Saat tam beş olduğunda, sürpriz kutusundan çıkan yaylı kukla gibi yerinden fırladı ve çantasını kaptı.

"Sabah görüşürüz Bay Harris," diye seslendi.

Patronu iki oda arasındaki kapı aralığına geldi. "Bu akşam acelen var gibi."

"Doğru," dedi. "Sanırım Mack'in babası size bir süre önce söz ettiğim II. Dünya Savaşı'ndaki askerle ilgili bir şeyler bulmuş. Roy bize yardım etmeyi önermişti."

"Enteresan. Fırsat bulunca beni de bilgilendir."

"Yaparım," diye söz verdi Mary Jo. Tamam, bir çıkmaza daha girmiş olabilirlerdi ama bundan fazlası olduğunu hissediyordu.

Eve ulaştığında Mack kamyonetinde onu bekliyordu.

"Noelle nerede?" diye sordu hemen.

"Annem aldı. Güya Noelle'in büyükanne deneyimi yaşaması gerekiyormuş. Sakıncası yok, değil mi?"

"Hem de hiç." Aslında Corrie, Noelle'le birlikte olmak istediği için duygulanmıştı. Bir süre sessizce ilerlediler. "Heyecanlı mısın?" diye sordu Mary Jo.

Mack sırıttı. "Evet, ya sen?"

"Of Mack, yerimde duramıyorum. Baban *herhangi bir şey* söyledi mi?"

"Hayır, sadece duymak isteyeceğimiz bazı bilgilere ulaştığını söyledi."

"Sesi nasıl geliyordu?"

"Sesi mi?"

"Mutlu muydu? Üzgün müydü? Sesinden bir şey anlamadın mı?"

"Pek sayılmaz ama bu benim babam. Hiçbir zaman açık vermez." Mack arabayı ofisin önüne park etti. Mary Jo onun kapıyı açmasını ya da elini tutmasını bekleyemeden aşağı atladı. Mack kaldırımda ona yetişti. "Hazır mısın?"

"O-o-of, evet. Sen?"

"Hazırım," diyen Mack kapıyı açtı.

Mary Jo dedektifin ofisine girdi ve merakla etrafına baktı. Daha önce buraya hiç gelmemişti. Resepsiyon bölümünde bir kanepe ve bir koltuk vardı, yanlarındaki sehpalara özenle dergiler dizilmişti. Roy'un odasının kapısı açıktı ve onlara el salladı.

"Ne buldun baba?" Mack hemen bir ziyaretçi koltuğuna yerleşti, Mary Jo yanındakine oturdu.

Roy kendi koltuğunda hafifçe kaykıldı. "Geçen akşam Mary Jo, Dennison'ın gerçek isminin Jacob olmayabileceğine dikkat çekmişti."

"Başka bir adı mı varmış?" diye sordu Mary Jo soluk soluğa. Heyecanla öne doğru eğilmişti. "Hayır. Adı Jacob. Harika bir varsayımdı ama bir yere varmadı."

"Baba!" diye uyardı Mack. "Bize ne bulduğunu anlat."

Roy mahcup bir tavırla sırıttı. "Haklıymışım. Almanlara esir düşmüş."

"Yani savaş esiri miymiş?"

Roy başıyla onayladı. "Anlaşılan Jacob çıkarmanın ilk günlerinde esir düşmüş ve trenle Almanya'nın göbeğine gönderilmiş."

Şimdi Mack de öne doğru eğilmişti. "Savaştan sağ çıkabilmiş mi?"

Roy tekrar başıyla onayladı. "Şaşırtıcı ama evet."

Mack ve Mary Jo bakıştılar. Bir sonraki soru ikisinin de içini yakıyordu.

"Yaşıyor olma... ihtimali var mı?" diye fısıldadı Mary Jo.

Roy'un yüzüne yayılan tebessüm yeterince açık bir cevaptı. "Var, yaşıyor ve hayat dolu."

"Vay canına." Mack uzanıp Mary Jo'nun elini tuttu ve sıktı.

"Nerede yaşıyor? Onunla tanışma şansımız var mı? Ona Joan'ı sormak isterim. Onunla konuşabilir miyiz?" Mary Jo soluk almak için sustu.

Roy'un bundan daha fazla gülümseyebileceğini düşünemezdi ama ağzı kulaklarındaydı. "En güzel kısmı bu. Bunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Şans deyin. Tesadüf deyin. Ne derseniz deyin ama ilahi müdahale gibi."

Mack'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Jacob Dennison burada yaşıyor. Cedar Cove'da."

Mary Jo'nun soluğu kesildi.

"Hadi canım!" dedi Mack sevinçle.

Mary Jo duyduklarına inanamıyordu. "Kaç yaşında... olmalı?" diye sordu.

"Seksenlerin ortası, belki biraz daha fazla," dedi Mack.

"Nerede?"

"Reveille," dedi Roy.

"Tepedeki gaziler evinde mi?" Demek Jacob Dennison bunca zamandır burunlarının dibindeydi!

"Sizinle tanışmak istiyor."

Mary Jo neredeyse koltuktan düşecekti. "Yani onunla konuştunuz mu?"

"Hayır," dedi Roy. "Doğru Jacob Dennsion olduğundan emin olmak için ofisi aradım. Yönetici o olduğunu onayladı ve bana önemli bilgiler verdi. Söylediğine göre sadece marttan beri Reveille Evi'nde yaşıyormuş. Ondan önce Seattle'daymış ve üç çocuğu halen orada yaşamayı sürdürüyormuş." Roy başını iki yana salladı. "Dul olduğunu öğrendim ama ayrıntıları sormadım."

"Yo, hayır..." Mary Jo yıkılmıştı. "Çok üzüldüm." Yakın bir arkadaşının vefatını öğrenmiş gibi hissediyordu.

"Mektuplardan haberi var mı?" diye sordu Mack.

"Hayır, hayır," dedi Roy hemen. "Yönetici Bayan Roberts'a bahsettim ama tek kelime etmeyeceğine söz verdi. Ayrıca o mektupları ve günlüğü siz buldunuz. Ona sizin söylemeniz gerek."

"Onları yanımızda götürmeli miyiz?"

"Bence evet," diye babasının yerine cevap verdi Mack. "Onları okuduğumuz andan itibaren yapmak istediğimiz buydu."

Mary Jo aynı fikirdeydi.

"Onları hemen alıp Reveille'e doğru yola çıkalım," dedi Mack babasına.

"Roy," dedi ayağa kalkan Mary Jo. "Teşekkürler. Çok teşekkürler." Devasa masanın etrafından dolanarak müstakbel kayınpederine sımsıkı sarıldı. Adam, imkânsız olduğunu düşündüğü şeyi başarmıştı, hem de kolaylıkla.

Önce eve uğradılar, sonra birkaç kilometre ötedeki Reveille Evi'ne doğru yola çıktılar. Tesis, virajlı bir yoldan çıkılan ve körfeze bakan dik bir yamaçtaydı. Bremerton'ın ve arka plandaki Olympic Sıradağları'yla tersanenin manzarası nefes kesiciydi ama Mary Jo bunu fark etmedi bile.

Resepsiyonist onları karşıladı ve Mack, Jacob Dennison'ı görmek için geldiklerini açıkladı. Beklemeleri söylenince, kadın on uzun dakika sonra tekrar ortaya çıkana kadar odada volta attılar. "Bay Dennison az sonra sizinle birlikte olacak," diyerek onları konforlu bir salona aldı. Neyse ki o anda salon kullanılmıyordu.

Salonda gayet davetkâr görünen kitaplıklar ve bir şömine vardı. Köşedeki piyanoyla birlikte, rahat bir koltuk takımı salonun dekorunu tamamlıyordu.

Oturdular. Mary Jo koltuğun bir ucuna tünedi, puro kutusu kucağındaydı. İçinde mektuplarla birlikte günlük de vardı.

Yaklaşık beş dakika sonra genç bir refakatçi ak saçlı bir adamı yanlarına getirdi, neşeyle, "İşte Bay Dennison," diyerek tekerlekli sandalyeyi Mack'le Mary Jo'nun arasına bıraktı ve salondan çıktı.

Bay Dennison önce Mack'e sonra Mary Jo'ya bakarak gülümsedi. "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu titrek bir sesle.

"Hayır," diye cevap verdi Mack, "ama biz sizi tanıyoruz."

"O nasıl oluyor delikanlı?"

"Mektuplarınızı okuduk," diye açıkladı Mack.

"Joan Manry'ye yazdığınız mektuplar," diye ekledi Mary Jo. "Savaş yıllarında."

Jacob kaşlarını çattı. "Onları nerede buldunuz?"

Mack kanepenin kenarına doğru yaklaştı. "Aceleci davranıp saygısızlık ediyoruz," dedi. "Ben Mack McAfee ve bu nişanlım Mary Jo Wyse. Sizinle tanıştığımız için çok heyecanlıyız."

"Teşekkür ederim," dedi Jacob. "Her zaman ziyaretime güzel bir genç hanım gelmiyor." Hafifçe kıkırdadı. "Şimdi bana şu mektuplardan söz edin. Beni meraklandırdığınızı itiraf etmek zorundayım. Savaş yıllarında yazıldığını mı söylediniz? Benim tarafımdan?"

Mary Jo başıyla onayladı. "Mack ve ben Cedar Cove'da, Çam Yeşili Sokağı'ndaki bir ikiz villada oturuyoruz."

"Çam Yeşili Sokağı," diye tekrarladı Jacob.

"Joan'ın bir zamanlar ablasıyla birlikte yaşadığı ev olduğuna inanıyorum."

"Joan'a mektupları o adrese göndermişsiniz," dedi Mack.

"Çam Yeşili Sokağı," diye tekrarladı Jacob bir kez daha. Anlaşılan bu adres hafızasından silinmişti.

Söylenecek o kadar çok şey vardı ki Mary Jo nereden

başlayacağını bilemiyordu. "Bir gün gardropta gevşek bir tahta olduğunu fark ettim. Araştırdığımda, zemine saklanmış ve içi mektup dolu bir puro kutusu buldum."

"Benim mektuplarım mı?" Jacob inanmakta güçlük çekiyor gibiydi. "Savaştan kalma?"

"Evet." Mary Jo benzersiz bir mutlulukla kutuyu Jacob'a verdi. Onu kucağına yerleştirip uzaklaşmak üzereyken Jacob uzanıp elini tuttu ve öptü. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu; utanarak yüzünü sildi ama onun duygusallığı Mary Jo'nun da gözlerini yaşartmıştı.

"Bunların akıbetini hep merak etmişimdir. Joan hiç söylemedi. Ablasıyla samimi değillerdi ama ikisi aynı evi paylaşıyordu. Sanırım Elaine onu kıskanıyordu. Elaine'in hayatının son demlerine kadar küstüler ama sonra Joan ona gitti ve barıştılar."

Mary Jo bunları çok merak ediyordu ve iki kız kardeşin anlaşmazlıklarının son bulduğunu duyunca rahatlamıştı.

"Joan'ın günlüğü de oradaydı," dedi Mack.

"Joan'a ne oldu?" diye sordu Mary Jo. Ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyordu. "Öldüğünü biliyoruz ama..."

Jacob kutuyu açtı ve çok saygılı bir tavırla günlüğü aldı. "Avrupa'nın kurtulmasından sonra, Joan ve ben evlendik." Jacob bakışlarını elindeki hazineden kaldırarak başını üzüntüyle iki yana salladı. "Çok genç öldü. Yetmiş bir yaşındaydı. Üç çocuğumuz oldu, bir oğlan ve iki kız. Mark, Margaret ve Marianne..." Anıların ve üzüntünün getirdiği ağır yükün etkisiyle bir an sustu. Gömleğinin cebinden bir mendil çıkararak tekrar gözlerini kuruladı.

"Bize çıkarma günü anılarınızdan söz eder misiniz?" diye sordu Mack.

"Anlatacak fazla bir şey yok. Ben şanslı olanlardandım. Diğer Amerikalılarla beraber bir trene tıkıldık ve savaşın kalan kısmını geçirdiğim, Almanya'nın merkezindeki bir esir kampına götürüldük."

"Kolay bir dönem olmasa gerek."

Jacob içini çekti. "Savaş asla kolay değildir delikanlı."

"Ne zaman serbest bırakıldınız?" diye sordu Mary Jo. Hapis yıllarının konuşmak istemediği anılarla dolu olduğu belliydi.

"1945 Mayıs'ında. Amerikan paraşütçüleri esir kampının dışındaki araziye iniş yaptılar," dedi uzaklara bakarak. "Biz kurtulanlar, Almanların yaşadığımız koşulları gözler önüne sermektense bizi öldüreceklerini düşünüyorduk."

"Şükürler olsun yapmamışlar," diye fısıldadı Mary Jo.

"Hayır. Aksine, silahlarını bırakarak kaçtılar. Çoğu, istemedikleri bir savaşa sürüklenen gencecik çocuklardı. Benim gibi, bütün istedikleri evlerine, ailelerine kavuşmaktı."

Bu bağışlayıcılık ve ruh zenginliği Mary Jo'yu derinden etkilemiş ve duygulandırmıştı. "Joan esir düştüğünüzü biliyor muydu?"

Jacob başıyla onayladı. "Gerçi haftalarca öğrenemedi. Benim öldüğümü varsaymaya başlamış. Küçük kardeşlerine yardım etmek üzere Spokane'deki baba evine dönmüş. Anlaşılan annesi hastaymış ve orada Joan'a ihtiyaçları varmış."

"Onu tekrar ne zaman gördünüz?"

Jacob biraz doğruldu. "İstediğimden çok daha uzun bir süre sonra. Kurtarıldığımızda kırk kilonun altındaydım ve ordu bizi bir hastane gemisiyle eve gönderdi." Yüksek sesle kıkırdadı. "Beni uçakla doğruca ailemin yanına gönderseler daha çabuk iyileşirdim. Annem dünyanın en iyi aşçısıydı."

Mack ve Mary Jo bakışıp gülümsediler.

"Kamptayken, geceleri annemin elmalı turtasını düşünerek uyurdum. Benim için pişirdiği ilk yemek tavuk kızartmasıydı. Bir çanak dolusu püreyi tek başıma bitirdim." Bir kez daha gözleri yaşlarla doldu. "Hayatımın en mutlu günlerinden biriydi."

Mary Jo gayet iyi tahmin edebiliyordu. "Joan'ın mektupları neden sakladığını biliyor musunuz?" Haftalardır bu soru hiç aklından çıkmıyordu ve belki şimdi cevabını alabilecekti.

"Pek sayılmaz, Joan ve ablasının pek geçinemediği gerçeği dışında aklıma bir şey gelmiyor."

Gizemin bu kısmının asla çözülemeyecek olma ihtimali Mary Jo'yu hayal kırıklığına uğratmıştı. Sebep her ne ise, Joan ve ablası anlaşamıyordu ve bu açıklamayla yetinmek zorunda kalacaklardı.

"Sadece Joan değil," dedi Jacob, "benden de hoşlanmıyordu."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Hoşlanmıyordu. Joan'ın ne yapması ve

kimle görüşmesi konusuna kendisinin karar vermesi gerektiğini hissediyordu."

"Bana Joan'dan biraz daha söz eder misiniz?" dedi Mary Jo.

Jacob tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çok güzeldi. Burada, Cedar Cove'daki bir büfede karşılaştık. Ordunun düzenlediği bir dans gecesi için Fort Lewis'e gelmiştim. Bankonun gerisinde çalışıyordu ve dikkatimi çekti. Bir gazoz aldım ve dansa gelip gelmeyeceğini sordum. O dönem, ablası da aynı yerde çalışıyordu. Sonradan tersanedeki işlere girdiler. Ablası Joan'dan uzak durmamı söyledi."

"Anlaşılan onun sözünü dinlememişsin," dedi Mack.

"Kimse beni ondan uzak tutamazdı. İlk gördüğüm anda ona abayı yakmıştım."

Mack bu duyguyu anladığını söylemek ister gibi Mary Jo'ya baktı.

"Dansta buluştuk ve ertesi gün bir daha. Joan evden gizlice sıvışmak zorunda kalıyordu ve sonra ablasıyla kavga ediyorlardı. Elaine'le yanlış bir başlangıç yapmamız kötüydü ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey fark etmezdi. Elaine mutlu bir insan değildi. Joan'ı kontrol etmeye ve mutluluğumuzu bozmaya çalıştı ama işe yaramadı."

Mary Jo, kadının mektupların hepsini aynı anda saklamadığını, onları –ve günlüğü– ablasının bulmasını engellemek için dolaba gizlediğini düşündü.

"Joan nasıl öldü?" diye sordu Mack.

"Kanser. Onun kaybıyla baş edebileceğimi sanmıyorum." Duraksadı. "Fakat neredeyse elli yıl bir aradaydık.

Çocuklarım bana karşı iyiler. Her fırsatta torunlarımla birlikte ziyaretime gelirler."

Mary Jo yaşlı adamın yorulduğunun farkındaydı. "Gitmemiz gerek," dedi. "Sizi odanıza götürmesi için birini çağırayım."

"Ara sıra uğrayıp ziyaret etmemizde bir sakınca var mı?" diye sordu Mack.

"Sizi tekrar görmekten çok mutlu olurum." Puro kutusuna ve küçük günlüğe sarıldı. "Beni bulup mektupları iade etmek için gösterdiğiniz çaba için çok teşekkür ederim." Hafifçe içini çekti. "Çocuklarım için dünyaya bedel. Ve benim için."

Mack'in ardından Mary Jo da ayağa kalktı, gayriihtiyarı eğilerek onun kösele gibi olmuş yanağını öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Neden bana teşekkür ediyorsun?" diye sordu yaşlı adam. "Beni bulup mektuplarımı getiren sizsiniz."

"Onları yazdığınız için ve Mack'le bana, sizin neslinizdeki kahramanlara ne kadar borçlu olduğumuzu gösterdiğiniz için."

Jacob bu yorumu bir el hareketiyle savuşturdu. "Saçma, ben kahraman filan değilim."

"Katılmıyorum," dedi Mack. "Neden size 'En İyi Nesil' dediklerini anlıyorum. Çünkü öylesiniz."

Yaşlı adam onlara bakarak gülümsedi, sonra elini alnına götürerek onlara asker selamı çaktı.

Otuz İki

Olivia, Grace Harding'in arka sırasındaki yerlerden birine geçerek oturdu. Faith Bechwith ve Troy Davis'in nikâh töreni başlamak üzereydi. Justin'in Victorian Tea Room adlı yerinin dışına kurulan devasa kameriye, bu özel günde iyi dileklerini sunmak isteyenler tarafından tamamen doldurulmuştu.

Olivia oturur oturmaz müzik başladı ve Peder Flemming öne çıktı. Faith ve Troy ayaktaydı, aileleri ve dostları etraflarında bir yarım çember oluşturmuşlardı. Papazın konuşmasının ardından Faith ve Troy sessizce yemin ettiler. Tören kısa olsa da Olivia'nın içine dokunmuştu.

Anlaşılan Jack de etkilenmiş, karısının elini sımsıkı tutmuştu. Olivia'nın kanserle mücadele ettiği son sekiz ay içinde, ikisi de birbirinin değerini çok daha iyi anlamıştı. Tıpkı yıllar önce Jack'in geçirdiği kalp krizinin Olivia'ya bu adamı ne kadar sevdiğini öğrettiği gibi, yakalandığı kanser de Jack'te aynı etkiyi yapmıştı. Bu hastalıklar, sev-

diğini kaybetme ihtimalini çok gerçek kılmıştı ve ikisi de birlikte geçirdikleri her günün değerini artık çok iyi biliyorlardı.

Kasabadaki yerel gazetenin yeni editörü olan Jack Griffin, boşandıktan sonra yalnız geçen yirmi yılın ardından Olivia'nın hayatına fırtına gibi girmişti. Olivia şimdi onca yılı Jack olmadan nasıl yaşadığını merak ediyordu.

Faith ve Troy gibi, kendisi ve Jack de ilişkilerinde birkaç engele takılmışlardı ama evlilikleri uzlaşma ve hoşgörü çerçevesinde öğrenilen her zorlu derse değerdi. Aynısının Faith ve Troy için de geçerli olduğuna emindi.

Hepsi aynı dönemlerde liseye gitmişti ve Olivia, Faith'le Troy'un çıktığını hatırlıyordu. Mezuniyetten sonra yolları ayrılmış ve ancak kırk yıl geçip ikisi de dul kaldıktan sonra tekrar karşılaşmışlardı. İlişkilerine kaldığı yerden devam etmeleri fazla uzun sürmemişti.

Şimdi, onların birbirlerine nasıl sevgiyle baktıklarını gördüğünde, bu evliliğin de Jack'le olan evliliği gibi mutlu yürüyeceğini düşünmeden edemiyordu.

Resepsiyon kısa süre önce açılan restoranın içinde gerçekleşti. Troy ve Faith kapıda durarak bütün konuklarını teker teker karşıladılar. Faith üstünde toz pembe elbisesi ve elinde bir demet beyaz gül goncasıyla çok güzeldi. Siyah takım elbisesi ve pembe kravatıyla, Troy'u daha önce hiç bu kadar yakışıklı görmemişti. Yakasına beyaz bir gül goncası da o iliştirmişti.

"Gelebildiğinize çok sevindim," dedi Faith, Olivia'ya sarılarak. Justine ve personeli etrafta pervane oluyor, açık büfeye tepsilerle yiyecek taşıyorlardı.

"Asla kaçırmazdım," dedi Olivia ve bu doğruydu.

Restorana giren Olivia ve Jack'i, Grace'le Cliff izledi. Beyaz keten örtülü yuvarlak masalar salonda yerini almıştı ve her birinin ortasında pembe bir çiçek derlemesi vardı. Duvardaki açık büfede düğün pastası ve yanında gümüş, devasa bir panç kâsesi vardı.

Olivia'nın elini tutan Jack ortadaki masaya doğru ilerledi, Grace ve Cliff onlara katıldı.

"Pastayı kesmeleri ne kadar sürer?" diye sordu, Olivia'ya doğru eğilen Jack.

"Jack!" Güya çok mahcup olan Olivia dirseğiyle onu dürttü. "Çocuktan betersin!"

"Elimde değil, acıktım," diye itiraz etti kocası. "Özellikle pastaya *açım*."

Olivia güldü. "Tamam, uzun sürmez."

"Orada bir sürü leziz görünen yiyecek var," dedi Cliff, açık büfeyi işaret ederek. "Eğer almaya gidersen, biraz da bana getir."

"Cliff," diye azarladı Grace. "Az önce öğle yemeği yedik."

"O dediğin *saatler* önceydi."

"Henüz hiç kimse yiyecek için kalkmadı."

"Yahu, biri ilk olmak zorunda."

Olivia'yla bakışan Grace gözlerini devirdi.

Jack birden Olivia'ya döndü. "Şuradaki ağabeyin değil mi?" diye sordu alçak bir sesle.

Olivia onun davetli olduğunu bile bilmiyordu. Özellikle yazın satışların en yüksek olduğu bir cumartesi öğle

vakti, galeriyi bırakarak gelmeye vakit bulması şaşırtıcıydı. "Onu kilisede fark etmedim, ya sen?"

"Gördüğümü söyleyemem," dedi Jack. "Bana biraz dalgın gibi geldi."

Olivia, Grace'le Cliff'e baktı. "Will'i masaya davet etsem sakıncası var mı?"

Grace kocasına baktı.

"Benim için sorun yok," dedi Cliff. Kolunu Grace'in sandalyesinin arkasına doğru uzattı ve Olivia bunu koruyucu bir hareket olarak algıladı.

Restorana henüz giren ağabeyine doğru yürüdü. Altmışını geçtiği halde, Will hâlâ yakışıklı bir adamdı. Bazen onun bu doğuştan iyi görüntüsü onun zararına oluyordu. Her şey Will'in ayağına gelirdi. Yıldız bir futbol oyuncusuydu, okulun mezuniyet kralıydı ve üniversitede çok başarılıydı. Bir mühendis olarak gayet iyiydi ve sağlam adımlarla yükseltiği şirketinden boşandıktan sonra emekli olmuştu. Will'in Cedar Cove'da yaşamasından Olivia kendi adına memnundu. Eski karısı Georgia'ya –ve Grace'e– olan sorumsuz davranışlarına rağmen, onun kıvrak zekâsına, nüktedanlığına ve hem kendisiyle hem de Jack'le olan arkadaşlığına değer veriyordu. Hastalığının en ağır dönemlerinde, Will'in her anlamda verdiği desteği inkâr edemezdi. Ayrıca, her ne kadar çocukları tarafından bakılmak istemediğinde ısrarcı olsa da anneleri giderek yaşlanıyordu. Olivia, her şeye rağmen ağabeyinin kasabadaki varlığından mutluydu ve Charlotte'la ilgili herhangi bir kararı tek başına vermek zorunda kalmayacağı için şükrediyordu.

"Will, gel bizimle otur," dedi, hafifçe koluna dokunarak.

Will ona döndü. "Vay, selam Liv. Teşekkürler ama annem yanımda. Şu anda kadınlar tuvaletinde."

"Annemi mi getirdin?"

Will iç çekerek cevap verdi. "Son anda telefon etti ve kendisini nikâha götürecek birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Tahmin edersin ki törenin büyük kısmını kaçırdık."

"Ben nerede?"

Will başını iki yana salladı. "Söylemedi ama bir şeyler olduğu kesin."

Olivia bundan ne çıkaracağını bilemiyordu. Fırsatını bulduğunda annesiyle baş başa konuşacaktı. "Her şeyi bırakıp onu buraya getirmen büyük incelik."

"Büyütecek bir şey yok," dedi Will, omuz silkerek. "O kadar yoğun değildim ve Miranda Sullivan benim yerime bakıyor."

"Miranda Sullivan," diye tekrarladı Olivia. "Onu tanıdığımı sanmıyorum."

"Muhtemelen tanımıyorsun. Gig Harbor'da yaşıyor ama kasabaya çok sık geliyor. Shirley Bliss'in arkadaşı."

"Ya." Olivia, Miranda'yla tanışmaya karar verdi. Galeride Will'in yerine bakarak Charlotte'un nikâh törenine gelmesini sağladığı için teşekkür edecekti.

Olivia tekrar ağabeyinin koluna dokundu. "Will, her şey yolunda mı?" Onu nadiren bu kadar morali bozuk görmüştü.

"Her şey yolunda." Cevabı çabuktu. Fazla çabuk. Bunu kendisi de fark etmiş olmalı ki üzgün bakışlarını Olivia'ya

çevirdi. "Tamam, çok merak ediyorsan, geçen hafta bir sürpriz yaşadım."

"Nasıl bir sürpriz?"

"Tatsız bir sürpriz." İçini çekti. "Shirley Bliss'le ilgilendiğimi belli etme gafletinde bulundum."

Olivia bunun gayet farkındaydı; ağabeyi Shirley'den gözünü ayırmıyor, nereye gitse usanmadan onu izliyordu.

"Onunla birkaç kez çıktığımızı hatırlarsın."

Her defasında Will uzun uzadıya Shirley'den söz etmişti. Olivia'dan Seattle'da bir restoran önermesini istemiş ve onun önerisini dinleyerek rezervasyon yaptırmıştı. Ertesi hafta, ne kadar mükemmel bir yemek yediklerini anlatmıştı.

"Shirley nasıl?" diye sordu Olivia.

"Miranda'ya göre âşık," dedi umutsuzca. "Ama bana değil."

"Ah Will, çok üzgünüm."

"Üzülecek bir şey yok. Kendi hatam. Onu, arkadaşım olan bir ressamla tanıştırdım ve sonra, bildiğim tek şey ikisinin de birbirine abayı yaktığı ve Miranda'nın bütün ayrıntıları bana rapor ettiği. Geçen hafta birlikte galeriye geldiler ve bana *teşekkür* ettiler," dedi acı bir şekilde. "Emin ol, tehlikeyi sezmiştim." Ayaklarına bakarak omuz silkti, önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Reddedilmenin ağabeyinde şok etkisi yarattığı çok açıktı. Kadınlar her zaman Will'e ilgi göstermişlerdi ve Will de onlara ilgisiz değildi. Geçmişte, Will istediği kadını elde edebilirdi. Grace hariç ama onun durumu farklıydı.

"İşin gerçeği," dedi ağabeyi, "yaşlanıyorum."

"Yaş alıyorsun Will, yaşlanmıyorsun."

"Aynı şey."

"Hadi ama. Eskisi kadar çekicisin."

Will kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi.

Ağabeyinin egosunun bu kadar kırılgan olması Olivia'yı şaşırttı. Onun bu endişesine gülüp geçmek istiyordu ama Will'in durumu ne kadar ciddiye aldığının farkındaydı. Yıllarca başına pek gelmediğinden, reddedilmekle başa çıkmakta zorlanması Olivia'ya normal geliyordu.

"Korkuyorum," dedi Will.

"Neden?"

Will uzaklara baktı. "Yalnız yaşlanmaktan."

Olivia onu rahatlatacak doğru sözcükleri ararken Charlotte tam o sırada ilerde göründü. Olivia ağabeyinin haklı olduğunu hemen anladı, Charlotte bir konuda gergindi.

"Anne," diyen Olivia onu yarı yolda karşıladı ve kolunu annesine doladı. "Gel, bizimle otur."

"Sorun olmaz mı?"

"Tabii ki hayır." Charlotte'u Jack ve arkadaşlarının ellerinde şampanya kadehleriyle bekledikleri masaya yönelti. Will iki adım geriden onları izledi.

Charlotte, Olivia'nın yanına oturdu ve küçük el çantasını kucağına koydu. Olivia annesinin örgüsünü yanında getirmediğini fark etti ve bu da normal değildi. Charlotte, böyle resmi bir toplantıda bile, tek bir dakikayı örgüsüz geçirmezdi.

Annesine biraz daha yaklaşarak "Ben nerede?" diye sordu.

Charlotte boş gözlerle ona baktı.

"Anne, Ben," diye tekrarladı. "Ben nerede?"

"David'le konuşmaya gitti."

Bu iyi haber değildi. Ben'in oğluyla ilgili her konunun sonu genelde kötü gelirdi. "David kasabada mı?"

Charlotte dudağını ısırdı. "Bilmiyorum hayatım. Ben'e bir telefon geldi ve bir süre çıkmak zorunda olduğunu söyledi. Troy ve Faith'in nikâhını tamamen unutmuşum. Neyse ki Will beni getirdi."

Annesinin endişeleri olduğu çok açıktı. "David'in artık Seattle'da yaşadığını biliyorsun, değil mi?"

Olivia başıyla onayladı; öğle yemeğine geldiklerinde Ben bundan söz etmişti.

Charlotte başını öne eğdi. "Hepsi bu değil." Duraksadı ve hafifçe soluklandı. "David işten kovulmuş. Şu anda işsiz."

Olivia bunu da biliyordu ve annesinin neden tekrarladığını merak ediyordu. Charlotte sanki bunları yeni duymuş gibiydi.

"Bir kadınla yaşıyor ve... of Tanrım, Ben'i hiç bu kadar üzgün görmemiştim Olivia. David'in artık onu üzecek bir şey yapamayacağını sanıyordu ama yanıldı. Ben, oğlunun bir kadının ona bakmasına izin verdiğine inanamıyor. David'in o güzelim bebek yüzünden Mary Jo'yu korkutması da cabası."

Olivia annesinin eline uzandı. "Endişelenme anne," dedi rahatlatıcı bir tonda. "Ben, David'le nasıl başa çıkacağını bilir."

"David'e gereken, palavralarını yutmayacak birinin

onunla konuşması," diye araya girdi Will. "Babasını dinlemezse, belki beni dinler."

"Will," diye mırıldanan Olivia ağabeyini susturdu. Will yangına körükle gitmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Dediğim gibi, Ben oğluyla nasıl başa çıkacağını bilir," dedi annesine.

"Umarım haklısındır Olivia. Ne kadar endişeli olduğumu sana anlatamam."

Will kaşlarını çattı, David'le olup bitenlerin annesini böyle etkilemesine kızdığı çok açıktı. David Rhodes'un ağabeyine yakın bir yerde olmaması iyiydi çünkü bu tür davranışlara karşı Will'in hoşgörülü olduğu söylemezdi. Şöyle bir bakmak bile, Will'in David'i yere sermeye can attığını görmek için yeterliydi.

"Faith ve Troy'un nikâhının bugün olduğunu Ben biliyordu. Birlikte hazırlandık. Yeni bir elbise almıştım ve Ben yeni bir kravat aldı. İkimizi de dört gözle bekliyorduk. Unutmuş olmalı."

"Öyle olmadığına eminim anne," diye mırıldandı Olivia.

"Sadece David'in yapabileceklerinden korkuyorum. Ben'in onun nerede yaşadığını bulduğundan habersiz. Ben birden ortaya çıkarsa, sonucu çok kötü olabilir."

"David'le ilgili bu bilgileri Ben'e kim verdi?" diye soran Olivia, Charlotte'un zihnini olumsuz ihtimallerden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Emin değilim. Birisi... sonra bu sabah eve bir kadın telefon etti ve Bay Rhodes'la konuşmak istediğini söyledi.

Konuşma bittiğinde Ben onun kim olduğunu ve neden aradığını söylemedi. Şu ya da bu şekilde, David'in zarar verdiği başka bir genç hanım olduğunu düşündüm. Kapattıktan sonra, Ben sana söylediklerimden başka bir şey söylemedi."

Charlotte duraksadı, düşüncelerini toplamaya çalışır gibiydi. "Ben *çok* üzgündü. Oğlunu ziyaret etmenin zamanı geldiğini söyledi." Bakışlarını kaldırdı. "Çok endişeliyim..."

"David'in babasına zarar vereceğini düşünmüyorsun herhalde?" Olivia kendi endişesini saklamaya çalışsa da bunu başarabildiğinden emin değildi.

"David söz konusuysa, söylemek zor." Çantasını tutan ellerini açıp kapatıyordu.

Olivia, korumak ister gibi kolunu annesinin omuzlarına doladı.

Faith ve Troy pastaya doğru yürürken Olivia, Jack'in nasıl dikkat kesildiğini izledi. Bir tabak dolusu yengeç salatası, brokoli kiş ve füme somonlu kanepe yemişti ama her zaman olduğu gibi, tatlı zafiyetini gidermeye hazırdı. Olivia kendine gelmesi için ayağının ucuyla onu dürttü. Doğrusu, Cliff ve Jack'i gören herkes bir haftadır hiçbir şey yemediklerini düşünebilirdi.

"Ben!" diye haykıran Charlotte kolunu kaldırdı ve merakla ona el salladı.

Olivia restoranın girişine bakınca Ben Rhodes'un yemek salonunda olduğunu gördü. Charlotte ayağa kalktı

ve hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladı. Karısına gülümseyen Ben, kolunu onun beline sardı. Olivia'nın annesi Ben'i masaya getirmeden önce, ikisi hararetle bir şeyler konuştular.

Jack ve Cliff yaşlı adamı selamlamak için ayağa kalktı. Will de aynı şeyi yaptı ama asık yüzlü ve düşünceli hali değişmemişti.

Olivia ağabeyinin hayal kırıklığını anlasa da biraz reddedilmenin onun için iyi olabileceğini düşünüyordu. Shirley Bliss'in başkasına âşık olması onu gerçekten incitmiş gibiydi ama Will'in yaşındaki pek çok insan, hayatta düş kırıklıklarının da yaşandığını çoktan öğrenmiş oluyordu.

Charlotte'a doğru eğilen Ben onun kulağına bir şeyler fısıldadı, Charlotte birden rahatladı.

Olivia burnunu sokmak istemiyordu ama merakını da bir türlü bastıramıyordu. "Her şey yolunda mı Ben?" diye sordu.

Ben elini karısının sırtına koydu. "Daha iyi olamazdı," dedi Olivia'ya ama yüzü ifadesizdi.

Olivia, David Rhodes ve babası arasında neler geçtiğini merak etti. Anlaşılan Ben neler olduğunu anlatmayacaktı, ayrıca kimsenin tahminlerini beslemek istemiyordu. Yine de neler yaşanıp söylendiği er ya da geç ortaya çıkacaktı.

Bir saat sonra gitme zamanı gelmişti. Olivia, mahkemeden izin aldığından beri görmediği birkaç arkadaşıyla lafladı. Restorandan çıkarlarken Faith ve Troy'un evliliğinin her anlamda mükemmel, tam onlar için dilediği gibi

olduğunu düşünüyordu. Grace'den balayı için Alaska'ya gideceklerini öğrenmişti ve ertesi gün yola çıkacaklardı.

Jack'in eşliğinde otoparka doğru yürürken Charlotte arkalarından seslendi. Olivia onunla konuşmak için geri döndü.

"Olivia, örgümü bulamıyorum. Geldiğimde çantamı görmedin, değil mi?"

"Hayır anne, üzgünüm. Getirdiğinden emin misin?"

"Olivia, tatlım, beni örgüsüz hiçbir yere gitmediğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun."

Evet, zaten Olivia da o yüzden merak etmişti. "Will'in arabasında olabilir mi?"

Charlotte rahatlayarak gülümsedi. "Tabii ya! Ne kadar budalayım. Orada olmalı."

Ben onu durduğunda, Will aracıyla park yerinden çıkmak üzereydi.

Will camı indirdi, iki adam kısaca konuştular. Will yan koltuğa uzanarak Ben'e kırkyama çantayı uzattı. Ben çantayı yukarı kaldırarak Charlotte'a değerli örgüsüne kavuştuğunu gösterdi.

"Of, şükürler olsun," diye soluklandı Charlotte.

"Her şey yoluna girecek anne," diyen Olivia, bunu önceye göre kendinden daha emin bir biçimde söylemişti. "Bundan eminim."

Jack yanına geldi, ikisi Ben ve annesinin uzaklaşmasını izlediler. "Zavallı annem," dedi Olivia kocasına.

"Ben için endişeleniyor, hepsi bu," dedi Jack. "Sevdi-

ğimiz birini merak ettiğimizde hepimizin kafası karışır. Uğraştığın kişi tamamen vicdansız görünen David gibi biriyse, her şey daha da zorlaşır."

Olivia ona hak vermek zorundaydı. Ona göre, David Rhodes çoktan geri dönülmez zararlar vermişti ve bunun son olmasını diliyordu.

Otuz Üç

Rachel, Jolene'e bebekten bu kadar erken söz etmenin hata olacağına emindi ama Bruce onunla aynı fikirde değildi. Bu habere alışması için kızına ne kadar uzun zaman verirse, o kadar iyi olacağını düşünüyordu.

Bununla beraber Rachel, Jolene'in bunu saygıyla karşılayacağını düşünmüyordu. Kesinlikle bir heyecan ya da mutluluk da duymayacaktı.

Bruce, açıklamayı yapmak için en doğru zamanın "kızları" bir akşam dışarı çıkarmak olduğuna karar verdi. D.D.'s on the Cove'da rezervasyon yaptırmakla başlayarak, bütün ayrıntıları hesaplamıştı.

Rachel akşam yemeği için hazırlanırken kendini kötü hissediyordu ama bulantısının nedeni hamilelik değildi. Haftalardır sabah bulantılarını üvey kızından saklamak için elinden geleni yapıyordu ama Jolene'in bu gebelikten zaten şüphelendiğini düşünmüyor değildi.

"Hazır mısın?" diye seslendi Bruce salondan.

"Bir dakika sonra," diye cevap verdi Rachel. Sonra yatağın kenarına oturdu, gözlerini kapadı ve üvey kızının kardeşini aileye kabul etmesi için sessizce dua etti. Kaygılar üstüne çöktükçe, alnında soğuk ter damlaları birikmeye başladı.

"Hey Rachel," dedi yatak odasına dalan Bruce. "Ne bekliyorsun? Hemen çıkmazsak rezervasyonumuza yetişemeyeceğiz."

Rachel halsizce ona gülümsedi. Çantasına uzanırken Bruce onun huzursuzluğunu fark etmemişti bile.

Salonda bekleyen Jolene, Rachel içeri girdiğinde şüpheyle ona baktı. "Hasta değilsin, değil mi?" Endişelenecek bir soru değildi. Rachel'ın, babasının onlar için planladığı bu akşamı berbat edecek bir şey yapmasını beklermiş gibi soruyordu.

"İyiyim," diye yalan söyledi Rachel.

Bruce arabayı garajdan çıkardı ve Rachel kocasının yanındaki ön koltukta yerini aldı.

Babası Rachel'la evlenmeden önce ön koltukta daima kendisinin oturduğunu hatırlatmak ister gibi, Jolene çarparak arka kapıyı kapadı. Bruce, kızının arka kapıyı kötü kullanmasını sorun edebilirdi ama Rachel umursamadı. Kapı sorunlarının en ufağıydı.

Bruce uygun bir park yeri buldu ve üçü birlikte restorana girdiler. Rachel, Jolene'in sürekli Bruce'un yanında durmaya ve onun kocasıyla birlikte yürümesini engellemeye çalıştığının farkındaydı. Bruce kızının manevralarını anlamış gibi görünmüyordu ve Rachel, Bruce'un yanında kimin yü-

rümesi gerektiğine dair bir itiş kakışa girmek istemiyordu. Geceyi tamamlayabileceğini umarak onları birkaç adım geriden takip etti.

Garson kız onları masalarına götürdü ve Jolene hemen babasının yanına oturdu.

"En son buraya geldiğimizde bir kâse dolusu tütsülenmiş midye yemiştik," dedi Jolene. "Tekrar yapabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Bruce, menüden başını kaldırmadan.

Jolene, Rachel'ın midyeden hoşlanmadığını biliyordu. Paranoyak gibi davranmak istemese de üvey kızının bir kez daha Rachel'a aileye zorla giren biri olduğunu hissettirmek için elinden geleni yaptığını düşünüyordu.

Rachel'a göre bu, gebelik haberini Jolene'e vermeyi ertelemek için bir başka sebepti. Ne yazık ki Bruce onunla aynı fikirde değildi ve psikolojik danışmanlığın da işe yaramayacağını düşünüyordu. Rachel deneme amaçlı bu konuyu gündeme getirmiş ama Bruce onların kendi sorunlarına bakmasını söylemişti, zaten Jolene gitmeyi kabul etmezdi.

Rachel bitki çayını içerken, Bruce ve Jolene aperatif olarak tütsülenmiş midye aldılar. Onları midye yerken görünce midesinin kalkmaması için Rachel elinden geldiğince bakmamaya çalıştı. Jolene, yerken ne kadar keyif aldığını vurgulamak için şapır şupur sesler çıkarıyordu.

"Hadi yemeğimizi sipariş edelim," dedi Bruce, garson kız boş midye kâsesini alırken.

"Ben pirzola yiyebilir miyim?" diye araya giren Jolene, Rachel'ın cevap vermesine fırsat tanımadı.

Bruce anlayışla kızına gülümsedi. "İstediğini yiyebilirsin hayatım," diyerek tekrar Rachel'a baktı.

"Baba, sen ne yiyeceksin?" Jolene, bir kez daha araya girerek Rachel'ın cevap vermesine engel olmuştu.

"Sanırım biftek alacağım. Sonuçta bu bir kutlama." Rachel'a gülümsedi, keyfinin yerinde olduğu belliydi.

Jolene'in bu habere vereceği tepkiyle ilgili Rachel'ın endişelerini paylaşmıyordu ve Rachel kocasının etrafında olup bitenlerden nasıl bu kadar habersiz olduğunu anlayamıyordu. Jolene'e cebir dersinde yardım ettikten sonra, kızla ilişkilerinin düzeleceğini sanmıştı, oysa bu barış kısa sürmüştü. Birkaç gün içinde her şey Rachel'la Jolene'in babasının evlendiği güne geri dönmüştü.

Jolene daha birinci sınıftayken aile dostları olan Rachel, başkasının işlerine burnunu sokan, kızın hükümranlık alanına izinsiz giren bir kadına dönüşmüştü.

Garson kız geldiğinde nihayet tercihini açıklayabilen Rachel, yengeç köftesi, pirinç pilavı ve yeşil salata istedi. Hem Bruce hem de Jolene, çorba, salata, patates ve bol etten oluşan tam bir akşam yemeğinin tadını çıkardılar.

En azından Bruce'un neşesi yerindeydi. Rachel onun ruh halini yakalamaya çalışıyor, Jolene'in ona yönelttiği hakaretleri duymazdan geliyor, bütün şirinliğiyle gülümsüyor ve kızının ona davranış biçimini fark etmeyen kocasının ilgisizliği canını yakmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Aslında, Rachel aşırı alıngan davrandığından kuşkulanmıyor değildi, çünkü gebelik duygularını altüst etmişti. Ya-

pabileceği en iyi şey, sözlü iğneleri duymazdan gelmek ve en ağırlarına bile cevap vermekten sakınmaktı.

Baba-kız yemek boyunca neşeyle sohbet ettiler. Birkaç lokma yiyebilen Rachel kalanın paket yapılmasını istedi. Aksine, Bruce ve Jolene tabaklarında ne varsa silip süpürdüler.

"Tatlıya ne dersiniz?" diye sordu Bruce, masadaki son tabak da kaldırıldığında.

Rachel elini midesine koydu. "Ben doydum. Bir lokma daha yiyemem."

"Ben yiyebilirim," dedi Jolene hevesle. "Ne istersin baba?"

Bruce tatlı menüsünü gözden geçirdi, sonra kızına baktı. "Sanırım sen çikolata soslu meyveli dondurma yersin."

"Baba," diye numaradan homurdandı Jolene. "O çocuklar için."

"Sen de hâlâ çocuksun," dedi Bruce.

"Hayır değilim." Jolene kıkırdadı.

Bruce'la evli olduğu aylar boyunca, Rachel kızı bundan daha mutlu görmemişti. Sebebini anlamak basitti. Jolene ortamını bulmuştu. Babasının bütün ilgisi onun üstündeydi ve Rachel'ı istediği gibi dışlayabiliyordu.

Jolene'in bilmediği şey ise, babasının az sonra bütün dünyasını yerle bir edecek darbeyi indirmek üzere olmasıydı.

İkisi de farklı tatlı sipariş ettiler. Bruce vanilyalı dondurmayla servis edilen sıcak elmalı tart istedi, Jolene bir dilim çikolatalı pasta aldı.

Jolene, gözlerini düşmanca kısarak Rachel'ı süzüyordu.

"Bu akşam bir kutlama yaptığımızı söylemiştim," diye başlayan Bruce kızına döndü.

Jolene hafifçe başıyla onayladı.

"Ne kutladığımızı biliyor musun?"

Bir an Jolene'in kafası karışmış gibiydi. "Cebir sınavımı geçtim ve yüzmede orta seviyeye yükseldim, hatırladın mı?"

"Elbette," dedi Bruce.

Jolene seviye atlamadan önce, üç kez yüzme sınavına girmek zorunda kalmıştı ve cebir finalinden B- alarak geçmişti. İki sınav da onun için çok zordu. Rachel onunla gurur duymuştu ama kız onun övgülerini aşağılamıştı.

"Bunun yüzmede seviye atlaman ya da cebir finalinden iyi not almanla ilgisi yok," dedi Rachel.

Jolene boş gözlerle babasına baktı. "Öyleyse ne kutluyoruz?"

Bruce Rachel'a döndü, ona sevgi ve şefkat dolu gözlerle baktı. "Rachel beni çok heyecanlandıran bir haber verdi."

"*Rachel* mı?" Bu soru, Rachel'ın ilgi çekici bir şey söyleme kapasitesi olduğuna inanamaz gibi sorulmuştu.

"Jolene, bu akşam senin yakında abla olacağın gerçeğini kutluyoruz."

Kız bakışlarını babasından Rachel'a ve haber kafasına dank etmeden önce tekrar babasına çevirdi. Sonra Rachel'ın yüzüne baktı. "*Bebeğin* mi olacak?" Soruyu merak eder gibi değil, suçlar gibi sormuştu.

Masaya bakan Rachel başıyla onayladı, sonra kendine utanacak bir şey olmadığını hatırlatarak doğruca Jolene'in gözlerinin içine baktı.

"Baba?" Kız babasına döndü. Yüzü, doğru olmadığını söylemesi için yalvaracak gibi büzülmüştü.

"Beni duymadın mı?" Bruce, hamilelik açıklamasını yaptığı aynı neşeli tonda sordu. "Bebeğimiz olacak."

"Duydum," diye mırıldandı Jolene.

"Sevinmedin mi?"

Jolene isteksiz de olsa başıyla onayladı.

"İstersen bebeğin adını sen koyabilirsin," dedi Bruce.

Bu konuyu Rachel'la konuşmamıştı. Yine de kızın uyum sağlamasına yardımcı olacaksa, Rachel onun önerilerini memnuniyetle kabul edebilirdi.

"Kız mı, erkek mi?" diye sordu Jolene asık bir suratla.

"Söylemek için erken," dedi Rachel. "Haftalarca ultrason yaptıramayacağım." Kendi adına, bebeğin cinsiyetini öğrenmek istemezdi, bununla beraber Jolene için önemli gibi görünüyordu. Rachel'ın bunun sebebini anlaması gereğinden uzun sürdü. Bebek kız olursa, babasının ilgisi bölünecek ve rekabet başlayacaktı.

"Bundan daha coşkulu davranacağını sanmıştım," diye söylendi Bruce.

"Ona zaman tanı," diyen Rachel, şefkatli yaklaşırsa Jolene'in duygularını yatıştırabileceğini umuyordu. Bir sonraki sözlerini doğruca Jolene'e yöneltti. "Bunun seni şok ettiğini biliyorum ve eğer üzüldüysen özür dilerim."

"Jolene üzgün değil," dedi Bruce. "Değilsin, doğru mu?"

Jolene cevap vermedi. Onun yerine, Rachel ve babasıyla göz teması kurmaktan kaçınarak, öfkeyle uzaklara baktı.

Garson kız hesabı getirdi ve Bruce cüzdanına uzandı. Kredi kartını uzatırken sordu: "Sinemaya ne dersiniz?"

Rachel, Jolene'in kendisiyle beraber bir dakika daha geçirmek isteyeceğine ihtimal vermiyordu.

"Eve gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette." Bruce kızını memnun edebilmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Restorandan çıkarak arabaya bindiler ve evin yolunu tuttular. Rachel ve Jolene içeri girerken Bruce çöp kovalarını çıkardı. Jolene hiç beklemeden odasına koştu.

Rachel salondaki bir koltuğa çöktü. Her şey tam tahmin ettiği gibi gelişmişti.

"Jolene nerede?" diye sordu Bruce, arabanın anahtarlarını mutfak tezgâhının üstüne atarken.

"Odasında." Rachel onun ceptelefonuyla bu korkunç haberi ulaşabildiği bütün arkadaşlarına yaymaya başladığını düşünüyordu ve Bruce evden çıkar çıkmaz sessiz uygulama başlayacaktı. Ya öyle olacaktı ya da kızın hayatını nasıl mahvettiği konusunda Rachel'a veryansın edecekti.

Bruce ellerini beline koyarak salonun ortasında dikildi. "Neden herkes mutsuz?" diye sordu. "Bebek konusunda bundan daha mutlu olamam. Ölümüne heyecanlıyım. Tamam, Jolene'in hatrı için beklemeye karar vermiştik ama oldu bir kere. Buna alışacak."

Rachel bunun basit bir hüsnükuruntu olmasından korkuyordu. "Umarım," diye fısıldadı.

"Kıza biraz güven," dedi Bruce. "Jolene esnektir. Ailemizi genişletmek istediğimiz gerçeğini kabullenmek biraz zaman alabilir ama sonunda o da bizim kadar mutlu olacaktır."

"Sonunda," diye tekrarladı Rachel. Kötümser bir yapısı yoktu ama Jolene konusunda Bruce'un iyimserliğini paylaşamıyordu.

Bruce dikkatle ona baktı. "Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi. Biraz abartmıştı ama düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. "Yatmamda sakınca var mı?"

Saatine bakan Bruce kaşlarını kaldırdı. "Saat daha yedi buçuk."

"Biliyorum."

Bruce hafifçe gülümsedi. "Eşlik etmemi ister misin?"

Rachel de ona gülümsedi. "Üzgünüm, bu akşam olmaz."

Bruce'un yüzü asıldı. "Hamilelik boyunca böyle mi olacak?" Sesi, çikolatası elinden alınmış çocuk gibi çıkıyordu.

"Bruce," diye terslendi Rachel, bunla uğraşacak halde değildi.

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Epey zaman olduğu için."

"Üç gün," diye hatırlattı Rachel.

"Kayıt mı tutuyorsun?" diye sordu Bruce. "İş işten geçtikten sonra ineğini sağlam kazığa bağlamak olmuyor mu?"

"O dediğin eşek."

"Her neyse."

"Sanırım haklısın. Önceden dikkatli davranmalıydık." Ayağa kalkarak yatak odasına yöneldi.

Bruce uzanarak onun elini tuttu. Bakışları karanlıktı. "Hamile kaldığın için pişman olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hadi ama Bruce. Zamanlamanın kötü olduğunu bilmen gerek. Jolene üzgün ve..."

Bruce elini bıraktı. "Tamam. Bebeğimi taşımak bu kadar zorsa, seni bir daha rahatsız etmem. Misafir odasına taşınırım ve böylece kıymetli uykunun bölünmeyeceğinden emin olabilirsin."

İşte bu aşamaya gelmişti. Araları bozulmuştu, birbirlerine saldırıyorlardı. Hayatının en mutlu anı olması gerekirken, Rachel gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu.

"Beni duydun mu?" diye sordu Bruce.

"Eğer istediğin misafir odasına taşınmaksa, ben sana engel olmayayım."

Otuz Dört

Roy McAfee başkalarının gönül işlerine burnunu sokan biri değildi. Çalışma hayatı boyunca, insan kalbi hakkında kendini şüpheye düşürecek yeterince şey görmüştü. O yüzden, özellikle çocuk velayeti konusunda anlaşmazlık olan boşanma davalarından uzak durmaya çalışmıştı. Daha çok insanların geçmişini araştırmak ve sigorta incelemeleri yapmakla ilgileniyordu. İnsanların, başkalarını incitmedikleri ve kazık atmadıkları sürece, istedikleri gibi yaşamaya hakları olduğunu düşünüyordu.

Şu anda istisna yapmasının sebebi, kızı Gloria'yla ilgili olmasıydı. Chad Timmons'a hamile olduğunu söylememeye karar vermiş, Corrie onun bu kararına saygı duyacağını belirtmişti. Bununla beraber Roy, Chad'in şu andaki durumunu onlarca yıl önce yaşadığı kendi durumuyla özdeşleştiriyordu. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Corrie, bir çarşamba günü kapıdan çıktığını görünce.

Böyle durumlarda en iyisi muğlak cevap vermekti. "Yapmam gereken bir şey var."

"Benim bildiğim bir şey mi?" diye soran Corrie, kimi görmeye gideceğini ve ne yapmak istediğini tahmin etmiş gibi kuşkuyla ona baktı.

Roy karısının psişik yetenekleri olduğuna yemin edebilirdi. İçgüdüleri ona bunun Gloria ve Chad'le ilgisi olduğunu söylüyordu.

Corrie kaşlarını kaldırdı. "Neden benim bilmemi istemiyorsun?"

Roy, onun duymasını istemeyeceği birkaç sözcük mırıldanarak kapıyı açtı.

"Roy?"

"Dediğim gibi, yapmam gereken bir şey var."

Corrie kapı boşluğuna kayarak onun çıkışını engelledi. "Chad Timmons'la konuşacaksın, değil mi?"

Roy ne kabullendi ne de inkâr etti.

"Roy, lütfen. Tekrar düşün." Corrie'nin telaşla ve fısıldayarak konuşması onu durdurdu.

Arabanın anahtarlarını öyle sıkı kavramıştı ki eline batıyorlardı. "O delikanlının bu bebekten haberdar olmaya hakkı var."

Corrie gözlerini kapadı, Roy onun kendini hamile ve yalnız bulduğu ana döndüğünü biliyordu.

"Gloria ilk kez bir sorununu bizimle paylaştı," diye itiraz etti Corrie. "İlişkimizde bir dönüm noktası. Eğer Chad'e bir şey söylersen, onun güvenini sarsarız. Her şey mahvolur. Yalvarırım Roy, bunu yapma."

Roy gözlerini ona dikti ve yerinden kıpırdamadı. Nadiren anlaşmazlığa düşmeleri durumu daha da güçleştiriyordu. Yine de Roy kararlıydı. "Adamın bilmeye hakkı var," dedi.

Corrie hüzünle ona gülümsedi. "Aslında söylemeye çalıştığın, *senin* bilmeye hakkın vardı ve ben söylemedim."

"Evet!" diye bağırmasına engel olamadı. Hiç görmediği bir kızı olduğunu öğrendiğinde neredeyse bütün cesareti kırılmıştı. Corrie'yi seviyordu, ona evlenme teklif etmişti ve yine de Corrie bu sırrı aylarca ondan saklamıştı. Öfke ve keder Roy'u neredeyse yemiş, bitirmişti. Corrie'nin yaptığı şey ayrılmalarına sebep olacak kadar güçlüydü ama Roy bunun olmasına izin vermemiş, onun yerine duygularını içine gömmüştü.

"Sana hiçbir şey için yalvarmadım," dedi karısı. "Bunu yapma. Lütfen Roy, bunu yapma."

Kararsız kalan Roy koltuğuna çöktü. Ne yapacağını bilemeden öne eğilirken arabanın anahtarları elinde sallanıyordu. Chad Timmons'la bağlantı kurmanın Gloria ve bebek için doğru karar olduğunu düşünüyordu. Yine de Corrie'nin söylediği her şey doğruydu. Kızları, sonsuza kadar kaybettiğini düşündüğü kızı, hayatlarına geri dönmüştü. Kendisi gibi Corrie de onun isteklerinin aksine giderlerse bu narin bağın kopmasından korkuyordu.

Corrie aynı yerde durmayı sürdürüyordu.

"Düşünmem gerek," diye mırıldandı Roy.

"Tamam," dedi Corrie bir süre sonra.

Roy, onun sesindeki isteksizliği hissedebiliyordu.

"Gloria'yı düşün, bu onun isteği," dedi Corrie. "Doğru ya da yanlış, böyle istiyor."

Yılların ağırlığını üstünde hisseden Roy eliyle yüzünü sıvazladı. "Hamile olduğunu bilseydim, neler olabileceğini hiç merak ettin mi?" diye sordu.

Corrie cevap vermedi.

"Asla bilemeyeceksin çünkü bana söylememeye karar vermiştin." Sesinin sert çıkmaması için çaba gösteriyordu.

"Başkasıyla çıkıyordun." Corrie'nin sözleri acı dolu bir suçlamayla çınladı. "Ne yapmamı bekliyordun?"

"Bana söylemeni umuyordum," diye haykırdı Roy. Corrie bu şansı onun elinden almıştı. Roy genç ve budalaydı, şimdi bile bu durumla nasıl başa çıktığından emin değildi. Öne çıkıp bir erkek gibi davrandığını düşünmek isterdi ama bu bile hiç bilmediği bir şeydi.

"Biraz daha düşünmeme izin ver," dedi, duygularını tekrar kontrol altına aldığında.

Olan olmuştu, geri dönüp geçmişi değiştiremezlerdi. Gömdükleri bu duyguları diriltmek acı vermekten başka işe yaramazdı.

Corrie kanepeye oturarak ellerini dizlerine koydu. Konuşmaya başladığında başı öne eğikti ve sesi zorlukla duyuluyordu. "Gloria'nın neler hissettiğini biliyorum."

"Bana da söyle," diyen Roy, Corrie'nin yıllar önceki sessizliğine nasıl bir mantıklı açıklama getireceğini merak ediyordu.

"Korkuyor."

"Neden ?" diye karşılık verdi Roy.

Corrie ona baktı. "Reddedilmekten. Suçlanmaktan."

"Suçlanmak mı?" Roy onu süzdü. "Seni neden suçlayayım? Doğum kontrolünün sorumluluğu iki kişiye de aittir."

"Bundan öte."

"Açıkla."

"Benim... vermem gereken önemli bir karar vardı ve bunu kendim yapmak istiyordum. Senin baskın olmadan."

Corrie'nin mantık yürütme biçimi Roy'u kızdırmıştı. "Bunun ne kadar bencilce olduğunun farkında değil misin?"

"Hayır." Corrie geri adım atmıyordu. "Genç ve toydum," dedi. "Yeterince şeyle uğraşmıştım. Senin, bu olayın merkezinde olmanı istemiyordum. Gloria da aynı şeyleri hissediyor. Chad hayatından çıktı. O da başkasıyla beraber. Gloria da benim gibi düşünüyor ve bunu tek başına göğüslemeyi tercih ediyor."

Gloria'nın, tıpkı Corrie'nin kendisine yaptığı gibi, Chad'i soğukkanlılıkla devre dışı bıraktığını duymak Roy'un karar vermesini kolaylaştırdı. Ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

"Roy!" diye seslendi karısı arkasından. "Bunu yapma. Lütfen... bunu yapma," diye inledi.

Roy ona aldırmadı, arabasına binerek uzaklaştı. Chad Timmons'la görüşmek için can atmıyordu. Adamın yakında baba olacağı haberini verme görevi hiç eğlenceli değildi.

Tacoma'ya ulaştıktan sonra hastaneye park etti. Ziyareti kısa sürdü. Danışmadaki kıza, doktoru hastanenin yanındaki barda beklediğini söyleyen bir not bıraktı. Gelip gelmemek Chad'in bileceği işti. Vardiyası bittikten yarım saat sonra gelmezse –danışmadaki kız akşam dörtte biteceğini söylemişti– Roy adamın onunla görüşmek istemediğine kanaat getirecekti. Bu durumda daha fazla ısrar etmeyecek ve Corrie'yle Gloria'nın isteklerine uyacaktı. Aynı zamanda, gerekeni yaptığını hissedecekti.

Karanlık salonda oturup bira sipariş etti. İçkiyle pek arası yoktu ama bazen ihtiyaç duyduğu anlar oluyordu. Bu da onlardan biriydi.

Birasının yarısını içmemişti ki kapı açıldı ve Dr. Chad Timmons içeri girdi. Sağlık ocağının açılışında kısaca görüşmüşlerdi ve Roy onu hemen tanıdı. Genç adam kapıda durup etrafa bakındı.

Roy, Timmons'ın görebileceği kadar çenesini yukarı kaldırdı.

Chad salonu aşarak yanına geldi ve önünde durdu. "Benimle konuşmak istemişsiniz," dedi kendini savunur bir tonda.

Roy ona yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Chad bu sessiz daveti görmezden geldi. "Konu nedir?"

"Otur evlat."

İsteksizliğini açıkça belli ederek Chad sandalyeyi çekip oturdu.

"Kızımı tanıyorsun," dedi Roy duygusuz bir sesle.

"İki kızınızı da tanıyorum," diye karşılık verdi Chad.

Roy, bir zamanlar Linnette'in de Chad'e abayı yaktığını bir an unutmuştu.

"Gloria'ya bir şey mi oldu?" diye soran Chad'in yüzü endişeli görünüyordu.

Roy gülümsediğini belli etmemeyi başardı. "Öyle de denebilir." Barmene baktı, neredeyse boşalmış bardağını kaldırarak parmağıyla iki işareti yaptı. Bir dakika sonra masalarına iki tane büyük boy bira geldi.

"Ben istemedim," diyen Chad'in sesi halen savunma tonunda çıkıyordu.

Roy, az sonra ihtiyacı olacağını söylememek için kendini zor tuttu. Onun yerine küçük bir tavsiyede bulundu. "Bedava birayı geri çevirme."

Chad gülümsedi.

"Sana kendimle ilgili bir öykü anlatsam dinler miydin?" diye sordu Roy.

Chad devam etmesini işaret etti.

"Üniversitede Corrie ve ben birbirimize âşıktık. Ben futbol oynuyordum ve kampüsün yıldızı oldum. Korkarım gösterilen ilginin başımı döndürmesine izin verdim."

"Bu herkesin başına kolayca gelebilir," diyen Chad öne doğru eğilerek dirseğini masaya yasladı.

"Özellikle en seksi ponpon kızlardan biri seni ayartmaya çalışırsa."

"Hey, sen de sadece bir insansın."

"Evet, sadece insan." Roy, bir sonraki bölümden gurur duymuyordu. "Corrie'den ayrıldım. Dedikleri gibi, daha büyük hedeflerim vardı. Onu kırdığımı biliyordum ve bu konuda kendimi kötü hissediyordum ama Alicia –ponpon kız– rekabetten hoşlanmadığını çok açık ifade etmişti."

Chad, Roy'un ikilemini anlamış gibi sırıttı. "Ya biri ya diğeri, değil mi?"

"Manzarayı çaktın." Roy durdu ve birasından bir yudum aldı. "Corrie okulu bıraktı ve itiraf ediyorum ki onu kampüste görmek zorunda kalmadığım için rahatlamıştım. Özellikle Alicia beni başından attıktan sonra."

"Ponpon kızın terk etmesinin özel bir sebebi var mı?"

Roy başıyla onayladı. "Sakatlandım ve yedek kaldım. Yıldızım sönmeye başlayınca Alicia yoluna devam etti."

"Daha büyük hedeflere doğru mu?"

"Aynen." Roy bira kupasını tutan parmaklarını sıktı. "Eğer polis olmak istiyorsam, bir yaralanmayı daha göze alamayacağıma karar verdim. O yüzden sporu bıraktım ve derslere ağırlık verdim."

"Seattle emniyetine katıldınız, değil mi?"

Roy başıyla onayladı. "Dedektif oldum."

Chad kaşlarını kaldırdı.

"O yaralanma yıllar sonra beni yine buldu, bir takip sırasında sırtımı sakatlayınca erken emekli olmak zorunda kaldım. Fakat bu başka bir öykü."

"Bu *öykünün* bir amacı var mı?" diye sordu Chad.

"Evet, var. Hemen oraya geliyorum."

Chad kupasını kaldırdı. "Birayı siz ısmarladığınız sürece, istediğiniz kadar anlatabilirsiniz."

Roy kıkırdadı, rahatlayarak arkasına yaslandı. "Bir süre sonra kampüste Corrie'ye rastladım. Ertesi yıldı. Kütüphanede karşılaştık. Onu tekrar gördüğümde güzelliği karşısında çarpıldım. Dupduru bir güzellik. Alicia gibi sığ biri için onu terk ettiğime inanamıyordum."

"Corrie'nin size tekrar yüz vermesine şaşırdım."

Roy buna katılmak zorundaydı. "Kolay olmadı. Güya tesadüfen, her akşam onun orada olduğu saatlerde kütüphaneye gidiyordum."

"Zeki adam."

"Göstermelik dedektif olmadım."

Chad sırıttı.

"Sonunda Corrie ciddiyetimi anladı ve benimle tekrar

çıkmayı kabul etti. Aynı hatayı bir daha yapmadım ve mezuniyetten hemen önce karım olmasını teklif ettim."

"İşte doğru karar."

"Aynı fikirdeyim." Roy doğruldu ve birasına bakmaya başladı. "Evleneceğimiz günün akşamı, Corrie okulu bırakıp ailesinin yanına gittiğinde benim bebeğimi doğurduğunu söyledi." Chad'in gözlerinin içine baktı.

"Gloria."

"Evet, Gloria. Evlatlık verildiğini öğrenene kadar bir kızım olduğunu bilmiyordum."

Chad kaşlarını çattı.

"Annesi gibi, Gloria da... paylaşımlarında temkinlidir. Ketumdur."

"Evet, öyledir," dedi Chad.

Ziyaret sebebine nasıl gireceğini bilemeyen Roy, tekrar Chad'in gözlerine baktı. "Senin başka biriyle görüştüğünü söyledi."

Chad bakışlarını kaçırmadı. "Sakıncası yoksa özel hayatımı konuşmayalım."

"Bana uyar. Bununla beraber, daha fazla anlatmadan önce, buraya gelerek seninle görüştüğüm için büyük risk aldığımı söylemek isterim."

"Nasıl yani?"

"Eşim kesinlikle karşıydı ve Gloria öğrendiği zaman, muhtemelen bir daha benimle konuşmayacak."

"Beni görmeye geldi." Chad birasından bir yudum aldı. "Yaklaşık üç hafta önce."

"Öyle söyledi. Sebebini sordun mu?"

"Sebebini biliyorum. Yine fikrini değiştirmiştir. Açıkçası, bunu daha önce iki kez yaptı ve onun oyunlarını oynamaktan yoruldum. Eğer benimle konuşmanız için sizi o yolladıysa, bira için paranızı boşuna harcıyorsunuz." Bir an durdu, sanki bazı şeyleri üst üste koyuyor gibiydi. "Fakat gelip benimle görüşmenizden hoşlanmayacağını söylemiştiniz. O halde olay nedir?"

Roy soruyu duymazdan geldi. "Geldim çünkü öylece oturup tarihin tekerrür etmesini bekleyemezdim."

Chad gözünü dikmiş ona bakıyordu.

"Anlaman o kadar kıt mı delikanlı?"

Chad'in ağzı açıldı. Birden dank etmiş gibiydi. Önce göğsü şişti, sonra birden söndü. Ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu ve masanın etrafında turlamaya başladı.

"Bir bira daha?" diye seslendi barmen.

Roy başını iki yana salladı.

"Bana bir duble viski," dedi Chad ve sonra Roy'a bakarak ekledi: "Unut gitsin. Sen şişeyi getir."

Otuz Beş

Mack nedense hep gelinin gergin olduğunu sanırdı, damadın değil. Nikâhtan bir saat önce odada volta atan kişinin kendisi olacağını tahmin etmiyordu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki başı dönüyordu. Mary Jo onunla evlenmeyi kabul ettikten ve annesine söyledikten sonra, evlilik süreci kendiliğinden akmaya başlamış gibiydi. Fakat en güzel haber, ne söylediğini ve bunu nasıl başardığını kimseye anlatmasa da Ben Rhodes'un David'i feragat evraklarını imzalamaya ikna etmesiydi. Her şey bir başka düğünde olmuştu, Troy ve Faith'in düğününde. Babası gibi bazı kişiler, Ben'in David'e para ödediğini düşünüyordu. Jack Griffin gibilerse, bir tür baskı uyguladığına inanıyordu. Mack için önemli olan tek şeyse, Noelle'i evlat edinebilecek olmasıydı.

Linnette ve Pete'in ağustos başında Cedar Cove'u ziyaret etme planları düğün tarihini belirlemeyi kolaylaştırmıştı.

Eğer ablası ve yeni kayınbiraderi Cedar Cove'da olacaksa, Mary Jo'yla birlikte bundan yararlanabilirlerdi.

Bir kez tarih belirlendikten sonra her şey yerine oturmaya başlamış ve hazırlıklar birbirini izlemişti. Annesi resepsiyonu düzenleyerek bir fotoğrafçı çağırmıştı. Bu arada Mary Jo ve Linc'in karısı Lori gelinlikle uğraşıyordu. Tasarımını bizzat Lori yapmış ve dikişini rekor sürede gerçekleştirmişti. Mack kadın giyimi konusunda zır cahil değildi ama Mary Jo bu konuda Lori'nin süper yetenekli olduğunu iddia ediyordu. Mack onun yarattığı sanat eserini henüz görmese de Mary Jo'dan yeterince dinlemişti.

Bütün bu düzenlemelerle uğraşırken, iki hafta boyunca Peder Dave Flemming'in evlilik öncesi kurslarına devam etmişlerdi. Peder bundan ilk kez söz ettiğinde, Mack zaman ve para kaybından başka bir şey olmadığını düşünmüştü. Oysa şimdi, Dave ısrar ettiği için memnundu. Konuştukları pek çok konunun arasında bir tanesi zihnine kazınmıştı. İlişkilerde varsayımda bulunmak çok tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi. Kendileri ve karşısındaki hakkında varsayımda bulunmak.

Pederle yaptıkları altı saatlik oturumlar, Mary Jo ile arasındaki pek çok konuyu anlamasını sağlamıştı. Daha sonra ciddi sorunlar doğurabilecek konuları. Örneğin kendisinin aşırı korumacı davranması ve Mary Jo'nun duygularını saklaması gibi. Evliliğe hazırlık konusunda bu fırsatı bulduğu için minnettardı ve hayatlarını birlikte yürütme konusunda kendinden çok emin olduğunu hissediyordu.

"İyi misin?" Babası Mack'in beklediği, mihrabın arkasındaki küçük sahanlığa girdi. Beklerken volta attığı sahanlık. Tam oturmuşken tekrar ayağa fırlıyor ve volta atmaya devam ediyordu.

"İyiyim." Sesindeki tereddüdü kendisi bile duymuştu.

Roy kıkırdayarak onun sırtına vurdu. Linc on dakikaya kalmaz burada olur, o yüzden endişelenme."

Linc Wyse, Mack'in sağdıcı olacaktı ve Lori, Mary Jo'nun baş nedimesi.

"Yani henüz gelmediğini mi söylüyorsun?" Mack birden durdu. Kendi gerginliğinden, sağdıcının henüz gelmediğini bile fark etmemişti.

"Her şey yolunda," dedi Roy sırıtarak.

Mack kaşlarını çattı. "Komik bulduğun şey nedir, anlamıyorum."

"Üzgünüm, elimde değil. Bu evlilik işleri pek çok anıyı canlandırıyor. Annenle evleneceğim zaman ben de enkazdan farksızdım. Neredeyse mihrapta bayılıyordum."

Son derece yetkin ve soğukkanlı babasının herhangi bir konuda, hele ki kendi düğününde gerileceği Mack'in aklının ucundan geçmezdi.

"Annen o kadar güzeldi ki gözlerimi ondan alamıyordum ve sıra yemin etmeye geldiğinde dilim tutulmuştu..."

"Baba, kes şunu," dedi Mack. Zaten yeterince sıkıntısı vardı, tam tören öncesi babasının korku öykülerini dinlemeye ihtiyacı yoktu.

"Üzgünüm evlat." Roy'un suçlu bakışı içten görünüyordu.

"Annem nerede?" diye soran Mack konuyu değiştirerek biraz rahatlamayı umuyordu.

Gayet sakin ve rahat görünen Roy az önce Mack'in boşalttığı sandalyeye oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Charlotte Rhodes'un yanında resepsiyonun ayrıntılarıyla ilgileniyor."

Kilise, Mack ve Mary Jo'nun törenden sonra resepsiyon için Cemaat Salonu'nu kullanmalarına izin vermişti. Mack deniz kenarındaki kameriyeyi tercih ederdi ama orası kasabadaki diğer pek çok yer gibi aylar önce başka bir çift tarafından rezerve edilmişti. Peder Flemming'in Cemaat Salonu'nu teklif etmesi annesini çok rahatlatmıştı çünkü bu sorunu çözmek için çok uğraşıyordu.

"Neden Charlotte Rhodes resepsiyon için anneme yardım ediyor?" diye sordu Mack.

Babası ona garip bir bakış attı. "Düğün pastalarını o pişirdi."

Mack, bunu şimdi hatırlamıştı, en azından kısmen. Charlotte Rhodes mutfaktaki becerileriyle ünlüydü. "Pastalar mı? Birden fazla mı?" Eğer ayrıntılarla ilgilenmeye devam ederse, kendini fazla rezil etmeden bu töreni atlatabileceğini düşünüyordu.

"Anladığım kadarıyla Mary Jo ve senin bir büyük ve üç tane küçük pastanız olacak."

"Öyle mi?" Mack bunu hatırlamıyordu. "Neden?"

"Bilmiyorum. Annenin söylediği bu."

Mack çiçekler, pasta ve bu gibi pek çok yaptıkları uzun konuşmaları hayal meyal hatırlıyordu. Bu tür işlerin çoğu-

nu annesine, Mary Jo'ya ve Corrie'ye bırakmıştı. Bunlarla uğraşacak sabrı yoktu ve pek çok erkeğin de aynı olduğunu tahmin ediyordu.

Tahmin ettiği gibi, smokinin içinde çok rahatsızdı. En son takım elbiseyi büyükbabasının cenaze töreni için giymişti ve bu... Kaç sene olduğunu hatırlamıyordu.

Smokin ve Mack. Mary Jo ve Lori kiralamayı önermişlerdi. Mack buna razı olmuştu çünkü başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Ancak Linc'le birlikte provaya gittiklerinde düşüncesi değişmişti. Kayınbiraderi durmaksızın şikâyet etmişti ama artık fikir beyan etmek için çok geçti. Mack'e göre resmi giyinmek işkenceden başka bir şey değildi ve bu fikri Linc de destekliyordu.

"Bildiğim kadarıyla Ben Rhodes'un özel bir konuğu varmış," dedi Roy.

Mack cevap vermek ya da kim olduğunu sormak zorunda olduğunu hissetti ama tam o sırada kapı açıldı ve Linc nefes nefese içeri girdi. "Pardon, pardon," dedi. "Lastiğim patladı. Böyle bir kıyafetle lastik değiştirmeyi hiç denediniz mi?" kollarını düzeltti ve derin bir nefes aldı.

Mack duvara yaslandı.

Linc dikkatle ona baktı. "Solgun görünüyorsun. Üstüme bayılmayacaksın, değil mi?"

"Böyle bir planım yok." Linc söylediğinden beri başı dönmeye başlamıştı. Babasının kendi düğünüyle ilgili itirafları da işe yaramamıştı. Oturma ihtiyacı hissediyordu, bir sandalyeye çöktü ve eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı.

Roy elini oğlunun omuzuna koydu. "Endişelenme, tören göz açıp kapayana kadar biter. Her şey yolunda gidecek."

Mack de öyle olmasını umuyordu. Endişelenecek başka bir şey bulamadan Peder Flemming içeri girdi. Zamanı gelmişti.

Babası gitti. Sonra Linc ve Mack sahanlığın kapısından çıkarak mihrabın yanında beklemeye başladılar. Ebeveynlerinin ön sırada, Linnette ve Pete'in yanında oturduklarını gördü. Gloria da onların yanındaydı.

Ned ve Mel Wyse, Mary Jo'nun Seattle'dan birkaç arkadaşıyla birlikte karşılarındaki uzun bankta oturuyordu.

Mack ailesine baktığında annesinin bir kâğıt mendile uzandığını gördü. Corrie çaktırmadan gözlerini kuruluyordu. Daha müzik bile başlamadan annesi duygusallaşmıştı.

Bunun mutlu bir olay olması gerekiyordu! Garip bir biçimde, annesinin düğünden bu kadar etkilendiğini görmek Mack'i rahatlattı ve kendi kendine gülümsediğini fark etti. Babasına baktığında Roy ona göz kırptı.

Kilise neredeyse doluydu. Mack ve Mary Jo davetiye dağıtmıştı, Mack annesinin listeye eklediği konukların sayısını ise hatırlamıyordu. Ebeveynlerinin arkadaşları ve itfaiye istasyonunun neredeyse yarısı geleceklerini bildirmişti. Onların desteği Mack'i duygulandırmıştı. Kısa sürede, bu insanlarla yakın arkadaş olmuşlardı.

Derken orgun sesi duyuldu. Mary Jo kilisenin diğer ucunda göründüğünde Mack omuzlarını doğrulttu ve yakında karısı olacak kadına döndü.

Onu gördüğü anda soluğunun kesildiğini sandı. İleri doğru bir adım atmış olmalı ki Linc elini koluna koyarak onu engelledi.

Mary Jo bundan daha güzel olamazdı. İpek üstü dantel ve incilerden oluşan gelinlik tam anlattığı gibiydi. Bakışları buluştu, Mary Jo'nun gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Mack onun coşkusunu hissedince kendi haklılığıyla gurur duydu. Bir an soluk almayı unuttuğunu fark etti. Öylece donup kalmıştı. Peder Flemming'in sesini duyduğunda, Mary Jo'nun yanına gidip yemin etme zamanı geldiğini anladı.

Törenin kalan kısmı kaşla göz arasında akıp gitti. Nasıl olduysa ondan beklenen her şeyi söylemeyi başarabilmişti. Daha önce gergin olduğu halde, artık sakin ve kendinden emindi. Kalbinin derinliklerinde, Mary Jo'ya evlenme teklif ederek hayatının en doğru işini yaptığını hissediyordu.

Karı ve koca olarak mihraba yürürlerken orgdan yükselen melodi kilisede yankılanıyordu. Onlar geçerken, istasyondan arkadaşları beşlik çakıyorlardı. Ağzı kulaklarına varan Mack'in artık yüzü acıyordu.

Herkes kiliseden çıkıp masaların düzenlendiği Cemaat Salonu'na doğru onları izledi. Çiçekler, balonlar ve süslemelerle salon başka bir yere dönüşmüştü. Mack bunun sorumlusunun kim olduğunu bilmiyordu ama annesinin, Linnette'in ve Gloria'nın parmağı olduğu kesindi.

Mack ve Mary Jo, ebeveynleriyle birlikte resmi bir sıra oluşturdular ve kapıdan geçen konuklarını selamladılar.

"Ben Rhodes'un özel bir konuk getireceğini söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Roy alçak bir sesle.

"Elbette. Kimmiş?"

Babası salonun diğer köşesini, tekerlekli sandalyesinde oturan Jacob Dennison'ın durduğu yeri gösterdi.

"Mary Jo, bak," diyen Mack başıyla Dennison'ı işaret etti.

"Tanrım, Mack."

Mack, son konuk da salona girdikten sonra Mary Jo'nun elini tutarak salonun diğer ucuna götürdü. Dennison onlara gülümsüyordu. "Ne kadar güzel bir çift olmuşsunuz."

"Düğünümüze gelmeniz bizim için büyük onur," dedi Mary Jo yaşlı adama, titreyen sesiyle.

"Bunu kaçırmak istemezdim. Joan'a yazdığım mektupları bana teslim ederek paha biçilmez bir hediye verdiniz. Onları okumak, çoktan unuttuğum anılarımı canlandırdı. Çocuklarıma ve torunlarıma aktarmak istediğim anılar. Bu benin geçmişimin bir parçası ve onların da olacak. Daima size minnettar kalacağım."

Mary Jo eğilip Jacob'un yanağını öptü.

"Şimdi," diye devam etti Jacob, "size Joan'la yaşadığım mutluluğun aynısını diliyorum. Hayatınızdan sevgi eksik olmasın ve daima bugünkü kadar mutlu olun."

Mary Jo gözleri yaşlı gülümseyerek Mack'e baktı, Mack onun elini biraz daha sıktı.

Dennison düğün pastalarına bir göz attı. "Bunlardan birini kesmemde sakınca yok, değil mi?"

"Çok sevinirim," dedi Mary Jo.

Kalabalığın arasından geçerek pastalara doğru ilerlediler.

Oraya ulaştıklarında Mary Jo duraksadı ve elini kalbinin üstüne koydu. "Jacob ne dedi? *Mutluyum* Mack, çok mutluyum."

"Ben de." Abartmıyordu. Mack, her zerresine yayılan bu duyguyu nasıl tanımlayacağını bile bilmiyordu. Hem sakin, hatta aşırı sakin ama aynı zamanda, ailesi ve dostları arasında mutluluktan kendinden geçmiş hissediyordu.

Babasıyla birbirlerine gülümsediler. Roy sık sık gülümseyen biri değildi ama bugün hep gülüyordu. Mack onun onayını ve desteğini hissediyordu. Annesi konuklar arasındaydı. İki ablası bir masada kafa kafaya vermiş kim bilir neler konuşuyorlardı. Uyumaya devam eden Noelle hâlâ Gloria'nın kucağındaydı.

Linnette'in gebeliği artık belli oluyordu ve altı haftası kalmıştı. Pete kendinden memnun, Mack'in itfaiyeden bir arkadaşıyla konuşuyordu.

Mary Jo pastayı kesti ve fotoğraflar çekildikten sonra ilk dilimi Jacob Dennison'a verdi. Ben ve Charlotte onun yanında oturuyordu, çok geçmeden Olivia ve kocası Jack Griffin de onlara katıldı. Grace'le Cliff Harding de aynı masadaydı.

Corrie ve Charlotte, pederin karısı Emily Flemming'le birlikte pasta görevini devralarak Mack'i rahatlattılar.

Tam o sırada uyanan Noelle kucak isteyince Mack bebeği aldı ve salonda gezdirmeye başladı. Ardından Mary Jo'yla birlikte ağabeylerinin yanına giderek kısa bir sohbete daldı. Mel, Linc ve Ned düğün pastasının tadını çıkarıyor, tadına bakıp karşılaştırmalar yapıyorlardı.

"Küçük kız kardeşimin evlendiğine inanamıyorum," dedi Linc, öylesine.

"Ağabeylerim kendi dertlerine yanmaya başlamadan gitsek nasıl olur?" diye Mack'in kulağına fısıldadı Mary Jo.

"Derdimize yanmıyoruz," diye karşılık verdi Mel.

"Eh, başlamanıza fırsat vermeyeceğim," dedi Mary Jo. "Ayrıca," dedi Mack'e gülümseyerek, "balayımız bizi bekliyor."

Otuz Altı

"Onu burada istemiyorum!" diye haykırdı Jolene, evin her yerinden duyulabilecek kadar yüksek bir tonda.

"Jolene," diye terslendi Bruce. Jolene'in söylediği her sözün Rachel tarafından duyulmasını istediğini biliyordu, muhtemelen de duyuyordu. Aralarındaki gerilim Bruce'u delirtecek boyuta gelmişti. Umutsuz bir vakanın ortasında sıkışmış gibiydi ve yaptığı, söylediği her şey durumu daha da kötüleştirmekten başka işe yaramıyordu.

"Rachel senin üvey annen ve benim karım," dedi Bruce, güçlükle bastırdığı bir öfkeyle. "Bu değişmeyecek, o yüzden davranışlarına dikkat etsen iyi olur." Bruce onların sorunlarını kendilerinin halletmesini sağlamaya çalışmış ama ne yazık ki olmamıştı. Bu çılgın, rekabetçi kıskançlığın nasıl zıvanadan çıktığına aklı ermiyordu ama Jolene'in önemli bir rol oynadığının farkındaydı.

Jolene bir zamanlar Rachel'ı tapacak kadar severdi.

Jolene'i saçlarını kestirmek için Get Nailed'e götürdüğü andan itibaren birbirlerine ısınmışlar, Bruce, Rachel'ı kızı sayesinde tanımıştı.

Bruce salondaki televizyon koltuğuna çöktü ve bu anlamsız didişmenin bitmesi için dua etti. Rachel evlenmeden önce Jolene'in daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek onu uyarmış ama Bruce dinlememişti. Üçünün bir aile olmasını istiyordu, o yüzden Jolene'in kuşkularını ve Rachel'ın korkularını bir kenara iterek işleri aceleye getirmişti. Şimdi hepsi bedelini ödüyordu.

Kimse mutlu değildi, hatta Bruce bile. Akşam yemeğinden sonraki tartışmalarından beri misafir odasında uyuyordu ve bir aydan fazla olmuştu. Rachel'ı özlüyor ve ait olduğu yere dönmesini istiyordu. Yanına. Bunu defalarca ima etmeye çalışmış ama Rachel anlamazdan gelmişti.

"Baba," dedi Jolene. "Bir şeyler yapmak zorundasın."

Bruce yavaşça kafasını kaldırdı. "Hangi konuda?"

"Rachel."

"Rachel benim karım." Yeni yetme kızıyla tartışacak değildi.

Jolene gözlerini kıstı. "Artık seninle yatmıyor bile. İkiniz nadiren konuşuyorsunuz."

Bruce gerçeği inkâr edemezdi. "Her çift uyum sorunları yaşar. Rachel ve ben bunun üstesinden geliriz." Pes etmeye hazır değildi ve Rachel'ın da bunu istediğini sanmıyordu. Son birkaç yılda hayli yol kat etmişlerdi. Bir ilişkiye balıklama atlayan ergenler değillerdi. Tamam, evliliğe atlamışlardı ama ilişkiye değil. İlk karşılaştıklarında, Stephanie'nin ölü-

münden sonra Bruce âşık olmaya ya da evlenmeye tövbe etmişti. Zamanla, yıllar geçtikçe, Rachel'ı daha fazla beğenmeye başlamıştı. Defalarca onu kaybettiğini düşünmüştü. Defalarca onun bahriyeli Nate Olsen'le evleneceğini düşünmüştü. Oysa Rachel yapmamıştı. Hayır, Rachel onun yanında olmalıydı ve Jolene'nin.

"Ona ihtiyacımız yok," diye üsteledi, konuyu kapatmak istemeyen Jolene.

"Ama o hamile..."

"Ne olmuş? Hayatımızın bir parçası olmak zorunda mı? O yanımıza taşındıktan sonra her şey değişti ve ben..." Rachel içeri girince Jolene birden sustu.

"Umarım sohbete katılmamda bir sakınca yoktur," dedi karısı sakin bir tonda.

Jolene kollarını göğsünde kavuşturarak nefretle Rachel'a baktı.

"Jolene'in haklı olduğu bir nokta var," dedi aynı sakin, duygulardan arınmış ses tonuyla.

"Nasıl?"

"Evliliğimiz konusunda huzursuz olduğunu söylemişti, hatırladın mı?"

"Sana söylemeye *çalıştım* ama dinlemedin," diye kızı Bruce'u suçlarken her sözcüğünde haklı olarak öfkelendiğini vurguluyordu.

"Kararımızı zaten vermiştik," diye karşılık verdi Bruce. "Tamam, evliliği biraz aceleye getirmiş olabiliriz ama yanımda olmanı istedim ve senin de öyle düşündüğünü sandım."

"O zaman istemiştim."

Bu ifadedeki ima karşısında Bruce'un kaşları çatıldı. "Şimdi pişman olduğunu mu söylüyorsun?"

Rachel başıyla onaylayınca dehşete düştü.

Jolene zafer edasıyla parmağını Rachel'a uzattı. "Gördün mü? Bak, yanımızda olmak istemiyor."

Rachel onu duymazdan geldi. "Rachel beni üvey annesi olarak hiçbir zaman kabullenemedi."

Bruce bu konuşmanın –diğer pek çok konuşmanın olduğu gibi– kızının sevdikleri ve sevmedikleri üzerine kurulmasından hoşlanmamıştı. Bu odadaki yetişkinler Rachel ve kendisiydi, on üç yaşındaki bir kızın ona hayatı ya da evliliğini dikte etmesine izin verecek değildi. Geri çekilerek, kızının ve karısının anlaşmazlıklarını kendilerini çözmelerini beklemenin sorunu büyütmekten başka işe yaramadığını şimdi fark ediyordu.

"Jolene," dedi üstüne basarak, "seni kabullenmeyi öğrenecek." Bunun için yabancı birinin terapisi gerekiyorsa, buna da razıydı.

"Baba!" diye haykırdı kız.

"Belki öğrenir." Rachel başını iki yana salladı. "Belki de öğrenmez."

"Sadece zamana ihtiyacı var," diye söylendi Bruce.

Jolene babasına doğru yürüdü. "Burada yokmuşum gibi konuşmaktan vazgeç." Arkasına dönüp Rachel'a baktı. "Senden nefret ediyorum. Babamla evlenmeni asla istemedim. Bak ne yaptın! Hayatımı mahvettin."

"Jolene!" Bruce yeteri kadar dinlemişti. Ayağa fırlaya-

rak kızını omuzlarından kavradı ve yüzünü kendine çevirdi. "Rachel'dan özür dileyeceksin. Onunla bu tarz konuşmana izin verecek değilim."

Jolene alev saçan gözlerini babasına dikti, bakışları cüretkârdı. Bruce'un öfkesi taşmak üzereydi. Nasıl bu kadar kör ve aptal olabilmişti. Jolene ve kötücül kıskançlığı, Rachel'la arasını iyice açmıştı.

"Jolene doğru söylüyor," diyerek kızın tarafını tutan Rachel onu şaşırttı. "Hamileyim ve şimdi bu denklemde göz önüne alınması gereken biri daha var. Jolene bu bebeği de beni hayatında istediğinden daha fazla istemiyor."

"Dur bakalım." Kızının davranışlarına rağmen, Bruce kendisinin bu bebeği istediğine açıklık getirmek zorundaydı.

"Tamam. Anlıyorum..."

"Ne anlıyorsun?" diye sordu Bruce.

"Senden alıntı yaparsak, Jolene bana ihtiyacının olmadığını söylediğinde, hamile olduğum için yapacak bir şeyin olmadığını söyledin."

Nasıl böyle bir sonuca vardığını Bruce'un anlaması mümkün değildi. "Öyle bir şey söylemedim!"

"Seni duydum ve samimi olmak gerekirse, ikinizin de konuştuklarınızı benden saklama gibi bir çabası yoktu."

"Bu gideceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Jolene, gözlerini sahte bir masumiyetle açarak.

Cevabı Bruce verdi. "Kesinlikle hayır. Rachel burada, ait olduğu yerde kalıyor."

Jolene'in omuzları çöktü. "Baba, bırak gitsin. Ona ihtiyacımız *yok*."

"Jolene haklı," diye onayladı Rachel. "Sayamayacağım kadar çok tekrarladığı gibi, ikinizin arasına girerek her şeyi berbat ettim."

Jolene'in gözleri zaferle parladı. "Bak! Rachel bile itiraf ediyor."

"*Benim* sana ihtiyacım var," diyen Bruce, kızını duymazdan geldi. "Bebeğimizin sana ihtiyacı var."

"Katılıyorum," dedi Rachel kolayca. "Bebeğimizin bana ihtiyacı var. Gerilimsiz bir ortamda yaşamak için bana ihtiyacı var. Bu çocuğun ailesi tarafından sevildiğini ve istendiğini bilmeye ihtiyacı var."

"Ben bebeğimizi seviyorum," dedi Bruce.

"En iyisi gitmek," dedi Rachel kararlı bir tonda, Bruce'un ne düşündüğünün önemi olmadığını vurgulamak istercesine.

"Hayır." Bruce'un cevabı bir kez daha çabuk ve otomatikti. İstediği bu değildi. Bütün bunlar gerçek... ya da doğru olamazdı.

"Bence de gitmen en iyisi," diye şakıdı Jolene, üvey annesinden kurtulma düşüncesinin verdiği coşkuyla.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Bruce hiddetle.

Rachel sadece gülümsedi. "Beni esir mi tutacaksın?"

"Hayır." Bruce bu aşamaya geldiğine inanamıyordu. "Ciddi değilsin. Bana gerçekten gitmeyi düşündüğünü söyleme."

Rachel, yılgın ve hüzünlü ona baktı. "Bu şekilde devam edemem. Bunca kavga ve gerilim bebeğe de bana da zarar verir. Jolene benden kurtulmaya çok hevesli ve onunla mücadele edecek enerjim kalmadı, tek başıma çok zor."

"Tamam, haklısın. Bir hata yaptım," dedi Bruce. "Belki bu... aranızdaki bu anlaşmazlık konusunda daha aktif rol almalıydım ama karışırsam durumu daha da kışkırtmaktan korkuyordum. Bilmiyorum..."

"*Ben* biliyorum," diye mızıklandı Jolene. "Rachel'ı ve bebeği buradan kov gitsin."

Bruce'un sabrı sınırı aşmıştı. Koridoru işaret etti. "Odana git. Rachel ve ben özel konuşacağız."

"Hayır." Jolene ayağını yere vurdu. "Beni bundan uzak tutamazsın. Benim de söz hakkım var."

"Odana git! Hemen!"

Kızı karşı çıkmak istedi ama sonra omuz silkerek odasının yolunu tuttu.

Bruce tekrar konuşmak için Jolene'in gözden kaybolmasını bekledi. "Hadi konuşalım."

Rachel'ın gözlerinden acı ve hayal kırıklığı okunuyordu. "Konuşulacak bir şey olduğundan emin değilim. Böyle yaşayamam Bruce. Seni ve Jolene'i seviyorum ama hata yaptığımızı söylemek zorundayız."

"Hayır." Bruce evliliğini hata olarak görmeyi reddediyordu. Tamam, itiraf ediyordu; üst üste hatalar yapmıştı. Kızına daha fazla güven telkin etmeli ve karısına daha fazla destek çıkmalıydı. Belki Rachel'in hamile kalmasına Jolene'in de kendisi kadar sevineceğini düşünürken saflık etmişti. Onun da heyecanlanacağını sanmıştı. Şimdi bunun nafile ve budalaca bir umut olduğunu görebiliyordu...

"Bir aile danışmanına gitsek?" dedi umutsuzca. "Sağlık ocağından biriyle ya da... Peder Flemming'le..."

"Çok geç. Bana daha önce de söylediğin gibi, Jolene zaten gitmez."

"Ama..."

"Ben gidiyorum Bruce," dedi Rachel kısaca. "Lütfen beni aksine ikna etmek için çabalama."

Bruce'un niyeti buydu ama Rachel'ın gözlerindeki kararlılık işe yaramayacağını söylüyordu. "Nereye gideceksin?" diye sordu kendini mağlup hissederek.

"Bir arkadaşım, gerekli düzenlemeleri yapana kadar bana kalacak yer teklif etti."

"Teri mi?"

"Bir arkadaş," diye tekrarladı Rachel.

"Ne kadar süreyle?" diye sordu Bruce. "Ne kadar kalacaksın?"

Cevap vermek için düşündü. "Henüz bilmiyorum."

"Bir hafta?"

"Daha uzun."

"İki?"

Rachel başını iki yana salladı.

"Bir ay mı?" Rachel bir ay boyunca evden uzak kalmayı düşünüyor olamazdı. Bruce buna dayanamazdı.

"Ben... buna cevap veremem."

İşte o anda Rachel'ın belki hiç dönmeyeceği gerçeği dank etti ve öylece donakaldı. "İstediğin... bu mu?"

Rachel'ın gözlerine yaşlar doldu. "Böyle biteceği aklıma bile gelmezdi."

"Benim de." Bruce biraz daha dik durmaya çalıştı. "Be-

nimle haberleşecek misin? Nerede olduğunu, nasıl olduğunu bilmem gerek."

Rachel hemen kabul etmedi. "Tamam," dedi sonunda. "Seni ararım."

Bir başka deyişle, Rachel onu nerede bulacağını söylemek istemiyordu. Yine de sadece bu kadarını söylemek istiyorsa, Bruce bununla yetinecekti. Aksi, düşünemeyecek kadar acımasızdı.

"Sabah giderim," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

Bruce elini yakaladı. "Jolene'e zaman tanı. Lütfen. Kendine gelecektir."

"Hayır, gelmeyeceğim." Kızının sesi koridorda yankılandı.

İçinde bulundukları anın ciddiyetine rağmen Rachel gülümsedi. "Tanıdığım herkesten daha iyi duyuyor."

Seviştiklerini kızından gizlemeye çalıştıkları evliliklerinin ilk günlerini hatırlayan Bruce da gülümsedi. Geriye dönüp baktığında gülünç geliyordu. Kimseyi kandıramamışlardı, özellikle Jolene'i.

"Üzgünüm Bruce," diye fısıldadı Rachel.

"Ben de öyle." Birden, Rachel'ın yardıma ihtiyacı olabileceği aklına geldi. "Bir ihtiyacın olursa ararsın, değil mi? Bağlantıyı koparmayacaksın?" diye sordu tekrar. Aksi halde aklını kaçırabilirdi. Nerede yaşayacağını ve ne kadar kalacağını bilmeden kapıdan çıkıp gitmesine izin verdiğine inanamıyordu. Bunların olmaması gerekiyordu. Ne Rachel'a ne de kendisine.

"Ararım," diye söz verdi Rachel.

"Sana sarılabilir miyim?"

Rachel bu isteği düşündü, ardından gözlerinde yaşlar parlayarak başıyla onayladı.

Kollarıyla onu sımsıkı saran Bruce, onun varlığını iyice özümsemeye çalıştı. "Gitmene izin verebileceğimden emin değilim," diye fısıldadı saçlarına. "Lütfen," dedi tekrar. "Lütfen bunu yapma."

Rachel'ın omuzları bir hıçkırıkla sarsıldı. "Benim de istediğim bu değil ama başka çare göremiyorum."

"Bir yolunu bulacağız," dedi Bruce telaşla. "*Yapabiliriz.*"

"Ben de öyle sanmıştım ama yanılmışım." Kollarını indirip ondan uzaklaştı. "Daha önce dediğim gibi, bunca gerginliğin bebeğe zarar vermesinden korkuyorum... Bunu kendim için ve bebeğim için yapmak zorundayım."

"Ama..."

"Lütfen olduğundan daha fazla zorlaştırma."

Bruce çökeceğini hissetse de başıyla onayladı. "Tamam, gitmek zorunda hissediyorsan git ama hazır olduğunda dönmeni bekliyor olacağım." Uzanıp Rachel'ın yanağını okşadı ve süzülen gözyaşını sildi.

Rachel'a doğru eğilen Bruce ona bir veda öpücüğü verdi. Karısını son kez öpüyor olma ihtimalinin verdiği korkuyla, yüreği deli gibi çarpıyordu.

Bruce Peyton'ın Mimoza Caddesi 1105 numaradaki evini tekrar ziyaret etmeyi unutmayın. Artık karısı Rachel'le paylaşmadığı ev. Durumun düzelip düzelmediğini kendiniz keşfedin. Rachel'ın birlikte kaldığı arkadaşı kim? Jolene'le uzlaşmayı başarabilecek mi? Peki Mack ve Mary Jo? David Rhodes tekrar ortaya çıkarak onları tehdit edecek mi?

Ve Linc'le Lori; Bellamy'nin müdahalesine karşın Linc işini kurtarabilecek mi?

Gloria da var. Chad hamile olduğunu öğrendikten sonra neler olacak?

Cedar Cove'a tekrar gelip eski arkadaşlarınız Grace'i, tekrar işine dönen Olivia'yı, Will Jefferson'ı, Charlotte, Ben ve diğerlerini de ziyaret edin. Mimoza Caddesi yakında çıkacak.